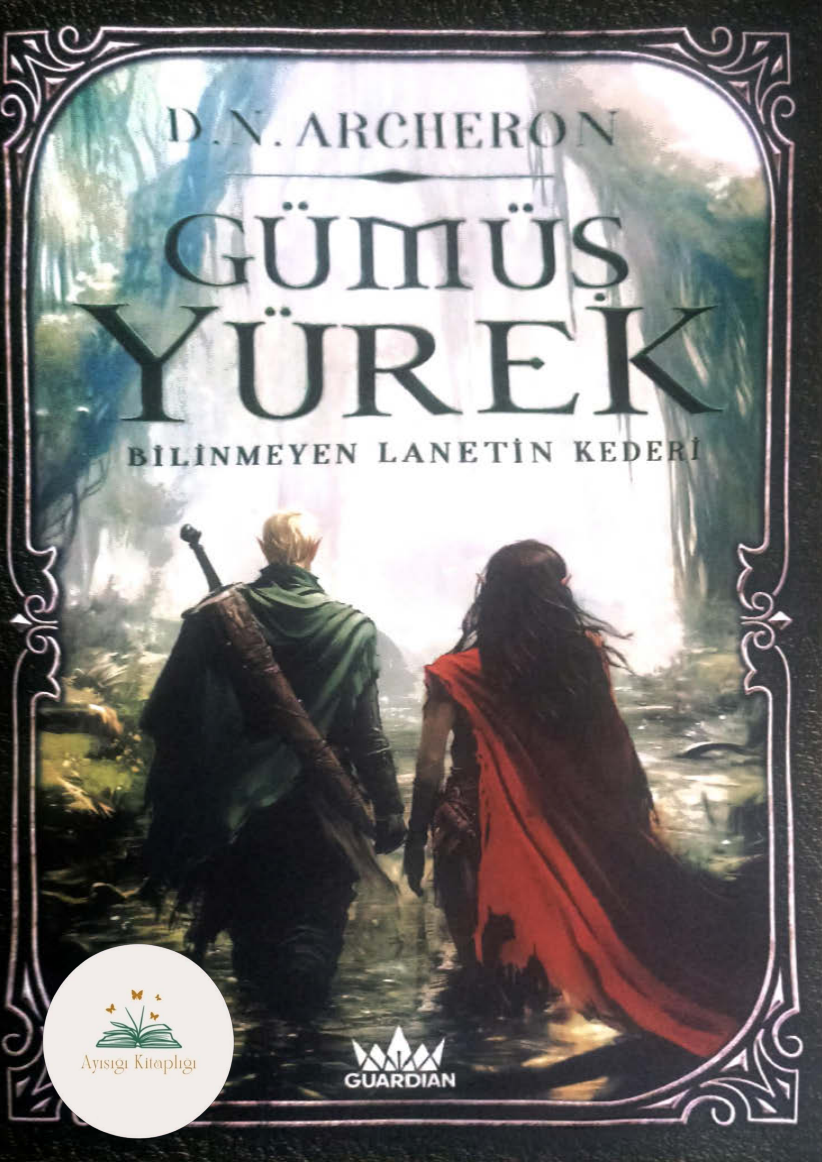

Ayışığı Kitaplığı

GÜMÜŞ YÜREK

BİLİNMEYEN LANETİN KEDERİ

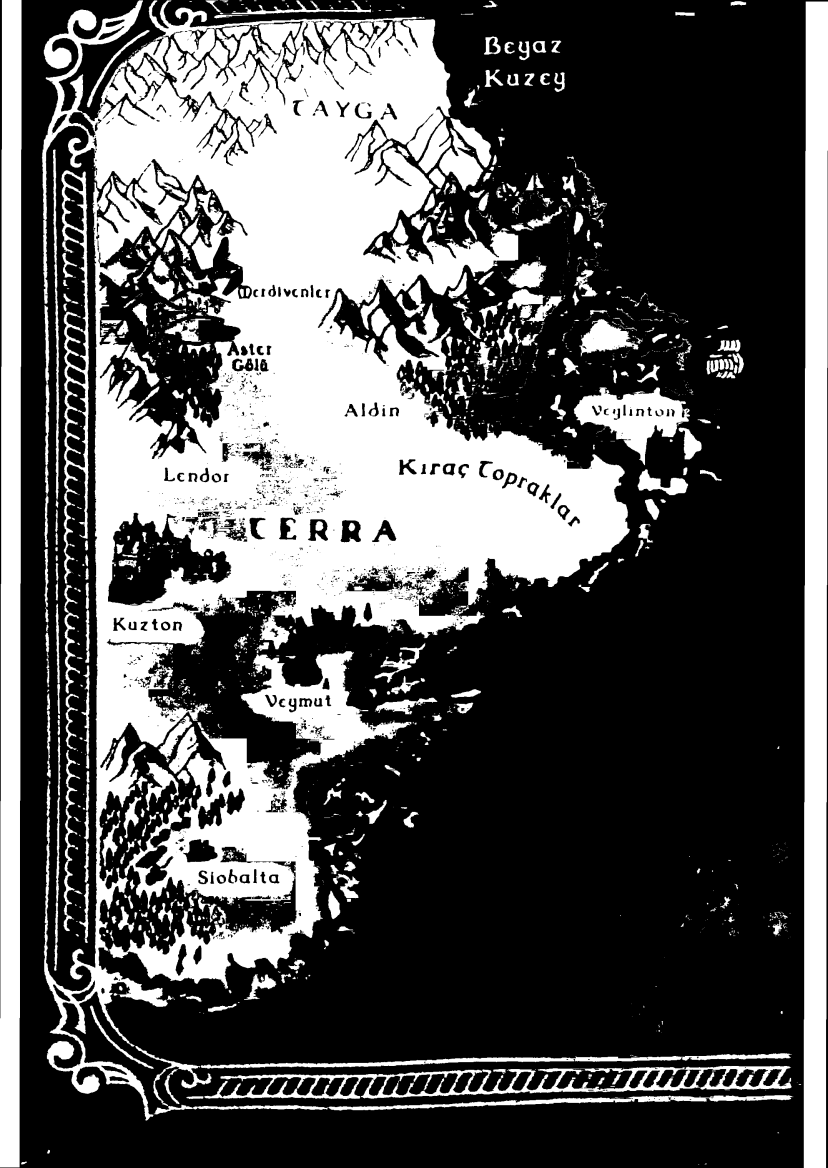
"Seni görmeden ölmeyeceğim, demek istiyorum ama seni görmek için önce ölmem gerekecek belki."

Eira Morwen, ölümün bile verdiği sözlerin önüne geçemeyeceğini bildiğinden bir yolculuğa daha çıkması gerektiğinin farkındaydı. Uzun çamlardan göğe yükselen sivri kulelere ve karanlık suların ötesindeki hain topraklara uzanan bu tehlikeli yolculukta, fısıldayan rüzgârlar ona kadim sırlar anlatacak, adımlarını izleyen gölgeler ise kaderinin peşine düşecekti. Ne bir harita ne de yıldızlar ona yol gösterecek ve Eira bir kez daha her şeyin sonunda dönüşeceği kişiyi tahmin edemeden yolun onlardan yana olmasını dileyecekti.

"Yine de yalvarırım...
Seni bulduğumda beni tanı. Kulaklarım farklı olsa da ellerim kirlenmiş, gümüş yüreğim kararmış olsa da tanı beni. Dolunaya benzeyen gözlerimi senin üstündeki duruşlarından tanı."

GUARDIAN

9 786259 475899

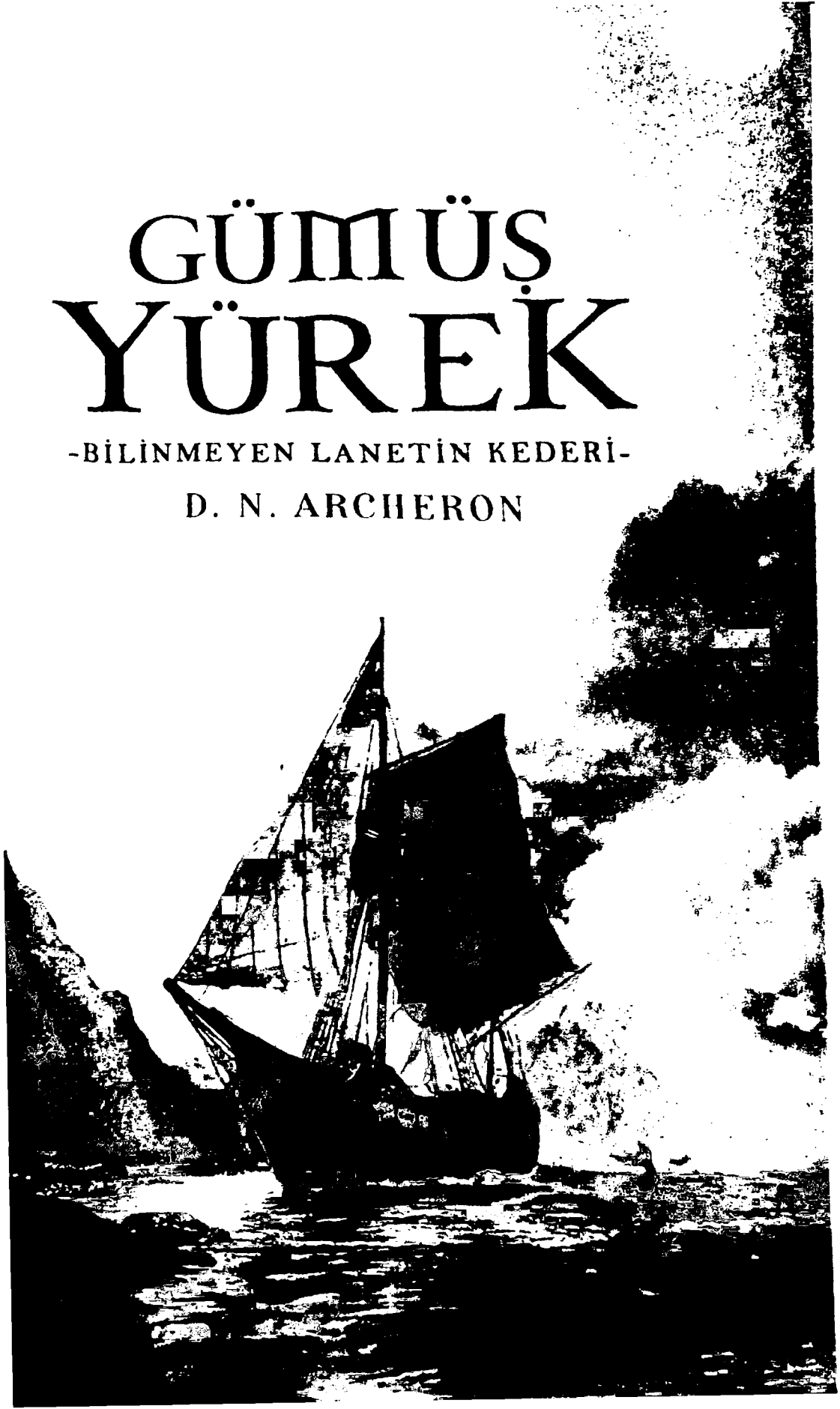

Beyaz
Kuzey
TAYGA
Merdivenler
Aster
Gölü
Aldin
Veglinton
Lendor
Kıraç Topraklar
TERRA
Kuzton
Vegmut
Siobalta

Gri Kuzey
Asatkra
Bataklık
Bölgesi
Avalon
AYVION
Nazavya
Batıburun
Nilibran
Elmoro
Pozzolona
İnutil Çöl

GÜMÜŞ YÜREK

-BİLİNMEYEN LANETİN KEDERİ-

D. N. ARCHERON

GÜMÜŞ YÜREK 2: BİLİNMEYEN LANETİN KEDERİ

YAZAR
D. N. ARCHERON

BASKI VE TASARIM
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Oğulcan Bulut
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Çağla Özkan
Düzelti: Eda Nur Karavaş
Kapak Tasarımı: Hatice Çetin
Mizanpaj Tasarımı: Beyzanur Şen

1. Baskı: Eylül, 2024
2. Baskı: Aralık, 2024

ISBN: 978-625-94758-9-9

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2024, D. N. ARCHERON

Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Çalış Ofset Ltd. Şti.
Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak Örme İş Merkezi No:8
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 45159

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Göktepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

GÜMÜŞ YÜREK

-BİLİNMEYEN LANETİN KEDERİ-

D. N. ARCHERON

GUARDIAN

Bu kitabın taranması bir üyemiz tarafından yapılmış olup düzenlemesi Ayışığı ekibi tarafından yapılıp ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi telegramda takip edin.

Ayışığı Ailesi

Kitabı okurken döktüğü sayısız gözyaşıyla
boyayan dostum ZŞ için...

GİRİŞ

Hiçbir ölümlü tarafından görülmemiş bir karanlığın karlı çamların arasına indiği, soğuğun çöken karanlığı dondurup tepelerinde öylece asılı unuttuğu o gece, tüm gecelerin en uğursuzuydu.

Karşı komşusunun siyah saçları tel tel olmuştu. Değirmenin orada küçük bir kulübede yaşayan kadının birkaç aylık bebeğiyse gözlerini az önce kucağında uyumakta olduğu annesine dikmişti. Satori, Rasmus'un kısa bir yürüyüşe çıktığında bile lavtasını yanına aldığını biliyordu ama işte, adamın sırtından hiç ayırmadığı altı sıra telli lavtası şimdi kim bilir neredeydi?

Karanlığın içinde, göze yaratılışı kusurlu bir canavar gibi gözüken yapı bir gün mahvolacaktı. Her şey mahvolurdu. Köprüler, lavtalar, ilişkiler... Hatta bazen yaşamlar ve ölümler bile.

Gümüştepe'de cesaretiyle bilinen Satori bunu düşünmemeye çalıştı. Onun kendi kanından doğmuş bir çocuğu da nereden geldiği belirsiz bir lavtası da yoktu ama neyi var neyi yoksa hepsini geride bırakmak zorunda kaldığından sahip olduklarının pek bir önemi yoktu artık. Yalnızca bir şeyi bırakmamıştı gerçi. Çünkü ucunda ölüm bile olsa onsuz şuradan şuraya gitmezdi.

Kocasının elini sıkıca tuttu ama onun soğuktan kaskatı kesilen eli çok başka geldi Satori'ye. Şimdi ellerinin hep olduğu gibi sıcak olmasını, başının yanına minik bir öpücük kondurmasını ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesini çok isterdi ama kocası, tek kelime yalan konuşmazdı.

Adam elini bırakıp Satori'nin başının yanını öptü ve ona her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Bu her nasılsa, Satori'nin içini hiç rahatlatmadı.

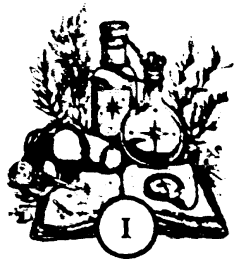
Kocası kendi gibi Darka olanların yanına yürümeye yeltenmişken aniden koluna uzanıp durdurdu onu. Adam kocaman gözlerle arkasını döndüğünde *ne güçlü ne yürekli bir adam!* diye düşündü Satori. Dökümlü pelerini yüzünden olsa gerek, omuzları daha geniş, boyu daha uzun gelmişti gözüne. Uzun uzun baktı ona, ileri bir adım daha

atmasını değil, onunla kalmasını ve beklemesini istiyordu. Fakat bir büyü gerekliydi, büyük bir büyü hem de. Ve onun kocası güçlüydü. Yürekliydi. Sıkıca sarıldı ona, yüzünü göğsünde çok derinlere gömdü.

Satori daha önce köy meydanına ibret olsun diye asılmış ölü üç bedeni düşünmemeye çalıştı, şimdi hiç sırası değildi tıpkı kocası gibi güçlü ve yürekli o üç adamı düşünmenin. Onlardan sonra katledilen şair genci de düşünmeyecekti ama sanki rüzgâr, onların isimleriyle yüzlerini taşıyordu aklına. Başını iki yana sertçe salladı. Kocasına baktı ve baktı. "Dikkatli ol," diye fısıldadığında da kimsenin sesindeki korkuyu duymamış olduğunu ümit etti.

Kocası ondan uzaklaşırken küçük gözlerini ona değil, başını geri yatırarak gökyüzüne dikti. Burnunu ve diğerlerininkilere kıyasla daha yassı olduğu için utanç duyduğu kulaklarını donduran rüzgârın gücü bulutlara yetmiyordu. Yoğun bulutlar ayı hepten örtmüştü ama ay, parlaklığını yitirmiş değildi, bu yüzden gözler tarafından görünmese de onun nerede olduğunu anladı Satori. Nice yücelerin de görünmez olsalar dahi orada bir yerlerde olduğunu umduğundan gözlerini yumdu ve Darkaları güvende tutmaları için dua etti.

Köprüdeki Darkalar birbirlerine yaklaştı ama sayıları öyle çoktu ki tümü köprüye sığmadığından çoğu aşağıda kaldı. Hepsi aynı boşluğa doğru kaldırdı ellerini. Büyüleri parmaklarının arasında umutla dolaştığında bile gece, biraz olsun aydınlanmadı. Hatta Satori'ye öyle geldi ki uğursuz gece daha karanlık ve mümkün olduğunu bilmediği bir şekilde daha uğursuzdu şimdi.

İPİN KAYIP UCU

"Kendini iyi hazırla, Gümüş Yürek. Tekrar saldıracağım."

"Marlo... Saldırmadan önce *söylemem*en gerekiyor ki bu çalışmanın bir anlamı olsun."

Cümlem biter bitmez yaptığım saldırıya hazırlıksız yakalanan zavallı Doğrucu, ayağının takıldığı taş yüzünden sırt üstü düşünce gülmeye başladı. O, altın rengi saçları yemyeşil çimenlere karışmış gülerken altın saplı hançeri hemen yanında onunla birlikte uzanıyordu.

"Seni silahsız bıraktım. Yine," dedim sesimdeki gururu bastırmak için hiç çaba göstermeden. Marlo'ya karşı böbürlenmek, sonra onun sinirlenir gibi yapması ama içten içe benimle gurur duyduğunu belli ederek parlayan gözlerinin kenarlarındaki gülümsemeyi görmek, tüm kalbimle sevdiğim küçük parçalardı. "Ben kazandım ve gülen *sen* misin?"

Soluklarımı düzenlemeye çalışırken bıçağına uzandığını da doğrulup bana doğru sıçradığını da görmedim. Dizlerimin arkasına bir tekme savurdu ve ben yere kapaklanırken tüm ağırlığını üstüme vererek güneş ışığını yansıtıp gözümü kamaştıran hançerini gösterdi. "Silahsız kalmış olmam onu geri alamayacağım anlamına gelmiyor, Eira. Dövüşün ne zaman biteceği genelde insanların verdiği bir ***karar*** değildir."

Marlo'yu kenara itip gözlerimi gökyüzüne diktim. Parlak güneş, dünkü beyaz bulutları eriteli uzun zaman oluyordu. Tepemizde mavinin sonsuz gibi gözüken bir tonu dışında başka renk yoktu şimdi.

"Bugün yüzmeye gitmek ister misin?" diye sordu Marlo. Havaya doğru tuttuğu hançerini onu ilk kez görüyormuş gibi inceliyordu.

Bir o yana bir bu yana dönen hançerin bıçak kısmındaki altın harfler ve sarmallar dans eder gibi parıldadı. Harflerin de sarmalların da ne anlama geldiğini tanıdığımız kimse bilmiyordu çünkü çevremizde kadim dili hatırlayan kimse yoktu. "Hava sıcak ve öğleye doğru bundan daha da sıcak olacak."

"Bugün Zaina'yı ziyarete gideceğiz, unuttun mu yoksa?"

Marlo hançerini indirip ofladı. "Nevae beni hiç sevmiyor. Belki de ben gelmemeliyim ve sen de Zaina'yı birkaç saatliğine ondan çalmanın bir yolunu bulmalısın."

"Nevae seni sevmiyor değil, yalnızca huysuz ve yaşlı bir kadın o." Doğrulup sabah havasını doya doya içime çektim. Aldin'in kışlarının acımasız ve gözü kara olduğu bir gerçekti ama nihayet bahar geldiğinde hava öyle berrak, öyle ferah oluyordu ki Aldin'de olmak; gökyüzünde, bulutların bile üstünde süzülen bir toprak parçasında olmak gibi hissettiriyordu. "Ve kulübesine ilk gittiğimizde kavanozlarından birini düşürüp kırmanın da bu duruma pek bir faydası olmadı."

Marlo homurdandı. Bu, haklı olduğumu bildiği ve bundan hiç de hoşlanmadığı anlamına geliyordu. Hemen ardından yüzünü buruşturdu. "O kavanozun içindeki şey neydi, hâlâ bilmiyorum."

Ayağa kalkıp pantolonumun üzerine yapışmış birkaç polen parçasını silkeledim. Aldin'deki ormanların çoğu sık çamlardan oluşurdu ama bazen, ağaç ruhlarının kadim dostlarının polenleri buralara kadar rüzgârla binerdi. "Eh, belki de böylesi daha iyidir."

"Sonuç olarak..." dedi Doğrucu, ona uzattığım eli yakalayıp ayağa kalkarken. "O kadın beni sevmiyor işte."

"Mızmızlanmayı bırak da ellerini göster. Bugün ateşle ilgili hiç çalışma yapmadık."

Ateş... Marlo'nun ateşi...

Geçen kıştan önceki kışın büyülü soğuğunu unutmamıştım hâlâ. O kış hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti. Sanki soğuk hiç dinmeyecek, buzlar kırılmayacak ve sonsuz beyaz karlar hiç eriyip akarsulara ve nehirlere karışmayacaktı.

Ama daha önce hiç öyle olmadığı gibi o kış da yeryüzünde takılıp kalmadı elbette.

Havalar ısındı. Ağaçlar çiçeklerle doldu, kuşlar döndü ve güneş, zaferini kutlamak için her seferinde biraz daha fazla ısıttı toprağı. Hem de her iki dünyada da.

Ağaç ruhları uyandı, su feyleri neşelendi ve herkes, daha önce onu hiç görmemişler gibi baharı selamladı.

Ancak büyülü kışın çekip giderken sevdiklerini de yanına aldığı insanlar ve feyler hiç de iyileşmiş gibi gözükmüyorlardı. Bunun için o zalim kışı affetmeyecek kişilerden birkaçı da bizdik. Bizim için o yılın beyazına karışmış nice kırmızı ve yeşil kan vardı. Dondurucu soğuk, bir şeyleri yalnızca almakla ya da yalnızca dondurmakla kalmamış, bizi, olduğumuz ve olmayı bildiğimiz tek kişileri tümden değiştirmişti. Olur da tekrar dönerse ve döndüğünde eski hâlimizi bulacağını umuyorsa çok, ama çok yanılıyordu.

"Unuttuğunu umuyordum," dedi Doğrucu. "Gerçekten bunun alıştırmasını yapmaya devam etmemiz gerektiğini düşünüyor musun, Eira? Artık çocuk oyuncağından farksız geliyor çünkü."

"Pratik yapmamızın öneminin büyük olduğuna inanıyorum," dedikten sonra çevreye şöyle bir göz attım ve aklıma gelen fikir yüzümü gülümsetti. Kollarımı kavuşturdum. "Şimdiye kadarkilerin çok kolay olduğunu düşünüyorsan egzersizleri senin için biraz daha eğlenceli hâle getirelim öyleyse."

Altın saçları sabah ışığı kadar parlak olan Marlo da kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yüzündeki ifadeden hiç hoşlanmadım, Gümüş Yürek."

Gümüş Yürek.

Marlo ve Zaina'nın "insan kız"dan sonra bana uygun gördükleri isim. Çünkü tam anlamıyla bir insan sayılmayalı uzun zaman oluyor.

"Şu karşıdaki kuru ağacı görüyor musun?"

Marlo işaret ettiğim tarafa doğru kaldırdı bakışlarını. "Görüyorum. Fazlasıyla uzak olan kuru gövdeyi kastediyorsan elbette."

"Tutuştur."

"Eira, o ağaç çok uz..."

"Diğer egzersizlerin çocuk oyuncağı olduğunu söyleyen sendin."

Marlo göğsündeki ellerini hızla indirdi. Sırtını dikleştirirken "Demek bir gösteri istiyorsun," dediğinde sesi, bahsi geçen ağacın hemen altındaki devasa kaya kadar sert ve kararlıydı. "Öyleyse sana en gösterişlisinden birini vereceğim."

Marliyen Çırpıkanat, sözünün eri biriydi. Göz alıcı nasıl olurdu ya da olunurdu biliyordu da. Çıkarmasına gerek yoktu ama yer yer çimen lekesi olmuş beyaz renkli yazlık gömleğini çıkardı.

Sonra birden, güneşten yanmaya başlamış geniş omuzlarının arkasında, korkutucu olmayacak kadar yavaşça ama kendimi buna hazırlayamayacağım kadar aniden kanatları belirdi. Marlo'nun tenine değil, varlığına dikili, yalnızca o istediğinde görebileceğiniz, çırpamadığı, her zaman kendi ateşiyle yanan ama hiç yakmayan kanatları...

Onları en son ne zaman gördüğümü anımsamıyordum ama ilk gördüğüm günkü gibi görkemlilerdi.

Ben hem insan dünyasının hem de fey dünyasının bir parçasıydım ve feylerinkinin aksine fazla uzun olmayan ama sivri uçlu kulaklarımla öyle gözüküyordum da. Öte yandan Marlo omuzları geride, alevleri göğe yükselen kanatları açıkken bu iki dünyadan da olabilirmiş gibi durmuyordu. Belki de bu yüzden kanatlarını hemen hemen hiçbir zaman diğer gözler için görünür kılmıyordu.

"Vay canına, Marlo..."

"Odaklan, Eira. Karşıya. Şimdi bakman gereken ben değilim."

Bir başka ihtimalle Doğrucu, hâlâ kanatlarından utandığından onları kimselere göstermiyordu. Ateş gücüne sahip olmak ona kendini bir günahkâr gibi hissettiriyor, bugüne dek inandığı ve savunduğu her şeye karşı çıkan bir başka feye dönüştüğünü hatırlatıyordu. Yine de kendini güçlü hissediyor olmalıydı. Başka kimsede olmayan nice güçler vardı sonuçta onda. Bu güçlerin kimi ona Doğal Denge tarafından bahşedilmiş; kimini ise bizzat kendi, çıplak elleriyle Doğal Denge'nin özünden koparıp almıştı. Tam da bu yüzden kendini affetmesi ve ateş gücünü bütünüyle benimsemesi zaman alıyordu.

Marlo ellerini ileri doğrultmak için kaldırırken parmak uçlarını parlak kırmızıyla kaplayan büyüsü dirseklerine doğru ağır ağır ilerledi.

Aylar süren antrenmanlarımızın ve dövüşlerimizin bir sonucu olarak Marlo'nun artık önceden olduğundan daha iri olan bedeni kaskatı

duruyor, ayakları yere, oraya ait olduklarını gösterircesine sağlam basıyor ve ela gözleri her zamankinden daha koyu gözüküyordu. Ayaklarının hemen yanında, bir zamanlar babasının vermiş olduğu eski kılıç ve o kadim hançeri güneşin değil, kanatlarının turuncu ışığıyla parıldıyor, Marlo'nun muzaffer bir savaşçı olduğunu bir kez daha gözler önüne seriyordu.

Doğrucu'nun odağını bozmak zor olsa da nefes almaya cesaret edemeyerek öylece dikildim. Aşağı yukarı bir buçuk yılda ateşini kullanmakta hatırı sayılır yol katetmişti etmesine ama ağacın kuru gövdesinin gerçekten çok uzakta olduğunun ben de farkındaydım. Belki hiç de mantıklı bir fikir değildi bu.

Marlo'nun dirseklerine doğru ilerleyen büyüyle elleri titremeye başladı. Bedeni artık o kadar dengeli durmuyor, omuzları titriyor ve ayakları çimlere her an havalanacakmış ya da olduğu yere yığılacakmış gibi basıyordu.

"Marlo, belki..."

Doğrucu'nun gittikçe ısınmış olan büyüsü hedefini bulamayacağını anlamış olacak ki Marlo, acı bir yakarış eşliğinde fırından henüz çıkmış bir tepsiye dokunmuş gibi ellerini aniden geriye çekip sendeledi.

"Yakaladım seni." Düşeceğini anladığım an ona doğru atıldığımdan düşüşünü hafifleterek onu yavaşça yere oturtmayı başarabildim. Marlo'nun avuçları dizlerinin üstünde yukarı bakıyordu ve görebildiğim kadarıyla parmak uçlarından birkaçı *yanmıştı*. O güne dek Marlo'nun kendi ateş büyüsünün onu yaktığını hiç görmemiştim.

İyi olup olmadığını sorduğumda Marlo belli belirsiz başını sallarken ben, kolunun altına girip onu kaldırmaya çalışıyordum. "Gidip anneni bulmalıyız."

Lisabel Çırpıkanat'ın oluştururken Zaina'dan yardım aldığı yanık merhemi, küçük bir cam kavanoz içinde, mutfakta yedi adet sandalyeyle çevrilmiş masanın hemen üstünde duruyordu artık.

"İyiyim ben," dedi Marlo ama çatılmış kaşlarının altından parmaklarının uçlarına bakarken hiç de iyi gözükmüyordu. Canını yakanın parmakları olmayabileceği düşüncesiyle öyle dikkatim dağılmıştı ki kanatlarının çoktan yeniden gizlenmiş olduğunu ancak fark ettim. Gömleğini giymesine yardım ettim ve üzerinde bulunduğumuz

çimenlerden uzaklaşmadan önce, "Bana bir limit ver," dedim ellerimi belime koyarak. "Uzun olmayan bir süre."

"Ne? Hayır..."

"Lütfen? Görünüşe bakılırsa bugün sınırlarımızı zorluyoruz, ben de denemeyi isterim."

"Bunu yapmayacağım." Ellerini göğsünde birleştirmek istemiş gibi harekctlenmiş ama hâlâ hassas olan parmak uçlarına dokunamadığından kollarını göğsünde çapraz bir şekilde öylece tutmuştu.

"Marlo... Bir şeyleri yapmak kadar bir şeyleri ne kadar yapabileceğimizi bilmek de önemli, biliyorsun."

Doğrucu bir süre yalnızca baktı bana, ne yapmak istediğine karar verene dek en azından. Sonra pişman olmamayı diler gibi gözlerini yumarak, "Yedi dakika," dedi sessizce. "Yedi dakika ve hepsi bu."

Yedi dakika.

Daha önce süre tuttuğumuz hiç olmamıştı çünkü süre tutabileceğimiz kadar kısa bir zaman diliminde bunu yapabildiğim hiç olmamıştı.

Yedi dakikaya neler neler sığardı. Birkaç yaşam, birkaç ölüm, pek çok duygu ve belki duyguların on katı kadar fazla düşünce... Yedi dakikaya ne sığmazdı ki?

Birbirleri üstüne konumlanmış ama birbirlerini tamamen örtmeyen iki dünyanın birinden ötekine geçiş ve geri dönüş... Bunun yedi dakikaya sığması mümkün değildi belki de ama öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Doğrucu'ya meydan okumasının kabul edildiğini göstermek için yüzüme yerleştirdiğim gülümseme genişledikçe genişledi. Benim için eğlenceli sayılabilirdi bu. Tuhaftı ama bunu her ne kadar kimseye söylememiş ve kendim de bütünüyle kabul edememiş olsam da kendimi en iyi, iki dünya arasındaki o sessiz boşluktayken hissediyordum. Olmam gereken yerdeymişim ve başka hiçbir yerde olmam gerekmiyormuş, sorumluluklarım ya da endişelenmem gereken şeyler yokmuş gibi gelen, birkaç saniye süren o boşluğun tadının hiç de fena olmadığı, bir gerçekti. Neredeyse ev gibi hissettiriyordu. Bu hislerin beni ürpertiği de gerçeklerden bir diğeriydi.

"Yedi dakika," diye tekrarladım.

"Kaç dakikadan sonra endişelenmeye başlamam gerek?" diye sordu Marlo.

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Yalnızca beni bekle, hemen döneceğim."

Bir kez başını salladı ve hazır olup olmadığımı sordu.

"Saymaya başlayabilirsin, Altın Doğrucu."

Marlo acele etmeden saymaya başlamışken elim bacağıma, Nos'un yıllar önce benim için aldığı, kenarları soyulmuş ve yer yer incelmiş kayışında duran *Kuutamo*'ya doğru uzandı. Nos'un bana vermiş olduğu, onu gerçekten tanımış olduğumu ve onunla yaşadığım tek bir kusursuz dakikanın bile bir rüyadan ibaret olmadığını bana anımsatan büyülü, güzel hançer... Bakışlarım onu her bulduğunda Nos'un ölmüş olduğunu bana hatırlatan, hafızamda silikleşen yüzüne rağmen soluk ve ince parmaklarının onu kavradığında nasıl gözüktüğünü bugün bile çok iyi bildiğim acımasız, güzel hançer...

Gözlerim kapalıyken havanın değişimini hissetmek çok daha kolay. Komik, her şey aynı gözüküyor olsa da hiçbir şey aynı hissettirmiyor. Ne hava ne toprak... Hepsi aynı gözüküyor ama birbirlerine hiç benzemiyorlar.

Bir adım atmam yeterli olacaktı.

Bir adım ama küçük bir adım değil.

Sürekli titreşen, kıpırdamadan duramayan bu iki dünyanın arası, daha önce hiç görmemiş olduğum kadar açıktı şimdi.

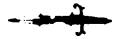
İki uçurum gibi gözüken, hangi tarafta olursam olayım bulunduğum dünyanın tam kıyısındaymışım gibi hissettiren bir yerdi burası. Aşağı düşersem ve boşluğun beni almasına izin verirsem neler olacağını merak ederken bulurdum kendimi hep.

Ama ben bir köprüydüm.

Köprülerin de aradaki boşluğa düşmemesi gerekirdi.

Tuhaftır ki yoğunlaşan ve nefes almayı zorlaştıran havasına karşın bu boşlukta hiçbir şey yoktu. Ve belki de bu yüzden bana da varmışım gibi gelmiyordu hiç. *Var olmamak birine iyi gelir mi?*

Karşı tarafa varmak için öne atılan adımımla birlikte evime varıyormuşum gibi hissettim. Geride kalan ayağımı kaldırdığımda ise evimi terk ediyormuşum gibi.

Gümüştepe, mevsim ne olursa olsun Aldin'den çok daha sıcak olurdu. Aldin'in insanın içini açan yaz havası, aynı yerde duruyor olsalar da Gümüştepe'de yoktu. Çünkü Aldin, kelimenin tam anlamıyla büyülü bir iklime sahip Tayga'nın komşusuydu. Kışın nasıl oradan etkileniyorsa yazın da aynı şekilde etkileniyordu. Eh, kışa kıyasla daha iyi anlamda elbette.

Şimdi bastığım toprak sıcaktı ama düşüncelerimde yer vermem gereken şey ne güzel çimlerdi ne de bana gölge yapma inceliğini gösteren ağaçlar. Yedi dakikam vardı ve saniyeleri saymaya bile başlamayacaktım. Gözlerimi yumdum.

Kuutamo'yu hissedebiliyordum. Ve diğer dünyanın ona seslendiğini de.

Ama bana seslenmiyordu.

Beni çağırmaya başlamasını bekleyecek değildim ve üzerinde durduğum çimlere, titreşen dünyalara ve benliğimin öteki yarısına, fey dünyasına ait olan yarısına, odaklanmaya çalıştım. Ancak bu da diğer taraftan güçlü kolların tuttuğu ve açamayacağımı bildiğim bir kapıyı zorla açmaya çalışmaktan başka bir şey gibi hissettirmedi.

Fey dünyasının beni çağırıyor olmasını ya da benim için kapıyı açmasını beklememe gerek yoktu. Ortada bir kapı yoktu ki. Ben bir köprüydüm, ayaklarım her iki tarafa da basıyordu. Geçidin *bizzat kendisiydim.* Hangi tarafta olmayı arzularsam o tarafta olabilmeliydim.

Ama açıklığı bulamıyordum.

Hiçbir çaba göstermiyormuşum gibi görünüyor olmama rağmen aslında büyük bir mücadele verdiğimden durduğum yerde terlerken, titrerken ne hissettiğimden de kaç dakikanın ya da saatin geçmiş olduğundan da emin olamıyordum. Birden gülerken buldum kendimi.

Komik. Çok komik hem de. Sürekli bir yerlere dönmeye çalışıyorum.

Nerede değilsem oraya gitmeyi arzuluyor ve nerede değilsem her şeyin orada olup bittiğini sanıyorum.

Yere yığılmadan önce bir ağacın altına oturduğumda güneş beni izlemekten sıkılıp yerini çoktan değiştirmişti bile. Marlo da çoktan eve gitmiş olmalıydı.

Avucumu alnıma dayayıp durdum bir süre. Kusacakmış gibi hissediyordum. Dünyaları uzun süre dinlersem böyle oluyordu hep, yerinde duramayan, yaşamla dolup taşan dünyaları. Ben yalnızca ikisi üzerinde yürüyebiliyor ve yalnızca ikisini hissedebiliyorken tüm dünyaları bilebilmek nasıl olurdu kim bilir?

Hayır, bu cevabını öğrenmek istediğim türden bir soru değil.

Kuutamo'yu gözlerimin önünde tuttuğum zaman bile güneşin parlak okları hançerimi vurmadı. Neredeyse hiç görmezdi onu, *Kuutamo* ayın bıçağıydı çünkü. Güneşin değil.

Eğildiğimde burnumun ucuna ne ara konduğunu bilmediğim bir ter damlası yere düştü. Vermek zorunda olduğum bu mücadele büsbütün anlamsızdı.

Yedi dakika. Gümüştepe'ye adım attığım anı izleyen yedi tam dakika öleli uzun zaman oluyordu. Başarısızlık bana pek yabancı değildi gerçi.

Bir şeyleri yapmak kadar bir şeyleri ne kadar yapabileceğimizi bilmek de önemli, diye hatırlattım kendime. Çünkü hakikaten öyleydi ama şimdi bana bu cümleyle kendimi avutmaya çalışıyormuşum gibi geldi.

Gümüştepe'den ayrılıp tekrar Aldin'e ayak basmak bu kadar zor olmamalıydı. Geride tutulduğumu hissediyordum.

Vay canına, Gümüştepe, beni bu kadar sevdiğini bilmiyordum doğrusu.

Komik olma, Eira.

Kendini geride tutan yalnızca sensin.

Bir parçan gitmek için yanıp tutuşurken öteki parçan buradan ayrılmayı hiç istemiyor.

Doğal Denge'yle karşılaştığımda bana söylediği buydu. Gerçek lanetime karar verilene dek bana düşen kısım, ödülümün neredeyse bir lanet görevi de görecek olmasıydı. Ona anlamadığımı söylediğimde Doğal Denge endişe etmememi söylemişti.

Anlayacaksın.

Şimdi anlıyordum ne demek istediğini, bunun ne denli berbat bir his olduğunu da. Ve gerçek lanetimin ne olabileceğini düşünürken uyuyakalırsam terler içinde uyandığım kâbuslar görüyordum.

Doğanın asıl sahibi olan Doğal Denge'yle yapılan anlaşmaların her zaman bir bedeli olurdu. Ben artık iki dünya üzerinde de yürüyebilen bir köprüydüm ve ödediğim bedel de şimdilik buydu: Dünyalar beni bırakmak istemezken ben; çaresizce üzerinde bulunduğumu değil, ötekini istiyordum.

Ağacın gölgesinde oturmuş ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalıştığım dakikalar boyunca nasıl hissettiğimden emin değildim. Saat çok geç olmadan büyükannemin evine gidebilir ve iyice dinlendikten sonra –belki yarın- dönmeyi deneyebilirdim. Sonuçta iki dünyanın zamanı da aynı akıyordu ve fey dünyası, gece çökünce büyülü bir yer olduğunu hatırlatmak istiyormuş gibi canavarlarını açığa çıkarıyordu.

Yedi dakika çoktan geçti.

Ayağa kalktım. İçim Marlo'nun eve gitmediği ihtimaliyle huzursuzdu. Hâlâ beni bekliyor olabilirdi ve gece boyunca her an döneceğimi düşünüp bekleyebilirdi de. Sonuçta o Marlo'ydu. Güneş hem beni hem onu terk etmiş olsa da o beni beklerdi. Tıpkı benim onu bekleyeceğim gibi.

Gözlerimi yumup Marlo'yu Aldin'in sık çamlarının ortasında, gece göğünün altında hayal edince bir şeyler hissettim. Sıcak, neredeyse yakıcı bir tür acı. Belli ki odaklanmam gereken buydu. O dünyaya ait olmayan tarafım bile Marlo'nun tehlikenin yakınlarında olmasını hiç istemiyordu.

Öfkeyle gözlerimi açıp, "Komik olmayı kes," diye söylendim kendime. "Senden iki tane yok."

Yalnızca bir tane ben vardı ve o ben de şu an Marlo'yu bulmak, onunla birlikte Zaina'yı ziyaret etmek ve sonra da belki hep birlikte yüzmeye gitmek istiyordu. Tüm bunlar için saatin çok geç olmamasını diliyordu.

Derin bir nefes aldım, "Gümüştepe Ormanı, lütfen," diye fısıldadım ve ancak o zaman Gümüştepe, beni bırakmaya ikna oldu.

Adımımı attığım gibi Aldin'deydim, Gümüştepe'ye hiç uğramamışım gibi.

Güçten düşmüş ve susuzdum. Omuzlarımı taşıyamayacak gibi hissedince sendeleyip dizlerimin üstüne düştüm.

Marlo oturduğu kayadan kalkarak bana doğru koştu. Güneş şimdi altın saçlarının arasına giriyor, onu en son gördüğümden başka bir açıyla yüzünü aydınlatıyordu. Önüme oturup beni kollarımdan yakaladı. "Eira! İyi misin? Neler oldu?"

Yutkunduktan sonra omuzlarını tutup gülümsedim. Alnımdaki ter henüz uçup gitmediğinden şakağımdan akan yavaş damlayı hissedebiliyordum. "Beklemişsin."

Kaşlarını çatarak, "Elbette bekledim," dedi. Panik yüzünü terk etmişti şimdi. "Öyle konuşmadık mı?"

İki saat.

Ben dönene kadar Marlo'nun ellerinin hafif acısı çoktan dinmiş ve tam iki saat geçmişti. Doğrucu'nun bana söylediği buydu. Ve bu kayıp zamanın keyfimi kaçırmasına izin vermemek için çabalamam gerekiyordu.

Yedi dakikada dönebileceğime olan inancım başından beri zayıftı ama iki saat... Zamanı geldiğinde iki koca saat bir yana, yedi dakikam bile olmayabilirdi. Gelişmek zorundaydım ve bunu nasıl yapacağımı bilmediğim gibi bu konuda bana yardım edebilecek kimse de yoktu.

"Sıkma canını," dedi Marlo. Silahlarımız kınlarında, Marlo'nun evine doğru yürüyorduk çünkü yaşlı cadı Nevae, birer hançerle kulübesine girmek şöyle dursun, çantamızda bir meyve bıçağıyla yalnızca evinin önünden geçmemize bile izin vermezdi. Marlo'nun ateşini ya da benim havaya karışıp ortadan öylece yok olabilmek gibi bir özelliğimin olduğunu da bilmiyordu. Yine de bu yaşlı cadı, Zaina'yı çırağı olarak yanına aldığında ikimizi de bu kadar sık göreceğini tahmin etmemiş olsa gerekti.

"Canım sıkkın değil."

"Eira."

Marlo'nun yalanlarımı anında yakalayabilmesinin sebebinin bir Doğrucu olmasıyla hiçbir ilgisi olmadığını öğrenmiştim. *Ne derler bilirsin*, demişti bir keresinde bana. *Dilini bildiğin sürece bir kelimeye onu okumadan bakamazsın.*

Derin bir nefesi serbest bıraktıktan sonra, "Bazen olduğumuz yerde sayıyormuşuz gibi hissediyorum," diye itiraf ettim.

Hiçbir şey olduğu yerde kalmıyordu, bunu biliyordum ama yine de bazen... Bazen diğer her şey kımıldarken, değişirken ve ilerlerken biz bir bataklığa saplanmışız da çıkmak için sıkıca tutmamız gereken kalın ipin ucunu çoktan kaybetmişiz gibi hissediyordum. Bataklığa tamamen gömülmeden önce ne kadar süremiz olduğunu ya da neyi beklediğimizi düşünmemeye çalışırken zorlanıyordum. Bir başarıya ihtiyacım vardı. Neredeyse iki yıl önce çıktığımız yolu tekrar bulabilmemizi sağlayacak bir bilgi, bir cesaret kıvılcımı ya da gerekli olan şey her neyse... İpin ucunu bulmaya her zamankinden çok ihtiyacım vardı artık.

Doğrucu yürümeye ara verip, "Bazen ben de öyle hissediyorum," dediğinde endişelerim hiç azalmadı. "Ama vazgeçmiş ya da vazgeçecek değiliz, değil mi? Başarısız olma ihtimalinin varlığının ya da başımıza korkunç şeyler gelebilecek olmasının bizi yıldırdığı daha önce hiç olmadı. Bu his de yıldıramayacak."

Başımı salladım ama kendimi pek ikna olmuş hissetmiyordum.

"Zaina'yı da alalım ve yüzmeye gidelim," diye devam etti Marlo. "Endişeleneceğimiz ne varsa bugün bir kenara bırakalım, yarın kaldığımız yerden endişelenmeye ve buna bir çözüm getirmek için düşünmeye devam ederiz. Kulağa nasıl geliyor?"

Gülümsedim. "Fena değil."

Böylece Marlo'nun evine kadar başarısızlıklarımıza, endişelerimize ve korkularımıza -sayıca epey çok olsalar da- yenilmeden yürüdük.

Marlo'nun küçük, tek katlı evi her zamanki gibi dağınık, her zamankinden farklı olarak serindi. Açık unutulmuş camı kapatmak için uzandığımda, "Kapı ve pencerelerin açık olup olmadığını kontrol etmen gerekiyor, Marlo," diye seslendim.

Kılıcını ve hançerini yerine koymak için odasına giden Doğrucu'nun sesi duvarlar yüzünden bulanıktı. "Kontrol ettim zaten."

"Belli ki evden çıktıktan sonra."

Marlo'nun bulanık kahkahası yok olurken gözüm duvarın hemen dibindeki minik masaya ve iki sandalyeye kaydı.

Hayır. Lütfen, şimdi olmaz.

Bakışlarımı dehşetle odadaki herhangi bir nesnenin üzerine taşımaya çalıştım. Talan edilmiş kitaplık. Şömine. Şöminenin üstündeki çerçeve. Marlo ve Lumi'nin resmi.

Hayır.

O hâlâ burada.

Hayır, Eira değil.

Ama ona ait parçalar... Yeterince dikkatli bakarsam...

Bakma.

Yeterince dikkatli bakarsam elinde paleti ve fırçasıyla o sandalyede hala resim yaptığını görebilirim.

Aptallık ediyorsun!

Hep böyle kendini kötüler misin?

"Eira?"

"Nos?"

Marlo titreyen gözlerle beni kollarımdan tuttuğu gibi koltuğa yönlendirdi. "Hayır, benim, Marlo."

"Ben... Sandım ki..."

"Sorun yok, beni bekle, sana soğuk su getireceğim."

Yine Marlo'nun koltuğundaydım. Sayısız kez oturmuştum bu koltukta. Sayısız kez bu eve adım atmış, sayısız kez Nos'un onu ilk gördüğüm zamanki gibi dışarıya açılan kapıdan içeri girmesini beklemiştim.

Ve hiçbirinde gelmemişti. Çünkü Nos, Veymut'taki Gölge Sarayı'nın duvarlarının arasından hiç çıkmamıştı. Tıpkı babası gibi.

Verdiğim sözü hatırladım.

Birden ayağa kalktığımda oda birkaç saniyeliğine karardı ve yerini gözlerim kapalıyken bile bulabileceğim masaya doğru ilerlerken ne masayı gördüm ne de sandalyeleri. *Kuutamo*'yu aldım ve hâlâ elimdeyken bir süre baktım ona. Nos'un ince elinde durduğunu ilk gördüğümde zarif bir aksesuara benzediğini düşündüğüm bu hançer, kabzasına benim parmaklarım sarılıyken korkunç geldi gözüme. Kuzton'un hemen dışında devasa Datura'yı doğradığından beri aynı değildi *Kuutamo*. Ama bunun için onu suçlayamazdım. Büyünün işlemediği

devasa yaratığın yeşil kanı her yerime bulaştıktan sonra ben de bir daha hiç tümüyle aynı Eira olmamışken hem de.

Hançerimi usulca masanın ortasına bıraktım.

Bir söz vermiştim.

Nos'a onun için döneceğimi, onu tekrar bulacağımı söylemiştim.

Ölümün sözümü tutup tutmayacağım konusunda beni sınamak için Nos'u aldığını düşünürdüm bazen. Ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istediğine inanırdım. Çünkü ilerisi, gerçekten mümkündü.

Kumandan Salvor, evlerinden bir diğeri olan Gölge Sarayı'nın duvarları arasında kalmadan önce bu kadarını söylemişti bana. Yirmi yıldan uzun süre önce kaybettiği, çok sevgili eşini dünyası üzerinde tekrar yürür kılmanın bir yolunu bulduğunu söylemişti. Ve ölüm, Kumandan'ın söylediklerini duyduğumu bilerek Nos'u almıştı benden çünkü o gün, bodrumun soğuk duvarları içinde o da bizimleydi.

Marlo, Zaina ve benim neredeyse iki yıldır üstünde çalıştığımız şey buydu. Nos'u döndürmenin bir yolunu bulmaktı çünkü Doğal Denge biliyor ya, imkânsız olsaydı bile bir yolunu bulmayı deneyeceğimiz şeyin aslında imkânsız olmadığını öğrenmek hepimize gerçek bir amaç vermişti. Ona bunu borçluyduk ve ne gerekiyorsa yapacaktık. Konu tartışmaya kapalıydı.

Başlangıç noktamız, Ferniyan Salvor'un doğruluğundan emin bile olmadığımız sözleriydi. Kumandan'a göre büyü, insan dünyasında gerçekleştirilmesi gereken ve çok güç gerektiren bir büyüydü. Bizim bu tür bir büyüyü gerçekleştirebilecek Darka bir tanıdığımız olmadığı gibi, güvendiğimiz tek Darka, Marlo'nun henüz on yedi yaşındaki erkek kardeşi Kai'di. Öte yandan bir de unutulmuş dili hatırlayan bir cadının gerekliliği mevzusu vardı. Bataklık Bölgesi'nin İlk Cadı'sı olarak bahsi geçen bu cadının neye benzediğini ya da yalnızca gerçek adını bile bilmiyorduk.

Tüm bunlar yeterince büyük sorunlar değilmiş gibi Marlo'nun adına aşina olan kimseler burada, Aldin'de, olduğunu bilmiyor ve Doğrucu Marliyen Çırpıkanat'ın da Gölge Sarayı'ndaki patlamada öldüğünü sanıyordu. Tıpkı İlaria Rosin gibi. Aralarındaki tek fark, Marliyen Çırpıkanat'ın gerçekten de o binanın duvarları arasında can vermiş olduğuydu. Ve Doğrucu, neredeyse iki senedir, o gün bizzat

Doğal Denge tarafından ölümden geri getirilmesi hakkında tek kelime konuşmamıştı. Biz de ona hiç sormadık.

"Eira, neler oluyor?" Suyla dolu büyük bardağı elime tutuşturduktan sonra endişeli olduğu bariz bakışlarla beni izlemeye koyuldu.

"Bugün endişelenmeyeceğimizi sanıyordum."

"Doğrucular da yanılır, biliyorsun. Sorun ne?"

Suyun tümünü içtikten sonra boş bardağı masaya koyduğumda bardak hançerime çarptı. "Bilmiyorum. Sanırım başıma güneş geçti."

"Zaina'ya gitmek yerine onu buraya çağırmaya ne dersin? Sorin'i onu getirmesi için yollayabilirim. Sorin bana karşı çıkmaz, senin iyiliğin için olduğunu söylersem hiç sızlanmaz bile."

Çok sevdiğim bu evde bugün biraz daha fazla zaman geçirmek düşüncesi hiç hoşuma gitmedi. "Hayır," diye itiraz ettim. "Gidelim. Geçen sefer Zaina bize kulübede göstermesi gereken şeyler olduğundan bahsetmişti. Her ne gösterecekse ortalıkta taşınacak türden bir şeyler olmadığını tahmin ediyorum. Ama ondan da önce, ellerin için merhem almaya gitmeliyiz."

Zaina'dan Marlo'nun parmaklarını iyileştirmesini rica edebilirdik elbette ama Şifacı'nın güçleri bu günlerde pek de yerinde olmadığından onu yormamak adına küçük yaralanmalarda kapısına gitmeyi tercih etmiyorduk.

Marlo önce uçları belli belirsiz yanmış parmaklarına bakmak için eğdi başını. Sonra gözleriyle beni tarttı ve ardından gülümsedi. "Öyle olsun," dedi. "Hazırsan çıkalım."

"Çıkalım."

YOLUN ÇAĞRISI

Çırpıkanatların evi mevsim fark etmeksizin hep çok sıcak olurdu. Bu sıcaklığın şöminedeki ateşle, sabahları güneş ışıklarını olduğu gibi içeri davet eden mutfakla ya da Bayan Çırpıkanat'ın sürekli yanan ekmek dolu fırınıyla bir ilgisi yoktu elbette. Daha çok Sorin'in Lumi'nin saçlarını örüşüyle, Bay Çırpıkanat'ın yaptığı şakalarla ya da mutfaktaki masanın yedinci bir sandalyesiyle ilgiliydi mesele. Bazen de o masanın üzerinde duran minik bir yanık merhemiyle.

O sabah da diğer tüm sabahlar olduğu gibi Bayan Çırpıkanat'ın işi başından aşkındı. Bizi içeri davet edip oğluyla bana şöyle bir güzel sarıldıktan sonra hızla yukarı kata çıkarak gözden kayboldu. Elbette önce mutfakta yalnızca çeyreği kalmış bir turta olduğunu söylemeyi de unutmadı.

Marlo turtayı duyduğunda parmaklarının birazının yanık olduğunu ve yer yer minik su baloncuklarıyla kaplanmaya başladığını unutmuştu bile. Merdivenden inen Kai'ya şöyle bir baktı ve ardından ikisi de aynı anda mutfağa doğru, aynı amaçla atıldı.

Marlo'nun turtayı kardeşine bırakması akıllıca olurdu çünkü Kai, dört kardeş arasından öfkesini kontrol etmekte en çok zorlanandı ve *gerçekten* öfkelendiğinde aklına korkunç bir canavara dönüşmekten başka türlüsü gelmiyordu.

Öte yandan Kai da turtayı Marlo'ya bıraksa hiç fena olmazdı çünkü Marlo, turtayı *gerçekten* çok severdi.

Koşuşturmanın hiç eksik olmadığı bu çatının altında ikisinin peşinden telaşla mutfağa girdiğimde bu minik yarışın olası en iyi sonuçla

sonlandığını gördüm. Lumi turtanın son çeyreğini çoktan yemiş, vişnelerinin birazını da beyaz geceliğine yedirmişti.

"Birazını bıraksaydın bari Lumi," diye söylendikten sonra Kai masadaki yerini aldı.

"Bırakmıştım zaten," diye cevap verdi kardeşi, iyice uzamış parlak sarı saçlarının uçlarında bile kırmızılıklar vardı. "Hem de çeyreğini. Ama kimse yemedi."

"O yüzden biz yedik," diyerek Sorin girdi içeri. Elinde boş bir tabak tutuyordu. Mutfakta nadiren diğerleriyle birlikte oturur, oturduğunda da sohbete pek katılmazdı ama şimdi, tabağını tezgâha koyduktan sonra o da sandalyesine geçti. Son bir senede boyu epey uzamıştı. Otururken neredeyse ağabeyi Kai kadar uzun görünüyordu artık.

Marlo ve ben de oturduk. Ancak oturunca Marlo'nun gözleri yanık merhemini buldu ve buraya niçin uğradığımızı hatırlayarak kavanoza uzandı.

Lumi yanında oturan Doğrucu'ya doğru eğildi ve "Üzülme," diye fısıldadı. "Annemden biraz daha yapmasını isterim."

"Benim için istemez misin?" diye sordu Kai, sesi alınmış gibi değildi.

"Sen yeterince yedin."

Sorin çoktan cebinden çıkardığı minicik kitabı okumaya koyulmuşken Kai tabakları topluyordu. Ben Marlo'ya merhemi sürmesinde yardımcı olurken Lumi minik bir sargı bezi getirdi ve Marlo'nun berbat durumdaki yüzük parmağının ucunu birlikte sardık.

Doğrucu yanılmıyordu, o gün bizim için endişeye yer yoktu.

Sessizlik içinde ama birlikte geçirdiğimiz birkaç dakikadan sonra Kai babasına yardım etmek için atölyeye, Sorin odasına ve Lumi de salon penceresinin önündeki masanın üzerine saçılmış olan boyalarının yanına gitti.

Marlo'nun parmaklarına bakıp daha iyi hissedip hissetmediğini sorduğumda öncekinden daha iyi durumda olduğunu söyledi. "Asıl *sen*," dedi sonra. "Daha iyi hissediyor musun?"

Ona gülümsedim. Gerçekten keyifle gülümsedim ve sanırım başka bir cevap vermeme gerek kalmadı.

Bakışlarım soluk yeşil renkli masa örtüsünün yandığı için erimiş ve geride siyah, eğri büğrü bir çizgi bırakmış ucuna kaydı. Marlo'nun ateşini kontrol etmeyi öğrenirken tutuşturduğu pek çok eşyadan biri diğeriydi masa örtüsü. Bugün öğrendiklerimize bakılırsa hâlâ öğreneceğimiz çok şey, kateteceğimiz çok yol vardı.

Lisabel Çırpıkanat nihayet mutfağa indiğinde sofra toplanmış, tabaklar yıkanmış ve kurulanmıştı. Kadın kendini sandalyesine attı ve Marlo'nun ellerine uzandı. "Bu sefer neler oldu bakalım?"

"Endişelenecek bir şey değil," diye cevapladı oğlu ve omuz silkti. "Birkaç küçük yanık."

"Geçen hafta babanın kestiği kışlık odunlardan birindeki gibi bir yanık mı?" diye sordu gülerek.

"Ya da birkaç hafta önce Lumi'nin çamaşır ipinde asılı olan mavi elbisesindeki gibi?" diye ekledim.

Marlo da güldü. Kabullenemediği ateşi yüzünden bile olsa sebep olduğu minik, zararsız kargaşaları komik buluyordu ve bu konuda kimse ona kızacak değildi. "Evet, öyle."

Ama Bayan Çırpıkanat birden ciddileşti. "Kendi büyünün seni bulması sık görülen bir şey değildir."

Gerçekten değildi. Bir keresinde Kai'ya büyü yaparken kendini yaralamasının olası olup olmadığını sormuştum ve o, böyle bir şeyi hiç deneyimlemediğini söylemişti.

"Ateşe hükmetmek gücü de sık görülmez, anne," dedi Marlo sesini alçaltarak. "Ama bak," parmak uçları hızla kızarıp ateş dirseklerine yürüdüğünde ne Bayan Çırpıkanat ne de ben geri çekildik. Sonra Marlo'nun içindeki ateş, birden göze görünmez oldu. "Bu gücün ne gibi şeylere yol açabileceğini kim bilebilir?"

Bayan Çırpıkanat ayaklanıp oğluna sarıldığında belli ki gücünün ona kötülük getirmemesini umuyordu. Ben de öyle. Ancak ateşin sahibi birini neyin beklediği hakkında tahminde bulunmak güçtü. *Güvenli* bizim gibiler için var olan bir sözcük değildi ve tehlike er ya da geç bizi bulacaktı. O zamana dek antrenman yapacak, mutfak masasında sohbet edecek ve birlikte yüzmeye gidecektik. Endişelenmeyecektik.

Çırpıkanatların evinden çıkıp Nevae'nin kulübesine doğru yol aldığımızda ağaçların arasında tanıdık bir kıpırtı hissettim. Yeryüzüne ait, kadim bir yaşamla dolu, toprakta hiç ses çıkarmayan zarif adımlar. *Bir ağaç ruhu.*

"Size eşlik edebilir miyim?" diye sordu Vilovna.

"Elbette," diye yanıtladım.

Marlo'nun ona olan romantik hisleri çoktan sönmüş olsa da arkadaşlık bağları neredeyse Vilovna'nın söğüdünün kökleri kadar kuvvetliydi. Doğrucu, "Bu sefer ne haberler getirdin bakalım?" diye sordu.

Ağaç ruhları yerlerini hiç terk etmediklerinden gelişmelerden haberdar olamazlar gibi yanlış bir düşünce kol gezse de yeryüzünde olan biteni ilk su feyleri ve ağaç ruhları öğrenirdi. Çünkü Doğal Denge en çok onları severdi ve koruyucular da doğaya somut bağlarla derinden bağlılardı.

"Aslında pek bir şey yok," diye sıkıntıyla iç çekti Vilovna. Her zamankinden de güzeldi o gün ve yüzü şimdi kışın olduğundan çok daha renkliydi. "Yeryüzü sessiz. Hava ve sular da öyle. Tek duyabildiğim ateş. Doğanın canı çok sıkılıyor. Güneş bazen öyle uzun süre etrafta kalıyor ki çimler kavruluyor ve kuru dallar tutuşuyor. Kuzeyde rüzgâr hâlâ duyuluyor olsa da Aldin ve güneyi çok..."

"Sakin," diye tamamladım cümlesini. Ne demek istediğini anlıyordum. Bir köprü olarak dünyanın işleyişini fark etmek eskisine göre daha kolaydı.

"Öyle. Ve buna neyin sebep olduğuna dair bir tahminim olduğunu söyleyemem. Ama dünyanın titreşimi azalıyor. Önümüzdeki günler dönmek için ideal bir zaman olabilir, Köprü. Aklında böyle bir şey varsa."

Bir süreliğine *eve* dönmek için. İnsan dünyasına. "Bildiğim iyi oldu, Vilovna."

Ağaç ruhu bir kez başını salladı. Daha bu sabah gittiğimi ve geri döndüğümü bilip bilmediğinden emin değildim.

"Son zamanlarda Zaina'yla konuştun mu?" diye sordu Marlo.

"Hayır, ama fısıldadığını işittim. Yine de zayıf rüzgâr yeteri kadar taşımadı kulaklarıma söylediklerini. Bazen de bilmediğim topraklara

ait şarkılar söylediğini duydum. Ve ardından küfrederek şarkıyı sonlandırdığını da."

Zaina'nın bazı zamanlar Tayga'ya ait şarkıları hatırladığı olurdu ve bir süre söyleyene dek farkında olmazdı söylediği şarkının. Fark ettiğindeyse susardı. Tayga'yı sevmediği gibi ona ait herhangi bir parçayı da sevmiyordu. Yüreğinden attığı ülkeyi ve zihninden çıkardığı büyülü beyazlığı sesinin hâlâ hatırlıyor olması onu hüzünlendirirdi.

Marlo, "Evet, öyle yaptığı olur," diye karşılık verdi.

"Vilovna?" diye seslendim. "Dün gece... Bir gürültü duydum. Ne olduğunu anlayamadım fakat çok uzaktan geldiğinden kaygılanmam gereken bir durum olmadığını düşündüm. Bu konuya dair herhangi bir şey biliyor musun?"

"Kesin bir şey bildiğimi söyleyemem fakat Daturalardan birini duymuş olabilirsin belki." Duraksadığımda Marlo ve Vilovna da durdular. Canavarların adını her duyduğumda zihnimde sesleri yankılanır ve bu midemi bulandırırdı. Ben kendimi toplamaya çalışırken Vilovna devam etti. "Vahşi yaratıklardan bir diğeri olduklarından bizim Doğal Denge'miz tarafından kabul görüyorlar ancak bütünüyle ona ait olmadıklarından Daturaları algılamak biz koruyucu feyler için hiç de kolay değil. Tıpkı senin varlığını hissetmemizin zor olması gibi. Çok yakınlaşmış olsalar bile bazen *gerçekten* yakınlaşana dek onları göremiyor ya da işitemiyorum. Ama müsterih ol, bu kadar kuzeye neredeyse hiç gelmezler. Bu civarda avlanabilecekleri kadar çok canlının yaşamadığını biliyorlar."

Bazen -çoktan yenilgiye uğratmış olsak bile- bazı canavarlar bizi yalnız bırakmazdı.

Marlo'nun hâlâ alevlerle ya da parmaklıklarla sarılı bir hücrede olduğu rüyalar gördüğü, Zaina'nın bazı zamanlar rüyasında genç yaşta kaybettiği âşığı Misha'nın hayaletine sarılıp ağladığı ya da Asarkıa'daki çığlıkları duyduğu için ağlayarak uyandığı olurdu.

Benim rüyalarımsa geçmişe ait değillerdi.

Bazen rüyamda babamı görürdüm ama yaşadığı zamanki gibi gözükmezdi hiç. Yaşamadığı yılları yaşamış gibi saçlarında daha fazla beyazla bana bakar, iyi bir iş çıkardığımı söylerdi. Hangi konuyu kas-

ettiğini hiçbir zaman tam olarak bilmezdim ama ondan bunu duymak, haftamın iyi geçmesi için yeterli gelirdi.

Bazen annemi ve Kona'yı görürdüm. Sosna'daki evimizin salonunda oturur, birlikte sıcak içecekler içer ve Kona'nın taklitlerine gülerdik. Kona'nın büyükannemi iyi taklit edebildiğini biliyordum. Taklidini yaparken ona hiç yakalanmaması gerektiğini de.

Ama bazen Nos gelirdi rüyama. O varken her şey öyle canlı gözükürdü ki anlamazdım tümünün rüya olduğunu. Ya da belki de yalnızca bir rüya olduğunu kabullenmek istemediğimden gözüme gerçekçi gelirdi her şey. Ama Nos hep uzak dururdu benden. Ve ancak o zaman anlardım rüyada olduğumu.

Bana kırgın olduğuna inanırdım ve uyandığımda tekrar uyumadan önce bir süre ağlamam gerekirdi. Belki onu aramak için Aldin'i hâlâ terk etmemiş olduğumuzdandı dargınlığı.

Her ne kadar öyleymiş gibi görünse de en kötü rüyalarım bu tür rüyalar değildi. Benden uzak duruyor olsa da onu görebildiğim bir rüyaya nasıl kötü diyebilirim?

Karanlık rüyalar beni korkutmazdı çünkü içinde olduğum siyahın sahibinin Nos olduğunu bilirdim.

Hayır, en kötüleri yeşil olanlardı. Ve şömine ateşiyle değil; karla ve buzla kaplı, beyaz olanlar da.

Daturalardan korkmamam gerekirdi. Çünkü biri, dişini ödül olarak alıp iyice sivrilterek bir başka hançere dönüştürdüğüm biriydi ve çoktan kemiklerine kadar ayrışmıştı. *Kuutamo* sayesinde.

Ama rüyalarımda *Kuutamo* olmazdı. Üzeri yeşil kanla kaplı hançerim beni bir başıma bırakır, ben gücünden tek bir zerre kaybetmemiş Datura karşısında kendimi minicik hissederken giysilerim, saçlarım ve tırnaklarımın arası yeşil değil, kırmızı kanla dolardı.

Bir süre daha rüyalarımızın avı olacağımız kesindi. Tanıdığımız kimse Nos'un yapmayı bildiği düş engeli büyüsünü bilmiyordu.

"Buradan sonrasında size eşlik edemeyeceğim," dedi Vilovna. Söğüdünden fazla uzaklaşmak hoşuna gitmezdi. "Endişeleriniz rüzgâra karışsın ve rüzgâr tümünü bana taşısın. Onları seve seve sizden uzak tutarım. Yol sizden yana olsun."

Nevae tuhaf bir cadıydı ama Zaina da en az onun kadar tuhaf bir cadı yardımcısıydı.

İki yıl kadar önce siyah saçlar karşılığında kabul etmişti yardımcı olmayı ve eminim ki cadı, o zamanlar etrafta sağlıklı bir gencin varlığının işine yarayacağını düşünmüştü. Ama Zaina nasıl sıradan bir genç değilse onunla ilgili hiçbir şey de sıradan değildi. Her şeyden önce Taygalıydı, derisi dondurucu havayı diğerlerimizinkiler gibi hissetmiyordu. Bu da demek oluyordu ki yaz gelmeye yakınken ve güneş artık kendini hiç saklamazken sızlanıp duran normal bir insandan katbekat çekilmez oluyordu. Bir de artık küçük bir kulübede, huysuz cadıyla tekiyle yaşadığı düşünülürse...

Marlo, "Kapıyı sen çal," dediğinde kulübeye varana dek yürümemiz gereken yaklaşık on dakika kalmıştı. "Ya da vazgeçtim, kapıyı ben çalayım ve açacak kişi kimse onu ilk sen selamla."

"Ne... Neden..."

"Ya da dur, kulübeye sen git, ben de kenardaki bir ağacın arkasına saklanayım ve sen içeri davet edilene dek ikisine de gözükmeyeyim."

Neşe dolu bir kıkırdamanın ardından, "Gerçekten onlardan bu kadar çok korkuyor olamazsın," dedim.

"Onlardan *korkmuyorum*," dedi Doğrucu. "Anlamıyor musun, kendimden korkuyorum. Bu şeyi... Her zaman tam olarak kontrol edebildiğim söylenemez. Ani bir durumda ani ve yakıcı bir tepki vermekten korkuyorum."

Marlo'nun ateş gücünden *bu şey* olarak bahsettiği nadir görülen bir durum değildi. İsim vermenin onu bağlayan ipleri daha çok sıkacakmış gibi hissettirdiğini söylemişti bir keresinde. O yüzden ateş gücüne sahip biri olarak kendini de gücünü de hiç isimlendirmemişti.

Elimi omzuna koyup onu durdurdum. "Ben korkmuyorum," dedim. "Senden de gücünden de. Zaina da korkmuyor."

Marlo'nun büyüsü kendine bile zarar verirdi de bize dokunmazdı.

Dudaklarını birbirine bastırıp başını sallarken sarı saçları kıpırdadı ve sonra Doğrucu, yürümeye devam etti. "Tamam öyleyse. Sen çalıyorsun ve ben selamlıyorum."

Ani tepkisinden korkmasının sebebinin Nevae'nin gücünü öğrenmesini istemeyişinden kaynaklanıyor olabileceği ancak o zaman

Marlo'nun yürüyüp gidişini izlerken aklıma geldi. Öte yandan az önce söylediklerimi duymaya gerçekten ihtiyaç duymuş da olabilirdi. Ve bu ikinci, hiç de küçük bir ihtimal değildi.

Cadının kulübesi küçük ve pencerelerinin tümü hep açık olsa da odaları karanlıktı. İçerisi öyle yoğun baharat ve ateş kokardı ki zaman zaman nefes almak güçleşir, siz de kendinizi dışarı atmak için çırpınırken bulurdunuz. Bir yuva sayılmazdı; çitlerle çevrili değildi, içinde rahatça oturabileceğiniz bir koltuğu bulunmazdı ve bu bahar gününde bile bacada tüten dumanın tuhaf, çürük kokusuna neyin sebep olduğunu bilmek istemezdiniz.

Kulübenin çevresindeki ağaçların tümden kurumuş olması da bir başka konuydu. Zaina, Marlo ve ben, Nevae'nin aslında bir bataklık cadısı olduğunu ve her ne suç işlediyse oradan atıldığı için Aldin'e gelmiş olduğunu düşünürdük. Ama cadının bize anlatmaya gönüllü olduğu anılarının hiçbirinde öteki ülkeler yer almazdı.

Şüpheli tüm davranışlarına rağmen Nevae'nin kötü bir cadı olduğuna inanmadığını söylemişti Zaina. Benden ve Marlo'dan daha çok cadı tanımıştı sonuçta. Hatta Ayvion'dan kaçmaları gerektiğinde sağlam bir gemi karşılığında ruhunu bataklık cadılarından birine satmıştı. Bu rahatsız edici sır, bir buçuk yıl öncesinde kalmıştı çünkü Marlo'nun bile bilmediği bu sırrı dudaklarımla günümüze taşımayacağıma yemin etmiştim.

Kuru ağaçların arasından geçerken karganın teki susmak bilmeyince Marlo sinirle kargaya döndü. "Keşke şu aptal ateş yerine hayvanlarla konuşabiliyor olsaydım," dedi.

Bazen ona Zaina'nın sırrını söylemek gelirdi içimden çünkü bilmesi gereken bir şey olduğunu düşünürdüm. Ama sonra dostluklarımızı mahvetmemek adına, doğrusunu yapıp yapmadığımdan emin olamayarak sessiz kalırdım ve bu ağır yükü paylaşmanın benim üstüme vazife olmadığına ikna ederdim kendimi.

"Ateşin de epey işe yarar olabiliyor," dedim. "Geçen kış şömineyi tutuşturmak için hiç uğraşmamız gerekmedi."

Marlo karşılık vermedi çünkü söylediğime katılmıyordu. Ya da belki de cadının kulübesinden dışarı taşan hiç ses olmamasına şaşırmakla meşguldü. Elini açarak beni durdurdu. "Sen de duyuyor musun?"

Başımı salladım. "Sessizlik. İkisi de konuşmuyor. Bu iyi olmasa gerek."

Marlo kapının önüne geldiğimizde yumruğunu kaldırdı ve iki kez hafifçe vurmadan önce tereddüt etti. Tuhaf sessizlik, ona kapıyı benim çalacağıma dair cümlesini çoktan unutturmuştu.

Şifacı Zaina, kapıyı öyle aniden açtı ki Marlo da ben de yerimizden sıçrayarak geriledik. Zaina işaret parmağını hızla dudağına götürdü. "Tek kelime etmeyin," diye fısıldadı. "Tek kelime etmeden odama yürüyün." Arkasını dönmüş gitmek üzereydi ki birden tekrar bize döndü. "Marlo, tanrı biliyor ya, gıcıklık olsun diye konuşursan seni kurbağaya çeviririm."

Böylece neler olduğunu anlamadan sessizce –ve korkuyla- bitkilerle şişelerin olduğu odayı aşarak Zaina'ya ayrılmış odaya girdik. Şifacı kapıyı arkamızdan yavaşça kapattı.

Zaina'nın küçük ve içinde bir yatakla bir sandıktan başka hiçbir şey olmayan odası her zaman karanlık olur, güneşi hiçbir zaman ağırlamazdı. Gölgede kalan bu oda, diğer odalara göre daha serin olurdu ama yine de Taygalı Zaina için yeteri kadar soğuk değildi. Şifacı'nın şimdi yalnızca uçları siyah olan uzun sarı saçları alnına yapışmıştı. Saçlarını yüzünden çekerken ince beyaz elbisesinin ip askılarından biri omzundan düştü ve Zaina öfkeyle askıyı yerine getirdikten sonra, "Nevae'ye uyku karışımı hazırladım," dedi. "Ama karışıma rağmen uykusu Marlo'nunki gibi ağır değil, o yüzden ancak yeterince sessiz olursak saatlerce uyuyacak."

Ardından bakışları Marlo'nun dikkatlice sarılmış parmağına düştü ve neler olduğunu sordu fakat Doğrucu onun bu sorusunu önemli bir şey olmadığını belirtmek istercesine eliyle geçiştirdikten sonra, "Gerçekten..." diye söze başladı ancak sesi öyle cılızdı ki hemen sonra boğazını temizleyerek soracağını sormaya ikinci kez yeltendi. "Beni gerçekten kurbağaya dönüştürebilir misin?"

Zaina yüzünü buruşturdu. "Tabii ki hayır." Ama sonra yüzü yumuşadı ve gülümseyerek Doğrucu'ya sımsıkı sarıldı. "Ah, Marlo... Gerçekten o kadar iyi bir cadı olduğumu mu düşünüyorsun?"

Marlo hevesle –ve belki saklamaya çalıştığı bariz korkunun birazıyla- başını salladıktan sonra Zaina'nın buz mavi gözleri beni buldu. Ona sarıldıktan sonra Nevae'yi neden uyuttuğunu sordum. Cadı öğleden sonra saatlerce uyumasının sebebinin o olduğunu anladığında Zaina'ya epey kızacak ve kalın sesi, saatler süren sessizliğin ardından kulübeyi çevreleyen ölü ağaçlara çarpacaktı.

"Size göstermem gereken bir şey var. Ve Nevae'nin bizim neyin peşinde olduğumuzu sorgulamaya başlamasını hiç istemiyorum."

Marlo yutkundu. "Nedir?"

"Bir kitap. Yaşlı cadının odasına girmem yasak ama en eski kitaplarını orada tutuyor. Nereden bulduğunu bile bilmediğim bu tozlu kitaplar öyle eski ki evden çıktıkları gibi dağılacak ya da güneşi gördükleri an eriyecek durumdalar." Zaina aklına gelen düşünceyle kahkahasını bastırdı. "Bir bakıma benim gibi oldukları söylenebilir."

Marlo iki eliyle ağzını kapatarak güldüğünde Zaina, Doğrucu'nun omzuna sertçe vurdu. "Gülme, Marlo."

"Ne tür kitaplar, Zaina?" diye sordum.

"Çoğunlukla bitkiler üzerine kitaplar. Hangi çiçek ne için yakılmalıdır, hangi yaprak hangi iksirin özünü oluşturur... Ama aralarından bir tanesi..." Şifacı yatağına doğru ilerledi ve yatağının altından epey kalın, zamanında koyu yeşil olduğu belli olan kirli bir kitap çıkardı. Kitabın iyice incelmiş üstünde de omurgasında da görünür tek bir harf ya da işleme yoktu. Ama sıradan bir kitap olmadığını ona seksen koca çam öteden bakan biri bile anlardı. "Bu kitap farklı."

Yerden kaldırmaya korktuğum kitaba bir süre öylece baktım. Kapağı yıpranmış olsa da sayfaları sararmamışı çünkü...

Kitaba doğru ilerleyip önünde diz çöktüğümde Marlo ve Zaina beni izliyorlardı. Kapağıyla beraber birkaç sayfasını da kaldırarak rastgele bir sayfayı ardına kadar açtım. Simsiyah sayfalar fazlasıyla iyi korunmuştu. Siyah sayfanın üzerinde beyaz ve sarı renkte parlayan harflerle çizimler de öyle elbette. "Bu mürekkep değil," dedim aptalca.

Kuşkusuz, değildi. Büyüydü ama Darka büyüsü olsaydı kitaba ait yazıların hiçbirini üçümüz de göremezdik.

Cadı büyüsüydü.

"Ne kitabı olduğunu bilmeden karıştırdım durdum. Bir süre sonra büyülü cümleleri okuyamaz hâle geldim. Kitap, gözlerinizin tek seferde yalnızca belli bir süre üzerinde dolaşmasına izin veriyor. O yüzden tümünü okumam için çok zaman gerekti. Ve elbette, bolca uyku karışımı." Zaina tahta zeminde yanıma oturup kitabı kendine doğru döndürdükten sonra sayfaları hızla çevirerek bulmak istediği sayfayı aramaya koyuldu. "Ama işimize yarar bir şeylerle karşılaşacağımı biliyordum. İşte..." Kitabı tekrar bana çevirdi. "Hızlı okumak isteyebilirsin, Eira."

"Ne anlatıyor?" diye sordu Marlo merakla, bir yandan da kitabın üzerine eğilmiş, yazılanları görmeye çalışıyordu.

"İlk *Cadı*..." diye okumaya başladım. "*Cadıların ilk öğretmenleri. Ölümlü ama sonsuz olan. Deli ve korkusuz. Yaşlı ama genç. Bir zamanlar ruhla dolu olmasına rağmen şimdi içi boş. Kadim dili bilen ama kadim zaman tarafından yutulmamış*..." Tüm bunlar ve nicesi... Neredeyse bir buçuk sayfa onu anlatmaya harcanmıştı. "Adı yazmıyor."

"Yazmıyor mu?" diye çıkıştı Marlo.

"Tüm bunlardan sonra adına gerek olduğu düşünülmemiş belli ki," dedi Zaina. "Ama şimdiye dek onun hakkında edindiğimiz ilk gerçek bilgiler bunlar. Deli saçması söylentiler ya da masallar değil."

"Ne kadar eski olduğunu bilmediğimiz gibi ne kadar doğru olduğunu da bilmiyoruz." Kitaba göz atmaya devam ettim. "Sanırım bir konumdan bahsediyor. Diğerleri kadar parlak olmayan belli belirsiz bir ağaç çizimi var." Ben ne anlama geldiklerini çözmeye çalıştıkça parlayan harfler ve çizimler çekilmeye ve sönmeye başladı. "Hayır..."

"Sorun değil, kenara çekil." dedi Marlo ve kitabın önüne geçmesi için yana kaydığımda kitaba dair tüm görebildiğim siyah, boş sayfalardı. Yazılar bana küsmüştü bile. "Evet, bu bir ağaç." diye onayladı beni Marlo. "Bir tür çam ama hangi tür olduğundan emin değilim. Bunun konum olduğu kanısına nereden vardın, Eira? Ağacın yanında bataklığın kendi başına oldukça tehlikeli bir yer olduğundan bahsediyor ve başka da bir şey yazmıyor."

"Bilmiyorum... Öyle olmasını umdum sanırım. Bu tür bir bilgiyle işimiz kolaylaşabilirdi." Ayağa kalkıp kendimi Zaina'nın sert yatağına bıraktım. Ellerimle hartlerin büyüsü yüzünden çoktan bitkin düşmüş gözlerime bastırdım. "Yine hiçbir ilerleme gösteremedik."

"İkiniz de ya körsünüz ya da aptal," diye söylendi Zaina. "Ve kör olsaydınız az önce okuduğunuz kısımları okuyamazdınız." Ellerini yüzüne doğru sallayarak kendini serinletmeye çalıştı. "Sizi buraya koca bir hiç için çağırdığımı mı sanıyorsunuz? Marlo, arka sayfayı çevir. Ne görüyorsun?"

"Bir ağaç daha... Hayır, bekle..." Kaşları iyice çatılmış Doğrucu, bir önceki sayfaya tekrar hızla göz attı. "Aynı ağaç."

"Bir önceki ağaçtan ne farkı var?"

"Daha... Yakın." Marlo çabucak sonraki sayfaları çevirdi. "Yaklaşıyor," dedi ve sonra hayal kırıklığıyla artık göremediğini söyleyerek kendini geriye attıktan sonra sırtını Zaina'nın yatağına yasladı.

"Tesadüf değil," dedi Zaina. "Kitabın sadece üç sayfasında İlk Cadı'dan kelimelerle bahsediyor. Ama bu kelimelerin hiçbiri adı ya da geçmişi değil. Sonraki sayfalarda tek sözcük yok. Yalnızca gittikçe daha yakından çizilmiş bir ağaç var."

"Peki en sonunda?" diye sordum. Sayfalar benim için ne kadar süre daha siyah kalacaktı bilmiyordum. "En sonunda ne var?"

"Hiçbir şey," diye başını iki yana salladı Şifacı. "Ağaç iyice yaklaşıyor, ta ki dallarının tek bir tanesi bile görünmeyene dek. En son kalın gövdesinin toprakla buluştuğu yer var. Ve hepsi bu."

Kısa bir sessizliğin ardından Marlo, "Bence sen haklıydın, Eira," diye mırıldandı. "Sanırım gerçekten de bir konumdan bahsediyor."

"Ya da cadının adından."

"Her ne olursa olsun," dedi Zaina. "Henüz ne olduğunu bilmesek de o ağacın onunla bir ilgisi var. Aklımızda bulundurmamız gereken bir ilgi."

"Bataklık Bölgesi'nde çamlar var mı?"

Zaina başıyla onayladı söylediğimi. Öyle bitkin gözüküyordu ki buna sebep olanın gece gündüz çalışması mı yoksa sıcak hava mı olduğundan emin değildim. "Yeteri kadar bakarsan Bataklık Bölgesi'nde

her tür ağacı görürsün. Orası sıradan bir bölge değil." Yatağında yanıma oturduğunda Zaina'nın bakışları dağınıktı. Zihni hatırlamak istemediği anılarla, dönmek istemediği ülkelerle doluydu. "Aranızda çizimi daha iyi olan hanginizse..." diyerek ayaklanıp hızla içeri gitti. İşaret parmağımla Marlo'yu gösterdiğimde –çünkü kesinlikle ben değildim- Doğrucu başını salladı ve Zaina döndüğünde çoktan yer yer siyahlaşmış ellerinde bir kâğıt ve bir kömür parçası tutuyordu. "Ağacı çizsin. Olabildiğince aynısı olsun. İşimize yarayacaktır."

"Bu sayfayı yırtsak?" diye sordu Marlo.

Zaina elini hızla göğsüne götürürken sesli, abartılı bir nefes aldı. "Ne cüretle..."

"Yırtarsak büyüsünden kopan sayfa karanlığa gömülür. İşimize yaramaz," dedim olası bir kavganın önüne geçerek. Cadı büyüsünün işleyişini Doğal Denge bilirdi ama bu kitabın tek bir sayfasını ondan koparırsak o sayfanın bizim için kesik ve kaskatı bir elden farksız olacağını tahmin ediyordum.

Önünde boş bir kâğıt onu beklerken Marlo, kömür parçasını eline alıp beklemeye koyulduğunda bu görüntüyü garipsedim. Eminim ona da tuhaf gelmişti bu durum çünkü bir şeyleri çizmek Marlo'nun görevi değildi. Hiçbir zaman olmamıştı.

Marlo gizlilik konusunda iyiydi, eski bir hırsız olmasının getirilerindendi bu. O yüzden sessiz adımların gerekli olduğu zamanlarda o giderdi. Ama gideceği yerin haritasını çizmek görevi ona ait değildi.

Zaina dikkat dağıtmayı iyi bilirdi. İyi bir Şifacı'ydı da. Kolay kaybolmaz, ince buzun üstünde yürürken buzu çatlatmaz ve kalın buzun üstünde yürürken kayıp düşmezdi. Çizmek görevi ona ait de değildi.

Bense bir orta noktaydım. Yalnızca iki dünya arasında değil, çoğunlukla Zaina ve Marlo arasında da. Nos, bir keresinde bana ikisinin kavga etmeden duramayan iki kardeş gibi olduklarını söylemişti. Gerçekten öylelerdi ve küçük bir şakayla ya da komik bir mimikle ortamı yumuşattığımda birbirlerine olan dargınlıklarını öylece unutuyorlardı. Benden önceki orta noktanın Nos olduğunu biliyordum. Bu onun pek çok görevinden biriydi. Tıpkı haritaları, Darka büyü kitaplarındaki karalamaları ya da yüzünü hatırlamak istediği birinin portresinin taslağını çizmek görevinin de ona ait olması gibi.

Zaina'nın yatağının üstünde tavana bakarak ne kadar süre geçirdiğimi bilmiyordum ama doğrulduğumda Marlo yerde, bazen Lumi'nin yaptığı gibi yüzüstü uzanmış, kömür parçasıyla ağacı çizmeye koyulmuştu bile.

Dışarıdan kuş sesleri geliyor, güneş toprağı ısıtırken bu küçük kulübeye girip bize bakmaya korkuyordu. Belki o da endişeleniyordu bizim için. Algılaması zor bir kötülükle dolup taşan topraklara ayak basmak için yola çıkacağımızı ve bu yeşil diyarı terk edeceğimizi çok önceden beri biliyor ama bize veda etmek istemiyordu.

Öte yandan yürümediğimiz zamanlarda neler yaptığımızı bir kez unutmuş bizler için durmak her şeyden daha zordu şimdi. Yol bizden yana olacak ya da olmayacaktı ama yol, bizi özlüyordu. Çağrısını duymazdan gelmek istesem de yapamazdım artık bunu. Çünkü benim de ona olan özlemim, kuşku duyamayacağım ya da inkâr edemeyeceğim kadar büyüktü.

Yol bizi çağırıyordu.

Öyleyse ona gidecektik.

HİÇ YAPILMAMIŞ BİR KONUŞMA

O gün yüzmeye gitmedik ve o günü takip eden birkaç gün boyunca edindiğimiz bu yeni, yarım bilgiyle neler yapabileceğimizi düşündük. Ya da o ağacın ne anlama geliyor olabileceğini. Bir seferinde Marlo, bahsi geçen cadının bir ağaç ruhu olabileceğini öne sürdü. Ama Zaina ağaç ruhlarının cadılıkla uğraşmadığını söyleyerek bu ihtimali çürüttü. Sonuçta cadılık, Doğal Denge'nin sınırlarında dolaşmaktı ve ağaç ruhları Doğal Denge'nin kalbinden uzaklaşmazlardı.

Bir seferinde de ben, bu ağacın kitabın yapımında kullanılmış büyülü bir ağaç olabileceği ihtimalini düşündüm. Ama bu da neden yalnızca Bataklık Bölgesi'nin İlk Cadısı'nın sayfalarında yer aldığını açıklamıyordu.

Aldin'de bulunan minik evlerden ulaşabildiğimiz bilgiler sınırlıydı ve kulağımıza ulaşmayı başarabilen hikâyelerin çoğu da yalnızca söylentilerden ibaretti.

Ben Marlo'nun mutfağında oturmuş aldığım notlara göz atarken o da acele etmeden tezgâhını siliyordu. Hava çoktan kararmış, kuşlar evlerine dönmüş ve gökyüzünü daha geniş kanatları olan, daha tehlikeli yaratıklar devralmıştı.

Gürültülü adımlarla mutfağa giren Zaina, "Biraz daha yakından bakarsan gözlerini bozacaksın," diye söylendi. Tepesinde bir taç örgü yaptığı soğuk sarı saçlarının siyah uçları neredeyse hiç gözükmüyordu. Nevae'ye bugün burada kalacağını haber vermişti ama sabah erkenden, hava henüz tam ısınmamışken o minik kulübeye dönmesi gerekiyordu. Cadı çırağı olmanın ne kadar güç olduğunu bilmiyorduk ama

Nevae'nin çırağı olmak, çetin Zaina'yı epey zorluyordu. Yine de pişmanlığa dair ufacık bir izi sözlerinde işitmek şöyle dursun, yüzünde dahi bir kez olsun görmedim.

Zaina cadının evinde kaldığından fey dünyasındaki gecelerimi ya Marlo'nun evinde ya da Zaina'nın evinde geçiriyordum. Marlo onunla kalmam için hemen her gece ısrar ediyordu çünkü biliyordu. Yalnız kaldığım geceler hiç uyumayıp notlarımı tekrar tekrar okuduğumu çok iyi biliyordu.

"İlerlemiyoruz, Zaina."

"Ve aynı notları okuyup durmak da bizi ileride bir yerlere taşımayacak." Bir sandalye çekip önümdeki kâğıtları kendine yaklaştırdı. O da okumuştu bu notları daha önce. Pek çok kez. Tıpkı Marlo'nun da yaptığı gibi.

Aslında ne yapmamız gerektiğini üçümüz de biliyorduk ama bunu dile getirmek için hiçbirimizin yeteri kadar cesareti yoktu.

Gitmek zorundaydık. Aldin'i bir kez daha geride bırakmak ve kendimizi tehlikelerle dolu gecelerin kucağına atmak zorundaydık. Ama bunu kabul ederek diğerlerine söyleyen, üçümüzden biri olmayacaktı.

Yıllar önce Nos'un benim için çizmiş olduğu haritayı açtım. Kenarları yer yer yırtılmıştı ama bir Aldin'e, bir Bataklık Bölgesi'ne baktım. İkisi de yerli yerindeydi. Parmaklarımı düzenli el yazısıyla yazılmış Aldin'in üzerinde gezdirdim. Sonra merdivenlerin olduğu yer ve nihayet Aster Gölü. Ardından bakışlarım Kuzton'a ve Veymut'a kaydı. Birbirlerine hiç benzemeyen bu iki kent, şimdi önümde açık olan kâğıt parçasının üstünde ne kadar yakın gözüküyorlarsa aslında birbirlerinden bir o kadar uzaktalardı.

Gözlerim okyanusta takıldı kaldı. İçinde ne tür büyülü canlıların olduğunu bile bilmediğim devasa sular, bana bu dünyada ne kadar çok zaman geçirirsem geçireyim bilmediğim yanlarının hiç azalmadığını hatırlattı.

Parmağımla bir rota çizmeye çalıştığımda bu rota öyle dehşet vericiydi ki bakışları parmağımın üstünde duran Zaina'nın keskin, derin bir nefes aldığını duydum. Bataklık Bölgesi'ne giden en kısa yol: Aldin, Veylinton, Batıburun ve Bataklık Bölgesi. Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Dış kapıya güçlü birkaç vuruşu duyduğumuzda zihnim ne Batıburun'daydı ne Bataklık Bölgesi'nde. Bütünüyle şimdideydi. Üçümüz olduğumuz yerde kalakaldık. Ben Marlo'ya baktım. Marlo'nun bakışları da Zaina'ya döndü.

Aldin'de yaşayan bir avuç insandan hiçbirinin gecenin bir yarısı kapısı çalınmazdı. Çatısının büyük bir kısmı bir çift pençe tarafından sökülebilir, pencerelerinin ahşap panjurları fareler tarafından yenebilir ya da bacasından aşağı korkusuz ama oldukça talihsiz bir porsuk düşebilirdi. Fakat kapısı çalınmazdı.

Gelenin kim olabileceğini düşünmek faydasızdı. Aldin ücra bir köydü ve bulunduğumuz kısım Aldin'in en ucuydu. Bu civarda ziyaretçiler pek görülmezdi ama tam da bu yüzden kapınıza gelen kişi her kimse, dünya üzerindeki herhangi biri olabilirdi.

Marlo yutkunduktan sonra elindeki bezi tezgâha gelişigüzel ama sessizce bıraktı. Kapıya doğru hareketlendiğinde Zaina ve ben de küçük adımlarla onu takip ettik. Salondaki minik masanın kenarına geldiğimde *Kuutamo*'yu kaptım ve kapının bir daha tıklatılmasını beklemeye koyuldum. Zaina da nadir görülen sessiz adımlarıyla kitaplığın arkasına ilerledi. Şüpheli durumlar için önceden çalışmış olduğumuz savunma planımızı usulca takip ediyorduk. İlk duvar Marlo'ydu. Keskin bir hançere ya da uzun bir kılıca bile ihtiyacı yoktu.

İkinci duvar bendim. Geçtiğimiz yıldan bu yana, Zaina'nın aksine, Marlo ve benim bolca boş vaktimiz olmuş ve bu boş vakitleri kendimizi silahlar konusunda eğiterek geçirmenin akıllıca olacağına karar vermiştik. *Kuutamo* sıradan bir bıçak değildi ve artık elimdeki sıradan bir bıçak olarak tutmuyordum onu.

Son kozumuzsa çoktan kitaplığın arkasına gizlenmiş Şifacı'ydı. Çünkü son kozumuzu baştan açık etmek aptallık olurdu.

Marlo bana baktı ve elini bazı kısımları paslanmış kapı koluna uzattı. Ben de yüzü şimdi tıpkı Tayga gibi soğuk olan Zaina'ya döndüm. Bir anlığına da olsa ifadesiz yüzünün bana Tayga'yı anımsattığını bilse çok üzülürdü.

Yutkundum ve bu çok sesli geldi kulağıma. Neredeyse korkuyormuşum gibi. Ama korkmuyordum. Hem de hiç.

Kapının yalnızca bir kez daha tıklatıldığı an Marlo sertçe kapı koluna asıldı ve kapının öteki tarafında eli havada kalakalmış zavallı Bay Çırpıkanat'ı hazırlıksız yakaladı.

"Baba?" Bay Çırpıkanat'ın aksine Marlo korkmuş değildi ama göğsü hızla inip kalkıyordu.

Brahn Çırpıkanat, tanıdığım çoğu adamdan daha cesur bir adamdı. Belli ki gecenin bir vakti tekinsiz ormanda ilerleyip Marlo'nun evine gelecek kadar cesurdu hem de. Ama şimdi bir eli göğsünde, öteki eli hafifçe kırdığı topal dizinde, güçlükle nefes alıp veriyor, dağılan zihninin toparlanmasını ve düşüncelerinin ona dönmesini bekliyordu.

Marlo babasını kolundan tutarak nazikçe içeri davet ederken ve arka arkaya özürler sıralarken Zaina saklandığı yerden çıktı. Eteğinin rüzgârı yakınındaki bir mumu titreştirdi ve Şifacı, olan biteni anlamak için kendine en yakın sandalyeye oturdu.

"Ne işin var burada?" diye sordu Doğrucu. Tehlike gerçek ve pek yakın olmadıkça kaygılanmazdı ama şimdi kaşları çatılmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bir sorun yok ya?"

"Hayır, yok," diye yanıtladı babası. Koltuğa yerleşmiş, yüzünün rengi biraz olsun ona geri dönmüştü. "Kalbimin az daha duracak olması dışında bir şeyleri kastediyorsan eğer."

Hançerimi yerine bırakıp bir koşu mutfağa gittim ve Bay Çırpıkanat için bir bardak su getirdim. Adam suyu yavaşça içtikten sonra bana teşekkür etti ve ardından buraya bizimle önemli bir konu hakkında konuşmak için geldiğini söyledi. Marlo da ona neden gecenin bir vakti, tehlikelerle dolu ormanı aşarak buraya geldiğini ve bu konunun sabahı bekleyemeyecek bir aciliyeti olup olmadığını sordu.

"Elbette sabahı bekleyebilirdim," dedi Bay Çırpıkanat. "Ama diğerlerinin duymasını istemedim. Görüyorsunuz ya, yalnızca üçünüzle yapmam gereken bir konuşma bu. Bunun için de minik riskler almam gerekiyordu ve aldım."

Minik riskler.

Yırtıcı, ölümcül hayvanlar; büyünün işlemediği, karanlık gökyüzüne karışıp uçarken neredeyse görünmeyen Daturalar...

Minik riskler.

Hakikaten yürekli bir adamdı.

Bıyığını düzeltmeyi bırakıp, "Doğrudan meselenin özüne geireceğim," diye devam etti. Bay Çırpıkanat bir Doğrucu değildi ama doğruları neredeyse Marlo kadar çok severdi. "Bana Veylinton'daki hâlimi hatırlatıyorsunuz. Yarının bugünden farklı olacağına inanmaya çalışıyor ama aynı günü tekrar tekrar yaşıyorsunuz ve her geçen gün biraz daha fazla yok oluyorsunuz."

Başımı eğip kucağımda duran ellerime baktım. *Kuutamo* olmadan boş, eksik gözüküyorlardı. Birkaç ufak çizik, minik yaralar, soluk mavi mürekkep noktaları... Yıllar önce Datura'nın dikkatini çekmek için avucumda açtığım derin kesiğin iziyse yoktu çünkü Zaina iyi bir Şifacı'ydı. Ama bir parçam, bazen o izi görebilmeyi diliyordu. Şimdi olduğu gibi...

Bay Çırpıkanat adımı söylediğinde başımı hızla kaldırdım. "Söylemek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım anlıyorum."

"Ne yapmanız gerektiğini biliyor musun?"

"Biliyorum, Bay Çırpıkanat."

Topal bir Çürük olan Brahn Çırpıkanat, onu tanıyan herkesin hemen anlayacağı üzere işinin ehli bir marangoz ve iyi bir öğretmendi. Hayat ona karşı cimri davranmış ve bu kadarı yeterince kaba değilmiş gibi zar zor elde ettiklerini ondan almak için geri gelmişti. Bay Çırpıkanat bu hazırlıksızlığı yüzünden bir çete tarafından kırılan bacağının hikâyesini anlatmaktan hoşlanmazdı.

Ama Brahn Çırpıkanat, kimsenin ondan olmasını beklemeyeceği kadar iyi bir savaşçıydı da. Çünkü o günden sonra saldırmayı ve savunmayı öğrenmiş, böylece ailesini güvende tutmayı başarmıştı.

Marlo ve benim dövüş ustamız olmayı kabul ettiğinde sevindiği söylenemezdi ancak bize gerekli olduğunu biliyordu. Eski çevikliği yoktu ama sıcak tehlikeden uzak kalmış olsa da dövüş bilgisi hiç azalmamıştı. Bana *Kuutamo*'yu tanımayı ve Marlo'ya ilk zamanlar birkaç dakikadan daha uzun süre ellerinde tutamadığı kılıcını kullanmayı öğretti. Ona borçlu olduğumuz pek çok şeyden bir diğeri buydu.

Antrenman yaparken her şeyi önce kelimeleriyle anlatır, onu duymamızı sağlar ve ardından anlayıp anlamadığımızı sorardı.

"Bir hançerle uzun süre savunma yapamazsın, Eira. Uzun bir kılıcı ya da baltayı ince bir hançerle bloke etmek anlamsızdan ötedir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum, Bay Çırpıkanat."

"Pekâlâ, diyelim ki rakibin senden bir eşyanı çalmış, uzun bir kılıç sallayan zırhsız adamın teki. Ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

"Biliyorum, Bay Çırpıkanat."

"Ne yapman gerekiyor?"

"Soracağım soruları da söyleyeceklerimi de hançerimle üst bacağını hedef alıp adamı düşürerek kılıcına el koyduktan sonrasına bırakırım."

"Çok iyi. Marlo, *kılıcını kap! Eira'dan* çalmak aptallığını göstermiş *olan adam sen olacaksın."*

"Ne yapmanız gerekiyor?" diye sordu Bay Çırpıkanat. Sesi acımasız değildi. Cevabı bildiğimi bildiğinden soruyu bana soruyordu, cevabın Marlo ve Zaina'da da bulunduğunu bilmiyordu belli ki.

Bakışlarım Marlo'yu buldu. Yüzünde merak namına tek renk yoktu.

Bakışlarım sonra Zaina'yı buldu. Yüzünde daha önce Tayga'da hiç bulunmamış bir sıcaklık vardı.

"Gitmemiz gerekiyor," dedim usulca. Camın öte tarafında gece, yıldızlarla doluydu ama bu küçük salon, yıldızlardan bile daha dingindi şimdi.

Bay Çırpıkanat başıyla onayladığında sessizlik bozulmadı. Ancak sonra, "Aklınızı meşgul eden ya da kalbinizin eksikliğini çektiği şeyleri bulamamak zordur," dedi. "Ama bulmak için aramak gerekir. Siz Aldin'in altını üstüne getirdiniz. Hem de birkaç kez. Aradığınız şey belli ki burada değil. Onu size ancak tehlikenin kendisi verebilir. O tür bir tehlikeyi de burada, Aldin'de bulamazsınız. Bu yüzden kalmanızı her şeyden çok istiyor olsam da gitmek zorundasınız. Çünkü kaldığınız her gün kendinizi biraz daha fazla unutacaksınız ve kişiliklerini bütünüyle sevdiğim siz çocuklarım için bundan kötüsünü düşünemiyorum. Bu dünyanın önünüze serebileceği herhangi bir güçlüğü aşmaya yetecek kadar güçlüsünüz. Doğal Denge sizi tanıyor ve sizi tanıyıp da sevmeyecek kimseyi tanımıyorum."

Başımı sallayarak onayladım ama Bay Çırpıkanat'ın son söylediğinin doğruluğundan emin değildim. Marlo yutkundu. Zaina uzun süredir tek kasını bile kıpırdatmamıştı.

Huzursuz olmuştuk çünkü Bay Çırpıkanat'ın haklı olduğunu üçümüz de biliyorduk. Uzun bir süredir biliyorduk ama bu tür bir kararı alabilecek güç içimizde mevcut değildi. İkisi de benimle yola çıkmayı kabul etmişlerdi ama Zaina'yı güneşin altında sürüklemek ve Marlo'yu ailesinden bir kez daha ayırıp çok uzaklara götürmek demekti bu. Artık yola çıkmamız gerektiğini söyleyen kişi olmak istememem bundandı. Dünya üzerinde her şeyden çok istediği bir şey için bile insanların kendini bir türlü hazır hissetmemesi gerçekti ve üçümüz de hazır hissedene dek bu kararı vermek benim üstüme vazife değildi.

Bay Çırpıkanat haklıydı ve üçümüzün de bilmediği bir şeyi biliyordu. Üçümüz de hazırdık artık. Ağaçlar arasında yapılan uzun, molasız yürüyüşlere, nöbet tutmak zorunda kalacağımız gecelere ve tadı tuzu olmayan öğünlere hazırdık. Ama daha önemlisi, okyanusu geçmeye, Bataklık Bölgesi'ne ayak basmaya ve başımıza ne tür tehlikeler getireceğini bilmediğimiz o yolculuğa hazırdık. Nos'u ölümün kucağından alıp evine geri getirmeye ve onunla yüzleşmeye hazırdık. Hazır olmak bile bizi korkuttuğundan bunu hiç itiraf etmemiştik ama Bay Çırpıkanat, biliyordu.

"Bu gece burada kal," dedi Marlo. "Ağaçların gölgeleri sabaha dek güvenli olmayacak."

Onun bu ciddi tavrına karşın babası güldü. Bay Çırpıkanat'ın kenarlara uzanan kahverengi bıyığını görünce ben de güldüm. Bana kendi babamı hatırlatıyordu. Dış görünüşlerinde birbirlerine benzeyen pek bir özellik yoktu belki ama adlandıramadığım bir şeyler yüzünden zihnim, ikisini yan yana koymuştu. "Sanırım karanlıkla baş edebilirim, evlat."

"Lütfen..."

"Olmaz, Marlo. Annen buraya geldiğimi bilmemeli." Sakin bakışları sırayla üçümüzü buldu. "Bu gece buraya hiç gelmedim. Bu konuşmayı hiç yapmadık. Size gitmenizin gerekliliğinden hiç bahsetmedim çünkü söylemiş olsaydım Lisabel beni hiç affetmezdi."

Marlo başını öne eğerek güldü. Bay Çırpıkanat cesur olduğu kadar fedakâr da bir adamdı ve oğullarının tümü bunu biliyordu. Kızı da bunu fark edebilecek kadar büyüdüğü vakit öğrenecekti.

"Bu gece sizi görmedik, Bay Çırpıkanat," dedi Zaina. Bu özverili adamın Şifacı'nın da babası olması için kanlarının bir olmasına gerek yoktu.

"Bu konuşmayı hiç yapmadık," dedim.

"İşte ben de bundan bahsediyordum." Ardından ince pelerininin başlığını başına geçirdi ve "İyi uykular, çocuklar," dedi. "Yarın sabah kahvaltıya gelin. Lisabel'in vişneli turta pişirmek için erken uyanacağını duydum."

Böylece Bay Çırpıkanat, çok geçmeden geldiği yöne doğru uzanmış karanlığın içinde kayboldu. Veylinton'un karanlığından sağ çıkmış bir Çürük'tü o ve Aldin'in karanlığıyla baş edebilirdi.

O gece Marlo'nun salonunda yerde oturduk ve gece yaşlanıp solana kadar sohbet ettik. Onlara yola düşmeden önce insan dünyasına uğramam gerektiğini ve yokluğumu geçerli bir nedene dayandırmam gerektiğini anlattım. Bir süre bu nedenin ne olabileceğini düşündük. Ardından Marlo ne kadar süre bir daha bu salonda oturamayacağımızı hesap etmeye çalıştı. Neden sonra, mumlardan uzakta oturan Zaina'nın uzun bir süredir sessizliğini koruduğunu fark ettim. Şifacı sessiz biri değildi ve sessiz kaldığında bu, zihnini kurcalayan düşünceler hiç de hoş şeyler değil demekti.

Ona sorunun ne olduğunu sorduğumda, "Bensiz gitmek zorundasınız," dedi. "Bensiz gitmenizi ve bir kez daha sizden uzak kalmayı hiç ama hiç istemiyorum. Ancak burada kalmam gerek." Serbest bırakmış olduğu saçlarının siyah uçlarını parmaklarının arasına aldı. Onlara bakarken yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. "Nevae ile olan anlaşmamın süresi dolmadı. Gitmeme izi vermeyecektir."

"Onu ikna etmenin bir yolunu buluruz." Marlo sırtını dikleştirmiş, hesaplamaları ve nedenleri unutarak tüm dikkatini Zaina'nın söylediklerine vermişti.

"Ne zaman onu ikna etmenin bir yolunu bulabildik ki Marlo?" Derin bir nefes verdiğinde omuzları gevşedi. "Hem... Geçen sefer,

birinin geride kalmasının işimize yarayabileceğini öğrendik. Bu sizin olduğu kadar benim de hoşuma gitmiyor ama o kişi yine ben olmalıyım."

Mızmızlık yapan küçük bir çocuk gibi, "Sensiz gitmek istemiyorum," dedim. "İkinizden birini görememek düşüncesine bile dayanamıyorum. Seni burada bırakmamızı isteyemezsin bizden."

"Eira... Gerçekten kalmak istemiyorum." Ayağa kalktı ve duvarın hemen önündeki küçük masaya doğru ilerledi. Sandalyeye oturduğunda masanın üstündeki mum, yüzünü sabah olmuş gibi aydınlattı. Muma daha önce hiç olmadığı kadar yakındı ve saçları ilk defa bu kadar sıcak bir sarıydı şimdi. Çok geçmeden minicik olmuş gözbebeklerini saran mavilik bir buz kütlesiymiş gibi erimeye ve rengini yitirerek beyaz kısma karışmaya başladı. Şifacı'nın solukları sarsılmaya başlayınca onu tuttuğum gibi çekerek mumdan uzaklaştırdım. Koltuğa kadar yürüyebildi ama koltuğa kendini bir kayaymış gibi bıraktığında bir kaya kadar sağlam gözükmüyordu. Yüzü solgundu, öyle ki onu gören biri günlerdir gözüne uyku girmemiş olduğunu düşünürdü. "Neden gelemeyeceğimi anlıyorsun, değil mi?" Zaina'nın gücü de tıpkı diğer Taygalılarınki gibi soğuktan ve buzdan geliyor, sıcak hava onu da büyüsünü de zayıflatıyordu. "Nevae Aldin'den uzaklaşmama izin verse bile işinize yaramam. Ayak bağı olup sizi yavaşlatırım. Bensiz gitmek zorundasınız. Ve tek parça olarak geri döneceğinize de söz vermek zorundasınız. Gerçek bir söz."

Gözlerinin rengi yavaş yavaş yerine gelmeye başlarken Zaina hiç mutlu gözükmüyordu. Zor koşulların feyiydi o; çetin kışa, buzlu zemine ve bizim gözlerimizi kör edebilecek beyaza ait biri olarak doğmuştu. Ama inatçı Şifacı şimdi yalnızca kendine aitti ve bu onun için hiç de kolay değildi.

"Pekâlâ," dedim. "Öyle olsun."

Kırgın falan değildim. Aslında bir yanım olması gerekenden daha mutluydu. En azından birimiz Çırpıkanatların yanında kalacaktı. Bay Çırpıkanat için birkaç parça odun taşıyacak, Bayan Çırpıkanat'ın üçüncü kolu olacak, Kai'la Sorin'e derslerinde yardım edecek ve Lumi'yle evcilik oynayacaktı. En azından birimiz, Zaina, güvende olacaktı.

"Ne zaman gideceksin?" diye sordu Zaina. "İnsan dünyasına demek istiyorum."

"Yarından sonraki günün sabahı. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Yapılacak işlerimiz var."

Marlo gözlerini odadaki mumların hiçbirinin ulaşamadığı bir karanlığa dikmişti. Aniden ayağa kalkıp mutfağa yöneldi ve geri geldiğinde elinde mutfak masasının üzerinden alıp getirdiği haritam vardı. Haritayı tahta zemine serdi. Kâğıdın sol üst ucuna bir zamanlar Sorin'e ait olan ama şimdi şöminenin üzerinde duran küçük aslan figürünü koydu. Sağ alt köşeye kalın bir kitabı, sağ üst köşeyeyse bir mumu çekti. Sol alt köşeye elini bastırarak haritanın üzerine eğildi. Mumun ışığıyla parlayan ela gözleri hızla hareket etti bir süre. Onu takip edemediğim patikalardan, gizli geçitlerden ve tehlikeli yollardan geçti zihni, yüzünden bu kadarı okunuyordu. "Çok, çok korkunç bir yolculuk bizi bekliyor," dediğinde bakışları çoktan Bataklık Bölgesi'ne varmıştı.

"Ben korkmuyorum," dedim.

Doğrucu başını kaldırdı ve bana baktığında yüzüne vuran ateş, görünüşünü tamamlıyordu. "Bu güzel," dedi sessizce. "Çünkü benim ödüm kopuyor."

Çenemi sıkıp sessiz kaldım. Keşke başka bir yolu olsaydı.

Marlo parmağını Aldin yazısının üzerine koydu. "Buradayız," dedi. "Güneye gidip karşıya Veymut limanlarından geçmeyi deneyebiliriz ama bu çok uzun sürer. En kısa olanı doğrudan doğuya gitmek."

"En akıllıca olanı olmadığı kesin," dedi Zaina. "Veylinton'dan çıkamazsınız."

"Feyler birbirini öldürmüyor sanıyordum," dedim. Mevcut dengeyi korumak için yaşayan her feyin varlığının gerekli olduğuna inanıyorlardı ve Doğal Denge burada kanunlardan bile üstündü.

"Veylinton'dan bir kez çıktık," dedi Marlo, üstü kapalı soruma cevap vermedi.

Zaina başını iki yana salladıktan sonra bana döndü. "Veylinton feyleri kanunsuzdur ve kuralları esnetmeyi iyi bilirler. Kimseyi kılıçla ya da hançerle öldürmezler belki ama seni bir kez yakalarlarsa Eira... Ölümün seni ararken elini çabuk tutmasını dilersin."

Kısa süren bir sessizliğin ardından, "Pekâlâ," dedim. "Doğrudan doğuya öyleyse."

Zaina kuvvetli bir nefes bırakarak kendinden oldukça uzaktaki bir mumun alevini bile titreştirdi ve geriye yaslandı. Marlo haritanın üstüne daha da eğilirken parmağını Aldin'den Veylinton'a sürükledi. "Bir gemi buluruz," dedi. "Ama onurlu insanlar olarak bir gemi bulamayız. Kendini bir sahtekâra dönüşmeye hazır hissediyor musun, Eira?"

Bir kez daha olmadığın biriymişsin gibi davranmaya hazır hissediyor musun? Kendi adını unutana dek insanların sana başka bir isimle seslenmelerine, sana uymayan giysiler giyip sana ait olmayan adımlarla yürümeye hazır hissediyor musun kendini?

"Evet." İki dünyaya ait olarak kendimi uzun zamandır bulunmaması gereken yollarda yürüyen bir çeşit sahtekâr olarak hissettiğimi onlara söylemedim. Kimseye söylemedim. Yalnızca Doğal Denge'nin lanetime henüz karar vermediğini, ancak zamanı geldiğinde ne olacağını öğreneceğimi anlattım. "Hazırım. Ya sen? Sen hazır hissediyor musun?"

Yalanın sesi ne kadar tiz olursa olsun o sese kulak asmayıp söylenen her şeye kulak kabartmaya, gerekirse çalmaya ve gerçekleri farklı oranlarda saptırmaya hazır hissediyor musun?

Doğrucu, çatılmış kaşlarının altından bir kez daha haritaya baktı. Ne tür yaşanmışlıkların görüntüleriyle baş ettiğini, ne tür kâbusların ona geri döndüğünü ne Zaina ne de ben tahmin edebilirdik. Hayatının ilk on üç yılı Veylinton'da geçmişti. Ve içimden bir ses, Marlo'yu avlayan görüntülerin ona yapılanlardan çok, kendi küçük elleriyle yaptıklarından oluştuğunu söylüyordu. Gücü kuvveti yerinde yetişkinlere bile korkunç şeyler yaptıran acımasız Veylinton'un, küçük bir çocuğa neler yaptırabileceğini kim bilebilirdi?

"Hazırım," dedi sonunda ve ardından parmağını haritanın boş gözüken bölümünde gezdirdi. "Okyanus'u geçmek için bir gemi bulmak zorundayız. Korsanların hiçbiri güvenilir değil ve en iyi ihtimalle haftalarımız o gemide geçecek. Gece gündüz tetikte olmak zorundayız. Arkamızı birbirimizden başka dönebileceğimiz kimse olmayacak."

"Haftalar mı?" diye sordum şaşkınlıkla. Parmağımı haritadaki Kuzton'a dayadım. "Yürüyerek Kuzton'a yalnızca birkaç günde vardık. Koca gövdeli hızlı bir geminin bizi karşıya taşımasının haftalarımızı alması mümkün değil."

Zaina bir süredir etrafta dolanıyordu ama sonra durdu. "Okyanus haritada fazla yer kaplamasın diye küçük çizilir," dedi. "Göründüğü kadar küçük ya da masum değil. Harita tümüyle gerçek boyutlarında çizilseydi ne Aster Gölü'nü görebilirdin ne de Bataklık Bölgesi'ni."

Marlo şimdi Batıburun üzerinde duran işaret parmağını çabucak Bataklık Bölgesi'nin ağaçlarının arasına götürdü. "Sonsuz Karanlık Ormanı'ndan bile daha siyah göğün altında haftalar süren gemi yolculuğundan sonra olur da sağ kalırsak Batıburun'dan Bataklık Bölgesi'ne gitmek bir haftamızı bile almayacak. Sonrasında neler olacağını kestirmek pek mümkün değil." Derin bir nefes verdi. "Yani anlayacağın, yolculuğumuz düşündüğünden çok daha uzun sürecek, Gümüş Yürek."

Ellerimden destek alarak ayağa kalkıp pencereye doğru ilerledim. Dışarısı öyle karanlıktı ki bundan daha karanlık bir gökyüzünün nasıl mümkün olabileceğini düşünürken buldum kendimi birden. Karanlığı iyi bilirdim. Siyah rengini de. Şimdiki gökyüzünden daha karanlık, Datura'nın simsiyah olduğu için çukurlarmış gibi gözüken gözlerinin karanlığı vardı. Ölümün bizim için hazırladığı derinlerdeki bir bodrumun karanlığı ve içinde neleri saklıyor olabileceğini asla bilemediğimiz ormanların karanlığı vardı. Karanlığı da bir daha hiç gündüz olmayacakmış gibi gözüken geceleri de iyi bilirdim. Açık ve yıldızlarla dolu gökyüzü, nasıl bunlardan daha karanlık olabilirdi ki?

İŞİTİLMEMİŞ YEMİNLER

Ertesi günün sabahı Zaina cadının kulübesine döndü. Biz de Çırpıkanatların evinde turta yedik, her zamanki neşeli havasına bürünmüş mutfakta sohbet ettik ve güldük. Marlo'yu Sorin'le uğraşırken ya da Lumi'yle oynarken izlemek beni ilk kez hüzünlendirdi. Marlo bir kez bu evden silinmişti. O olmadan ev öyle boş, öyle sessizdi ki... İster Veylinton'un hırsızlarının arasında ister korsanlarla dolu bir gemide olalım, bunun bir daha yaşanmaması için her şeyi yapacaktım. Marlo bu eve aitti, öyleyse bu eve dönecekti. Yol bizi nereye götürürse götürsün.

Doğuya doğru yola çıkmadan önce ben insan dünyasına uğradığımda Marlo annesiyle konuşacaktı ve bu büyük bir konuşmaydı çünkü bu evin çatısının altında uyuyan yalnızca iki kişi Marlo'nun daha önce bir kez öldüğünü bir türlü unutmamıştı: Kai ve Bayan Çırpıkanat.

Lumi olan biteni anlayamayacak kadar küçüktü, Sorin kapalı bir kutuydu, ona neyin sıkıntı verdiğini kendisi dışında kimse, hiçbir zaman bilmezdi ve Bay Çırpıkanat da oğlunun bir kez ölüm tarafından alındıktan sonra ölümün ona uzunca bir süre daha uğramayacağını düşünüyordu.

Ama Kai'nin içinde yanan her duygu, Marlo'nun ateşinden bile daha sıcaktı ve bu duyguları söndürüp genç Darka'nın içini ferahlatmanın bir yolu varsa bile henüz kimse tarafından bilinmiyordu. Tüm bu duyguların arasında en yıkıcı olanı öfke gibi gözükse de en fenaları o değildi. Elbette öfke Kai'ya zarar veriyordu, alnında çıkan damar kimi zaman öyle belirginleşiyordu ki onu gören herkes endişeleniyordu. Ya

da bazen öfkesini dışa vuramayıp bastırdığında yüzünde küçük morluklar oluşuyordu ama tüm bunlara rağmen en kötüleri öfke değildi.

Kai'yi yiyip bitiren şüpheydi.

Ağabeyinin ne zaman kendisinden uzaklaşması gerekse başına kötü bir şey geleceğini varsayarak tüm odağını yitiriyor, ya onunla gitmeyi teklif ediyor ya da o dönene kadar bir o tarafa bir bu tarafa yürüyordu.

Marlo onunla birkaç kez bu konuda konuşmayı denedi ama Kai her ne kadar yanan duygulara sahip olsa da bu duygular hakkında konuşmaya hazır olmadığından Doğrucu, bir sonuç alamadı.

Öte yandan Bayan Çırpıkanat kaygılarını açıkça dile getiriyor ve yalnızca daha dikkatli olması ve tehlikeden uzak durması için oğluna nasihatlerde bulunuyordu. Çünkü Kai'nin aksine o, hayattaki pek çok şeyin kontrolünün kendisinde olmadığını biliyordu.

Döndüğümde onları nasıl bulacağımı bilmeden terk ettim orayı.

Her geçiş, bir öncekinden daha kolay olur gibi geliyordu ama büyük bir yanılgıdan ibaretti bu. Her geçişle birlikte artan tek şey boşluğa düşme arzumdu. Nos'u orada bulup bulamayacağımı düşündüm. Sonra olur da düşersem orada başka neleri bulabileceğimi. Dünyaların bana kucak açmaması sebep oluyordu buna belki, kim bilir? Sanki boşluk beni onlardan daha fazla özlüyor ve ona dönmem için ismimi sesleniyordu. Eira değil. Morwen de değil. *Gümüş Yürek.*

Buraya gel. Aradığın benim.

Ama ona kanmadım. Vilovna haklıydı, dünyalar birkaç gün öncekine göre birbirlerine daha yakınlardı şimdi ve boşluk onu duymazlıktan gelebileceğim kadar küçüktü.

İnsan dünyasına vardığımda yürüdüm. Yürümek bacaklarımı eskisi kadar çok yormuyordu artık. Büyükannemin kulübesi göründüğünde öğle vaktiydi ve ben ne kadar hızlı yürümüş olduğuma şaşırmadan edemedim.

Gümüştepe tuhaf bir yerdi ve büyünün bizzat kendisiyle tanışmamış olsaydım büyülü bir orman olduğunu söylerdim. Kadim çamlar her mevsim aynıydı. Çimler yazın uyanır, rüzgârla birlikte salınırlardı. Kendiliğinden açan çiçekler genelde beyaz renkli olurdu ve etrafta çiçekten çok taş bulurdunuz; dağlardan bazen büyük, bazen küçük

parçalar düşerdi. Kışın beyaza bürünen bu ormanın beyazdan başka yalnızca tek bir rengi vardı: Yeşil.

Ama büyükannemin pencerelerinin önündeki saksılar ne beyazdı ne de yeşil. Kırmızı sardunyalar ve göze neredeyse siyah gözüken mor menekşeler evin sıradan tahtalarının yanı sıra Gümüştepe'nin kendisine de renk getiriyordu.

Büyükannem kapıyı açtığında, "Bir ara şu kulübenin dış cephesini boyamamız gerek," dedim. Selamlaşmalardan da vedalardan da pek hoşlanmazdı. Ancak hoşlandığı bir şey varsa o da renklerdi ve ben bunu öğreneli uzun zaman olmamıştı. "Sence de öyle değil mi?"

Büyükannem kapıyı açtığı gibi tekrar içeri döndü. Boyu benimkinden de kısaydı ve bu minik, yaşlı kadın, göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Savaş biteli çok oluyordu ve Gümüştepe'ye hiç uğramamış olan bu savaşın varlığından çok yokluğu büyükanneme sıkıntı veriyordu artık. Yıkımdan hoşlandığından falan değil elbette, yalnızca savaş sebebiyle geçici olarak Gümüştepe'ye gelmiş ve savaş bittiğinde evlerine dönmüş komşularını özlüyordu, o kadar. Bir de Monteri'ye dönmüş olan annemle Kona'yı.

Sessizliğe alıştıktan sonra o sessizliğin bozulması başlarda ne kadar rahatsız edici olsa da tekrar o sessizliğe gömülmek işkenceden farksızdı onun için. İlk sessizlik onun ve huzur verici bir sessizlikken şimdiki, tümüyle ona ait sayılmazdı.

Burada kalmak istediğimi söylediğimde annem nedenini hiç sormadı. Gümüştepe'yle aramda bir bağ olduğuna inanıyordu ve bu tümüyle yanlış değildi. Yalnızca bunun kelimenin tam anlamıyla *büyülü* bir bağ olduğundan bihaberdi.

Kona'dan ayrılmak zordu. Yine de onu karla kaplanmış uzun ve yaşlı çamların arasında kaybetmek kadar korkunç değildi bu ayrılık. Sabahları kendi yatağında uyandıktan sonra okula gidip arkadaşlarıyla oyunlar oynayacağını düşününce her gün onu görmemek beni o kadar da üzmüyordu. Nos sözünün arkasında durmuş, kardeşimi bir kez daha görmeden ölmeme izin vermemişti. Kona şimdi güvende ve mutluydu. Önemli olan da buydu.

Savaş bitince ve çevredeki evlerin çoğu boşa çıkınca o evlerden birine yerleşmiştim. Büyükannemle kalmak istemediğimden değil, sadece büyükannemin evinde benim varlığımı isteyip istemediğine dair kuşkularımdan kaynaklanıyordu bu. Ona yakındım, bana ihtiyaç duyduğunda bu dünya üzerindeysem ona hemen ulaşabileceğim kadar yakındım hem de ama kendi varlığını saran bir başka varlığı hissedemeyeceği kadar da uzaktım. Böylesi daha iyiydi. Bilmemesi daha iyiydi.

Ben salona geçip kendimi şöminenin karşısındaki koltuğa attığımda büyükannem de salona girdi. Elinde tuttuğu birkaç parça kâğıdı bana uzattı. "Bunları benim için okur musun? Gözlerim pek iyi görmüyor."

Kâğıtları elinden alırken gözlüğünün görebileceğim hiçbir yerde olmadığını fark ettim ve gözlüğünü kaybedip kaybetmediğini sorduktan sonra kaybettiyse onu arayabileceğimi söyledim.

Başını iki yana salladı ve "Onu attım," dedi.

"Onunla da mı yeterince iyi göremiyordun? İstersen seni bir hekime..."

"Lüzum yok," diye kesti sözümü. Sonra mutfağa doğru yol alırken, "Attım çünkü seni rahatsız ediyordu," diye ekledi.

Yüzümün düştüğünü hissettim. Birkaç tatlı tarifinin yazılı olduğu kâğıtları koltuğa bırakıp peşine düştüm. "Bu da nereden çıktı?"

Tezgâhın altındaki dolapların birinden una bulanmış bir paket çıkardı. "Rengi. Rengini sevmiyordun. Önce gözlüğüme tiksintiyle baktığını düşünmüştüm ama sonra büyük yeşil yemek tabağına bakarken de yüzünde aynı nefreti gördüm."

Yeşil.

Datura'nın kanı. Nos'u alan büyü.

Hayır.

Marlo'nun pelerini. Çamların ve çimlerin rengi.

Üstesinden gelmekte başarılı olduğumu sanıyordum ama belli ki etkileri ben fark etmezken dahi sürüyordu. "Büyükanne..."

Mutfakla uğraşmayı birkaç saniyeliğine bırakarak elini havaya kaldırıp beni durdurdu. "Aptal değilim, Eira Morwen. Gözlerim de eskisi kadar olmasa da bazı şeyleri hâlâ yeterince iyi görüyor. Senden bir

açıklama beklemiyorum. Ormanda kaybolduktan sonra ona ait bir rengi sevmemen kadar doğal bir şey yok, kızım. Şimdi, içeri koyduğun o kâğıtlardan birini seç de akşam için tatlı yapalım."

Büyükannem böyle biriydi işte. Huysuz görünür, görüntüsüne uygun olarak huysuz davranır ve kucaklaşmaları ya da öpücükleri sevmezdi ama kâbuslarınıza girdiğini bile bilmeden yalnızca sevmediğinizi düşündüğü bir rengi sizden uzak tutmak için evinin önünde kırmızı sardunyalar ve mor menekşeler yetiştirir, yeşil çerçeveli gözlüklerini öylece çöpe atardı.

Kremamsı tatlının soğumasını beklerken onunla konuşmam gereken bir konu olduğunu söylediğimde salondaki yuvarlak masaya oturduk. Öğleden sonra güneşi masaya ulaşıyor ve dokunduğu yerleri bir fırından farksız olacak şekilde ısıtıyordu. Büyükannem her şeyin yolunda olup olmadığını sordu.

"Yolunda olmayan bir şey yok, endişelenme. Yalnızca çıkmam gereken bir yolculuk var ve sana bunu söylemeye geldim. Bir hafta içinde Meriyazek'e gitmek için yola çıkacağım."

Gümüştepe'den Meriyazek'e gitmek çok kolaydı. Birbirlerine olan uzaklıkları tıpkı Gümüştepe ve Meriyazek gibi olan Aldin'den Ayvion'a gitmek ise *hiç* kolay değildi.

"Yazın tümünü ve belki güzü bir arkadaşımla geçireceğim. Çok uzun zaman önce davet etmişti beni ve misafiri olacağıma söz vermiştim ancak gitmeye hiç fırsat bulamadım. Olur da gitmezsem darılır."

Büyükannem başını sallarken hüzünlü gözükmüyordu. "Anneni yazmalısın."

Böylece anneme de aynı yalanla süslediğim bir mektup yazdım ve bir başka dünyada, bir başka yolda tehlikelere dolu bir yolculuğa çıkmak için önümde hiçbir engel kalmadı.

Gümüştepe'de iki gece kaldım. Bu minik kulübeyi ya da onu çevreleyen güzel ağaçları bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum. Onların beni özlemeyeceğini hissediyordum ama bu hisse güvenemedim, gümüş yüreğime iyice yerleşmiş bu lanetle asla.

Eşyalarımı geride bıraktım. Dünyalara ait olmayan eşyaları taşımak tehlikeli işti ve Aldin'e buradan tek bir şey bile götürmediğim gibi

Aldin'den Gümüştepe'ye de -*Kuutamo* dışında- tek bir çırpıyı bile hiç getirmedim.

Büyükannemi geride bıraktım. Ona sarılmadım, yanaklarını öpmedim ya da tekrar görüşeceğimizi söylemedim. Yalnızca onun için hekimden aldığım gözlüğü salondaki yuvarlak masanın ortasına bıraktım. Gözlüğün çerçevesi beyazdı. Gümüştepe'nin öteki rengi. Üstüne çok düşünürsem benim için neredeyse yeşil kadar dehşet verici bir renkti ama büyükannem bunu hiç bilmedi.

Evimi geride bıraktım. Zaten bana hiçbir zaman tam anlamıyla ev olmamıştı.

Adımı seslenip duracak, rüyalarıma girecek ve çaresizce dönmemi bekleyecek Gümüştepe'den ayrıldım. Yine kolay olmadı. Yine hayal kırıklığıyla yere düştüm ama yine ayağa kalktım. Aldin'e vardığımda da yürüdüm. Bir amacım vardı. Uzun zaman önce verdiğim bir söz vardı.

Olur da gitmezsem darılır.

Neredeyse tüm yolu Gümüştepe'de yürümüş, ancak yeterince yakın olduğuma karar verdikten sonra Aldin'e gelmiştim. Bu beni fazlasıyla uğraştırdığından Çırpıkanatların evini uzaktan da olsa görebildiğimde vakit akşamüzeriydi. Ve tartışma sesleri uzakta olmama rağmen kulaklarıma varıyordu.

İçeri girmek için uygun bir sessizlik beklerken tartışmanın Bayan Çırpıkanat ve Marlo arasında yaşandığını duydum. Ve bu ikilinin sesini duymam, bu tartışmanın aynısının son iki gündür her akşam yaşandığını anlamama yetti. Kabalık olsa da kapının önünde öylece durarak onları dinlemeye koyuldum.

"Onca zaman sonra neden şimdi?" diye sordu Bayan Çırpıkanat. Sesi hiç de geçerli olmayan bir sebebin ümidiyle doluydu. "Elinizde işe yarar sayılabilecek hiçbir şey yok. Şimdi giderseniz bu, ormanda gözleriniz bağlı yolunuzu bulmaya çalışmaktan farksız olur."

"Baharın bitmesine henüz zaman var. Şimdi gitmezsek bir sonraki yılı beklememiz gerekecek. Çünkü okyanusu güzün başında ya da kışın ortasında geçemeyiz." Soğuğun işlerimizi zorlaştırdığını benim kadar iyi biliyordu Marlo. "Aldin'de her şeyden uzak bir yıl daha geçi-

rirsek sonraki sene yine elimizde işe yarar hiçbir şey olmayacak. Bir yıl daha bekleyemem, anne. Bir şeyler yapmamız gerek artık. Aptallık ediyor olsak bile denemek zorundayız. Sence de yollardan çok uzun süre uzak kalmadık mı?"

Marlo'nun da benim gibi düşündüğünü biliyordum da bunu dile getirdiğini hiç duymamıştım. Elim boynuma asılı, yalnızca tek yüzü soğuk bir madalyonu aradı ve bulamayınca yana düştü. Ara sıra oluyordu bu. Alışkanlık işte.

Bayan Çırpıkanat'ın derin bir nefes alıp, "Pekâlâ," dediğini duydum, sesi artık inatçı değildi. "Sana kalmanı söylemeyeceğim. Yüreğinde yatan arzunun ne olduğunu biliyorum. Onu özlüyorsun."

"Elbette özlüyorum. Nos benim kardeşim. Tıpkı Kai ya da Sorin'i özleyeceğim gibi özlüyorum onu. Ve bu yüzden onlar için yapacağım her şeyi Nos için de yapacağım."

"Nos için çabalarken..." diye fısıldadı Bayan Çırpıkanat. "Kendini ve Eira'yı bir kez olsun unutma. Bir kardeşini geri getirmek için ötekini kaybetme, Marlo. Yolunuz Veylinton'a düştüğünde ona göz kulak ol. O da aynısını senin için yapacaktır. Ama bazı zamanlar bundan fazlasına ihtiyaç duyacaksınız. Birbiriniz için bir çift gözden ya da kulaktan fazlası olmalısınız. Sen olmayı istediğin son şey olsa bile onun ateşten kanatları olacaksın. O da sana gümüş bir köprü olacak. Demek istediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum, anne."

"Ve lütfen, Marlo..." Bayan Çırpıkanat öyle küçük harflerle fısıldıyordu ki şimdi, onları işitmem imkânsızdı. Yine de son cümlesini net duyabildim. "Lütfen bize geri dön."

İçeri girmedim. En azından birkaç saat ormanda başıboş dolaşmam ve düşüncelerimle bir başıma kalmam gerekiyordu.

Ne yapıyoruz biz böyle?

Ne hissettiğimi düşündüm. Kötü hissediyordum, orası kesindi ama ne hissediyordum?

Öfke değildi, üzüntü de değildi. Ama bir şeyler yanlıştı ve neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışırken saatlerin geçip gittiğini ve adımlarımın beni Vilovna'nın söğüdüne götürdüğünü fark etmemiştim

bile. Ancak Vilovna adımı seslendiğinde bulunduğum yeri ve havanın yarı yarıya kararmış olduğunu gördüm.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu. Sesinde seçebildiğim bir duygu yoktu. "Her şey yolunda mı?"

"Yalnızca yürüyordum."

Vilovna rüzgârda salınan yaprakları neredeyse yere değen söğüdün önünde duruyor olsa da ağacın gövdesinde büyük harflerle yazan adımı görebiliyordum. Zavallı ağaç hiç iyileşmemişti. "Anlaşılan o ki her şey yolunda değil. Zihnini kurcalayıp seni rahatsız eden nedir?"

Gülümsedim. "Yol beni bekliyor. Yakında onunla olacağım."

Başını belli belirsiz iki yana salladığında kalçasına varan kumral saçları kıpırdadı. "Seni endişelendiren, yol değil."

"Hayır, değil."

Üzerindeki yeşil elbisenin eteğini tutarak bana doğru bir adım attı. "Öyleyse nedir, Köprü? Niçin bu kadar ketumsun?"

Ona baktım. Gerçekten baktım. Yeryüzüne arkasındaki ağaç kadar sağlam basan ayaklarına, dimdik duran gövdesine, yeşil gözlerindeki parıltıya baktım ve bakışlarındaki bilgeliği gördüm. "Vilovna," dedim. "Ben bir söz verdim. Her ne kadar gelmeye istekli olsa da bu *benim* sözüm. Onun değil."

Vilovna gülümsediğinde Doğal Denge'nin bir görünüşü olmadığı aklıma geldi birden. Veymut'taki Gölge Sarayı'nın bodrumunda sesini duymuş ve varlığını hissetmiştim ama fiziksel bir varlık olarak görmemiştim onu. Belki görüntüsü Vilovna'ya benziyordu. Belki de benzemiyordu.

"Dostun için endişeleniyorsun," dedi ağaç ruhu. "Ama onun da tıpkı senin gibi kendi kararlarının sonucu olarak bugün olduğu kişi hâlinde burada bulunduğunu unutuyorsun. Tıpkı senin gibi Marlo da arzuladığı şeyin ne olduğunu çok iyi biliyor. Ve tıpkı senin gibi ona ulaşmak için çabalayacak, hedeflediğine ulaşana ya da bu yolda mahvolana dek durmayacak. Marlo bir başkası tarafından işitilebilecek bir yemin etmemiş olabilir. Ama kendine verdiği sözlerin neler olduğunu kim bilebilir?" Vilovna uzanıp elimi tuttu. "Verdiğin söz yüzünden yola çıkacağına inanıyorsan yanılıyorsun, Eira. Gideceksen eğer, tıpkı Marlo gibi sen de yüreğinde yatan özlem yüzünden gideceksin."

"İçimdeki bu endişe ne öyleyse?"

Vilovna tekrar gülümsediğinde bu seferki gülümsemesi daha buruktu. "Onu bulamama korkusundan başka bir şey değil. Sen insan dünyasına gidip Aldin'e geri döndüğünden beri onsuz bir hayatın nasıl olacağını bir kez düşünmediniz. Sen, Marlo ve Zaina. Hiçbiriniz yoldan bir kez olsun korkmadınız. Ama Nos'u geri getirebilmenin mümkün olduğunu öğrenmişken bunda başarısız olmak sizi dehşete düşürüyor. Onu öyle ya da böyle yüz üstü bırakacağınıza inanıyorsunuz." Sesi rüzgâra karışırken seyreldi. "Size nelere mal olabileceği konusunu bile yeterince düşünmediniz, Eira. Doğal Denge'nin öfkesinin neye benzeyebileceğini de bilmiyorsunuz. Ama yine de bundan çok, Nos'un duygularıyla yüzleşmek sizi korkutuyor."

"Bunu doğru bulmuyorsun," diye gözlemimi dile getirdim. Bunu doğru bulmuyordu ama Doğal Denge'ye kelimenin tam anlamıyla köklerine kadar bağlı olan Vilovna, bizi ona karşı gelmek konusunda bir kez olsun durdurmaya da çalışmamıştı.

Vilovna elimi bıraktı ve söğüdüne doğru döndü. "Söz konusu duygular olduğunda doğru ya da yanlış diye bir şey yoktur," dedi. "Doğal Denge'ye karşı gelecek davranışlarınızı doğru bulmuyorum, orası doğru. Çünkü doğanın işleyişi ölümü gerektirir. Düzen bozulmamalı, herkes ölmeli ve ölenler ölü kalmalıdır. Fakat bu konuda sizi durduran ben olmayacağım. Bu benim görevim değil. Umarım kendinizi sizi durduranın ben olmasını diler hâlde bulmazsınız, Eira."

"Sen iyi bir dostsun, Vilovna."

Güzel yüzünü tekrar bana döndü. "Sen de öylesin. Pek kimseler sevdikleri için Doğal Denge'ye karşı gelmeyi göze almaz. Ve aslında akıllıca olan da budur."

Güldüğümde o da güldü.

"Gece çökecek. Artık gitmelisin. Marlo'ya yolun ikinizden yana olmasını dilediğimi söyle. Tekrar görüşünceye dek rüzgâra sizi gözetmesini fısıldayacağım."

Çırpıkanatların evine giden yolda yürürken tüm görkemiyle tepemde duran ay, tüm parlaklığıyla önümdeki yolu aydınlatıyordu. Ketum yıldızlar da onunlaydı. *Kuutamo* elimde ayın şarkısını mırıldanıp parıldıyordu. Dağlar uyumuş, hayvanlar yuvalarına çekilmişti.

Kapıyı Kai açtı. Beni içeri davet etti ve hemen ardından kapıyı kapatır kapatmaz da "Eira?" diye seslendi.

Kai ve benim aramızdaki ilişki, onun Zaina'yla ya da Marlo'yla olan ilişkisine pek benzemiyordu. Zaina'ya kuralcı bir abla, Marlo'ya fedakâr bir ağabey olarak davranıyor olsa da beni çoğunlukla kendinden yaşça büyük bir dost olarak görüyordu. Bazen de bir akıl hocası olarak. Bazen ikisi birden.

"Bir sorun mu var, Kai?"

Pencere kenarındaki küçük masaya yöneldiğinde, "Sadece bir soru," dedi. "İçimden senden başkasına sormak gelmiyor."

Evdekileri uyandırmamak için sessizce yürüdüm ve onu dinlediğimi belli ederek pencerenin önündeki masada karşısına oturdum.

"Annem ve Marlo'yu duydum. Gitmekten söz ediyorlardı."

"Bak, Kai..."

"Sadece..." İçlerinde altın tutamlar olan buklelerinin altındaki alnını ovdu. Artık küçük bir çocuk değildi ama tıpkı şimdi olduğu gibi bazı zamanlar çok küçük ve umutsuz gözüküyordu. "Ben de sizle gelmek istiyorum."

Gözlerinde mum ateşinin sebep olduğu parıltıdan başka kıvılcımlar vardı. Her zamankinden farklı olarak öfke kıvılcımları değildi bunlar ama ne olduklarından emin değildim. "Gelmek istediğini biliyorum. Fakat buna karar veren kişinin ben olamayacağımı anlıyorsundur."

"Senden sadece Marlo'yu ikna etmeni istiyorum. Bunu yapamaz mısın?"

Anlayışla iç çekip öne eğildim. "Neden gelmek istiyorsun, Kai?"

"Çünkü ona ihtiyaç duyacağımızı düşünüyor," dedi Marlo karanlığın içinden. Merdivenin tepesinde bir yerlerdeydi. Acele etmeden yanımıza gelirken tahta basamaklar Doğrucu'nun ağırlığıyla gıcırdadı ve Marlo boş kalan son sandalyeye oturdu. Masanın üstünde yanan tek mum üçümüzün de yüzünü yeteri kadar aydınlatıyordu.

"Bir *Darka'ya* ihtiyacınız olabileceğini düşünüyorum," dedi Kai, en az Marlo kadar keskin konuşuyordu. Sözlerindeki bu inatçı keskinlik ikisine özgüydü, aynısı ya da en azından benzeri, ne annelerinde ne de babalarında vardı.

Marlo elini Kai'nin omzuna koydu. "Annemin bugün bana söylediği şey ne biliyor musun? Bir kardeşimi bulmaya çalışırken bir öte-

kini kaybetmemem gerektiği. Sen de gelirsen ne olacak peki biliyor musun?"

"Umurumda değil."

"Bu kadar dik başlı ve bencil olmayı bırakman gerek, Kai."

Kai nihayet ona dönen öfkesiyle acımasızca güldü ve Marlo'nun omzunda duran elini itti. "Bencil mi? Ben mi? Peki *sen* ortadan kaybolursan ne olacak biliyor musun? Ben iki kardeşimi birden kaybetmiş olacağım. Nos'u bir tek üçünüz mü seviyordunuz sanıyorsun? O yıkık duvarların arasında ölüsünü bile bulamadığınız için üzülenlerin bir tek siz üçünüz olduğunuzu mu zannediyorsun?"

Marlo'nun ateşten kanatları aniden ortaya çıkarak odayı aydınlattığında üçümüz de buna hazır değildik. Marlo omuzları titrerken, "Yapma!" dedi dişlerinin arasından. Ardından sesi tüm savunmalarını indirerek sarsıldı. "Ondan böyle bahsetme, Kai."

Kai gölgelerin rahatlatıcı karanlığına doğru sinerken, "Lumi bile tavşanları hâlâ tıpkı Nos'un ona çizmeyi öğrettiği gibi çiziyor, Marlo," dedi sakince. "İzin ver, sizinle geleyim. Size onu bulmanızda yardım ederim. Sözünden hiç çıkmam. Yeter ki izin ver."

Tam önünde yanan muma ve bütün salonu aydınlatan kanatlarına rağmen Marlo'nun gözleri gölgeliydi. Başını belli belirsiz iki yana salladı. "Üzgünüm," dedi. "Sensiz gitmek zorundayız."

Genç Darka elini şöyle bir savurduğu gibi büyüsüyle şimdi neredeyse Marlo'nun bakışları kadar karanlık olan şöminenin üstündeki tahta kuş heykelciğini duvara fırlattı. Tek kelime daha etmeyi gerekli görmeyerek sert adımlarla merdivene yöneldi ve çok geçmeden gözden kayboldu.

Kai gidince Marlo, kafasını masanın üstünde birleştirdiği kollarının arasına gömdü. Ben de onun üstüne kapandım. "Lütfen bana doğru kararı verdiğimi söyle," dedi. Sesi boğuktu.

"Doğru olanı yaptın. Zaman zaman öyle olduğunu unutsa da o hâlâ bir çocuk ve omuzlarına böyle bir yük bindirmek adil olmazdı. Güçlerine ne kadar güvenirse güvensin."

Ona sarılmayı bırakıp başımı kaldırdığımda Marlo'nun kanatları çoktan kaybolmuştu bile.

İĞNE UÇLU ÇATILAR

İçinde bulunduğum bugüne dek pek çok duyguyu hissettim. Acının boğazımı, özlemin göğsümü yaktığını, sevginin ve aşkın da bambaşka alevlerle göğsümde bir yangın çıkardığını hissettim. Yorgunluğu gözlerimin altında, korkuyu bacaklarımda, çaresizliği saç diplerime kadar vücudumun her bir noktasında hissettim. Tümünü isimlendirebilecek kadar tanıyordum artık onları. Yine de o gün güneş doğarken Çırpıkanatların evindeki sessizlik yüzünden hissettiğim şey her neyse, bildiğim bir adı yoktu.

Veda etmeyi bilirdim. Öğrenmek zorunda kaldığım bir diğer dersti bu, öyleyse şimdi veda etmek, neden daha önce hiç yapmamış olduğum bir şeymiş gibi zorluyordu beni?

Çantalarımız hazırdı. İnce pelerinlerimiz, birkaç gün boyunca idare edebileceğimiz yiyecekler... Gümüş ve altın hançerlerimiz hazırdı. Ama gümüş ve altın yüreklerimiz hiç de hazır hissetmiyordu o sabah.

Lumi bile erken uyanmış, Sorin bile tıpkı diğerleri gibi aşağı kata inmiş ve Kai hâlâ ne kadar incinmiş hissettiğini gizlemeye çalışsa da annesi ve babasıyla bizi uğurlamaya gelmişti.

Bayan Çırpıkanat Marlo'ya sarıldı. Öyle sarıldı ki son kezmiş gibi. Ya da ilk sefermiş gibi. Çünkü Marlo'yu alevden kanatlara sahip olduktan sonra eve geri getirdiğimiz vakit de ona böyle sarılmıştı.

Bayan Çırpıkanat bana sarıldı. Öyle sarıldı ki uzun süredir beni hiç görmemiş gibi. Ya da bir daha hiç göremeyecekmiş gibi.

Bay Çırpıkanat ikimize de sarıldı. Gitmesine izin verdiği kimselere sarılır gibi, ondandır ki eşininkine göre onun yüreğindeki sızı daha azdı.

Sessizliği bozan kişi ilk defa Sorin oldu. "Siz dönene dek her gün ormanın bir köşesinde çiçekler oluşturacağım," dediğinde sesinde duymaya alışık olmadığımız bir kararlılık vardı. "Döndüğünüzde bahçenin büyüklüğünü birlikte göreceğiz."

"Ben size bir bahçe oluşturamam," dedi Lumi. Altı yaşındaydı ve Çiftçi güçleri ne yazık ki tam anlamıyla ortaya çıkmamıştı. Onun kaderinde de tıpkı babası gibi bir Çürük olmak vardı belki de. Ya da belki güçleri ortaya çıkmak için bir başka zamanı bekliyordu. "Ama siz gelene kadar bulabileceğim en güzel taşları bulacağım ve size çok güzel kolyeler yapacağım."

Kai hiçbir şey söylemedi. İçindeki yanardağın taşmasından korkuyor olabilirdi.

Marlo kardeşine baktı, onu korumak pahasına da olsa üzdüğünün gayet farkındaydı. Ardından annesine dönüp, "Ben gelene dek turtadaki payımı Kai yiyebilir," dedi. Ancak o zaman Kai Marlo'yu kendine çekip kucakladı ve gözlerinin dolduğunu görmeyelim diye de yüzünü iyice onun omzuna gömdü. Konunun turtayla ilgisi yoktu.

"Benim hakkım da Sorin ve Lumi'nin öyleyse," dedim Lumi'yi kucaklarken. Sorin dokunulmak şöyle dursun, kişisel alanına yapılan herhangi bir müdahaleden bile hoşlanmazdı.

Ve böylece Aldin'i bir kez daha terk ettik. Bu sefer beyaz değil, gri dağlar bize yol gösterirken ağaçların arasında kaybolduk. Bu sefer ne yapmamız gerektiğini tam olarak biliyorduk ama eksiktik. Yarımdık. Tamamlanmamıştık.

Yine de güçlüydük. Yürekliydik. Kararlıydık.

Ama korkusuz değildik. Yenilmez değildik ve öyle gözüküyor ya da en azından öyle gözükmeyi diliyor olsak bile endişesiz değildik.

Soğuk yoktu. Rüzgâr da düşmanımız değildi artık. Bizim düşmanımız olmazdı. *Sizi tanıyıp da sevmeyecek kimseyi tanımıyorum*, demişti Bay Çırpıkanat ve haklıydı. Bu ormanlar bile bizi seviyordu, yalnızca bunu anlamamız epey zamanımızı almıştı.

Ancak gideceğimiz yerde kendimiz olamazdık. Ve gideceğimiz yerde sevileceğimizi ummak aptallık olurdu. Çünkü kanunsuzların şehrine gidiyorduk. Çürüklerin ve korsanların şehrine... Hırsızların şehrine gidiyorduk. Gümüş ya da altın bir yüreğin atmaya devam edemeyeceği

bir kentti Veylinton. Veylinton'da kendimiz olamazdık. Onlardan biri olmamız gerekecekti. Onlardan biri olacaktık öyleyse.

Sık çamların arasında ilerlerken her yere saçılmış kozalaklardan büyükçe bir tanesini aldım ve Marlo'ya gösterdim. "Tutuşturur musun?"

Başını sallamadan önce, "Neden?" diye sormadı. Ellerinden birini kaldırdı, ateşin kızıl ve parlak rengi parmak uçlarından dirseklerine ilerlerken aniden durdu ve elimdeki kozalak, saniyeler içinde hızla yanmaya ve yok olmaya başladı. Onun için bu kadar kolaydı.

Zaina bir keresinde kozalak yakmanın koruma sağladığına inandığını söylemişti. Bir cadı yardımcısıydı, bu yüzden ben de onun bu inancının doğru olduğunu düşünmenin akıllıca olduğuna inanmıştım.

"Korumaya ihtiyacınız olacak mı sanıyorsun?" Şifacı, beyaz renkli kısa pelerininin başlığını örtmüş, ağaçların gölgesine sığınmıştı. "Kim olduğunuzu bilirken hem de?"

"Bizzat olduğumuz kişiler yüzünden korumaya ihtiyacımız olacak," dedikten sonra Zaina'ya sımsıkı sarıldım. Öyle sarıldım ki bir kucaklaşmaya ihtiyacı varmış gibi.

"Yanılıyorsun," dedi geri çekildiğinde. Gözlerinde minik yaşlar birikmiş olduğunu gördüm. "Sen bir Datura dişine sahipsin. O da ateşin kendisine. Karşınızda duracak aptalın size karşı bir şansı var mı sence?"

Ardından Marlo da Zaina'ya sarıldı. Tıpkı saçlarının sarı renginde olduğu gibi biri ateş kadar sıcak, öteki buz kadar soğuktu. Ateş ve buzun birbirlerine bu kadar benzemeleri, birbirlerini bu kadar sevmeleri olağanüstüydü.

"Uzun bir yolculuk sizi bekliyor," dedi Zaina. "Uzun ve tehlikeli. Ama iyi olacaksınız. Bunu biliyorum." Ardından Marlo'ya bir bileklik verdi. Üzerine tuhaf şekiller kazınmış siyah renkli deri bir bileklikti bu. Zaina bilekliğin üzerinde bir tür büyü olduğunu ama ne olduğunu söylerse büyünün bozulacağını söyledi. Tek söyleyebileceği Marlo'nun bilekliği takması gerektiğiydi ve böylece Doğrucu deri bilekliği, hiç soru sormadan, yeşil doğal taşlardan yapılma bilekliğinin olmadığı koluna taktı.

"Hissettiğin eksiklik ve özlediğin ağırlık için," dedikten sonra Şifacı bana bir kolye verdi. Gümüş renkli zincirin ucundaki minik tılsım küçük, gümüş renkli bir çamdı. "Bu bir ladin. Döneceğin ormanları unutma diye."

Başımı sallayarak onayladım Zaina'yı çünkü konuşabilecek kadar güçlü hissetmiyordum kendimi.

O da başını sallamakla yetindi.

Ardından Marlo'yla birlikte yürümeye başladık. Öylece.

"Unutmadan..." Zaina'nın endişeli sesi ikimizi de aniden durdurdu. "Bataklık Bölgesi'ne vardığınızda ne olursa olsun, cadılardan herhangi biri size ne tür cazip bir teklifle gelirse gelsin... Verdiği mor ya da siyah renkli hiçbir şeyi içmeyin. Benden sonra tekrar edin, mor ve siyah renkli hiçbir şeyi."

"Mor ve siyah renkli hiçbir şeyi," diye tekrarladık Marlo'yla bir ağızdan. Ürpermiştik. Hepimiz. Bir cadının yanında çalışmaktan olsa gerek, Zaina karanlık şeylerden daha iyi anlamaya ve neyin ne olduğunu biliyor olmasına rağmen, tuhaf bir şekilde, onlardan daha çok korkmaya başlamıştı.

"Mor ve siyah renkli hiçbir şeyi içmeyeceksiniz."

"Zaina," diye seslendi Marlo yavaşça. "Mor ve siyah renkli sıvıların neyi var? Hangi kötücül işe yarıyorlar?"

Şifacı başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Nevae onları hiçbir zaman etiketlemiyor ve her zaman ulaşamayacağımdan emin olduğu yerlere, kilitlediği dolaplara ve çekmecelere gizlice koyuyor. İçinde mor ve siyah sıvılar olan şişeler demek Nevae'nin benim bilmemi istemediğim bir şeyler demek. Bu yüzden dikkatli olmalısınız. Son derece masum görünen cam şişelerin içindeki sıvılara karşı bile. Şimdi gidin. Çabuk gidin ki çabuk dönün. Yol sizden yana olsun."

Bir keresinde Marlo'ya ne hissettiğini sormuştum. Belli bir olaydan sonra değildi, Çırpıkanatların evindeki koltuğun üstünde oturmuş şömineye uzanmış ellerimizi ısıtıyorduk. Aynı battaniyenin altındaydık ve çay içiyorduk. Gece yaşlıydı, diğer herkes yataklarına gideli epey zaman olmuştu. Marlo sorumu yanıtlamadan önce düşünmüş ve nihayet bir şey söyleyeceği vakit, "Tuhaf," demişti. "Tuhaf hissediyorum."

O zaman bunun üzerinde fazla düşünmemiştim ama ne demek istediğini anlamaya başlıyordum şimdi. Tuhaf hissediyordu çünkü her şey aynı gibi gözüküyordu ama gerçek başkaydı. Tuhaf hissediyordu çünkü bir şeyler aynı gözükse bile tamamen farklı hissettirebilirdi.

"Nasıl hissediyorsun, Marlo?" diye sordum yine. Bastığımız çimler hâlâ kısa, dağlar hâlâ uzaktaydı.

Marlo derin bir nefes aldı. Savunmasız görünmüyordu çünkü kılıcının sapı omuzlarının üstünden önündeki yolu izliyordu ama hançeri görünürde değildi. Çantası ağır gözükmüyor, yeşil pelerini yere değmiyordu. "Dünyayı ele geçirebilirmişiz gibi."

İşte biz gezginler için yolda olmak böyle hissettirirdi.

Çevremizde gözlerimizin dokunabileceği farklı hiçbir şey olmadığında zihnimiz de kendi küçük gezintilerine çıkardı. Böylece ya düşüncelerimiz arasında kaybolurduk ya da çenemiz düşerdi. Öyle ki Veylinton yolundaki ilk gece Marlo, hemen yanımda sırt üstü uzanıp yıldızları izlemeye koyulmuşken, "Bazen ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sormuştu. Olur da bir ayıya rastlarsak diye de kılıcı öteki yanında yatıyordu.

Gözlerimi elimdeki *Kuutamo*'ya çevirip sessizce beklemiştim konuşmasını.

"O günü. Gölge Sarayı'nı."

Bakışlarım hançerimin üstünde donup kaldı ve güç bela çekebildim gözlerimi Marlo'nun yüzüne. Ne o güne ne de Gölge Sarayı'na dair tek kelime etmişti daha önce. "Neyini düşünüyorsun?" diye sordum korkuyla ama korkum yersizdi.

"Düşünüyorum işte. Tek bir yönünü değil. Her şeyiyle yeniden yaşıyorum o günü zihnimde. Sabahından akşamına dek." Ela gözleri yıldızları buldu tek tek. Belki de birinin hareket etmesini ve ona bir dilek hakkı bağışlamasını diliyordu. "Bir rüya gördün mü, Eira? O gün Doğal Denge sana nasıl gözüktü?"

Öyle yorgundum ki Marlo'nun kelimeleri mi bulanıktı yoksa yalnızca benim kulaklarım mı onları bulanık işitiyordu anlayamadım. Ama her bir cümlesini duymak istiyordum.

"Onu görmedim," dedim yavaşça. Sesim kalındı şimdi. Ben de onun gibi sırt üstü uzandım ama onun yaptığı gibi ellerimi başımın

altında birleştirmek yerine karnımın üstüne koydum. "Gördüğüm bir rüya mıydı ondan da emin değilim. Rüya olduğuna inanmak istemediğim kadar gerçekçiydi ama gerçeğin kendisi kadar da değildi."

Başı benden tarafa döndüğünde onun da gözlerinin altı koyuydu. "Neredeydin? Çevrende ne vardı?"

"Veymut'taydım. Gölge Sarayı'nın bodrumunda. Aynı yer gibi gözüküyordu ama aynı yer değildi."

Başını salladı. Daha fazlasını anlatmasını istedim. Kendi gördüğü rüyayı, savaşırken neredeyse beni boğduğu canavarın suretini ve Doğal Denge'yle olan konuşmasını öğrenmeyi diledim. Ama Marlo sessiz kaldı. Tüm bunları bir gün anlatacaksa da o gün, bugün değildi.

Çekirgelerin sesi yüksek, gece serindi. Marlo, "Hadi biraz uyu," dedi ve ayağa kalktı. Ben yıldızların altında uyuyakaldım. Doğrucu da beni sabaha kadar uyandırmadı. Düşüncelerinin arasında uzun bir yürüyüşe çıktığını ve güneş onu selamlayana dek hatıralarında kaybolduğunu bile fark etmediğini tahmin ettim.

"Bir isim seçmemiz gerekecek," dedim ikinci gece. Henüz uyumak için yeterince karanlık değildi. "Veylinton'da Marliyen Çırpıkanat olamazsın."

Çünkü onu tanıyan kimseler çıkardı. Bir zamanlar korsan olmak isteyen, Veylintonlu küçük bir hırsızdı. Yakalanıp Asatkra'ya götürülene dek. Sonra Doğrucu olarak korsanlara ve hırsızlara karşı bir silah olarak kullanılana dek. Kim, neyi, ne kadar biliyordu bilmiyorduk ama Marlo, Marliyen Çırpıkanat olarak kalamazdı.

"Sen de Eira olmamalısın."

"Ben zaten Eira değildim, Marlo."

Gölge Sarayı'nda İlaria Rosin'dim. Ve o olmaktan nefret etmiştim.

"Yine de Eira olmamalısın," dedi Doğrucu ve haklıydı. Adım, başımıza yeteri kadar bela açmıştı.

"Pekâlâ, ben Asteria olacağım." Marlo beni Aster Gölü'nün kıyısında bulmuştu. Öyleyse adım Asteria olacaktı.

"Ben de Kozmo olacağım," dedi o da. Bu oyunun eğlenceli olması gerekirdi ama yalnızca bize yük oluyordu. "Küçükken tavernanın

birinde çalışan kızıl saçlı bir kızdan ücreti karşılığı dinlediğim bir hikâye vardı. İnsanlarla Merza'nın aynı dünyada yaşadığı bir masal. Oradaki genç korsanın adı."

Cümlesi bitince yüzü düştü. Ve böylece Marlo'nun çok sevdiği bu öykünün çok da mutlu biten bir öykü olmadığını anladım.

Biz Aldin'in en doğusuna varana dek geçen geceler hiç korkunç gelmedi gözüme. Belki alışkanlıktan, belki yıldızların parlak oluşundan ama karanlık bile sanki tam anlamıyla karanlık değildi artık. Daturalardan birinin sesini yalnızca bir kez, çok uzaktan duydum ve gerçekten duydum mu yoksa yalnızca hatırladım mı emin olamadım. Ama Marlo uyuyordu ve ben kusmak için çalıların arasına koşarken bile gözlerimi ondan bir saniye olsun ayırmadım. Ne olur ne olmaz diye.

Okyanus nihayet ince bir çizgi olarak göründüğünde derin bir nefes aldım. Karanlık sulardı gördüklerim. Alışkın olmadığım bir tür karanlık. Gökyüzünün aksine içinde yıldızları olmayan bir karanlık. Ve dosdoğru o karanlığa yürüdük.

Çevremizde artık neredeyse hiç çam yoktu ve bu bana çok garip geldi. İğne uçları ve ince gövdeleri görmeye o kadar alışmıştım ki yeşermeye başlamış yaprakları, kalın dalları ve renkli çiçekleriyle öteki ağaçlar gözüme büsbütün yanlış geldi. Güzellerdi. Çok güzellerdi hem de ama yanlış gelmişti işte.

Marlo'yla birlikte bulunduğumuz tepenin kıyısına yürüdük. Buradaki çimler çok uzundu, ağaçlardan bazılarının düşen çiçekleri tıpkı gölgelerimiz gibi çimlerin aralarında bir yerlerde kaybolmuştu. Kuvvetli rüzgâr eserken bulutların birazı artık hayli uzamış kahverengi saçlarımın arasına girdi. Bu tepe fey dünyasının en uç noktası gibi gözüküyordu ama öyle olmadığını fark edişim tam karşımızda, uzaktaki iki büyük karadan sisli olanı görmemle oldu.

Veylinton.

Adanın üstü, bulutlardan başka bir dumanla kaplıydı ve bu mesafeden tüm şehir donmuş gibi gözüküyordu. İçinde yaşayanlar onu uzun süre önce terk etmişler gibi. Ancak dikkatli bakarsam liman şeridi boyunca yavaşça hareket eden koyu renkli gemileri görebiliyordum.

"Sağlam bir kayık bulmalıyız," dedi Marlo. Öteki büyük adanın Merza tarafından lanetlenmiş olduğuna dair tuhaf öyküleri bildiğin-

den o da bakışlarını Veylinton'dan ayırmadı. Benim aksime o, şehri tüm hareketleriyle görüyor olmalıydı. Bütün gemilerini sahip oldukları hızlarıyla, binalarını büründükleri harabelikle ve minik feylerinin hepsini oldukları hâlleriyle... Gördüklerinden biraz olsun hoşlanmıyor gibi yüzünü buruşturdu. "Kollarımız biraz ağrıyacak ama olsun o kadar."

Başımı sallayıp aşağıya göz attım. Kıyıda boş üç kayık vardı. Kayıkların etrafında gezinip duran da iki adam. "Sanırım en azından o konuda şansımız yaver gidecek."

Hareketlenip tepeden inmeye kalkıştığımda, "Bekle!" dedi Doğrucu.

Ona döndüğümde Marlo ela gözlerinde tereddütle bir sağ gözüme, bir sol gözüme baktı. Arkasında Veylinton ve bulutlu gökyüzü varken Aldin'de olduğundan çok başka gözüküyordu şimdi. Daha tehlikeli ama arkasındaki kargaşada ya da şehri saran dumanların arasında kaybolmakta usta bir hayalet gibi. Çünkü Aldin'de sırtını dayayabileceği, çamlarla dolu kocaman dağlar, ona güven veriyor olsalar da aynı zamanda onu sınırlayan duvarlardan farksızlardı. Ve şimdi o dağlar da çamlar da yoktu. Marlo, Veylinton'da çerçevesizdi, tıpkı Veylinton'un Marlo'nun her yerinde oluşu gibi, Marlo da bu şehrin herhangi bir yerinde olabilirdi.

"Her şey yolunda mı, Marlo?"

"Evet, sadece..." Başıyla arkasında duran şehri işaret etti ama tümüyle ondan yana çevirmedi yüzünü. Altın saçları bile şehrin üstünde dikildiğimiz bu tepeye ulaşmayı başarabilen dumanları tarafından karartılmaya başlamıştı. "Bu şehrin zihnini çürütmesine izin verme, Eira. Ya da gümüşten yüreğini karartmasına. Çünkü bu ikisini de yapabileceğini fark ettiği an, geri dönüş yok demektir."

Başımla yavaşça onayladım. Gerçek tehlikeyi gördüğü an tanıyabiliyor olmasının sebebiydi bu şehir. Gözlerini açtığında gördüğü ilk şeyi bir saniyeliğine de olsa nasıl unutabilirdi ki?

"Bir şey daha var." Derin bir nefes aldı ama oraya bu kadar yakınken aldığı nefese bile nefret duyduğu yüzünden okunuyordu. "Ara sıra bu şehri küle çevirmeme engel olman gerekecek. Çünkü tüm binala-

rını ateşe vermeyi hâlâ çok istiyorum. Ve yıllar öncenin aksine, şimdi bunu gerçekten yapabilirim."

Veylinton'u anlatmaya bir kimse nereden, nasıl başlar bilmiyordum. Belki de üstüne adım atar atmaz çevremi saran seslerinden başlamak doğru olurdu.

Görünüşü bana Veymut'u andırsa da sesi, daha önce duyduğum hiçbir kentin sesine benzemiyordu. Öyle gürültülüydü ki dinginlik, bu kent için büsbütün bir yabancıydı sanki. Kıyıya öfkeyle çarpan okyanus bile Veylinton'a yaklaştıkça kayığımızı bir ileri iki geri sallamıştı.

Veylinton'un havası nemliydi ama şimdi havada asılı olanın bir tek nem olduğunu söylemek doğru olmazdı. Belli belirsiz bir demir kokusu vardı, duman kokusu ve okyanusun kokusu da. İnsanı huzursuz eden bir havaydı bu; demir kan gibi, duman yangın gibi ve okyanus da ölüm gibi kokuyordu.

Yine de derin bir nefes aldım. Ölüme benzettiğim kokunun ciğerlerime dolmasına izin verdim. Çünkü ben yaşıyordum. Hemen yanımdaki Marlo yaşıyordu. Önemli olan buydu.

Rüzgâr şiddetini yitirmiş, saçlarım çoktan alnıma ve enseme yapışmaya başlamıştı.

"Nasıl?" dedi Marlo gülerek, şehre ilk adım attığımızda. O zaman merkeze uzakta, limanı olmayan, kumlarının rengi gri, taşlı bir sahilde yalnızdık. Çevrede koca karınlı bir gemi şöyle dursun, küle benzeyen kumlardan çoktan uzaklaşmaya başlamış kayıktan başka bir kayık bile yoktu. "Beğendin mi?"

Kendini berbat hissettiğini böylece anladım. "Sorun değil," dedim ona. Henüz öğlen bile değildi, şehrin geri kalan her yeri epey gürültülü olsa da o zaman etrafımızda hiçbir şey yoktu. "Öfkeni kusabilirsin. Şehir seni duymaz."

Doğrucu'nun omuzları düştü. Bakışları yakınlarda bir yerlerde değildi. "İçimde bir şeylerin değişmiş olması umudu vardı," dedi sonra. Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey değişmemiş. Aynı çöplük, aynı yozlaşmışlık... Olduğu gibi duruyor, sesinden belli."

"Bu şehri düzeltebilecek olanlar biz değiliz," diye fısıldadım. Çünkü belki Doğrucu, öyle olabileceğimizi de umuyordu. Ama ben, Veylinton kurtarılabilir miydi, emin değildim.

Marlo başını yine iki yana salladı. "Hayır, bu şehir düzeltilemez. Var oluşundan beri böyleydi ve yok olana dek de böyle kalacak. Ama bu şehri yıkmak için birilerinin gönüllü olmasına ihtiyaç duyulursa..."

"Biliyorum, Marlo."

Burnunu çekti ve başıyla onayladı beni. "Doğu Limanlar'a dek yürüyeceğiz. Fazla mesafe yok gibi görünür ama sokaklar dolambaçlıdır. Kalabalıklar arasındayken benden uzaklaşma. Ben de gerekirse seni pelerinin ucundan tutacağım. Başlığını hiç örtme. Görüşün biraz olsun daralmamalı."

Başımı salladıktan sonra yavaşça yürümeye koyulduk. Ayaklarımızın altındaki taşların ezildiğini duydum ve bir kentin taşlarının bile gürültücü olabileceğini ancak o zaman öğrendim.

"Özellikle uzak durmamız gereken bir sokak var mı?"

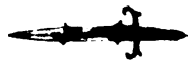
Marlo güldü. "Böyle pek çok sokak var." Ela bakışları çatıların bulutlara karıştığı çizgide ilerledi ve ardından, "Tırmanmakta ne kadar iyisin?" diye sordu.

Ona baktım. Sonra da kendi üzerime. *Kuutamo* bacağımdaki kayışta görünür hâlde olsa da bacağımla neredeyse birdi. Pelerinim yere değecek kadar uzun değildi ama yine de onu çıkardım ve çantama koydum. Üzerimde kirli siyah bir pantolondan, beyaz bol bir bluzdan ve o bluzu yerli yerinde tutan siyah bir korseden başka bir şey yoktu. Zaina'nın verdiği kolye ve Lumi'nin lacivert doğal taşlardan benim için yaptığı bileklik dışında elbette.

Marlo'nun görüşümün biraz bile daralmaması gerektiği yönündeki sözlerinin ardından saçımı toplamaya koyuldum ve "Yeterince," diye cevapladım sorusunu. Tırmanmakta yeterince iyiydim çünkü kimse bizi rahatsız etmesin diye bazen Sorin'le ağaçlara tırmanıp dalların üzerinde kendi sessizliğimiz içinde kitap okurduk.

Veylinton'un kaygan çatılarının üzerinde gezinmenin Aldin'deki ağaçlara tırmanmaya benzemeyeceğinin farkındaydım ama en azından bunun için yeterince iyi olduğuma inanıyordum.

Marlo bir kez başını salladı. Gözleri, saçlarımı toplamamla birlikte ortaya çıkmış, ne bir feyinki kadar uzun ne de bir insanınki kadar yuvarlak olan kulaklarıma kaydı. "Bildiğim iyi oldu."

İlk bakışta hareketli sokakları, koyu renkli sivri çatıları ve hızlı yürüyen genç bir halkı vardı Veylinton'un. Ancak bakmasını bilen gözler karanlıkta kalmış köşelerini, çatılarda yürüyen becerikli gölgeleri ve el çabukluğuyla çalınan birkaç parça ekmeği görebilirdi.

Hırsızlar Şehri.

Üzerimde çalınabilecek değere sahip yalnızca iki şey vardı: *Kuutamo* ve kısaltıp iyice sivrilterek bir başka uzun hançer hâline getirdiğim Datura dişi. Doğal Denge biliyor ya, ikisinden birini çalmaya kalkacak fey, öfkemin ona yöneldiğini bile göremeyecekti.

Veylinton'un havasında olduğu gibi sokaklarında da bir çürüklük vardı. Yollar biçimsiz, kaldırım taşları söküktü. Camlar kırık, kapıların menteşeleri gıcırtılıydı. Kötü namını duymamış biri kendini birden bu kentte bulsa onunla ilgili yanlış giden bir şeylerin olduğunu hemen anlardı.

"Yukarı çıkacağız," diye homurdandı Marlo, başı geride kendi etrafında dönerek etrafımızı saran binaları tarıyordu. "Çevreye bir göz atmalıyız."

"Şu bina nasıl?" Tırmanması diğerlerine göre daha kolay gözüken bir binayı işaret ettim. Küçüklü büyüklü taşlardan yapılma, sade pencereli, fazla uzun olmayan bir bina.

Marlo başını iki yana salladı. "Hayır, taşları tutunabileceğimiz kadar öne kaymış değil. Beni izle."

Ardından bir başka binaya yöneldi. Duvarın tam önünde durduğunda önce yoldan tarafı, sonra da öteki yönü kolaçan etti. Ardından omzunun üstünden bana bakarak, "Pencerelerin önünden uzak dur," diye tembihledi.

Marlo binanın yüzeyine tutunup kendini bir örümcek gibi yukarı taşırken öylece ona baktım ve başka türlüsü gelmedi elimden. Onun için yürümek gibiydi bu. Nefes almak gibiydi. Sövelere tutunmak ama yine de pencerelerden uzak durmak, diğer kimse için olmadığı kadar

kolaydı onun için. Marlo özünde pek çok kişiydi ve şimdi gördüğüm Marlo, ben onunla tanışmadan çok önceki Marlo'ydu.

Bastığı yerlere baktım, tutunduğu noktalara dikkat ettim ve arkasından yukarı çıkmaya koyuldum. Onun kadar hızlı değildim ama Marlo onun kadar hızlı olmamı beklemedi benden. O an bana yapabileceği en büyük iyilik de buydu. Tırmanmama yardım etmedi, yalnızca en tepeye yaklaştığımda elini uzattı ve elini yakaladığımda da beni yukarı çekti.

Ben kente göz atarken Marlo bana bakıyordu. Belki de Veylinton'un çatılarında bir başkasıyla birlikte olmaya alışkın değildi. Ona sorunun ne olduğunu sordum ama sorumu yanıtlamak yerine başını iki yana salladı ve o da kente dikti bakışlarını.

Şehir, hırsızların işini kolaylaştırmak ister gibi düzdü. Birkaç tepenin ve yüksekte kalan tek tük binanın çevresi dışında görebildiğim yokuşu bile yoktu. Aslında bu iyiydi, hemen önümüzde arkasını göremediğimiz bir dağ olsaydı keyfim epey kaçardı.

Çatıların çoğu öyle sivriydi ki evlerin hiçbiri bir yuva gibi gözükmüyordu ancak ne gibi gözüktüklerini söylemek de zordu. Veymut'ta sokak aralarında çamaşır ipleri, çamaşır iplerine asılmış soğuk giysiler ya da gazete okuyarak sokaklarda yürüyen insanlar görmek mümkündü. Dört bir yanını saran yokluğa rağmen Veymut yine de sıcak bir havaya sahipti çünkü her bir köşesinde koşulları iyileştirmek adına gösterilmiş bir çaba seziliyordu. Kırık ama onarılmış kapılar, çamaşır iplerinde asılı duran giysilerdeki yamalar ve nicesi. O şehre, var olan tüm yoksulluğa rağmen elden gelenin en iyisi veriliyordu.

Veylinton'da ise durum farklıydı. Uzun zaman önce kırılmış olsalar bile camlar kırık ve taşları söküldüğünden yollar bozuktu. Aldığını duyduğum yağmura ve çevresini sarmaya çoktan başlamış kara bulutlara rağmen görünürde tek bir ağaç yoktu. Ne bir heykel ne de bir kuş evi... *Hiçbir şey yok. Alabildiğine iğne uçlu çatılar ve hepsi bu.*

Tüm düzlüğe karşın adanın karşı kıyısı, bulunduğumuz noktadan görünmüyordu. Okyanus gerimizde kalmıştı ama önümüzde kalan kısmı belli ki yakınlarda değildi.

Uzakta, sis tarafından neredeyse tamamen yutulmuş ama çevresindeki diğer yapılardan bariz bir şekilde daha uzun bir bina gördüğümde

gözlerimi kısarak, "O da ne?" diye sordum. Bir kuleye benziyordu, çevresinde uçan pek çok siyah kuzgun vardı ve her neyse, hayırlı bir yer değildi.

Sorumu cevaplayacağından emin olamayarak Marlo'ya döndüm. Bu şehir onu tuhaflaştırıyordu ve benim için bir başka büyük kaygıydı bu. Dosdoğru gösterdiğim yere, kuleye baktı. "Pazar. Şehrin tam orta noktası orası. Kalbi."

Ve öteki ucuna geçmek için önce kentin ortasına varmamız gerekiyordu. Ya da Marlo'nun deyimiyle, kentin kalbine.

"Marlo?"

Yalnızca adını söyleyerek hâlâ tüm odağı kulenin üstünde olan Doğrucu'nun dikkatini çekmeyi başaramadım. Bu yüzden koluna uzandım. Ona dokunduğumda irkildi ama geri çekilmedi.

"Konuş benimle. Ben senin dostunum. Daha önce burada bulunmadım belki ama elimden geldiğince Veylinton'u uzak tutarım senden. Bunu yapabilmem için de beni kendinden uzaklaştırmaman gerek."

Marlo güçlüydü. Anılara yenilmezdi belki ama yenilecek gibi olursa bile onun için, onun yanında savaşacaktım. Dostların birbiri için yapacağı gibi.

Başını sallayıp söylediklerimi onaylarken dalgındı. Belki bu yüzden yaklaşan adımları duymadı. Ya da belki de yaklaşan adımlar herhangi bir kulağa ulaşamayacak kadar hafif adımlardı. İğne uçlu çatılarda gezinmeye alışmış ayaklara aitlerdi.

Marlo başını sallarken benim bakışlarım onun yüzündeydi çünkü tepesindeki gökyüzü bile gri olan bu şehrin tümünde Marlo'nun ela gözlerindeki birkaç farklı renkten başka renk yoktu sanki. Belki bu yüzden yaklaşan kişiyi görmedim. Ya da belki de yaklaşan kişi, herhangi iki göze yakalanmayacak kadar saydam olmayı iyi biliyordu. Veylinton'un dört bir yanında aslında yokmuş gibi gezinmeye alışmış biriydi.

Bir gölgeden daha fazlası olamayacak o kişi Marlo'yu yakasından tuttuğu gibi çatıdan aşağı atladığında aklımda hiçbir şey yoktu. Tek bir düşünce bile. Kendimi çatının kenarından aşağı bırakmadan hemen önce hançerimi çekmek düşüncesi bile gelmedi aklıma. Bu tür durumlarda aklın öylece kalakaldığını bilecek kadar bilgeydim artık.

Kalp hızla çarparken zihin donardı fakat eller hâlâ çalışırdı, ayaklar da öyle.

Marlo'yla ben, görünmez, sağlam bir iple birbirimize bağlıydık ve o aşağı düşmüştü. Benim de kendimi aşağıda bulacağımı anlamam için bundan fazlasını bilmeme gerek yoktu.

TAHTA GEMİ VE ÇELİK YILDIZLAR

Düşüşüm sert değildi ve ayaklarım yerle buluştuğunda doğrulmak saniyelerimi bile almadı. *Kuutamo* onu bulmam için yalvarır gibi ağırlaşmıştı sanki. Hançeri çektiğim an hızla şimdi yerde sırtüstü yatan Marlo'nun üstüne eğilmiş iri yarı adama koştum. Kollarına ve omuzlarına bakılırsa belli ki onun kadar güçlü değildim ama mesele -çoğu zaman- güçle ilgili değildi.

Omzumla adama çarptığım gibi onu da Marlo'nun yanında bir yerlere devirdim ve *Kuutamo*'yu boynuna dayayarak üstünde durdum. "Hareket edersen," dedim öfkeyle ve hançerimin soğuğunu boynunda hissediyor olduğu için devamını getirmeye gerek duymadım.

Korkusuz gözleri yüzümde gezerken ne kadar sıradan bir görüntüsü olduğunu düşünmeden edemedim. Herhangi biri gibi gözüküyordu; yakası derin, solgun kahverengi bir tunik giymiş ve beline de daha koyu kahverengi, yıpranmış bir kemer takmıştı. Bu şehir ya da herhangi bir şehir üzerindeki herhangi birinin sahip olabileceği gür, açık kestane rengi saçlara ve bakır rengi gözlere sahipti. Birkaç çiçek yarası izi, kaşlarından birinin seyrelmiş bir kısmı ve burnunun üstünde belli belirsiz yatay bir çizgi vardı. Herkeste olabileceği gibi.

Gözlerimi ondan ayırmadan, "İyi misin, Kozmo?" diye sordum Marlo'ya.

Marlo homurdanırken hiç de mağlup olmuş gibi gözükmeyen adam, "Kozmo mu?" diyerek güldü. Yüzünü Marlo'nun olduğu tarafa çevirdi. "Evet, tabii ya. Ben de Sterling. Daha sahte bir sahte isim seçebilir miydin, Çırpıkanat?"

Marlo'nun soyadını duyunca ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. "Başkasıyla karıştırıyorsun," dedim hemen. Kulağa yeteri kadar ikna edici gelmiştim de.

Ama adam tekrar bana baktı. "Boşuna uğraşma," dediğinde keyfi oldukça yerindeydi. İlk kez bir sokak zemininde alt edilmiş uzanmıyordu belki de. "Marlo'nun Kozmo'yu nasıl çok sevdiğini o hikâyeyi bize ilk anlatışından beri biliyorum."

"Sorun yok, Asteria," diye seslendi Doğrucu. Bu adamı tanıyordu ama belli ki yanında bana adımla hitap edecek kadar güvenmiyordu ona. "Bıçağını çekebilirsin."

Elimde boğazına dayadığım bir hançer varken bakışlarımı adamdan uzaklaştırmadım ama Marlo kalkıp yavaşça yanı başıma geldiğinde nihayet *Kuutamo*'yu geri çektim ve ben de Marlo'nun hemen yanında ayağa kalktım. Adamın boğazında ise minicik, koyu pembe bir çizik kaldı.

Marlo yerdeki adama baktı ve onu yerden kaldırmak için elini uzattı. İşte o zaman adamın yüzündeki gülümseme silindi ve Marlo'nun elini -yardımını- görmezden gelerek ayağa kalktı. Veylintonlular gerçekten tuhaf insanlardı.

İkisi de ötekine bir şeyler söylemek istiyormuş da kendisini geri tutuyormuş gibiydi çünkü ağızlarından çıkacak tek bir yanlış lafın büyük bir kavgaya sebep olacağını biliyorlardı sanki. İkisi de bundan bu kadar emin olduğuna göre gecikmiş bir kavgaydı bu. Gecikmiş kavgalar, en kötü kavgalar olurdu.

Bu yüzden araya girerek, "Sen de kimsin?" diye sordum.

"Aynı şeyi ben de senin için sorabilirim. Çünkü sen buralardan değilsin."

"Bu Aleph," dedi Marlo. "Eski bir dostum."

Ama Aleph kendisi hakkında böyle söylenmesinden hoşlanmamıştı. Marlo'yu yakasından tuttuğu gibi arkasındaki binanın duvarına yapıştırdı.

"Asteria, dur!" diye bağırdı Marlo çünkü beni Aleph'e tekrar saldırmadan önce durdurması gerekiyordu. "Bunu ben hallederim."

Aleph Marlo'ya baktı. "Yıllarca öldüğünü düşündüm," dedi. Sesi pişmanlık doluydu. Acı ve kaybolmuşlukla doluydu. Yalnızlıkla

doluydu. "Tıpkı Mavros gibi bilmediğim bir yerlerde çürüyüp gittiğini düşündüm!" derken sesi titrediyse de yumrukları gevşemedi.

"Üzgünüm," diye yanıt verdi Marlo. Onun sesi de pişmanlıkla, acıyla ve kaybolmuşlukla doluydu. "Ama yakalandım. Alıkonuldum ve dövüldüm. Kaçırıldım, Aleph. Canım öyle istedi diye çekip gitmedim, yemin ederim."

Aleph'in bakışları yumuşamadı. Yüzeysel değil, yıllar içinde yüreğinde birkaç katman derine inmiş bir kırgınlıktı onunki. Bu kırgınlığı, öfkesini açık eden dişlerini sıkarak gizleyebileceğini sanıyorsa yanılıyordu. "Seni aradım," diye hırladı. "Her yerde hem de. En sonunda evinizi bulduğumda annen bana yakalandığını ve Ayvion'a götürüldüğünü söyleyene dek aradım seni. Sonra aramayı bıraktım. Sonra da..." Marlo'nun yakasını tutan elleri daha da sıktı Doğrucu'nun siyah gömleğini. "Sonra da o kadar uzun zaman geçti ve dönmedin ki öldüğünü sandım."

"Tutsaktım. Onlar için çalışıyordum."

"Ama kaçtın, değil mi? Ve Veylinton'a döndün. Sonra veda bile etmeden tekrar hiçliğe karıştın."

"Zamanım yoktu. Şehrin uzak ucundaydın!"

Aleph yine güldü ama komik bulduğu hiçbir şey yoktu. "Ve şimdi çıkmış eskiden dost olduğumuzu söylüyorsun, öyle mi?"

"Yemin ederim," dedi Marlo, kaşları kalkmıştı. "Yemin ederim çekip gitmedim. Elimde olsaydı seni de alır götürürdüm bu çöplükten. Ama Aleph... Zamanım yoktu."

Bu esmer adamın kim olduğunu ya da Marlo'yla olan dostluklarının ne kadar uzak bir geçmişe dayandığını bilmiyordum ama bir an için kendimi onun yerine koydum. Marlo'nun tek kelime etmeden ortadan kaybolduğunu, sonra onun aslında alıkonulduğunu öğrendiğimi ve bir kez kaçma fırsatı bulduğunda beni veda etmek için bile olsa görmeye gelmeyip hayatımdan öylece çıktığını hayal ettim. Aleph için üzgündüm. Ama Marlo'nun da böyle olmasını istemediğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Marlo. Söylediğinde samimiydi de.

Aleph Marlo'yu nihayet bıraktığında, "Neden döndün?" diye sordu bu sefer. Sonra ona öfkeyle açılmış gözlerle değil, kıstığı gözleriyle

baktı. "Değişmişsin. Eskisi gibi çevik değilsin. Öyleyse ne arıyorsun yine çatılarda?"

Marlo üstünü silkelerken, "Ayvion'a gidiyorum," diye cevapladı onu. Benim de orada olduğumu çoktan unutmuşlardı.

"Korsanları bulmak için şehrin diğer tarafına gideceğiz," diyerek araya girdim.

Aleph bana baktı. Bakışlarında bilgelikten başka bir şey yoktu şimdi. Otuz yaşında yoktu belki ama yıllar ona iyi davranmamıştı. "O zaman canınıza susamışsınız."

Marlo derin bir nefes verdi. "Evet, öyle de denebilir. Asteria ve ben doğuya gideceğiz. Benden nefret ediyorsun belki ama senden tek bir isteğim var. Paylaştığımız öğle yemeklerinin ve acıların hatırına, bizi gördüğünü kimseye söyleme."

Aleph'in kırgınlığı geçmemişti. Hiç geçmeyecekti de ama şimdi bir karar vermesi gerekiyordu. Bir zamanlar kendisini yok sayan eski bir dostunun işini zorlaştırmak isteyebilir, yoluna taş koymak için her şeyi yapabilirdi. Bunun için eline bir fırsat geçmişti ama Aleph'in bakışları yumuşadığında öyle yapmayacağını anladım. "Seni çatıdan düşürmek çok kolaydı," dedi. "Ve ben yalnızca tek bir adamım. Sen bu kadar dikkatsiz ve savunmasız davranırken korsanlardan oluşan bir mürettebata karşı şansınız olur mu sanıyorsun?"

"İnan bana," dedi karşılığında Marlo, sırtı dik, omuzları gerideydi. "Asteria ve ben çok daha kötü ihtimallerin varlığında çok daha büyük zaferler kazandık. Ayrıca... Senden başkası beni o çatıdan aşağı düşüremezdi."

Aleph güldü. Bir önceki gülüşünden farklıydı bu seferki. Veylinton'da keyifle gülümseyen birini görmek tuhaftı. Hafif ve sıcak esen rüzgâr Aleph'in dağınık saçlarını daha fazla dağıttı, belki de şehir onu uyarmak istiyordu. *Fazla sevinme*, diyordu. *Burası Veylinton. Burada dönmek zorunda kalacağın her köşenin ardında acıdan başka bir şey bulamazsın.*

Marlo'nun eski dostu avucunu boğazına yaklaştırdı. Birkaç saniye sonra eli tekrar yanına düştüğünde pembe, sığ kesik artık yoktu. Ama bu birkaç saniye boyunca Aleph'in elleri gözle görülür bir kuvvetle

titremiş, kaşları çatılmış ve az önce uçuşup dağılan saçları terli alnına yapışmıştı.

Nihayetinde Veylinton'a yalnızca hırsızlar ve korsanlar şehri demek yeterli değildi. Çürüklerindi burası; her taşı, her çatısı onlara aitti. Bu yüzden bozuk bir şehirdi. Bu yüzden haksızlıkla ve adaletsizlikle doluydu çünkü Doğal Denge de onlara adil davranmamıştı.

Marlo, Aleph'in omzuna iki kez vurdu. Başını salladı ve yola koyulmak üzere arkamızı döndük. Aleph zararsız değildi belki ama bize zarar vermek istiyor gibi de gözükmüyordu.

Attığımız birkaç adımdan sonra, "Bekleyin," diye seslendiğinde tekrar ona döndük. Koşarak bize yetişti ve "Sizi şehrin öteki tarafına götüreceğim," dediğinde Marlo da ben de şaşırdık. "Korsanlarla kendiniz baş etmek zorundasınız ama hırsızlara karşı sizin yanınızda olacağım. Düzen, Marlo, artık eskisi gibi değil. Sen gittiğinden beri çok şey değişti."

İlk bakışta aklı yerinde gibi gözüküyor olsa da aslında Aleph'in pek çok tahtası eksikti. Bazen henüz kurduğu cümlesinin devamını getirmeyi unutuyor, bazen durduk yere irkiliyordu; bazen omuzlarını aniden geriye atıyor, bazense söylediğimiz şeyi duymayıp az önce ne dediğimizi soruyordu. Zihni renkli bir yer değildi ama yaşadığı yere bakıldığında bu konuda onu suçlamak mümkün müydü?

Caddelere çıkmaya başladığımızda sesini alçalttığı için onu duymak her zamankinden zordu. Etraf gürültülüydü, çeşitli tehlikelere karşı gözümüzü dört açmıştık ve bir yandan küçük harflerle konuşan Aleph'i duymaya çalışıyorduk.

"Artık bir kral var," dedi Aleph. "Eh, kral falan değil ama herkes ona böyle diyor. *Becerikli Hırsız Kral.* Bizim yıllar önce yapmak için işe koyulduğumuz şeyi başardı, Marlo. Hırsızlardan bir ekip kurdu kendine. Buna inanabiliyor musun? Kendi yansımasına bile güvenmeyen hırsızlardan bir ekip kurdu. Tıpkı bizim çocukken yapmak istediğimiz gibi."

Sokaklardaki kargaşanın sebebini anlamaya çalıştım. Kalabalığın sebebi kentin yeteri kadar büyük olmaması mıydı yoksa burada bir şansı olduğunu düşünen Çürüklerin sayısı gerçekten de fazla mıydı?

"Bizim ekibimizi hatırlıyor musun Marlo? Çarna'yı ve Mavros'u?"

"Elbette hatırlıyorum," dedi Doğrucu. Ama hatırlamak, Aleph'in aksine onu mutlu ediyor gibi gözükmüyordu.

Öğlen olduğunda henüz o sivri kuleye varmamıştık, böylece devam etmeden önce bir şeyler yememiz gerektiğine karar verip Aleph'in bizim için bir taverna seçmesine izin verdik. Çürük Şifacı'nın bizi götürdüğü tavernanın ne bir tabelası vardı ne de bir şöminesi. İçerisi de dumanla kaplıydı.

Sokaktaki sesli insanlar burada o kadar da gürültü çıkarmıyorlardı. Kısık sesle konuşuyor ya da küçük harflerle yapılan sohbetlere kulak kabartıyorlardı. Müzik yoktu. Hâliyle dans eden ya da etrafta koşuşturan birileri de. Masalarında oturan insanların çoğunun giysileri koyu renkli değildi. Sur moru ya da yalnızca kırmızı şöyle dursun, etrafta giysileri yeşil ya da mavi olan insanların sayısı bile bir elin parmağını geçmezdi. Kahverengi, gri ve krem rengi. En ucuz kumaş renkleri.

Yiyeceklerimizi beklerken karşıma oturmuş Aleph öne eğildi ve usulca, "Bir Datura avcısısın demek," dedi. Uzun süredir doğrudan bana söylediği ilk cümleydi bu.

Ellerim koyu renkli tahta masanın üstünde birleşmiş hâlde donakaldı. Sonra elimde olmadan bir sağıma bir soluma baktım. Şu an fark etmiş olsa sesinde belli belirsiz bir kafa karışıklığı, belki şüphe ya da minik bir heyecan sezerdim fakat Aleph'in o tek cümleyi taşıyan sesi duruydu. Öyleyse ne zamandır biliyordu?

"Sen... Nasıl?"

"Ötekini gözettiğin kadar onu korumak için uğraşmıyorsun. Senin için gümüş bir hançer, Datura dişinden yapılmış bir bıçaktan daha mı değerli?"

"Bu seni ilgilendirmez, Aleph."

"Yalnızca bil diye söylüyorum, onu almak için onlarca şans geçti elime. Diğerleri benim kadar geride tutmazlar kendilerini. Buralarda Daturaları görmezsin, o yüzden sendeki gibi bir şey için adam öldürecek kişiler tanıyorum."

Sessiz kaldım çünkü Aleph haklıydı. *Kuutamo* benim için daha önemli olabilirdi ama Datura dişinin ederi çok daha fazlaydı.

"Öyle misin?" diye sordu sonra. Yanımda oturan Marlo etrafa bakıyor, sohbetimize dâhil olmak istiyor gibi gözükmüyordu. Tavernanın dumanı altın saçlarını iyice soldurmuştu.

"Nasıl mıyım?"

"Bir Datura avcısı. Sen mi avladın onu?"

Aleph'e baktım. Gücü kuvveti yerindeydi, omuzları geniş, kolları kaslıydı. Gözlerine iyice yerleşmiş, buralarda görünmeyen o canavarlara duyduğu korku, görüntüsüne hiç uymuyordu. Bir Datura'yı avlamada benden çok daha iyi iş çıkarabilirdi ama belli ki bunun farkında bile değildi.

"Öyleyim," diye yanıtladım sorusunu. "Onu ben avladım."

Sonra nasıl yaptığımı anlatmamı istedi. Ve o soğuk günü pek çok detayını atlayarak anlatırken bir masal anlatıyormuşum gibi dinledi beni. Öyle ki bir noktadan sonra anlattığım hikâyenin kahramanının ben olduğumu unuttum. Ana karakter, gümüş hançeriyle Datura'yı boydan boya kesti, dirseklerine kadar yeşil kana bulandı ve üzerindeki yeşile karışmış kırmızı kana rağmen canavar yere yığıldığında o, hâlâ ayaktaydı.

Unuturum sanmıştım. O günü büyük ölçüde unuturum, nasıl hissettiğimi ya da neler yaptığımı zaman zihnimden her gün biraz daha fazla siler sanmıştım. Ama öyle olmadı. *Kuutamo* Datura'nın çelik derisinden içeri girdiğinde onu tutan ellerimdeki hissi bile hatırlıyordum hâlâ. Bunun iyi olup olmadığını ise bilmiyordum.

Ben anlatmayı bitirince Aleph, "Belli ki seni hafife almışım," dedi. Tüm dikkati, az önce anlattıklarımı gerçekten yaptıklarından emin olmak istermiş gibi ellerimin üzerindeydi. "Ama buradaki bazı kimselerin derisi bir Datura'nınkinden bile kalındır, Asteria. Yerinde olsam o dişe gözüm gibi bakar ya da başına bir şey gelmeden onu hemen iyi bir paraya satardım."

"Tavsiye için teşekkürler, Aleph. Ama onu satmayı da birine kaptırmayı da düşünmüyorum."

Aleph ellerini iki yana açarken yemeklerimiz gelmişti. Bu yüzden sohbet kesildi ve konu kapanmış oldu. Ancak yiyeceklerimizi getiren genç gittikten sonra, "Çarna ve Mavros kim?" diye sorabildim.

"Çarna ve Mavros arkadaşlarımızdı," diyerek sorumu cevaplamaya gönüllü olan Marlo oldu çünkü o sırada Aleph kaşığına doldurduğu sebze türlüsünü masaya, ardından cebinden çıkardığı küçük bir şişedeki renksiz sıvıyı da masadaki yemeğin üstüne dökmüştü. "Aleph'in toplamaya karar verdiği hırsız ekibinin benden sonraki üyeleriydiler."

Türlünün üzerine dökülmüş sıvı çok geçmeden renk kazanmaya ve tuhaf, soluk bir maviye dönüşmeye başladı. Ancak mavi yeterince belirginleştiğinde Aleph kaşığını yeniden tabağına daldırdı ve türlüyü yemeye koyuldu. "Mavros onu bulduğumda henüz dokuz yaşındaydı. Marlo en küçük olanın kendisi olmayacağına nasıl da sevinmişti! Oysa aralarında sadece bir yaş vardı."

"Bunu neden yaptın?" diye sordum, masaya dökülmüş yalnızca iki sebzeli türlüye bakarak.

"Zehirli olup olmadığını kontrol etmek için," diyerek Aleph'in yerine Marlo yanıtladı sorumu. "Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim. Cadı işi mi bu?"

Aleph gururla gülümsedi. "Öyle. Korsanların birinden çaldım," diye itiraf etti. "Bu yüzden korsanların oraya dönemem. Bunu alabilmek için çok yanlış kişileri kızdırdım, anlıyorsunuz ya."

"Birilerinin seni zehirlemeye çalışacağını mı düşünüyorsun?" diye sordum, Aleph'in paranoyasının arkası belki de boştu ama ben ne bilirdim ki?

Sanki alınmıştı. Ya da aptal olduğumu düşünüyordu. Kaşlarını çattı ve bir açıklama yapmak yerine yalnızca, "Elbette," dedi.

Hayretle ona döndüğümde Marlo *boş ver*, der gibi başını iki yana salladı ve ben de bu konunun peşini bıraktım. "Mavros ve Çarna..." dedim tekrar. "Onlar nerede?"

Aleph çiğnemeyi bıraktı ama lokmasını yutmadı da. Doğrucu'ysa uzaklarda bir yerlere bakarak, "Mavros on bir yaşındayken öldü," dedi.

"Çarna da her ne cehennemde olmayı tercih ediyorsa orada," diye devam etti Çürük Şifacı öfkeyle ve ben bu konuda daha fazla soru sormamam gerektiğini düşünerek sustum. Belli ki ikisine dair belli başlı anılar dışında herhangi bir şey hatırlamak hoşuna gitmiyordu. Aleph'in toplamayı çok isteyip başarısız olduğu hırsız ekibinin üyele-

rinden biri küçük yaşta ölmüş, biri onunla kalmayı tercih etmemiş ve bir diğeri de öylece ortadan yok olmuştu. Veda bile etmeden.

Aleph bir hırsızdı ama görebildiğim kadarıyla yalnızlık, diğerlerinin aksine onun kanında yoktu. Bu konuda çok eskiden bir şeyler yapmaya çalışmış olsa da kaçmaya çalıştığı yalnızlık, en nihayetinde onu fazla uzaklaşamadan bulmuştu.

"Şu kral," diye söze başladı Marlo. "Hakkında ne söyleyebilirsin?"

Aleph ağzını sildikten sonra, "Pek bir şey değil," dedi önce. "Yaşı genç, ama gözü pek. Kendisiyle tanışma fırsatım hiç olmadı. Bundan sonra da böyle bir fırsatım olur mu bilmem. Çoğunlukla şehrin batısında değil, doğusunda geziniyor. Pazarı geçtikten sonra ona karşı gözünüzü dört açın. Çünkü epey kurnaz, öyle ki korsanlarla bile arası oldukça iyi."

"Korsanlarla iyi anlaşan ve kendine ekip kurmuş bir hırsız, öyle mi?" diye sordu bu sefer Marlo, gizleyemediği bir hayretle. Sık sık hayattaki tuhaflıkların başını çektiğini unuturdu. Kime sorsam alevden kanatların ve ateşe hükmedebilmenin korsanlarla geçinebilen bir hırsızdan daha ilginç olduğunu düşünürdü ama Marlo, tüm bu özelliklerini henüz tam anlamıyla kabul edememiş olsa da kendine alışkındı. Öte yandan Hırsız Kral ilgisini çekmişti çünkü o, Marlo için yeniydi. Farklıydı.

"Öyle ya!" diye ayağa sıçradı Aleph.

Birkaç hiç de parlak olmayan yüz bize döndüğünde aceleyle ayaklandım ve "Öyleyse çıkalım da etrafta neler değişmiş göster bize, Aleph," dedim sessizce. Bir an önce buradan çıkmak istiyordum.

Şükürler olsun ki Aleph sözümü dinledi ve kendimizi Veylinton'un sokaklarına -deyim yerindeyse- *attık*. Bulutlu gökyüzünü tekrar gördüğümde kentin havası bana hiç de kirli gelmedi. Ve ben, yalnızca tavernanın dumanlı havasından mı bunaldığımı yoksa Veylinton'un zihnimi çoktan ele geçirmeye başlamış mı olduğunu merak ettim.

Zihnim karanlık sokaklarda değilken hem *Kuutamo*'nun hem de Datura dişinin üstünde duruyordu. Bakışlarım ise her zaman sokaklardaydı. Bazen binaların arasından görebildiğim kulede, bazen dükkânların önünde nöbet tutan satıcılarda ve bazen de koşan ama oyun oynuyor gibi gözükmeyen çocuklarda.

Aleph uzun süre sessizce yürüdü. Marlo bazen ona bakıyordu ama bakışı onu yakaladığım her sefer bir öncekinden daha farklıydı. Bazen hüzünlü gözlerle, bazen pişmanlıkla ama en çok yanında yürüyen bu adamın kim olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu ona. Marlo Aleph'in kim olduğunu iyi biliyordu. Bir zamanlar. Çünkü bir insana yıllar değdiğinde o kişi tümüyle aynı kalamazdı. Rüzgârlar size her çarptığında bir kısmınızı alır götürür, güneş sizi her gördüğünde gözüne kestirdiği bir parçanızı buharlaştırırdı. Gece, ona ait olanı size bırakmaz; gündüz, size elinizde kalanla yetinmenizi tembihlerdi.

Aleph bir zamanlar kimdi bilmiyordum ama o kişi değildi artık. Marlo bunu açıkça görüyordu.

Çürük Şifacı, bize beklememizi söyleyip bir süreliğine ortadan kaybolduğunda Marlo ve ben sırtımızı bir binaya vermiş öylece duruyorduk. Bu kadar kalabalık bir kente göre boş sokakların sayısı epey fazlaydı. *Ya da boş gibi gözüken sokakların sayısı.*

Marlo kendi parmaklarına bakarken onu görebilecek kimse olmadığını bilerek Datura dişini yerinden çıkarıp önümde tuttum. Bir kabzası yoktu belki ama yine de bir silahtı. Ölümcüldü. Ait olduğu yaratığın aksine, güzeldi.

Hayır.

Ait olduğu kişi benim, Datura değil.

Bir zamanlar ait olduğu yaratığın aksine, demeliyim.

"Ne düşünüyorsun bakalım?" diye sordu Marlo. Bana bakarken yüzünde şefkat vardı. Duygularımı yüzümde bulacak kadar iyi tanıyordu beni ama düşüncelerimi okumak gibi bir becerisi yoktu. "Daldın yine."

Gözlerim tekrar dişi buldu. "Sence bu bir silah mı?"

Marlo kalın kaşlarını çattıysa da, "Elbette öyle," dedi. "Kullanmasını bilirsen her şey bir silahtır."

Daha büyük bir kayadan kopmuş sivri bir taş parçası bile. Biliyorum.

"Peki sence ona bir isim vermem aptalca mı olur? Datura dişi demek istemiyorum ona. Bir zamanlar öyle olabilir ama bundan daha fazlası artık."

Marlo hemen cevap vermedi ama onu düşündürenin sorduğum sorudan ziyade ardından söylediklerim olabileceği hissine kapıldım. "Aptalca olmaz, Eira. Aslında hoş olur bile diyebilirim. Aklında bir isim mi var? Ondan mı soruyorsun bunları?"

Elbette aklımda bir isim var. Ona her baktığımda aklımda yalnızca tek bir isim beliriyor.

Marwolaeth.

Ölüm.

Çünkü ona bakınca a*klıma ölümden başkası gelmiyor.*

"Hayır, aklımda bir isim yok henüz."

Marlo bana bakarken gülümsemesi genişledikçe genişledi. "Yalan söylüyorsun," dedi sonra.

Adı artık *Marwolaeth* olan, yırtıcı Datura dişinden yapılma hançeri geri yerine koyduğumda kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Beni sorguya çekmeyi ne zaman bırakacaksın, Marlo?"

"Sen bana yalan söylemeyi bıraktığın zaman." Sonra eliyle geçiştirdi. "Aklındaki ismi bana kendini hazır hissettiğinde söylersin ama ismi ne olursa olsun, onu yerinden sık çıkarma," dedikten sonra ağır adımlarla yürümeye koyuldu.

Marlo'nun sevdiğim özelliklerinden bir diğeriydi bu. Doğrulara kolay ulaşabiliyor diye insanların sınırlarını zorlamazdı. Belki de Asatkra'da bunu çokça yaptığındandı.

Aleph nihayet döndüğünde elinde ne olduğunu bilmek istemediğim bir kese vardı. Bir açıklama yapmasını beklemedik. O da açıklama yapacak gibi gözükmedi.

Ay, erken bir vakitte yükselmiyordu artık, buna rağmen kuleye vardığımızda akşam olmak üzereydi.

Aleph öyle aniden durdu ki sanki görünmez bir duvara çarpmıştı. Bakışları yerdeydi. "Buradan ileri gidemem," dedi. "Bensiz devam etmek zorundasınız."

"Teşekkür ederiz, Aleph."

"Kendine dikkat et, Asteria." Ardından birkaç saat önce edindiği, kemerinde bağlı duran keseye uzandı. Kesenin içinden çıkardığı bir yüzüktü. Gri renkliydi ve fazla parlak değildi, taşı falan da yoktu ama

üstündeki sıralı yıldız işaretlerini o kesenin içinden çıkar çıkmaz gördüm. "Bunu al. Benden bir hediye olsun sana. Değerli bir şey değil ama en azından onu senden çalmaya kalkacak birilerinin olmayacağına güvenebilirsin."

"Aleph... Teşekkür ederim," dedim ama gönlümden geçen *keşke benden de sana hediye olacak bir şeyler olsaydı yanımda,* demekti. Sonra buna gerek olmadığını fark ettim. Bileğimdeki lacivert doğal taşlardan yapılma bileziği çıkardım ve ona uzattım. "Bu da benden sana."

"Ben bunu kabul edemem," diyerek başını iki yana salladı.

Ama elini açık tutarak bileziği avucuna sıkı sıkı bastırdım. "Bu bileziği yüreği sevgiyle dolu küçük bir çocuk yaptı. O da sana vermemi isterdi."

Çürük Şifacı'nın gözlerinin altında minik yaşlar parladı. Sanırım Aleph'in bir zamanlar kim olduğunu biliyordum artık. Yüreği sevgiyle dolu bir diğer çocuktu.

"Ona teşekkür ettiğimi söylersin," diye fısıldadı. Sanki sesini titrememesi için kontrol etmek böyleyken daha kolaydı. Ardından Marlo'ya döndüğünde, "Bu da senin için," deyip tekrar kesesine uzandı.

Aleph'in elindekini gördüğünde Marlo'nun soluğu kesildi, omuzları kımıldamaz, bakışları hareket etmez oldu. "Bir gemi."

Tahta bir gemiydi Marlo'nun eline tutuşturduğu. Boyu bir parmaktan da küçük olduğundan pek detaylı değildi.

Aleph yaramazca güldü. "Herhangi bir gemi değil. Bir korsan gemisi." Parmağıyla küçücük gemiyi işaret etti. "Bak, üstünde bayrağı da var."

Marlo başını elindeki gemiden kaldırdığı gibi Aleph'e atıldı. Ona sarılırken tırnaklarını omzuna geçirecek gibiydi. Ama tek kelime çıkmadı ağzından. Ne bir teşekkür ne bir veda... Henüz ikisine de hazır değildi belli ki.

Onun yerine Aleph konuşmayı sürdürdü. "İstediğin hep buydu, değil mi?"

Marlo eski dostundan ayrıldığında burnunun ucu üşümüş gibi kırmızıydı. Sadece başını sallayarak onayladı. Ardından ben teşekkür etmesini beklerken o, "Özür dilerim," dedi fısıltıyla. Sesi kırılgandı. "Seni bırakıp gitmemem gerekirdi. Bir tek sen kalmışken..."

"Önemi yok, Çırpıkanat," diye sözünü kesti Aleph. Sonra gülümseyerek bana baktı. Gülümsemesinde bile beni hüzünlendiren bir şeyler vardı. "Seni seven, seni koruyup kollayacak insanlar var ve çoğundan ayrı düşmüşsün. Ben başımın çaresine bakarım. Ama sen hırsız olmayı unutmuşsun. Evine olabildiğince hızlı dön. Hırsız olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamadan önce yola koyul." Başını geriye atarak kararan gökyüzüne ve şimdiden beliren parlak yıldızlara baktı. "Bu gece Kılçık'ın çatısında uyuyun. Hava bulutsuz ve gece aydınlık. Gölgelerde dolanan fazla kişi olmayacaktır, siz yine de silahlarınızı üstünüzden çıkarmayın. Olur da yolunuz tekrar buralara düşerse... Birlikte bir sebze türlüsü daha yemeyi çok isterim." Sonra güldü. "Umarım yolunuz bir daha bu kirli sokaklara düşmez."

Sonra arkasını döndü. Öyle isteksizce döndü ki korsanlar yüzünden başı belada olmasa doğuya kadar bizi götürürdü sanki. Kıyıya kadar. Belki daha da öteye.

"Aleph bekle," diye seslendi Marlo. Ona doğru hızlı adımlarla yürürken Zaina'nın verdiği tuhaf şekillerle bezeli deri bilekliği çıkardı. "Bunu almanı istiyorum. İstersen sat, istersen kullan ama bu bileklik büyülü. Ne olduğunu söyleyemem çünkü ben de bilmiyorum ama benim canımı benden çok önemseyen bir dostum vermişti bunu bana. Ben de şimdi sana veriyorum. Ağabeyim olduğun ve bildiğin her şeyi bana öğrettiğin için teşekkür ederim. Her zaman dostum kalacaksın ve bir gün tekrar görüşeceğiz. Yol senden yana olsun."

İşte. Hem bir teşekkür hem de bir veda.

"Senin diğerleri gibi olmadığını düşünmüştüm, Marlo. O yüzden dostum olmanı çok istemiştim. Beni haksız çıkarmadın. Tekrar görüşeceğiz, Çiftçi. Yol sizden de yana olsun."

Aleph bir kez daha, son kez, arkasını döndü ve karanlık çökerken ona doğru yürüdü. Arkasına bakmadan, hızlı ama sessiz adımlarla, bir kez bile durmadan. Marlo'nun artık bir Çiftçi olmadığını bilmeden.

İSİMLERİN ÜSTÜMÜZDE SAHİP OLDUĞU GÜÇLER

Marlo, Kılçık isimli hanın tam yerini biliyordu. Veylinton'da yaşarlarken evleri şehrin doğusundaydı, bu yüzden Doğu Limanlar'ı, korsanların takılmayı sevdiği gürültülü ve bol içkili tavernaları ve hâliyle, Kılçık isimli hanın yerini biliyordu. Hancının ne kadar huysuz biri olduğunu da daha önceden duymuştu.

Hanın çatısında uyuyacaksak ses çıkarmadan yukarı tırmanmamız gerekiyordu, ben de o kadarını biliyordum. Bunu başarmanın bu kadar kolay olması gerekiyor muydu, ondansa pek emin değildim.

Ama işte; Doğrucu ve ben Kılçık isimli sessiz, tuhaf görünüşlü hanın eğik çatısında bacaklarımızı uzatmış oturuyorduk. Henüz yakalanmamıştık. Gece sakindi.

Gökyüzü Aleph'in dediği gibi açıktı. Uzaktan çekirge sesleri geliyor, yıldızlar bize bakıyordu. Şimdi burada olduğumuzu Aleph dışında bir onlar biliyordu.

Marliyen Çırpıkanat; düşünceleri arasında kaybolmuş, uzaklarda bir yerlere bakıyor, başparmağını minik gemi figürünün üstünde gezdiriyordu. Gecenin lacivert ışığında saçları kendine özgü altın renginde değil de neredeyse Zaina'nın soğuk sarı saçları gibi gözüküyordu. Derin bir nefes alırken göğsü yavaşça şişti ama sonra soluduğu havanın ait olduğu kenti hatırlamış gibi hızla ona geri verdi nefesi.

"Seni böyle hüzünlendiren şey ne?" diye sordum. Marlo döndükten sonra, ölümden ateşiyle geri geldikten sonra, değişmişti ve bu bana hiç de anlaşılmaz gelmemişti. Ölümün teğet geçtiği ya da bir tanıdığına ölüm bulaşan insanlar değişirken ölümün bizzat dokunduğu kimse-

lerin aynı kalmasını beklemek aptalca olurdu. Marlo da eskisi kadar çok konuşuyor gibi gözükse de eskisi kadar çok anlatmıyordu. Zihnini meşgul eden düşünceleri anlatmıyordu. Dalıp gidince gözlerinin gördüğü anıları, gecenin bir yarısı mutfak masasında oturmasına sebep olan kâbusu ya da ateşe bakarken nasıl hissettiğini anlatmıyordu.

Başını iki yana sallarken dalgındı. Belki de o yüzden, söylediğinin tam bilincinde olmayarak, "Korktum," dedi.

Marlo sık korkmazdı. Yalnızca gerçek tehlike ürkütürdü onu.

"Neden korktun?" diye sordum, tek kasımı bile kıpırdatmadan çünkü kımıldarsam anlatmaktan vazgeçeceğinden korktum ben de.

"Doğal Denge beni bulduğunda ilk *o* olduğunu anlamadım. Anneme benziyordu. Kaşının üstündeki minik ben bile yerli yerindeydi. Ama gözleri, aynı bakmıyordu. Beni sevdiğini ama büyük bir günah işlediğimi ve bu günahın karşılığını vermem gerektiğini söyledi. Ağladı."

Marlo bana döndüğünde ne anlatmaya başladığını fark etti. Gözlerinde saf tereddüt vardı. Sanki anlatmak istiyordu, anlatmak için doğru kelimelere de sahipti fakat onları bana taşımak için yeterince güçlü olup olmadığını bilmiyordu.

"Devam et, Marlo. Beni uzak tutmaya çalışma çünkü gitmeyeceğim."

Doğrucu yutkundu, başını öne eğdi. Gemiyi tutan elini ötekinin içine aldı. Ama sonra ona zarar vermekten korkmuş gibi ahşap gemiyi aniden yanına koydu. Ellerini tekrar birleştirdi.

"Ölmem gerektiğini söyledi." Göğsü inip kalkarken hızlıydı. Tırnaklarından birinin kenarını yoklayan parmağı hızlıydı. "Ateşten bir daha hiç korkmamak için tıpkı onun benim bir parçam oluşu gibi benim de ona karışmam gerektiğini söyledi." Burun delikleri genişleyip küçülüyor, yüzü acıyla büzüşürken içimden ona *dur*, diye bağırmak geliyordu. *Dur, anlatma. Hatırlamak sana acı veriyorsa hatırlamak zorunda değilsin.*

Ama tıpkı ateşten korkmamak için ona yenilmesinin gerekmesi gibi, bu anılar zihnini kül etmeden önce birazını anlatmak zorundaydı şimdi.

"Ateşi aldığım için üzgündü ama kızgındı da, kaşlarından belliydi. Yine de, 'Ateş senin olacak,' dedi. 'Ama önce ateşi aldığın için ölmen gerek. Ve istediğin şey dönmekse seni geri götüreceğim ama dönmek için de değişmen gerek.'"

"Döndüğümde bir rüya gördüm," diyerek devam etti kısa bir aradan sonra. Pek çok detayı atlayacağını ve o arayı anlatmayacağını anladım. Ya da belki de aralık falan yoktu onun için. Öldüğünde bir şeyler görmüş müydü, gördüyse ne görmüştü, belki de hiç bilemeyecektim.

"Rüya mıydı bilmiyordum. Tek bildiğim Doğal Denge'nin geçmişimden bir parçayı yok etmemi istediğiydi. Birinin izlerini silmek istiyordu sanki ama tercihi bana bıraktı. Rüya mıydı bilmiyordum. Rüya olduğunu bilmiyordum.

"Sevdiğim herkesi gösterdi bana. Annemi, babamı... Kai, Sorin, Lumi... Nos, Zaina ve sen de. Tek tek karşıma oturdunuz, birkaç kez. Günlerce, belki aylarca, belki yıllarca dayandım. Size zarar veririm diye sizden tarafa elimi bile uzatmadım.

"Ama sonra güçsüz düştüm, Eira. Tükendim. Kendimi kaybettim. Aleph'ti karşımdaki, onu son gördüğümdeki gibi gözükmüyordu, uzamış ve güçlenmişti, yine de ona doğru atıldım. Parmaklarımı kalın boynuna sardım."

Gölge Sarayı'nda beni boğarken rüyasında gördüğünü sandığım canavar bir canavar falan değilmiş.

"Çatıdan düştüğümde ve ellerini üstümde hissettiğim kişiyi görünce korktum. *O* tekrar geldi sandım. Çünkü tanıdığım Aleph'in öldüğünü düşünüyordum. Onu öldürdüğümü sanıyordum." Başını iki yana salladı, kendini ne kadar aşağılık hissettiğini gördüm yüzünde. "Bana hırsızlıkla ilgili bildiğim her şeyi Aleph öğretti. On yaşındayken buldu beni. O da o zamanlar on üç yaşındaydı. Kimsesi yoktu ama o zamanlar aklı neredeyse sendeki Datura dişi kadar keskindi." Sonra durdu. "Aleph benim diğerleri gibi olmadığımı düşündüğünü söyledi ama asıl o, diğerleri gibi değildi. Bir hırsızdı ama yalnızlığı sevmezdi. Bir başına kalmaktan ölesiye korkardı. O yüzden insanlara güvenmeyi seçti. *Bana*, güvenmeyi seçti. Herkesten önce."

"Sonra bir ekip kurmaya mı karar verdiniz?"

Marlo başını sallayarak onayladı. "Ben hırsızların bencil olduğunu bilecek kadar büyüktüm ama Aleph... Aleph de Aleph'ti. Bir ekip oluşturursak tıpkı korsanlar gibi bir mürettebat olacağımızı söyledi. Sonra bir kavganın ortasından elleri tepeleme dolu ceplerinde ayrılan Çarna'yla tanıştık. 'Çıtçıkarmaz' derdik ona. Çarna hiç konuşmaz, adımları gölgelerden bile sessizdir. Yine de büyük bir kavga çıkarmakta üstüne yoktur; seçtiği, varlıklı gözüken iki adam arasında çıkan kavgadan neleri koparabildiğine bakar. Ardından da tüyer. Nerede olmak isterse oradadır." Omuzlarını silkti. "En azından eskiden böyle biriydi. Bağlılığı bize gibi görünürdü ama onun bağlılığı kendine bile değildi."

Düşüncelerimi derlemeye çalıştığım kısa bir sessizliğin ardından, "Peki Mavros?" diye sordum.

"Mavros hastalandığında küçüktü. Ne gelişmiş becerileri vardı ne de bir lakabı. Onun da kimsesi yoktu. Aleph için nihayet sahip olmayı başardığı ailesi gibiydik. Ama Çarna bir vardı bir yoktu. Benim de akşam olunca döndüğüm bir evim vardı. Bu yüzden Mavros öldükten sonra Aleph bir daha eskisi gibi olamadı."

Bunları dinlemek bile yeterince acı vericiyken bizzat yaşamak... Doğal Denge'nin bu şehre koca bir adalet borcu vardı.

"Aleph'in bir lakabı var mı?" diye sordum. Konu Doğal Denge'den ve onun etkilerinden ne zaman uzaklaşsa Marlo'nun yüzünün renkleri ona geri dönüyordu.

Marlo başını iki yana salladı. "Adından başka isimle çağrılmayı sevmez. Bazen bazıları ona 'Hullu' der ama yalnızca arkasından. Çünkü Aleph bu isme dönüp bakmaz."

"Peki ya sen?"

"Ben hayatım boyunca pek çok isimle çağrıldım. Doğrucu, Çiftçi, Marliyen, Marlo, Sarışın, Çırpıkanat... İsimlerin üstümüzde sahip olduğu güçler vardır. Ben bunların hepsini kabul ettim."

Sıradaki sorumu sorup sormamak arasında kararsızdım.

"Sor, Eira," dedi Marlo. Belki de yanılıyordum ve düşüncelerimi okumak gibi bir becerisi hakikaten vardı. "Gözlerinde bir soru daha var, görebiliyorum."

"Sana burada ne diyorlardı?"

Gülümsemesi içtendi şimdi, çenesini belli belirsizce yukarı kaldırdı. "Marlo. Ama bir lakabımın olup olmadığını soruyorsan eğer, vardı."

Anlatmaya devam etmesini bekledim ama sessizlik uzayıp çekirgelerin sesi dayanılmaz hâle geldiğinde ona yarısı kapalı bıkkın gözlerle bakarak, "Datura dişinin adı karşılığında mı söyleyeceksin?" diye sordum.

Marlo'nun gülümsemesi keyifle genişlerken ellerini başının altında birleştirdi ve gözlerini kapattı. "Şimdi bunu dert etmeyelim," dediğinde sesi yorgun ve bulanıktı. "Şu an o isimlerden hiçbiri bana ait değil. Ben Kozmo'yum. Bir merzaya vurulmuş genç, yakışıklı bir denizciyim."

"Eh, sabaha karşı kendini çatıdan aşağı yuvarlanmış bulursan dostum Marlo'yu değil, hiç tanımadığım şu Kozmo'yu ittiğimi bilirsin öyleyse."

Sabahın bulanık ışıkları yüzüme çarpıp beni uyandırdığında Marlo'yu gerçekten çatıdan itmiş olabileceğimi düşündüm çünkü yanımda kimse yoktu. Korkuyla kenara yaklaşıp aşağı baktım. Orada da değildi.

"Buradayım," dedi bir ses arkamdan. Marlo olduğunu anlamadım başta, uyanalı yalnızca saniyeler olmuştu. "Eğer beni arıyorsan."

Marlo yeşil pelerinini benim üstüme örtmüştü. Şimdi üstündeki gömleğiyse sade ve siyahtı. Onu siyahlar içinde sık görüyor olsam da bu, hâlâ tuhaftı.

Gözümün tekini ovmak için yumruğumu kaldırdığımda tekrar önüme döndüm. "Ne zamandır uyuyorum?"

"Fazla süredir değil. Sabahlar çok sabırsız artık."

Kuutamo'yu ve *Marwolaeth*'i kontrol ettim. *Gerçek bir sabah rutini.*

Marlo elinde hazır tuttuğu hançeriyle aşağıda bir noktayı işaret ederken göze tehditkâr gözükmüyordu. "Sen uyurken şurada birisi gezindi bir süre. Bizi fark ettiğini düşündüm. Sonra görünmez oldu. Kaybolduğunu sanmıyorum."

Kuutamo elimdeydi şimdi. Çünkü bunları anlatarak Marlo'nun bana yapmamı söylediği tam olarak buydu.

"İnelim," dedim. "Bu şehir gözüme o kadar da korkutucu gelmiyor artık."

Söylediğimde ciddiydim. Ve belki bu, ahmaklıktan başka bir şey değildi.

Gökyüzü lacivert ve griydi ama her nasılsa ortalık aydınlıktı. Marlo çantasını vücuduna yakın tutarken dikkatle çevreyi süzdü. Pazar kulesi çok yakınımızdaydı ve kulenin içime saldığı huzursuzluk görmezden gelemeyeceğim kadar büyüktü.

Çok sesli olduğunu düşünüp durduğum şehirde şimdi çıt yoktu ve bu sokaklarda hiç ses olmaması, tıpkı cadı Nevae'nin kulübesinin çevresini saran sessizlik gibi garip ve yanlıştı.

Marlo dikkatle açılmış gözlerle bana bakarken var olan tuhaflığın ayırdına benden çok önce varmıştı. Burun delikleri kocamandı, kalın kaşlarının altındaki ela gözleri yuvalarında bir o yana bir bu yana dönüyordu. Altın saplı hançeri elindeydi, ancak ne o ne de şimdi benim elimdeki *Kuutamo* ışık tarafından görülüyordu. Kargaların sesleri duyuldu ama elbette, bize yaklaşan iki hırsızın adımları birazcık olsun duyulmadı.

Gerçekten de kaybolmamışlar, yalnızca zamanı gelene dek görünmez olmuşlardı.

Beni boyun kilidine alan kişinin boyu uzun, kolları kalındı, arkamdayken en azından bu kadarını anlayabildim. Görüşüm her saniye biraz daha fazla kararırken Marlo'nun hançerini yerine koyup sırtındaki kılıcına uzandığını gördüm. Rakibinin de parlak, hançer sayılamayacak kadar uzun bir bıçağı vardı.

Hırsızın boynumu saran kolunu hançerimle boydan boya çizdim. Belki de boynumu sararken beni hazırlıksız yakalayacağını ve elimdeki bıçağı düşüreceğimi tahmin etmişti. Zihnimi bile öylece bırakırdım da *Kuutamo*'yu bırakmazdım. Ama hırsız bunu nereden bilecekti?

Adımları hissettiği acıyla gerilerken bile kolları biraz olsun gevşemedi. Yine de bocalayışını fırsat bilerek geri geri üstüne gitmeye başladım. Fazla zamanım yoktu ve kentin yollarının bozuk olduğunu çok iyi biliyordum. Veylinton'la ilgili fark ettiğim ilk özelliklerden biriydi bu.

Ayağı nihayet yerdeki kırık bir taşa takılınca o sırt üstü düştü, ben de onun üstüne düştüm. Ellerinden kurtulunca dönüp *Kuutamo*'yu boynunu tamamen kapatan kumaşa dayadım, bunu yaparken aldığım derin nefesler ya da yaşarmış gözlerim bile engel olmadı bana. Ama başında siyah başlığı, burnundan aşağısını örten bir yakası olan siyah giysisiyle yalnızca mor gözlerini görebildiğim bu kişinin bakışlarında korku yoktu. Yüzümde gezen gözlerinin kenarlarındaki katlanmaya bakınca güldüğünü anladım.

Ben kazandım ve gülen sen misin?

Belki de yapabileceklerimin ne kadar ciddileşebileceği konusunda yeterince ikna edici değildim.

Dövüşün ne zaman biteceği genelde insanların verdiği bir karar değildir.

Kuutamo'nun zarif kabzasıyla çenesine sağlam bir darbe indirdim. Çünkü dövüş bitmemişti. Buna ne elinde silahı olmayan o karar verebilirdi ne de üstündeki ben böyle bir karara varabilirdim.

Ancak bu darbeden sonra bakışlarını ciddiyet bürüdü. Bana bakarken öfkeli gözlerinde çakan mor şimşekler, onları takip edemeyeceğim kadar hızlıydı.

Aptal. Seni devirmiş birini küçümsememen gerekirdi.

Bir yumruktan sonra dudaklarının üstündeki bluz daha koyu bir siyahla ıslanmaya başladı. Elimin ağır olduğunu Marlo bana pek çok kez söylemişti daha önce.

Ama rakibimin aptal olduğunu düşünürken kendi aptallığım gözümden kaçıvermişti işte.

Hırsızın elleri serbestti şimdi.

Beni yere çaldıktan sonra kendimi bir sonraki hamleye hazırladım. Ama o, beni şaşırtarak üstüme daha çok eğilmek ya da bana vurmak yerine ayağa kalktı. Aniden. Ve birlikte geldiği öteki hırsızla aynı yöne doğru koşarken tıpkı mor şimşekler gibi hızlıydı.

Marlo yere doğru eğildiğinde nefes nefeseydi. Pelerinindeki minik bir yırtık ve sağ kaşının altındaki küçük bir kızarıklık dışında gözüme çarpan başka derdi yoktu. Soluklarının arasında "Birliktelerdi," dedi. "Birlikte çalışan iki hırsız."

Ne demeye çalıştığını anlayıp başımı salladığımda dalgındım çünkü alışkın olduğum huzursuzluk verici bir noksanlık tekrar bulmuştu beni. Elim ağrıyan boynumun altını yoklarken onun çoktan gittiğini biliyordum.

Kolyem.

Zaina'nın verdiği ladin tılsımlı kolyeyi ilk taktığımda beni er ya da geç terk edeceğini her nasılsa anlamıştım. Ama o vaktin bu kadar çabuk geleceğini nereden bilebilirdim?

"Hırsız kralın ekibinin bizi bulması pek de uzun sürmedi, ha?" diye söylendi Marlo, henüz yüzümdeki şaşkınlığı da yüksek ihtimalle moraracak olan boynumu da görmemişti. "En azından bu karşılaşma el koyabilecekleri hiçbir şeyimiz olmadığını anlamalarına yetmiş olmalı."

"Kolyemi almış," dedim ardından yavaşça. Bir elim boynumda, öteki de kolyemin olması gerektiği yerde, şaşkınlığımı gizlemeye çalışmıyordum.

Marlo başını kaldırıp beni gördüğünde az önce söylediğinde haksız olduğunu fark etti. Gevşeyip birbirinden uzaklaşan kaşlarından ve yarım yamalak kırptığı gözlerinden anladım bunu.

Bizden alabilecekleri hiçbir şey yok değildi. Ama Datura dişi yerli yerinde duruyordu.

Boynumdaki ince ve beş para etmez zinciri hissettirmeden almakta bu kadar ustaca bir iş çıkarabilen hırsız, *Marwolaeth*'i neden bana bırakmıştı?

Pazar kulesinin çevresindeki kargalar susmak bilmediğinden başımı şişiriyor, uçmaktan hiç yorulmuyorlarmış gibi dönüp dururlarken onları uzun süre izlersem benim de başımı döndürüyorlardı.

Ben ne kadar o uzun kuleye girmek istemiyorsam Marlo da o kadar istemiyordu bunu. Yine de isterse kolyeyi aramak için etrafa bir göz atabileceğimizi söylemişti ama ben, kolyeyi ararken çok daha önemli başka şeyleri kaybetmek riskini göze alamadığımdan onun bu teklifini reddetmiştim.

Bu önemli şeyler yalnızca bıçaklarımız değildi elbette.

O kavga sırasında boğazımı sıkan kollardan bir kez kurtulduğumda hiç de bana aitmiş gibi hissettirmeyen bir düşünce düşmüştü zihnime. Karanlık bir tür sis yola çıkmıştı kalbimden ve damarlarımın tümünde dolaşmasına izin verseydim olabilecekleri bilmiyordum.

Çabuk gözlerim, yalnızca bir anlığına hırsızın üstünde parlak bir şeyler aramıştı. Siyah başlığının, siyah bluzunun, pantolonunun ya da eldivenlerinin üstünde parıldayan bir şeyler... Işıltılı bir yüzük, taşlı bir broş, herhangi bir şey...

Sen Gümüş Yürek'sin, demişti zihnimde orada olduğunu bile bilmediğim, çirkinliği ölçüsüz bir ses.

Grisin.

Koyu beyaz olduğun kadar pekâlâ açık siyah *da olabilirsin.*

Bakışlarımın bu arayışına son veren gerçekten benim irademi miydi yoksa hırsızın üstünde aradığım türden herhangi bir şey olmaması mıydı bilmiyordum. Şimdiyse tek düşünebildiğim Marlo'nun bu şehir hakkında söyledikleriydi.

Zihnini çürütmesine izin verme, demişti. *Ya da gümüşten yüreğini karartmasına. Çünkü bu ikisini de yapabileceğini fark ettiği an, geri dönüş yok demektir.*

Kolyeyi aramak için kuleye girip bu şehirde geçirmemize sebep olduğum fazladan dakikaların benden neleri alıp götürebileceğini bilmiyordum ve öğrenmek gibi bir arzum da yoktu. Böylece artık sahip olmadığım kolyeyi unuttum. Veylinton'un doğusuna doğru yola koyulduğumuzda aklımda döneceğim ormanlar vardı ve kolye olsun ya da olmasın, onları unutmak gibi bir niyetim hiç yoktu.

KORKUNUN HAYATTA TUTAMADIKLARI

Çalınabilecek eşyalarımın yalnızca *Kuutamo* ve *Marwolaeth* olduğunu düşünürken yanılmış olduğumu görmek, bana başka neleri görmezden geliyor olabileceğimi düşündürttü. Çünkü Veylinton'un ruhumdan parçaları çalabileceğini Marlo bana söylemişti ama ben onun bu söylediğinde ciddi olduğunu anlamayarak ahmaklık etmiştim.

Yanımdan geçen yoksul insanların çantalarını görmezden gelmeye çalıştım. Renksiz pelerinlerini, ellerindeki kuru hamur tatlılarını, parmaklarındaki çelik yüzükleri ya da boyunlarında yalnızca kararmış zincirleri gözüken tılsımları... Karşı koymaya çalıştım. Sık sık yutkundum, başımı hızla iki yana sallayarak düşüncelerimi kovmaya çalıştım, kendime tokat atmak ve yüzüme soğuk su boca etmek istedim.

"Sorun ne?" diye sordu Marlo, beni kolumdan tuttuğu gibi kısa gölgelerden birine çekti. Yanlış giden bir şeyler olduğunu anlaması fazla uzun sürmediğinden henüz Doğu Limanlar'a varmamıştık. "Neden bu kadar terliyorsun?"

"Sanırım deliriyorum," diye yanıtladım sorusunu. Karnım açtı şimdi ama gözümün açlığının yanında bir hiçti bu.

Marlo'nun endişeli bakışları hızla iki gözüm arasında gezdi. "Onu dinleme," dedi sonunda. "Karşı koy. Sen ona ait değilsin. Çok yakında gideceğini bilirse seni rahat bırakır."

"Onu nasıl yapacağım?"

Doğrucu derin bir nefes alırken kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Tek bildiğim ona kulak asmaman gerektiği. Bir de bunu başarabileceğin. Çünkü senin iraden pek çoğununkinin aksine güçlüdür."

Bir kez daha yutkunduktan hemen sonra konuşunca sesim zavallıca çıktı. "Teşekkür ederim, Marlo."

Ama omuzlarımın içi hâlâ boştu sanki, bacaklarım ve başım ağır, kollarım kopmak üzereydi. Çocukken sahip olduğum bir bez bebek vardı. Kollarıyla gövdesini bir arada tutan dikişleri söküktü. Aklıma o geldi.

"Korkuyor musun, Eira?"

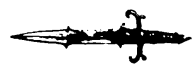
Cevabını biliyor olsam da sordum. "Doğruyu mu duymak istersin yoksa benim söylemek istediğimi mi?"

Marlo omuz silkti, "Bu tamamen sana bağlı. Hangisini söylediğini anlayacağım nasılsa."

"Ödüm kopuyor."

Yoldan korkmuyorum, Doğal Denge'den bile korkmuyorum ama nihayet Nos'u bulduğumuzda tanıyamayacağı birine dönüşmüş olmak beni dehşete düşürüyor.

Marlo gülümsediğinde gülümsemesi hakikiydi. Doğruyu söylemeyi ve zor olsa da korktuğumu kabul etmeyi seçtiğimi biliyordu. "Güzel," dedi omzuma iki kez yavaşça vurup. "O korkuya tutun. Korku bizi hayatta tutar."

Veylinton sokaklarında eksik olan pek çok duygudan bir diğeriydi korku. Mor gözlü hırsız bile onu alt etmişken benden korkmamıştı çünkü belli ki diğer herhangi bir yerin aksine burada hayatta kalmak için korkuya ihtiyaç yoktu. Yalnızca Veylinton'a teslim olmak yeterliydi. Onun bir parçası olmak içinse tıpkı onun istediği gibi çalmaktı tüm gereken. Ve Doğal Denge biliyor ya, uzun zamandır kendimi öylesine bir yere ait hissetmemiştim ki onun bu çağrısı, benim için çekiciden de öteydi.

Elbette biliyordum Veylinton'un da bana kucak açmayacağını. Fey dünyası beni tam anlamıyla kabul etmezken onun üstündeki bir şehir nasıl başaracaktı bunu? Ama *gel, benim ol,* diyordu Veylinton. *Benim*

olursan seni korurum, sana sahip çıkarım. Hazır kimsenin değilken gel, benim ol.

Bir zihin oyunuydu. İnanmak istediğim bir yalan, bir kandırmacaydı.

Ve teslim olmamak için şehir zihnimi bütünüyle zehirlemeden, bu yalanın doğru olduğuna beni ikna etmeden önce gitmek zorundaydım.

"Marlo," dedim soluk soluğa. "Acele etmeliyiz. Bir an önce gitmeliyiz buradan."

Doğrucu dirseklerimi tutup bana bakmak için hafifçe eğildi. O benim kadar zorlanmıyordu çünkü her ne kadar hırsız olmayı unutmuş olsa da Marlo'nun bir parçası hâlâ buraya aitti. Hep öyle olacaktı. Ben yüzümde ne gördüğünü bilmeden, "Eira," diye seslendi.

Ona bakmayıp etrafı süzdüm hızla. Marlo kaygıyla, belki biraz da öfkeyle, beni hafifçe sarstı.

"Eira! Bırakma kendini. Duyuyor musun beni? Kendine sırtını dönme." Marlo yanımızdan hızlı ve sessiz adımlarla geçenlere baktı önce. Sonra gölgelere ve sonra da gökyüzüne. "Bir fikrim var. Ama hoşuna gitmeyebilir. Yine de duymak istiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Orası olmaz," dedim. Ne söyleyeceğini çoktan biliyordum. İnsan dünyasına gitmemi isteyecekti. Temiz bir nefes almam ve Veylinton'dan biraz olsun uzaklaşabilmem için. Zihnimi toparlayabilmem ve gücüm kuvvetim yerinde geri dönebilmem için.

Ama Marlo bunu yapamayacağımı bilmiyor muydu? Bunu neden yapamayacağımı anlamıyor muydu? Hemen dönemeyeceğimin ve ben insan dünyasında bilmediğim bir şehirde soluklanırken onun kendinden bile iyi tanıdığı bir yer olan Veylinton'da bir başına kalacağı düşüncesinin bile beni rahatsız ettiğinin farkında değil miydi?

"Bir düşün," diye söze girmişti ki konuşmasına izin vermeden böldüm cümlesini.

"Hayır. Elimizi çabuk tutmalıyız. Limana varana kadar daha fazla zaman kaybedemeyiz. Lütfen, Marlo."

Yapamazdım. Onu burada tek başına bırakamazdım.

Anlıyordum şimdi. Veylinton'da korku sizi hayatta değil, geride tutardı. Bu yüzden eksikti bu sokaklarda. Korkmamalıydım. Kaçmamalıydım.

Marlo bir kez sertçe başını sallayarak onayladı. "Bir kestirme biliyorum. Ama Asteria..."

"Sorun ne?"

Asteria huysuzun tekiydi. Eira Morwen'in, İlaria'nın ya da Gümüş Yürek'in hiç olmadığı kadar huysuzdu hem de.

Marlo terli alnıma ve boynuma yapışmış saçlarıma baktı. Sonra başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Beni takip et."

Tırmandık. Düz yola ya da yokuşlara alışmış gezginler tırmanmaktan pek anlamazlardı ama biz tırmandık. Çünkü tırmanmak, bizi bu şehirden uzaklara taşıyacak gemilere giden en hızlı yoldu.

Sivri çatılar birbirlerine yakındı ama birinden ötekine atlamak yine de kolay değildi. En azından benim için.

İyi tarafından bakacak olursak dikkatimi dağıtan yüzükler, pelerinler ya da tılsımlar yoktu şimdi. Yalnızca gri bulutlar ve sivri çatılar... Tüm dünya bunlardan ibaretti.

Bir ara Marlo, adımımı atmak üzere olduğum yeri görerek, "Dikkat et!" diye bağırdı. Üstünde bulunduğumuz yapı yüksekti, çatısı diğerlerine nazaran daha az sivriydi ve kiremitleri, yağan son yağmurun üzerinden geçen hatırı sayılır saatlere rağmen hâlâ hafif ıslaktı. "Yaşlı kadın Frostin'in fırını burası. Kiremitlerin üstüne basarken dikkat etmelisin. Seni yavaşlatacak olsa bile bastığın yerden emin olmadan adımını atma. Tokalı çizmelerimiz yeterince ağır."

Ardından ilerlemeye başladığında ayaklarının altında bir tuhaflık sezmiş olacak ki kaşlarını çatarak çömeldi.

Parmaklarıyla kiremitleri incelerken usulca, "Bunlar hiç de çürük değil," diye mırıldandı. "Değiştirilmişler. Yaşlı Frostin ölmüş olmalı."

Doğrucu buna üzüldü mü, şaşırdı mı, anlamadım. Belki de yalnızca Veylinton'un onun bıraktığı gibi kalmadığını anlamıştı. Ancak yola devam etmek için doğrulduktan uzunca bir süre sonraya dek tek kelime etmek için benden tarafa dönmedi.

Şehrin bulutları omuzlarımıza binmişken nihayet okyanus göründüğünde Marlo duraksadı. Limana yaklaşan koca karınlı, açık renkli yelkenleri olan gemilere bakarken dişlerini sıktığını görebiliyordum. Elinde de Aleph'in verdiği minik figür vardı.

"Daha önce bir korsan gemisinde bulundun mu, Marlo?" diye sordum.

Doğrucu, gözlerini limandan ayırmadan, "Pek çok kez," diye yanıtladı sorumu. "Yalnızca güvertesinde yürümek için gece çöktükten sonra gemilere çıktığım olurdu. Vardiyasının ortasında uykusuz gözleriyle etrafa bakan gemicilere yakalanmamak için küpeşteden sarkardım bazen. Gemici tahtaları gıcırdatanın kendi adımları olduğunu sanırken onların aslında bana ait olduklarını bilmek, tüm tehlikeye değerdi."

"Hiç yakalanmadın mı?"

Güldü. "Elbette yakalanmadım. İyi bir hırsızdım ve henüz küçük olduğum için geminin üstünde ağırlığım neredeyse hiç yoktu. Giydiğim ayakkabılar da epey hafiflerdi. Çoğunlukla yamalı olduklarından tabii."

"Öyleyse gemilerdeki saklanma yerlerini iyi biliyorsundur, değil mi?"

Doğrucu çatık kaşlarla bana döndüğünde sorularla dolu gözlerini kırptı. "Neden soruyorsun?"

Omuz silktim. "Öylesine."

Başını iki yana salladığında bile öylesine sorduğuma ikna olmamıştı. "Her gemi bir diğerinden farklıdır. Ama başımız belaya girerse, saklanacak yerler buluruz," dedi.

Saat öğleden sonraydı ve biz yürümek için bu kadar yüksekteki tehlikeli bir yolu seçmiş olmasaydık akşama dek limanlara varamazdık.

Öteki çatılar tümden hareketsiz değildi. Bulutlar indikçe biraz daha fazla hayalete dönüşen bedenler hızlı olmasalardı onları görmek daha kolay olabilirdi. Ama onlar bulutların kendisinden bile hızlıydı. Görünürde üstümüzde taşıdığımız hiçbir şey olmadığından yakınımıza gelmeseler de merakları dinçti. Saniyenin yarısı kadar bir süre

aralıkla belli belirsiz gözüken yarı saydam iki gölge, tek kişiye de ait olabilirdi, üç kişiye de. Bunu bilmenin bir yolu yoktu.

"Neden bu kadar yabaniler?" diye sordum Marlo'ya. "Burada yeni olduğumuz ve kim olduğumuzu bilmedikleri için mi?"

Gölgeleri yüksek ihtimalle benden çok önce fark etmiş Doğrucu sorumu cevaplarken bana bakmadı. "Onlar çocuk," dedi. "Yanımızda yiyecek bir şeyler olsaydı asıl o zaman ne kadar yabani olabileceklerini görürdün. Ben bir keresinde elindeki tarçınlı ruloyu almak için Yaşlı Frostin'in üstüne atlamıştım. Zavallı kadın kalçasının üstüne öyle kötü düşmüştü ki yeniden ayağa kalkması pek kolay olmadı." Omuzlarını silkti ama bu yaptığından pişmanlık duyduğu hemen öne düşen başından belliydi. "Tarçınlı rulo güzeldi. Pek çok malzemesi eksikti ama... Güzeldi işte."

"Döndüğümüzde istediğin kadar tarçınlı rulo senin olacak. Söz veriyorum."

Marlo bana baktı ve ben aniden hüzünle doldum. Onunla ilgili değişen bir diğer şeydi bana bakışı. İçinde ne olduğunu söylemek zordu. Sanki bana bakışı değil de gözlerinin görüşü değişmişti ama ben sadece bana bakarken görebiliyordum bu görüşü. Ve yalnızca bana özel olduğunu düşünmek canımı yakıyordu. "Tutabileceğinden emin oldukların dışında, Eira," dedi acele etmeden. "Söz verme."

Tam olarak bunu yapıyorum, demek istedim. *Ben boş sözler vermem.*

Ama ben tek kelime edecek gücü bile toparlamamışken Marlo arkasını döndü ve hızla çatıdan aşağı, sokağa inmeye koyuldu. Aramıza yamuk katlar, çatlak camlı pencereler ve kırgınlıklar girdi.

Yalnızca heyecanlı, diye hatırlattım kendime. *Gemiler onu çağırıyor. Nasıl heyecanlı olmasın?*

Az kaldı. Bu şehir geride kalacak ve bu şehri geride bırakmak için en kalabalık mürettebata sahip korsan gemilerinden birini çalmam gerekecek olsa bile gideceğim buradan. Gemiler hakkında bildiğim hiçbir şey yok ama olsun, Marlo biliyordur. Bilmiyorsa da olsun, öğreniriz.

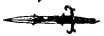
Okyanusa yaklaştıkça yoğun kokusu sardı çevremizi. Biraz ekşi ama her nasılsa ferahtı. Tüketici ama kurtarıcıydı sanki.

Marlo altın saplı hançerini kontrol etti tekrar, ben de kendi bıçaklarımı yokladım. Birkaç dakikada bir yapıyorduk bunu. Belki de bu yüzden hâlâ bizden alınmamışlardı.

Marlo ne zaman olduğunu hatırlamadığım bir geçmişte, birine ait herhangi bir eşyayı çalmak için en uygun anın, o kişinin zihninin bütünüyle o eşyadan ayrılmış olduğu an olduğunu söylemişti. Bir adamın ya da kadının gerçek parmakları bıçağına dokunuyor olsa bile, zihninin tek parmağı üzerinde değilse bıçağın gittiğini hemen anlamazdı. Bir şeye gerçekten sahip çıkan eller ya da kollar değildi. Ama şimdi zihnime bile güç bela hâkim olabiliyorken...

Zihnimi bile kaybederim.

Daha önce tam anlamıyla zihnimi kaybettiğim olmadı ama zihnimi bile kaybederim de bıçaklarım bende kalır, diye hatırlattım kendime. Çünkü bunu hatırlamak zorundaydım.

Doğu Limanlar da şehrin geri kalanı gibi gürültülü ve sisliydi. Halat gıcırtıları, zincir şıngırtıları, nereden geldiğini anlamadığım bir tür zilin çalışı ve okyanusun sakince kıyıya vuruşu... Doğu Limanlar, şehrin geri kalanından bile gürültülüydü.

İkisi uzun, biri kısa üç tahta iskeleye sahip olsa da limanın çevresini büyük ölçüde saran taş bir başka kavisli iskele yüzünden okyanusun bu kısmı büyükçe bir havuzdan farksız gözüküyordu.

Balıkçı kayıkları, oltalar, gür sesleriyle birbirlerine seslenen adamlar ve kadınlar, gıcırdayan tahtalar üstünde birbiri ardına atılan sert ya da gevşek adımlar... Şimdi Doğu Limanlar'a bakan herhangi biri; etraftaki tüm bu kıpırtıya rağmen önce en hareketsiz, en cansız ve en sakin duran koca gövdeli, uzun direkli ve koyu renkli dört gemiyi görürdü.

Uzun taş iskelenin önündeki irili ufaklı pek çok gemiyi bile değil, yalnızca tahta iskelelere yanaşmış olan o dört büyük gemi çünkü öyle görkemli, öyle korkutucu gözüküyorlardı ki pek çok bakışı tamamen kaplayabilecek türden gemilerdi bunlar. Belki tam da bu yüzden, tepelerinde ne bir bayrakları vardı ne de bir flamaları.

Marlo ve ben bir çatının hemen altındaki tahta uzantıya oturmuş, ağır ayaklarımızı kenarından aşağı sarkıtmıştık. O, ara sıra küçük bir çocuk gibi bacaklarını ileri geri salladığının farkında bile olmadı ama

Marlo bunu ne zaman yapsa ben, yanımda oturanın onu ilk tanıdığım zamanlardaki Marlo mu olduğunu, yoksa Veylinton çatılarında oturmaya alışkın küçük Marlo mu olduğunu anlamaya çalıştım. Çünkü kendimi öyle olmasını dilerken bulsam da şimdiki Marlo değildi yanımda bacaklarını sallayan.

Odağım okyanusun limanla buluştuğu yere düştü sonra. Şehrin batısındaki kıyının hırçın dalgalar tarafından nasıl sertçe dövüldüğünü hatırlıyordum ama burada, açık gri bulutlarla tamamen örtülmüş gökyüzüne rağmen dalgalar sakindi.

"Okyanus dingin gözüküyor," dedim Marlo'ya. Onun limana dönük yüzü de dingin gözüküyordu şimdi. Neredeyse huzurluydu. "Bu iyi sayılabilecek bir şey mi?"

Öyle olmasını umuyordum ama Doğrucu başını iki yana salladı. "Şu taş iskele," dedi sonra başıyla işaret ederek. Benimkilerin aksine onun bakışları taş iskeleye yanaşmış gemilerin üstündeydi. "Bir mendirek. Eskiden yoktu ve onun olduğu yerde uzun bir başka tahta iskele vardı. O iskele yıkıldıktan sonra limanı dalgalardan biraz olsun koruyabilmek için mendirek yapıldı. Bir dalgakıran."

"İskeleyi dalgalar mı yıktı?" Görebildiğim kadarıyla tahtaları eski olsa da diğer iskeleler sapasağlamdı.

Marlo omuzlarını silkti. "Kim bilir? Belki de birisi yıkmıştır. Buralarda böyle şeyler olur. Koca bir bina durduk yere alev alır, küçük bir çocuk ortadan kaybolur ya da tahta iskelenin teki olduğu gibi suya gömülür. Görülmedik şey değil."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun." Kalkmak için dizlerini kendine çekti. "Gidelim mi artık?"

Okyanusun kıyısında yürürken dikkatleri üzerimize çekebilecek hiçbir şeye sahip değildik. Giysilerimiz eski, yıpranmış ve kirliydi. Adımlarımız telaşsız, yüzlerimiz tanıdık olmasalar da sıradanlardı. Şüpheli gözükebilecek tek şey Marlo'nun sırtındaki kılıcıydı belki ama o bile bakışları üstünde iki saniyeden fazla tutamıyordu.

Gözlerinin siyahı bir kez bize denk gelenler, tekrar bakmak için ikinci kez yüzlerini bizden tarafa çevirmediler. Bu kimselerin çoğu

korsandı, küçük hırsızlıklar nasıl onlara göre değilse küçük insanlar, ufak detaylar ya da yalnızca bir kılıç da ilgilerini çekmek için öyle yeterli değildi. Büyük işlerin peşinde koşar, büyük duyguları, belki de kendilerini aşan hazineleri kovalar ve kalabalık gruplarla karşı karşıya olmayı severlerdi. Hırsızlar da hep daha fazlasını istiyordu elbette ama onların sahip olduklarının tümü renksiz bir pelerin, belki bir de zamanında onlara bir başkasından kalmış değersiz, küçük sandığın tekinden ibaretti. Öte yandan bu korsanlar zengindi. Bellerinin çevresine, deri bağcıklı uzun korselerinin hemen altına koyu kırmızı ya da mor kuşaklar bağlamış kadınlar; sivri kulaklarında küçüklü büyüklü altın halkalar, mavi ya da yeşil ceketlerinin kararmış olsa da gümüş düğmeleri olan adamlardı bunlar. Hırsızlar daha fazlasını istiyordu, evet çünkü sahip oldukları, yaşamlarını kaygısızca sürdürebilmek için yeterli değildi. Diğer yandan korsanlar, büsbütün tamahkârlardı.

Marlo'ya baktım yine. Yürüyüşü bir korsanın yürüyüşüydü şimdi. Adımları sert ama yamuktu. Onu taklit ettiğimde ne yapmaya çalıştığımı sordu bana.

Üstümüzden hızla geçip okyanusa doğru uçan bir martı yüksek sesle ciyakladı. Öyle alçaktan uçuyordu ki ne kadar büyük olduğuna da sesinin ne kadar gür olduğuna da şaşırmadan edemedim. "Senin gibi yürüyorum," dedim sonra. "Yanlış mı yapıyorum?"

"Ben öyle mi yürüyorum?"

Yürüyüşünü abartılı şekilde bir kez daha taklit ettikten sonra güldüm. "Eh, birazcık."

Marlo yüzünü buruşturdu. Bunu komik bulmadığı kesindi ve o an komik bulabileceği bir şey aklıma gelmedi.

İki adım daha attık ve ardından Doğrucu'nun adımı seslendiğini duydum. Ama öyle ki hemen yanımda olmasına rağmen okyanusun kulağımdaki sesi daha gürültülüydü. Tekrar, "Eira," diye seslendiğinde anladım konuştuğunu belli etmemeye çalıştığından sesinin tuhaf çıktığını.

Ona ne olduğunu sormama fırsat vermeden aniden önüme geçti, gözlerinde gördüğüm şeyse hiç hoşuma gitmedi.

"Karşıda biri var," diye fısıldadı. "Kısa iskelede, üstünde kahverengi uzun bir yelek, belinde siyah bir kuşak ve başında da genişçe bir şapka

var. Hemen bakma. Halatlarla uğraşmaya ara verip yüzünü tam üç kez bize döndü. Mesafe yüzünden kim olduğumu tam anlayamamış ve ona nereden tanıdık geldiğimi çözmeye çalıştığından birkaç kez bakmış olabilir. Hızlı adımlar atacağım ve o gülünç yürüyüşü bir kenara bırakıp beni aynı hızlı adımlarla takip etmen gerek."

"Belki de yalnızca abartılı yürüyüşüm aptalca gözüktüğünden bakmıştır."

"Belki de. Ama hangisi olduğunu öğrendiğimizde çok geç olmasını istemeyiz."

Bir kez başımı sallayarak onayladım ve Marlo, arkasını döndüğü gibi yalnızca birkaç adım ötede, hemen hemen kendi boyunda bir adamla karşı karşıya geldi.

Adamın gür sakalı da tıpkı kalın kaşları gibi kırlaşmış, bronz cildi güneşte durmaktan olsa gerek, kızarmıştı. Yüzü, başındaki geniş şapkanın gölgesinde kalıyordu şimdi. Üstünde kahverengi ve bol uzun bir yelek, bir de beline sıkıca sarılmış siyah bir kuşağı vardı. Sıradan biri gibi gözükmüyordu ama sıradan bir korsan olup olmadığını bilebilecek kadar korsan görmemiştim henüz.

"Çırpıkanat," dedi adam. Sesi çatallı ve yorgundu ama kalın kolları belindeki kılıca uzanırken hızlı, açık mavi gözleri hırslıydı.

Marlo'nun arkasından çıktığım gibi adamın çenesine kuvvetli bir yumruk savurdum. Kol gücümle ya da elimle hiçbir ilgisi olmayan bu yumruğun sağlamlığı, tıpkı Bay Çırpıkanat'ın bana öğrettiği gibi bacaklarımdan ve duruşumdan geliyordu.

Vücudunu kullanarak attığın yumruk seni yormaz, Eira, demişti. *Zaman kazanmak ya da rakibinin beynini şöyle bir güzel sarsmak istiyorsan yumruğunun çeneyi bulduğundan emin ol.*

Onun kadar uzun boylu olmadığımdan sahip olduğum kuvvetin tümünü kullanamamıştım bile. Ama mesele -çoğu zaman- güçle ilgili değildi gerçekten. Kim olduğunu bile bilmediğim bu adam, elinde hafif kavisli kısa kılıcıyla, tek kelime daha edemeden ayaklarımın dibine yığılıverdiğinde bize dönen pek çok yüzü gördüm ve çekilen pek çok kılıcın kınlarına çarptığında çıkardığı metalik çınlamayı işittim.

"Hızlı adımlar, değil mi?" dedim Marlo'ya ve son sürat koşmaya başladığımızda tepemizden gürültücü bir martı daha geçti.

MOR ŞİMŞEKLER VE BİLİNMEDİK ATEŞ

Nereye gittiğimizi bilmediğim gibi Marlo'nun da bilmediğine dair şüphelerim vardı başta. Ama Doğrucu'nun adımları çok geçmeden limandaki iskelelerin hemen altındaki küçük bir yola götürdü bizi. Gemilerin büyük gövdeleri birer birer arkamızda kalırken başımı geriye atıp tepelerine bakmaya cesaret edemedim. Olur da ayağım kayarsa kendimi okyanusun kucağında bulmam işten bile değildi.

Marlo kılıcının kınındaki sağlamlığını süratle kontrol ettikten sonra suya atlayınca anlık bir şokun ardından onu takip ettim. Okyanus, dağılıp başımda ağırlık yapmaya başlamış saçlarımı benim için taşırken suyun soğukluğu çoktan terlemiş sırtıma cennet gibi geldi. Soğuğu özleyeceğim kimin aklına gelirdi ki?

Bir planımız yoktu şüphesiz. Belki Veylinton'un içlerine doğru koşmuş olsaydık izimizi daha kolay kaybettirebilirdik. Ama bir plan için gereken zamana sahip değildik ve limanlara kadar onca yolu yürümüşken geri dönmek, ikimizin de aklına gelmedi.

Marlo hızlı konuştuğu için kelimelerinin çoğunu yutarak, "Nefesini ne kadar süre tutabilirsin?" diye sordu.

"Uzun süre değil!"

O an, devasa gemilerden birinin güvertesinden büyükçe, belli aralıklarla kalın düğümler atılmış bir halat sarktığını görünce aklıma bir plan düştü. Aptalcaydı, o hengâmede bile aptalca olduğunun pekâlâ farkındaydım ama hangisi daha kötüydü, aptalca bir plan mı yoksa plansızlık mı?

Halatın geminin arkasına bu kadar yakın bir yerden neden aşağı sarkıtıldığını ya da ne zamandır orada olduğunu bile düşünmeden ona yüzdük.

Kollarımı kaldırıp halatın ucunu yakaladığımda *iyi ki o yumrukla gücümün tümünü tüketmemişim*, diye düşündüm. *Belli ki ona asıl şimdi ihtiyacım olacak.*

Kendimizi birer böcek gibi sessizce yukarı taşıdık ve bu hiç de kolay olmadı. Geminin arkası çok daha yüksekti. Güverteye yaklaştığımızda eli silahlı tek bir kişinin bile bizi bekliyor olmaması için dua ediyordum çünkü tüm bu tırmanma işinden sonra ellerimde *Kuutamo*'yu tutabilecek gücü bile bulamayabilirdim. Yalnızca güvertede sırt üstü uzanmak ve soluklarım tekrar alışık oldukları düzene girene dek okyanusu dinlemek istiyordum.

Kendimi küpeştenin öteki tarafına attığımda Marlo'yu kolundan yakaladığım gibi kendime çektim. Geminin ortaya çıktığımız kısmı boştu. Tahta zemini tuhaf bir sessizlik bürümüştü. Güvertenin ne durumda olduğunu görmek için aşağı bakmaya cesaret edemeden giysilerimden ve saçımdan damlayan sudan oluşan göletin içinde öylece durdum. Üstümdeki giysiler yalnızca birkaç parça olsalar da epey ağırlaşmışlardı.

"Herkes nerede?" diye yüksek sesle düşündü Marlo ama sesi bir fısıltı olmak için bile yeterince kuvvetli sayılmazdı. Doğrucu da benden daha iyi durumda değildi şimdi, ıslanınca koyulaşan saçları yüzünün her yerine yapıştığından saçlarını arkaya doğru attı.

"Bir iki içecek için şehre inmişlerdir belki," diye cesurca bir tahminde bulundum. Kollarım hâlâ ağrıyor, halatın kestiği yerlerde ellerim kelimenin tam anlamıyla yanıyordu.

"Belki," diye yanıtladı. Şimdi dümenin üzerinde duran bakışları keskin, kaşları çatıktı. "Ama kimse gemisini tümden terk edip bir yerlere gitmez. En az birisini geride bırakmış olmalılar." Marlo da hareket ettiğinde birileri tarafından görüleceğini düşünüyor olmalıydı ki sadece gözlerini oynatarak etrafını inceledi. "Daha önce böyle bir gemiyi hiç görmemiştim," dediğinde geminin tam olarak hangi noktasını farklı bulduğunu anlamadım. "Saklanacak bir yer bulmalıyız.

Yerden fazla ayrılmadan ana güverteye göz atacağım. Birinin orada olup olmadığını sana işaret edeceğim ve duruma göre aşağı ineceğiz, tamam mı?"

Başımı salladım. Birisinin orada olması ya da olmaması durumunda neler yapacağımızı sorsam iyi olabilirdi ama Marlo hemen ilerlemeye koyuldu. Beklemekten hoşlanmaz, sabretmekten pek anlamazdı.

Güvertenin tahtaları hiç tanımadığı bu sarışın feyin ayaklarının altında gıcırdayarak yerini diğerlerine belli etmek istedi ama etrafta kimsecikler yok gibiydi. Marlo yere yakın yürüyerek aşağı baktı ve eliyle ona doğru gitmemi işaret etti.

Apar topar fakat gizlenerek aşağı indiğimizde sarı saçları zemine yayıldı, Doğrucu bir kulağını güverteye dayadı ve öteki kulağını da parmağıyla tıkadı. Ne duymayı -ya da duymamayı- bekledi bilmeden öylece dikildim yanında.

Marlo güverte zeminindeki fazla gizli olmayan bir kapağı tuttuğu gibi tüm gücüyle yukarı kaldırırken ne yaptığını gayet iyi bilen biri gibi gözüküyordu. Ama sürekli etrafı kolaçan ederken ve kapağı biz indikten sonra kapatırken ne yaptığının farkında bile değildi. Kafa karışıklığıyla kırışan alnından ve çatılan kaşlarından anladım bunu.

"Kiler," diye fısıldadım. "Kilerde saklanabiliriz. Her geminin kileri olur, değil mi?"

Marlo başını salladı ama beni dinlediğinden emin olamadım.

"Marlo, bana bak. Ortalık dinene kadar kilerde saklanır, sonra da mürettebat gemiye varmadan limana döneriz. Başımızın çaresine bakarız, tamam mı?"

Marlo bu sefer bilinçli bir şekilde başını sallayıp söylediğimi onaylarken limandaki o adamın kim olduğunu sormak istediysem de sormadım.

Alçak tavanlı, karanlık kilerde onlarca küçüklü büyüklü fıçı vardı. Kapağı kapatılmamış olanlardan görebildiğim kadarıyla içleri ağızlarına kadar büyük, sarı elmalarla ya da çamurlu patateslerle doluydu.

Boş iki büyük fıçıyı gözümüze kestirdikten sonra üzerimizden damlayan suya karşın ilerledik. Gerçekten dar bir fıçının içine girmek isteyip istemediğimi düşünürken tereddüt ettim. Elbette istemiyordum ama neyi isteyip istemediğimin bir önemi var mıydı şimdi?

Kapağını yarım yamalak kapattığım fıçının içindeyken nefeslerim öyle hafif, göğsüm öyle dingindi ki havaya ihtiyaç duymuyormuşum gibi hissettim kendimi. Sıcak hava bunaltıcıydı ama soğuktan bin kat daha iyiydi şimdi. Karanlık da beni boğmuyordu. Ellerimin acısı çoktan kaybolmaya başlamış, kollarımdaki sızı kuvvetini muhtemelen yarın göstermek üzere çekilmişti. Gözlerimden biri fıçının üstündeki yüksek ihtimalle elmalar doğal süreçlerinde olgunlaşmaya devam edebilsin diye açılmış birkaç delikten birindeydi ama dört bir yanımda karanlıktan başkası yoktu.

Herhangi biri gemiye dönmeden önce ıslak adımlarımız uçup gitse iyi olur.

Limana dönmeden önce kaç dakika geçmesini istediğimi hesaplarken kulaklarımın neyi işiteceğini bilmeden kulak kesildim.

Çünkü duydum.

Henüz birkaç dakika geçmişti ama birinin hafif adımlarının kiler kapısının hemen önündeki tahtaları gıcırdattığını duydum. Sonra adımlar öyle aniden kayboldu ki az önceki kişi her kimse sanki birden havaya karışmış ya da yok olmuştu.

Veylinton henüz zihnimin tümüne bakacak erişime sahip değildi belki ama ben onu görmeye bakışlarım üzerine düştüğü ilk anda başlamıştım. Burada hafif adımlarla yürümeyi bilenler hiçbir zaman ortadan öylece kaybolmazdı. Bulutlara karışır ya da devasa yapıların kendilerini taşımasına izin verirlerdi. Ama bu alçak tavanlı küçük alanda ne sis vardı ne de uzun binalar.

Kilerdeydi şimdi. Bizimleydi. O her kimdiyse.

İçeri girdiğimizde beş hızlı adım saymıştım. Kapıdan fıçıların olduğu yere kadar hızlı ve büyük beş adım gerekmişti. Ama onun adımları sessiz ve yavaştı. Çok değil, yalnızca birazcık daha beklersem...

Zaman doğru olduğunda fıçının kapağını birden kaldırdım ve iki elimle birden onu karşıdaki duvara ittim. Duvarın dibindeki kapağı olmayan fıçıdan en az bir düzine patatesi yere düşürürken çarpmanın etkisiyle homurdandı. Doğrulmaya yeltendi ama çoktan fıçının dışındaydım, bacaklarına savurduğum bir tekmeyle diz üstü düştü. Güçle

bir ilgisi yoktu. O hazırlıksızdı ve ben hızlıydım. Hesaplamamı da iyi yaptığımı bilerek gülümsedim.

Marlo çoktan onu ayağa kaldırmış, ellerini zapt etmek için de arkasına geçmişti. Şimdi aramızda olan bu zavallının ikimize karşı hiç şansı yoktu. Karşı koymaya devam edecek kadar aptal olmadığından hareket etmeden lacivert gözleriyle beni izlemeye koyuldu. Gözlerinde korku namına hiçbir şey yoktu.

Fırsatı değerlendirmemek ahmaklık olurdu çünkü şimdi gövdesinde bir yerlerde dikildiğimiz bu gemi, bizi Batıburun'a götürecek geminin ta kendisi olabilirdi. Vakit kaybetmeden geminin kaptanıyla bir anlaşmaya varabilmemiz için bilmemiz gerekenlerin neler olduğunu sormaya niyetlendim. Ancak yüzüne yaklaşıp *Kuutamo*'yu boynuna dayadığımda üzerinde fazladan hiçbir şey olmadığını fark ettim. Silahı bile yoktu. Soluk mavi gömleği gösterişli değildi ve kahverengi pantolonunun üstünde bir hançer kayışı ya da diğer korsanlarda gördüğüm gibi belinde kalın bir kemer yoktu.

Kulaklarında sallanan ufak altın halkalara ya da güneşte yandığı bariz bir cilde de sahip değildi.

Marlo'nun göremediği, yalnızca bana sunduğu gülümsemesi, alt dudağında açılmış yarayı tekrar kanatmaya başlamış olsa da genişledikçe genişledi ve ben çok büyük bir hata yaptığımızın farkına vardım.

Aramızda hapsolmuş, açık kahverengi saçları iyice dağılmış bu genç adam, adını bile bilmediğimi şimdi fark ettiğim bu geminin mürettebatının bir parçası değildi.

Mürettebatı olmadan bir hiç olduğunu varsayarak hata etmiştim çünkü o, bir korsan değildi.

Bir hırsızdı.

Başını geriye savurduğu gibi Marlo acıyla inledi ve Doğrucu, ellerini burnuna gayriihtiyarî götürdüğünde hırsızın ellerini serbest bıraktığının bilincinde değildi.

Hazırlıksız olan şimdi bendim. Hızlı olan ve hesaplamasını iyi yapansa oydu. Tek bir darbesiyle *Kuutamo* yere düştü.

Kuutamo düşünce içim ani, birden boynuma sıçrayan, yanan ve yakan bir öfkeyle doldu.

Marlo onu arkadan yakalayıp devirmeye çalıştı çünkü fıçıların arkasına gizlediği kılıcı bu kadar küçük bir alanda işine pek yaramazdı. Hançerine de uzanarak zaman kaybetmek istemiyordu belli ki.

Ama hırsız şimdiye dek bize gösterdiğinden bile iyi dövüşüyordu. Bunca zaman bizle oyun oynamıştı.

Ne cüretle?

Dudağından akan kanı silmek için bile duraksadı. Marlo hançerini çekmek için dahi vakit bulamayacağını düşünürken bu küstah, elinin tersiyle dudağını sildikten sonra bir de *gülümsedi*.

Üstüne atıldım, kelimenin tam anlamıyla ona *vahşice* saldırdım. Saç diplerime kadar hissettiğim öfkenin tümüyle ve tüm gücümle hem de. Eh, kalan tüm gücümle.

Beni havada belimden yakaladı ve sırtüstü yere çaldı. Tahta zemindeki bir çıkıntı ya da bizzat kaburgalarım sırtıma battı.

Koluyla çenemin altına bastırırken gömleğinin yeni ıslaktı, eli de bileğimi başımın yanında bir yere mıhlamıştı. Ağırlığıyla üstüme abandı. Debelenmeyi zaten bırakmış, başka bir çıkar yolun bana kendini görünür kılması için düşünmeye koyulmuştum. Sonra kilerin kapısının gürültüyle açıldığını duydum. Marlo bana varamadan bir siluet Doğrucu'yu tek yumruğuyla yere serdi. O an Marlo'nun adını haykırdım mı yoksa sessiz mi kaldım fark etmedim. Ama dışarıdan gelen belli belirsiz ışığın yerdeki tahtalarla beraber baygın Marlo'nun saçlarını da aydınlattığını gördüğümde üstümde duran hırsıza döndüm. Her ne düşüneceksem elimi çabuk tutmalı ve öfkenin aklımı bulandırmasına mahal vermemeliydim.

Hırsız bana doğru eğildiğinde dağınık saçları neredeyse alnıma değecekti, öyle yakındı. Yüzündeki gülümseme tamamen silinmiş olsa da kızgın gözükmüyordu. Her şeyi kontrol altına aldığından emin gibiydi. Ve sanki tüm bu kargaşayı en başından beri hiç istememişti de yaşananlardan yalnızca beni sorumlu tutuyordu. "Görünüşe göre hançerini boynumdan uzak tutmakta zorlanıyorsun," dedi. Zayıf bir ışık çizgisi de onun yüzünden geçiyor, gözlerinin rengini olduğu gibi açık ediyordu şimdi. Karanlıkta bana lacivert gözüken gözleri aslında lacivert falan değildi. Mordu.

Daha önce gördüğüm mor şimşeklerin aynısı.

"Kolyemi alan sendin!" diye bağırdığımda beni yerde tutan kolu daha saldırganca bastırdı boynuma, o bunu yaparken yüzü acıyla buruştu. Elbette canı yanmıştı, *Kuutamo*'yla çizdiğim koluydu şimdi boynumun üstündeki. Öfkem hâlâ serbest değildi ama bu hareketi nefesimi kestiğinden dişlerimi sıkarak sustum.

Şimdi hâkimiyet onda, Eira. Biraz bekle, senin sıran da gelecek.

Güçlü olan o ama mesele güçle ilgili değil, sabırlı ol.

"Beni bir kez alt etmene izin verdim," dedi. "Aynısını yine yapacağımı mı sandın?"

Kolu konuşmama izin verecek kadar gevşediğinde öksürdüm. "Burada olduğunuzu kimseye söylemeyiz. Gemiden her ne istiyorsanız sizindir, bizi bırakın ve birbirimizi hiç görmemiş gibi davranalım. Yolunuzda taş olmak gibi bir niyetimiz yok."

Ama mor gözlü hırsız bu teklifimi gözden geçirmeye yeltenmedi bile. Güldü ve arkasında duran kıza döndü. Marlo'yu tek yumrukta bayıltan sarışın kızın sağ kolu yoktu. Yanağı kendinden yana döndüğünde kız, mor gözlü hırsıza bir adım yaklaştı ve hırsız tekrar bana bakıp gülümsediğinde bu sefer benimle değil, onunla konuşuyordu. "Kaptana haber ver, elimizde pek seveceği birkaç şey olduğunu söyle."

Epey kurnaz, demişti Aleph. Öyle ki korsanlarla bile *arası oldukça iyi.*

Zaina burada, bizimle olsaydı bu denli aptal olduğumuz için Marlo'yu da beni de günlerce azarlardı. *Herhangi bir hırsız olduğunu mu zannetmiştiniz?* derdi. *Ona bakan herkes,* gözlerindeki hırsı gördüğü *ilk an Hırsız Kral'ın kendisi olduğunu anlar.*

Marlo çoktan kendine gelmiş, gemi de çoktan limandan ve limandaki gözlerden biraz olsun uzaklaşmıştı. Şüphe çekmeyecek kadar yavaş ama yüksek ihtimalle mürettebatın limandan ayrılmayı umduğu kadar sonra değildi. Ne kadar sonraydı bilmiyordum.

Marlo başının ağrıdığını söylerken kilerdeki fıçılardan ikisiymişiz gibi hemen onların yanında, kalın halatlarla sıkıca bağlıydık. Hem bu yüzden hem de tahta bir gemide olduğumuzdan, Marlo'nun ateş büyüsü bir seçenek bile değildi. En azından *gerçekten* çaresiz olduğumuzu hissedene kadar.

Öte yandan ben, Marlo uyandığında bir süredir aniden insan dünyasına geçsem kendimi suda bulup bulmayacağımı düşünüyordum. Yapacağımdan değildi gerçi. Sonuçta okyanusun üzerindeydik, ortalama bir yüzücü olsam da kıyıdan ne kadar uzakta olduğumuzu bilmiyordum. Daha da önemlisi, ellerim bağlıydı. Hem hayatta kalmayı başarsam bile Marlo'yu almaya nasıl geri gelecektim ki?

Bekledik. Tepemizdeki güverteyi döven pek çok sert adımı duyana ve kilerin kapısı gürültüyle açılıp iri bir adamla daha önceki sarışın kız tarafından yaka paça ayağa kaldırılana dek bekledik.

Güverteye çıkarıldığımızda gün, gözlerime çok aydınlık geldi. Veylinton göğü, onu en son gördüğümüzde de böyle aydınlık mıydı ya da havadaki belli belirsiz esinti bu kadar temiz miydi, anımsayamadım.

Onlar bizi direklerden ikisine bağlarken ben, gözlerimi ötede öylece duran Hırsız Kral'dan ayıramadım. O da bana bakıyordu şimdi, mesafeye rağmen parlak mor gözlerinin ne yönde durduğunu anlamak zor değildi. Onu gören herhangi birinin ilk bakışta kim olduğunu bilebilmesinin gerçekten mümkün olup olmadığını düşündüm. Belki de zihnimdeki Zaina yanılıyordu.

Kimi kandırıyorum? Zaina benim zihnimdeyken bile hiç yanılmaz.

İnsanlar başka başkadır ama uzaktan hepsi aynı gözükür, demişti biri bana bir keresinde ve bu cümleyi kimden duyduğumdan emin değildim ama her nedense ya da nasılsa, cümlenin sahibinden koparak zihnimde yer edinmiş olduğunu Hırsız Kral'ı güvertede dikilmiş görünce fark ettim. O da uzakta sayılırdı şimdi ama hiç de diğer herkese benzemiyordu.

Arkasında tuttuğu kollarını rahatça göğsünün üstünde kavuştururken bir anlığına ellerini gördüm. Avuçları ve parmaklarının iç kısmı siyahtı. Geniş ellerini kömürle yeni boyanmış bir duvara bastırıp geri çekmiş gibi simsiyahtı hem de. Ama parmakları açık mavi gömleğine değdiğinde onu azıcık olsun koyuya boyamadı. Gömleğinin sol dirseğinden aşağısı yer yer kan lekeleriyle ıslanmış olsa da kolu hâlâ kanıyor gibi de gözükmüyordu.

Keşke o uğursuz avuçları Kuutamo'yu tutuyor olmasa şimdi ama ben Marwolaeth'in nerede olduğunu bile bilmezken en azından o, gözlerimin

önünde. *Bu beni daha çok mu rahatsız ediyor, yoksa daha az mı, bilmiyorum.*

Marwolaeth'i çoktan elden çıkarmış olmasalar iyi ederler.

Hırsız Kral bana bakmaktan sıkılmış olacak ki bakışlarını *Kuutamo*'ya çevirdi. Mor gözleri tuhaftı. Yine de bazı feylerin inandığı tanrıçaların yalnızca en sevdiklerine bahşettiğini duyduğum türden bir yakışıklılığı vardı. Saçları her ne kadar şimdi fazla biçimli gözükmese de düzgün kesilmişti. Cildi solgun değildi ve elleri de tıpkı geniş omuzları gibi güçlü gözüküyordu. Onun gibi kuvveti yerinde birilerinin Çürük olması büsbütün acıklıydı. Acaba büyü gücü yerinde olsaydı şimdi olduğu kişi olur muydu?

Büyü gücü sağlam olsaydı Aleph kendi olur muydu?

Peki Bay Çırpıkanat, kim olacağını bilmiyor olsa bile sahip olduğu büyü gücünün miktarının biraz daha fazla olmasını dilerken buluyor muydu kendini hiç?

Bakışlarımı *Kuutamo*'dan ayırıp Hırsız Kral'dan uzağa çekmeye çalıştım.

Marlo'ya döndüğümde o da bana baktı. Belki yıllar sonra ilk kez bir geminin üstünde olduğundan, belki yıllardır aradığımız tehlikeyi sonunda bulduğumuzdan, gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Ne ya da kim olduğumuzu da neler yapabileceğimizi de hiçbiri bilmiyordu.

Sonra geminin gövdesi kendinden emin ve sert adımlarla sarsılmaya başladı. Çalkantılı okyanusun taşırken pek de ihtiyatlı davranmadığı gemilerde yürümeye alışmış adımların daha serbest olmasını beklemiştim ama bu kesin adımlar; bastığı tahtaların tümünün, ayakkabılarının değdiği çivilerin her birinin sahibinden başkasına ait olamazdı.

Kaptan.

Onu görmek için başımı çevirmedim. Bu yüzden Marlo'nun kaptana bakınca yüzünde gördüğüm şaşkınlığa neyin sebep olduğunu onunla aynı anda değil, ondan birkaç saniye sonra öğrendim.

Kaptan, olmasını beklediğimizin tam aksiydi. Bulmayı düşündüğümüz gibi yaşlı ve rom şişesine düşmüş gibi kokan tıknaz bir adam değildi şimdi karşımızdaki.

Giydiği kısa topuklu, koyu kahverengi çizmeye bakılırsa hemen hemen benimle aynı boyda, genç bir kadındı. Cildi henüz baharda

olmamıza rağmen çoktan bronzlaşmaya başlamış ve güneş, gözlerinin altından geçen kalın bir çizgi olarak burun kemeri dâhil dokunduğu her yeri pembeye boyamıştı. Okyanus havası da tıpkı güneş gibi ona pek iyi davranmamış, zaten kıvırcık olan mat saçlarını iyice kabartmıştı.

Onda bana okyanusu çağrıştıran hiçbir şey yoktu. Günün son ışıkları kahverengi gözlerini bulduğunda orada gördüğüm her şey sudan çok ateşe benziyordu. Hafif esintinin kıpırdattığı koyu kahverengi, uzun saçlarıyla yazın neşeyle dans eden ağaç ruhlarını andırıyordu.

Öyle genç ve... Güzeldi ki... Onun kaptan olmadığını düşündüm önce. Fakat onu gördüğüm andan bir an kadar sonra anladım kaptanın gerçekten o olduğunu.

Kıvılcımlarla dolu gözlerinin birinden zekâsı, ötekinden ellerinde tuttuğu gücün yansıması sel gibi taşarken ikisini de geride tutmak için çabalamıyordu. Ağaç ruhları gibi neşeli değildi ve hiç olmuş muydu söylemek zordu. Krem rengi bluzunun üstündeki kahverengi deri korse, korseden ziyade bir zırha benziyordu. Omzundan gövdesine inen ya da belinde görebildiğim pek çok kemerin ne için olduğunu bilmek istemedim, zaten hepsi boştu şimdi. Onun gemisiydi bu. Kimse kendi evinde kılıcı sırtında, hançeri kemerinde gezmezdi.

"Bu geminin kaptanı bir kadın mı?" diye sordu Marlo, sesi fazla yüksek çıkmıştı çünkü bir keresinde bana Veylinton'da hiç kadın kaptan olmadığını söylemişti.

Belki bir zamanlar yoktu ama Aleph çoktan söylememiş miydi Marlo gitti gideli çok şeyin değiştiğini?

Kaptan, Marlo'ya yaklaştı ve doğrudan onun gözlerinin içine bakarken ikisi de gözlerini hiç kırpmadı. Marlo ateşten korkmazdı ama kaptanın gözlerindeki ateş harlıydı; tuhaf, bilinmedik bir ateşti. Marlo'yu korkuttuysa da Doğrucu bunu hiç belli etmedi.

"Adın ne?" diye sordu kaptan. Sesi de tıpkı bakışları gibi, yaşının olduğu kadar genç değildi.

Marlo dik duruşunu bozmadı ama bunun sebebi pekâlâ hemen arkasında duran, sıkıca bağlanmış olduğu direk olabilirdi. Fakat cevap verdiğinde çenesi yukarıdaydı. "Kozmo."

"Kozmo mu?" Kaptanın minik kahkahası hakiki bir keyifle doluydu. Bana döndü. "Peki sen kimsin? Thalya? Mererid? Yoksa Ella mı? Ella ilginç bir seçim olurdu."

Hırsız Kral'ın yaklaştığını bile duymamıştım ama buna şaşırmak mümkün müydü? Kaptanın hemen yanına, benim önüme geçti. Gözleri kendine özgü ve tamamen tarafsız bakıldığında güzellerdi ama ona baktıkça içinde başkalarına, tanıdıklarıma dair izler bulmaktan korktum. Yine de indirmedim bakışlarımı. Çenesinin gerilerinde benim yumruklarımdan birinin izi duruyordu. "Kız ona 'Marlo' diye seslendi," diyerek bildiklerini açık ettiğinde gülümsedi. Gülümsemesi sıcak değildi.

Demek Marlo'nun adını bağırmıştım gerçekten. *Ne büyük aptallık.*

Kaptan Marlo'ya gülümsedi. "Vay canına, Marlo," dedi. Kim olduğunu biliyor muydu emin değildim ama Doğrucu'nun ismini keyif alarak söylemişti. "Seni birkaç saniye önce gördüğümden beri hakkında yakışıklı olduğun da dâhil olmak üzere pek çok şey düşündüm. Ama cinsiyetçi olduğun aklıma gelmemişti doğrusu."

MESAFEYE, KARANLIĞA VE SİSE RAĞMEN

Marlo cinsiyetçi olmadığına dair kendini savunmak üzereyken, "Adım Asteria, kaptan," diye söze girdim. "Sizinle bir anlaşmaya varabileceğimizi umuyorduk."

Kaptan bana baktığında söylediğime biraz olsun inanmış gözükmüyordu. Başını hafifçe yana eğdi. "Bir anlaşma sunmak için mi gemimde pusuda bekliyordunuz?"

Başımı hızla iki yana sallarken kaşlarımı çattım. "Hayır, pusu kurmamıştık biz yalnızca... Yalnızca..."

Saklanıyorduk.

"Saklanıyordunuz."

Öyle sıkı bağlıydım ki şimdi gözleri benim üzerimde olan kimsenin donakaldığımı anlamış olamayacağını düşündüm. Zihnim çabuk bir şeyler üretemediğinden sessizliği bozan yine kaptan oldu.

"Aptal olduğumuzu mu sanıyorsunuz? İkinizin de söylediğiniz kimseler olmadığınızı biliyoruz. Daha da iyisi, neden yalan söylediğinizi de." Tekrar Marlo'ya döndü. "Çırpıkanat, soyadın bu, değil mi? Adın buralarda şaşırtıcı olarak senden daha hızlı ve hiç de şaşırtıcı olmayarak senden daha gürültülü yürüyor."

Marlo'nun çenesi gergin, saçları mat, gözleri karaydı şimdi. "Hevesini kırmak gibi olmasın ama hakkımda ne biliyorsan eminim çoğu yalandır."

Kaptan gözlerini ondan ayırmadan güldü. "Bir Çürük değilsin, üç kardeşin var ya da en son öyleydi. Becerikli bir hırsızdın ama yakalandın. Sonra götürüldün. Her nereye götürüldüysen bir daha da dönme-

din. Yıllar sonraysa adın her yerdeydi. Ayvion tarafından aranıyordun ve neden arandığını bir süre kimse bilmedi."

Marlo'nun ifadesiz yüzünü izledi kaptan. Söylediklerine vereceği minik de olsa bir tepkiyi kolladığı izlenimini verdi bu bana.

"Ayvion'a götürülmüş bir Veylintonlu. Seni Asatkra'ya götürdüklerini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Aileni sorularla rahatsız etmediler. Ancak neden götürüldüğünün bilinmemesi gibi neden arandığını da başlarda kimse bilmiyordu. Parçaları dört bir yana dağılmış bir yapbozdu bu. Birleştirmesi o kadar da kolay değildi."

"Tüm bunlarla nereye varmaya çalışıyorsun?"

Kaptan onu duymazdan gelerek devam etti. "*Hazard* adlı gemi Ayvion seferinden Doğu Limanlar'a döndüğünde geminin genç miçosu onlarla birlikte değildi. Bir daha da Veylinton'a hiç dönmedi. Tıpkı senin gibi. Aranızdaki tek fark, senin kaçmayı başarmış bir suçlu olmandı."

Geminin adını duyunca Marlo'nun yüzünde kalmış iki-üç renk de tamamen çekildi. Boğazı bir aşağı bir yukarı oynuyor, kaptan hâlâ gözlerinin içine bakarken dişlerini sıkmamak ya da yutkunmamak için çabalıyordu sanki.

Nos bana geminin adını da ölüme teslim ettiği gencin gemideki rolünü de söylememişti ama kimden bahsettiklerini anlayacak kadar, Reino Savin'in adını hâlâ hatırlayacak kadar biliyordum ben bu hikâyeyi.

"Veylintonlular yapbozlardan da bilmecelerden de hoşlanmazlar, Marlo. Ama senin de bildiğin üzere bazılarının kafası fazlasıyla iyi çalışır. Ayvion ordusu senin bir Doğrucu olduğunu hiç ilan etmediği gibi neden arandığınızı da hiç tam anlamıyla açıklamadı. Ama çok geçmeden adına aşina herkes bunları öğrendi çünkü *Hazard*'ın kaptanı o çocuğu kendi oğlu gibi severdi. Hikâyeyi oluşturan parçaları özenle bir araya getirdi, detayları onlardan bir koleksiyon yapıyormuş gibi topladı ama nihayet tüm parçalara sahip olduğunda öğrendiklerini onları bir daha görmek istemiyormuş gibi dört bir yana dağıttı. O dâhil *Hazard*'ın tüm mürettebatı uzun süredir arıyor seni. Ve ben şimdi güzel bir paraya ikinizi birden onlara satabilirim."

Şimdiki sessizliğimizden nefret ediyordum. Köşeye sıkıştığımızı anladığımızda ne yapacağımızı bilmeyip susmamızdan ve olasılıkları değerlendirirken oluşan sessizliğimizin uzun sürmesinden nefret ediyordum.

"Hakkında bildiklerim, yalanlardan ibaret değilmiş, öyle değil mi Doğrucu?"

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Marlo. Kaptanı oyuna getirmeye çalışmadan önce belli ki etraflıca düşünmek gerekliydi. Bu yüzden Marlo, herhangi bir dalavereye kalkışmadı. "Yaşın benimki kadar ya var ya yok."

Kaptan tekrar güldü. "Adının gürültülü yürüdüğünü söylemiştim. Çoğu, yüzünü ya da diğer her şeyi unuttuysa da adın zaman zaman iskelelerde minik gezintilere çıkıyor. Ayrıca Veylinton'un yaşlılarından çok korsanları konuşur, bilmiyor musun bunu?"

Sahip olduğu bilgiler hayli çoktu. Buna rağmen bilmedikleri de bir o kadar fazlaydı.

Marlo'nun ateş gücünü öğrenmiş olamazdı. Gölge Sarayı'na dair neleri biliyordu ya da benim kim olduğuma dair bir fikri var mıydı, emin değildim. Fakat yeteri kadar biliyordu ve yeteri kadar bilmek de yeteri kadar bilinmek de sizi ciddi tehlikelere atabilirdi.

Bakışlarım Hırsız Kral'a kaydı. Yüzünde keyif yoktu. O bir hırsızdı, işi saklanmak ve gölgelere karışmaktı. Belki de şimdi eğik güneş ona bakarken kendini huzursuz hissediyor ve bulutların arasında olmayı ya da ayaklarını yerden çok yukarıdaki bir boşlukta sallandırmayı özlüyordu.

Bir dakika... O bir hırsız.

Kaptan da öyle.

Ve hırsızların önemsediği tek bir şey vardır.

"Kaptan," dedim bakışlarımı Hırsız Kral'dan ayırırken. Kalbim deli gibi çarparken nabzımın boynumun sağ tarafında bir yeri dövdüğünü hissedebiliyordum. "Bizi kimseye teslim etmeyip Ayvion'a sağ götürmeniz karşılığında sana yirmi bin altın teklif ediyorum."

Para.

Kaptan güldü. "Yirmi bin mi?"

Hırsız Kral gülmedi. "Ayvion mu?"

"Otuz bin."

"Hadi ama Asteria, daha küçük işler için daha fazlasını aldığımızı biliyorsundur."

"Kırk bin," dedi Marlo.

"Elli," diye yanıtladı onu kaptan, belli ki zeki olduğu kadar çabucak sıkılan da biriydi. "Elli bin altına sizi *Hazard*'a vermekten vazgeçebilirim belki. Ama ödemenizi yapacağınızdan nasıl emin olacağım? Hiç de elli bin altına sahip kimselere benzemiyorsunuz ayrıca."

Düşünürken bakışlarım yere indi ama zihnimden bir şeyleri çekip çıkarmak bu sefer zor olmadı. En üstte yüzen düşüncelerim saniyeler içinde bana yardımcı olmuştu bile. "Onda," diyerek başımla onu işaret ettiğimde Hırsız Kral parlak mor gözlerini kısarak baktı bana. Benden nefret edecek kadar tanımıyordu beni ama varlığımdan hoşnut olmadığı ortadaydı. "Bana ait bir bıçak var. Gümüş olan değil, daha kalın olan öteki. Kendi avladığım bir Datura'nın dişinden bizzat kendim bilediğim bıçak. Onu size rehin bırakacağım. Çoktan satmış ya da çaldırmış değilsinizdir herhâlde?"

"O bıçağa zaten *ben* sahibim," dedi Hırsız Kral. *Marwolaeth*'e ne olduğunu ya da hemen önünde duran tuhaf feyin bir Datura avcısı olduğunu iddia edişine dair ne düşündüğünü açık etmek niyetinde değildi. Kollarını bir kez daha göğsünde kavuşturduğunda rahatsız olmuştan çok küstah gözüküyordu. Sıkıca tuttuğu *Kuutamo*'nun sivri ucuyla beni işaret etti. "Senin olmayan bir şeyi rehin veremezsin."

Güldüğümde neyi komik bulduğumu anlamadı elbette. "Bıçakların sahibi sen değilsin."

Başı öne eğilmedi ama bakışları aşağı indi ve mor gözlerindeki yıldırımlar şimdi gevşekçe tuttuğu hançerime düştü. *Kuutamo*'nun tek sahibinin ben olduğumun pekâlâ farkındaydı. Onun siyah avucundayken hiç de benim elimdeyken olduğu kadar kendi gözükmüyordu *Kuutamo* ve Hırsız Kral'ın gözleri aradaki farkı görebilecek kadar, zekâsı da gördüklerini inkâr etmeyecek kadar keskindi.

"Yalnızca elinde tutuyor olman onu senden geri alamayacağım anlamına gelmiyor, hırsız. Diğerlerinin sana kral diye seslenmeleri ya da ne kadar iyi dövüştüğün umurumda değil. Ben zalim biri değ-

lim ama sevdiğim herhangi bir şeye bir kötülüğün olursa... O zaman Datura'nın kocaman gözlerinin bile merhametimi nasıl göremediğini anlarsın."

Hırsız Kral'ın gözleri, yüzünün geri kalanına ait değillerdi sanki. Çirkin ya da acayip bir görünüşe sahip olduklarından değil ama gözlerinde cüretkâr, Marlo'nun ela gözlerindekine benzer neredeyse muzip bir parıltı varken yüzünün geri kalanı gergin ve tehditkârdı. Belki de onun diğer herkesten ayrı gözükmesine yol açan buydu.

Kaptan, "Yeter bu kadar," diyerek aramızdaki gerginliği kestiğinde bile Hırsız Kral bakışlarını benden ayırmadı. Anlaşılan o ki kaptanın emirlerinin onun üzerinde pek bir gücü yoktu. "Bu pazarlığı kabul ediyorum. Ancak borcunu ödemezsen Datura dişinden bir hançerle bile işin içinden sıyrılamazsın, Asteria. Ve size borcunuzu ödetmenin bir yolunu bulurken hiç zorlanmayacağımdan emin olabilirsin."

Başımı sertçe bir kez sallayarak onayladım.

Yaşadığımız hayatın kuralları bazı zamanlar yoktu ve öğrendiğim bir şey varsa o da gerçekten önemli olanın içinde bulunduğumuz dakikayı atlatmamızı sağlayacak çıkış yollarını başarıyla bulmak olduğuydu. Şimdiden kurtul, az sonra için az sonra endişelenirsin. *Ama şimdiden kurtulmazsan az sonra diye bir şey olmaz.*

Hem kaptan hem de hırsız, bu kadar çok paraya sahip olmadığımızı anlamışlardı belki ama önemi var mıydı şimdi? Söz ağzımdan çıkmıştı bir kere, o paraya sahip olsak da olmasak da elli bin altını er ya da geç ödemek zorunda kalacaktık. Bu gelecekte bir problem olacaktı kuşkusuz ama ortaya attığım yalan, o anın içinden çıkarmıştı bizi. Önemli olan da buydu.

"Ayvion'a doğru yola çıktığımız andan itibaren *Martes*'in yolcuları ya da misafirleri olmayacaksınız," diye konuşmayı sürdürdü kaptan. "Gemimde işe yaramayan insanları istemem. Marlo, sen güverteyi paspaslayacaksın. Her gün. Ve sen Aster, sana gelince..."

"Onun bıçaklarla arası epey iyi," diye araya giren Hırsız Kral'dan başkası değildi. Sanırım benden nefret etmesi için beni tanımasına pek de gerek yoktu. Gülümsediğinde her ne söylemek üzereyse yalnızca fikrinin bile ona keyif verdiğini anladım. "Onu Doktor'un yanına verebilirsin."

Kaptan da gülümsedi ama dudaklarında uzak ve soğuk suların izleri vardı. "Sen de Doktor'un yardımcısı olacaksın, *Asteria*."

Korsanların cılız ama becerikli olanlarından biri Marlo'nun düğümlerini çözerken Hırsız Kral beni direğe sıkıca bağlayan ipleri *Kuutamo*'yla çabucak kesti. Ellerimden birini sızlayan omzuma götürürken sırtımı gererek acısını azaltmayı umdum ama acı biraz olsun azalmadı.

Hırsız Kral önümde durdu. Boyunun hayli uzun olmasından nefret ettim ama sonra uzun boyuna rağmen onu bir kez alt edebilmiş olduğum aklıma düştü. Hemen ardından da Bay Çırpıkanat'ın sözlerinden bir diğeri: *Boyları ne kadar uzun olursa olsun, ağaçlar bile devrilir, Eira.*

İki siyah avucunun üstünde duran *Kuutamo*'yu bana sundu. Bakışlarım hemen yüzüne çıktı ki ne tür bir oyun oynadığını bulabileyim. Ama dudaklarının kenarında, kaşlarının altında ya da burun kemerinde herhangi bir kandırmacanın görünür izleri yoktu.

"Tutsak olmadığınızı bil diye," dedi sonra. "Belli ki arkadaşının aksine sen Veylintonlu değilsin. Korsanları pek tanımıyorsun ama yeterince zekisin. Hançerinin ucu bu gemideki herhangi birine fazla yaklaşırsa olacakları az çok tahmin edebilirsin."

Kuutamo'yu ondan alırken içimde tarif edilemez bir his vardı; duyumsadığım, uzun süren bir özlemin nihayet sonlanışı gibi değil, eksik bir parmağın tekrar yerine gelişi gibiydi. Bir nebze rahatsız ediciydi çünkü *Kuutamo* ılıktı şimdi. *Kuutamo* bana geldiğinde hiç ılık olmazdı.

"Adının Asteria olmadığını biliyorum," dedi Hırsız Kral. Ben de onun adını bilmiyordum. "Kim olduğunu bilmiyorum ama yerinde olsaydım o hançere gözüm gibi bakar, onu gözlerimin önünden bir saniye olsun ayırmazdım." Ardından arkasını döndü ve yanındaki sarışın kıza, "Altın saplı hançeri de sahibine teslim edebilirsin Sera," dedikten sonra kaptanın girdiğini gördüğüm odaya doğru yol aldı. Adımları hızlı ama geniş tahtaların üstünde olsa dahi, ondan beklenece ği gibi sessizdi.

Sera isimli kız, kemerinden Marlo'nun isimsiz hançerini çıkardı. Daha evvel sokaktaki küçük karşılaşmamızda Hırsız Kral'ın yanında-

kinin o olduğunu çoktan anlamıştım ama kız hançeri ona uzatırken gülümsediğinde Marlo'yla ikisinin daha önce dövüşmüş olduklarını hatırladım. Kızın yalnızca sağ omzunda omzunu tamamen örten, kemeri sıkı, görkemli bir zırh vardı ama kahverengi giysilerinde bıçakla ya da kılıçla açıldığı bariz tek bir yırtık, kısacık saçlarının bütünüyle görünür kıldığı boynunda bile gözüme çarpan tek bir yara yoktu.

Nihayet Sera da uzaklaştığında Marlo ve ben, dakikalar önce bağlı olduğumuz direklerin dibinde birbirimize öylece bakakaldık. Akşamın ilk karanlığı onun saçlarını buldu, ayın ilk ışıkları da benim gözlerimi.

Doğrucu başını iki yana salladı. "Mürettebatta bir Doğrucu olmadığı için kendimizi şanslı saymalıyız," dedi ve bedenini direğin dibinde yere bıraktı.

Doktor'u mutfakta beklemem söylendiğinde önceki cılız korsan bana mutfağa dek eşlik etti. İsminin İvaylo olduğunu, düğüm atmakta ve açmakta usta olduğunu çünkü bir elindeki altı parmağının hepsinin ince ve çabuk olduğunu söyledi. Yaşı çok yoktu, yüksek ihtimalle benden gençti ama gözlerinde deliliğin uçları kendini göstermeye başlamıştı bile. İvaylo kilerden fazla uzak olmayan, alabildiğine tahtadan oluşan mutfakta beni yalnız bırakıp işi her neyse süratle onun başına döndü.

Geminin ihtişamına kıyasla küçük mutfak sadeydi ve her yere asılı halatlar burayı da işgal etmişti. Fenerlerden sadece biri yanıyordu ve görebildiğim kadarıyla etrafta ufak fıçılar, çuvallar, uzun saplı teneke tencereler ve duvara asılı kepçelerle kaşıklar vardı.

Yuvarlak köşeli pencerenin önüne yürüdüm, pencere geniş ya da uzun sayılmazdı ve ayın parlak ışığı mutfağın değmediği kısımlarının tümünü gölgeye atıyordu. Eğilip dışarı baktığımda çöken geceye rağmen hareketinden hiçbir şey kaybetmemiş limanı gördüm. Metalin bir başka metale vurduğunda çıkardığı sesi yakaladı kulaklarım, biri kılıç dövüyor olabilirdi. Bir ok ucu ya da bir hançer belki. Babamın demirci dükkânıyla bağdaştırdığım seslerden biriydi bu çınlama. Gözlerimi yumup bir süre o sesi dinledim çünkü neredeyse ev gibiydi ama metalik sesten çok suyun huzursuz kıpırtılarını duymaya başladığımda aniden açtım gözlerimi.

Evde değildim, hatta evden çok, *çok* uzaktaydım. Hemen altımdaki okyanusta gezinen canlıların neler olduğunu bile bilmeden üstlerinde süzülen bir geminin gövdesinde dikilmiş, öylece duruyordum. Birilerinden saklanırken ötekiler tarafından bulunmayı bekliyor, bir yerden kaçarken bir başka yere varmak için çabalıyordum.

Okyanusa baktığımda mutfaktan çıkmak arzusuyla doldum. Hayır, bu gemiden, *Martes*'ten uzaklaşmak arzusuyla... Başka bir yere gitmek arzusuyla...

Başımı iki yana sallarken gözlerimi kapattım.

Gidemezdim. Gidemeyeceğimi biliyordum çünkü gidersem elimi kolumu sallayarak tekrar bu gemiye dönemezdim. Öte yandan kalmak... Kalmak beni gerçekten zorluyordu.

Arkamda, mutfağa gittikçe yaklaşan birinin tuhaf adımları ortaya çıkınca dikkatim dağıldı. Gelen her kimse, adımlarının tuhaflığı hantal oluşundandı.

Kapıda belirip varlığım yüzünden kafa karışıklığıyla kaşlarını çatan adamın mutfağın sahibi olduğu kanısına vardım. Ona burada olduğumu, Doktor'u beklediğimi söylememişler miydi?

"Sen Asteria olmalısın," dedi, sesi bugüne dek duyduğum en kalın ses olabilirdi ama kabalıktan yoksundu. Mutfağa adımını attığında elleri başının arkasında, kel başını tamamen örten bir bandananın düğümünü bağlamakla meşguldü. Kolları öyle kalındı ki şimdi iyice gerilmiş gömleğinin her an patlak vereceğini düşündüm. "Herkes siz ikinizi konuşuyor ama seninle tanışmak için can attıkları pek söylenemez."

Neden bilmiyorum ama bu söylediğine karşılık yüzümü buruşturdum.

"Ben Dragomir. Geminin aşçısıyım."

"Bana Doktor'u burada beklememi söylediler."

Dragomir gülümsedi. "Eh, dilersen diğer herkes gibi sen de öyle seslenebilirsin tabii."

Doktor'un boyu belki iki metreden de uzundu fakat alçak tavana rağmen mutfakta gezinirken öyle çok zorlanmıyordu. Teni koyu, iri

ve uzun kollarının ikisi de dövmeliydi. Bir denizcinin sahip olması beklenecek türden dövmelerdi bunlar: Küçük ama detaylı bir gemi, etrafına dolanmış halatıyla bir denizci çapası, ön dişleri keskin ama ne olduğunu ayırt edemediğim bir hayvanın kafatası ve güzel bir kadının yüzü...

"Bir yardımcıya ihtiyacım yoktu ama eh, ek iki kola hayır demem doğrusu," dediğinde tekrar gülümsedi.

Biraz bu gülümsemeden yüz bularak, "Madem burada olacağımı biliyordun, beni gördüğünde neden şaşırdın?" diye sordum. Beni birine mi benzetmişti? Saldığım saçlarımın altında kalan kulaklarımın onlarınki gibi uzun olmadığını görüp bende tuhaf giden bir şeylerin olduğunu mu düşünmüştü? Kim olduğumu biliyor muydu?

Doktor eliyle geçiştirdi. "Her nedense daha uzun olmanı beklemiştim ama sen hayli ufaksın."

Pekâlâ.

"Pişirmek konusunda yardıma ihtiyacım yok ama soymak ve doğramak bir noktadan sonra can sıkıcı olmaya başlıyor. Bu senin için dert olmaz sanıyorum. Bast bana bıçaklarla aranın fena olmadığını söyledi. Bilesin diye söylüyorum, senden pek hoşlanmıyor."

Hırsız Kral.

"Evet, bunu o tuhaf gözlerinde bir yerlerde görmek çok da zor değil, değil mi?"

Doktor güldü. Bu gemide, şimdiye dek gördüğüm herkesin arasından sıradan bir feye en çok benzeyen oydu. Ellerindeki ve boynundaki küçüklü büyüklü birkaç yara izine rağmen kahverengi gözlerinde yatan ne tuhaf alevler vardı ne de hızlı şimşekler. Sanki... Sanki gönlü ferahtı. Onu uykusundan eden anıları ya da emelleri olabilirdi ama sanki şimdiki düşünceleri temiz ve içi rahattı.

"Veylintonlu değilsin Doktor."

Dragomir bir şey söylemek yerine olduğu yerde, koruduğu mesafesinde sessiz kaldı.

"Yanılıyor muyum?"

Kollarını göğsünde kavuşturduğunda gerçekten de gömleğinin bir kolunun dikişleri attı ama o bunu hiç umursamadı. "Onlar senden

nefret etmek için bahane arıyorlarken sen sorular soruyorsun. Hiçbir korsan soru soranları sevmez."

"Haddimi aştıysam üzgünüm, sadece bir gözlemimi dile getiriyordum. Yanılıyorsam da bu ilk olmaz."

Doktor başını iki yana sallarken kendimi kelimenin tam anlamıyla berbat hissettim. Hayal kırıklığına uğratmıştım sanki onu ve bunun neden canımı sıktığını bir türlü anlayamadım.

Dragomir bana bakmadan bezlerinden birine uzandı. "Şimdilik iş yok," dedi bir tencereyi kurulamak için eline alırken ama yarı karanlıkta görebildiğim kadarıyla tencere zaten yaş değildi. "Yola çıkana kadar iş olmaz. Yani yarın sabaha dek dilediğini yapmakta özgürsün. Yerinde olsam güvertede çok oyalanmam. *Martes* yola çıkmadan önce limana bir kez daha yanaşacak. Mürettebatın tümü gemide değil."

Aslında sormak istediğim pek çok soru vardı. Mürettebat kaç kişiydi? Yolculuk tahminen ne kadar sürecekti? Bast benden hoşlanmadığını bu kelimelerle mi söylemişti? Kaptanın adı neydi? Kendisi gerçekten bir doktor muydu?

Elbette bu soruların hiçbirini soramazdım. Doktor'un az önce söylediklerinden sonra asla.

Böylece ben de güverteye giden merdivenlerin yolunu tuttum. Marlo'yu bulacak ve aşçının fena bir adam gibi gözükmediğini ama onun üzerinde bıraktığım ilk izlenimin berbattan da kötü olduğunu anlatacaktım.

Okyanus beklediğim kadar karanlık değildi şimdi fakat bunda liman ışıklarının büyük payı vardı.

Fenerler yeryüzüne inmiş yıldızlar gibi parlıyor, sis Veylinton'u yutarken binaların ışıkları gözükmediğinden şehir, hayalet yapılardan oluşmuşa benziyordu.

Sabahki gürültü artık yoktu ama oluşan sessizlik iyi niyetli değil, baştan sona uğursuzdu.

"Pazar kulesine bak," dedi Marlo arkamdan. Peşinden o da benim gibi küpeşteye dirseklerini dayayıp dosdoğru karşıya dikti bakışlarını. "Mesafeye, karanlığa ve sise rağmen şimdi bile gözüküyor."

Belli belirsiz olsa da seçebildim uzun kuleyi. Tekrar Marlo'ya döndüm. Bakışları da tıpkı siyah gömleği gibi okyanustan daha karanlıktı. Yalnızca yüzüne bakarak şehrin yanıp kül olduğu hayalini kurduğunu anlayabilmek bana özgü değildi.

"O adam..." diye söze girdim. "*Hazard*'ın tayfalarındandı, değil mi?"

Hangi adamı kastettiğimi belirtmeme ihtiyaç duymayan Marlo başını sallayarak onayladı. "Lostromosuydu. Onca zaman geçtiğinden yüzüme bakarak kim olduğumu anlayabileceklerini düşünmemiştim. Ama belli ki saçımın da gözlerimin de rengini unutmamışlar."

"İyi tarafından bak," dedim ona. "Hançerlerimiz bizde ve Ayvion'a beklediğimizden de önce varacağız."

"Beklediğimizden önce varsak ne olacak?" diye dalga geçti ama sesi alçaktı. Dirsekleri küpeştedeyken yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Daha bulmak için arayacağımız elli bin altın var. Ve nereden başlamamız gerektiğini bile bilmiyoruz."

SU BİZDEN YANA OLDUKÇA

O gece geminin üstü yalnızca yıldızlı gökyüzüyle değil, aynı zamanda sessizlikle örtülüydü çünkü mürettebat belli ki eğlenceye ve dansa hayli düşkündü.

O gece *Martes*'in üzerinde güvertede vardiyaya çıkmış bir gemici, Doktor ve bizim dışımızda toplam belki üç kişi daha vardı.

Marlo ve ben, Doktor erkenden uyumaya gittiğinden uzun zamandır boş olan mutfakta oturmuş sohbet ediyorduk. İskeleleri kemiren hızlı farelerin ya da yorgun martıların sesleri bize varmıyordu.

"Kaptanın adı Maça'ymış," dedi Marlo, sesi ilgisiz, gözlerinin arkası boştu. "Hırsız Kral'ın ona bu isimle seslendiğini duydum."

"Onun adı da Bast'mış, eğer merak ediyorsan."

"Başımıza büyük belalar açıyoruz, Eira."

Derin bir nefes verdim. Başımıza büyük belalar açacağımız, Marlo'nun kapısını çalıp benimle tehlikelerle dolu bir yolculuğa daha çıkıp çıkmayacağını sorduğum zamandan beri belliydi.

"Eh," diyerek omuz silktim. "Büyük belalardan da büyük olmamız gerekecek öyleyse."

Söylemesi kolaydı tabii.

Güvertenin altında kalan kısım genişti ama geminin kıç tarafında, uyumak için belirlenen kamara epey sıkışıktı.

Herhangi birinin, alçak tavana ve birbirlerine fazlasıyla yakın asılmış bu hamaklarda rahatça uyuyabilmesi pek de olası gözükmüyordu.

Ama Maça bize iki hamak verecek kadar cömert davrandığından şimdi sızlanmak yersiz olurdu.

"Çok azlar," dedi Marlo. Kötü aydınlatmada görebildiğim kadarıyla bence sayıca çoklardı ama kaşlarını çatışına bakılırsa o, böylesine dar bir alanda da olsa bu kadar hamağı az bulduğundan şaşkındı.

"Yalnızca on beş tane var," diyerek başını salladı İvaylo.

"Devasa bir gemi bu," diye devam etti Doğrucu. "Mürettebat burada uyumuyorsa nerede uyuyor?"

"Çoğunlukla ana güvertede. Hamaklar rahat ama güverte serin. Ben orada uyuyorum. Ana direğin dibinde, sancak tarafı çarmıkların altında."

"Mürettebat kaç kişi?" diye sordum ben de hemen ardından. Her nedense cevabı duymak istediğimden emin değildim ama merakıma yenik düşmüştüm.

İvaylo işaret parmağını çenesine götürüp düşünürken gözüme olduğundan da genç gözüktü. Kai'dan büyük değildi sanki ama yüzü yaralarla ve kabuklarla doluydu. "Aşağı yukarı elli sanırım. Ama herkes aynı anda uyumaz ve her zaman herkes gemide olmaz. Özellikle hırsızlar varken. Kaptan seçer gemide olmasını istediklerini."

Bu tür bir gemi için elli kişinin yeterli olup olmadığını bilmeyerek Marlo'ya baktım fakat Doğrucu tepkisizdi. "Maça mı?" diye sorduğunda neden böyle sorduğunu anlamadım.

"Kaptan," diye diretti İvaylo. O yakınlarda değilken bile Maça'dan adıyla bahsederse başına kötü bir şey gelecekti sanki.

"Bize ondan bahseder misin?" diye sordu Marlo bu sefer. Ardından İvaylo başını iki yana sallayarak onun bu isteğini geri çevirdi. Sıska işaret parmağını bize verilen hamaklara doğrulttuktan sonra da tahtaların arasında hızla gözden kayboldu. Her nereye gittiyse orası, ana direğin yanı değildi gibi geldi bana.

Marlo hamağa kolayca çıktığında ellerini başının altında birleştirdi ve ayaklarını üst üste koydu. "Şu kaptan..." diye mırıldandı. Gözleri kapalı ve sesi yorgun olduğundan uykusunda konuşuyormuş izlenimi veriyordu. "İlginç birine benziyor."

Hamağın kumaşı pek de esnek sayılmazdı fakat bedenimi çevrelemek için çok istekliymiş gibi etrafımı sardı. Yüzümü Marlo'ya döndüm. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Doğrucu gözlerini açtı ancak sonra tavan yüzüne yakın olduğundan rahatsız olmuş olacak ki o da bana döndü. Kaşları belli belirsiz kalkmış, gözleri neredeyse ölüm kadar derin bir uykudan nihayet uyanmış gibi açılmıştı. "Sence ilginç birine benzemiyor mu?"

"Sır saklayan birine benziyor. Çok fazla sır. Ama bu onu ilginç yapmak için yeterli değil. Özellikle de burada."

Marlo düşünürken kaşlarını çattı, ben ne söyleyeceğini merak ederken o, "Bıçağını üstünde tut, Eira," dedi.

Bakışlarımı alçak tavana diktim. Ani uyanışlarda başımızı çarpmamak için uyanır uyanmaz bilincimize sarılmamız gerekecekti. "Sen de çizmelerini çıkar, Marlo."

Marlo bacaklarını kendine çekerek çizmelerine uzandığında güldü. Ben de gözlerimi kapattım. Onun gülüşü, çizmelerinin tokasının çınlaması ve havadaki noksan esinti, bana nerede olduğumu unutturdu. Büyük belaları, koca gemileri, altımızdaki derin okyanusu ve az ötemizdeki karanlık kenti bile unutturdu. Ama varmak istediğimiz yeri, başarmak istediklerimizi ve verdiğim sözü unutturamadı.

Başımın üstündeki gürültüye uyandığımda sabah olup olmadığını bilmiyordum. Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm, tepemdeki sonsuz tahtaydı ve bir mezarda uyanmışım gibi hissettim. Kendimi panikle hamaktan aşağı attım ve zemine büyük bir patırtıyla düştüm.

Omuzlarım ve belim ağrıyordu ama fena durumda olduğum söylenemezdi. Yüzümü ötesini görebilirmişim gibi yukarı çevirdiğimde az önceki seslerin adımlar olduğunu anladım.

Ben Marlo'yu sarsarken hamağı bir sağa bir sola şiddetle sallandı. "Uyan, Marlo! Sanırım mürettebat geldi. Yola koyulma vakti yaklaşıyor."

Marlo ve benim sessiz davranmamız istenmiyordu çünkü kimse bize güvenmiyor, hiçbiri neyin peşinde olduğumuzu bilmiyordu. Bize verilen görevler dışında işe yarayacağımıza da pek inanmıyorlardı,

korsanların kıyıyı görene dek de Doğrucu'yla bir işleri yoktu. Ya da yalnızca bir diğer kızla.

İvaylo haklıydı, mürettebatın tümü gemide değildi şimdi çünkü Bast ve Sera'nın yanında kulakları küpesiz, giysileri renksiz bir avuç başka fey vardı. Güverteye çıktığımızda ikisinin de gözleri bizi buldu ama ardından grup içi sohbetlerine döndüler.

Hâlâ limanda olan *Martes* fazla sarsılmıyor olsa da uzakta görünen Maça'nın kemerinde sıra sıra hançerler diziliydi şimdi. Ve bu parlak hançerlerden birinin bile paslı tek noktası yoktu. Kaptan eliyle bizi çağırdığında Marlo ofladı.

"Verdiğim karar yüzünden beni pişman etmeyin," dedi Maça. "Sabah güneşten önce uyanır, işimizin başına geçeriz. Tembelleri kimse sevmez. Hele ben."

Güneş henüz tepede bile değildi ama ona karşı çıkacak değildim. Geminin sahibi oydu, bizim de gemiye ihtiyacımız vardı.

Öte yandan Marlo diline hâkim olamayıp, "Patronluk taslamayı çok seviyorsun," dediğinde ne söylediğinin farkında değildi muhtemelen. Belki de yalnızca henüz uykusu açılmadığından huysuzdu. Sonuçta gözleri hâlâ şiş, sesi de hâlâ normalde olduğundan daha kalındı.

Maça ona bakakaldı önce ama şaşkınlığını çabuk attı üstünden. "Çünkü kaptan benim," diye hatırlattı dişlerinin arasından. "Ben dâhil mürettebatımdaki herhangi birine bir saygısızlığın olursa seni gözlerini bağlayıp kalasta yürütürüm, Marlo. Daha önce yapmadığım bir şey değil."

Veylinton feyleri kanunsuzdur, demişti Zaina. *Ve kuralları esnetmeyi iyi bilirler. Kimseyi kılıçla ya da hançerle öldürmezler belki ama seni bir kez yakalarlarsa Eira... Ölümün seni ararken elini çabuk tutmasını dilersin.*

Maça bir katildi demek. Ama Doğal Denge'nin fark edeceği türden bir katil değildi.

Doğal Denge, bir feyin öldürülmesinden böylesine büyük bir nefret duyup müdahale etmek için gerçekten çıkagelir miydi, emin değildim. Ancak feylerin inancı bu yöndeydi. Onlar için her şey dengeyle ilgiliydi, bu yüzden de kimse kimseyi bile isteye öldüremezdi. En azından bizzat kendi elleriyle.

"Peki ya Hırsız Kral'ın ekibi?" Kimseye bir kötülük yapmak niyetinde olduğumdan değil, bu iki ekip arasındaki bağlılığın kuvvetini ortaya çıkarmaya çalıştığımdan sormuştum bu soruyu. "Bast'a ya da onun ekibinden birine bir saygısızlık yapılırsa tutumun yine böyle mi olur?"

Maça bana bakarken gözlerini kıstı. Bakışlarındaki kıvılcım karşısında herhangi birinin ürkmemesi küçücük bir ihtimalden ibaretti. Sahip olduğu güçle ya da bulunduğu konumla bir ilgisi yoktu bu kıvılcımın. Giydiği kahverengi deri korseye, palaskasındaki bıçaklarına ya da parlak takılara sahip oluşuyla da öyle. Bu ateşlemeye her ne sebep oluyorsa doğrudan ruhundan geliyordu. Ve belki, düşüncelerinden de duygularından da eskiydi.

Maça sırıttı ama soruma cevap vermeden arkasını döndü. "Oturun," dedi. "Ayaktayken limanda sizi arayan gözler için görünür olursunuz."

O uzaklaşırken yanı başımdaki Marlo, "Hâlâ ilginç biri olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Karşıdaki Bast'a baktığımdan Marlo'nun sorusuna cevap vermedim ama ilginçti kuşkusuz. O da şimdi Sera'nın konuşmasını dinlerken gözleri benim üstümde olan Bast da.

"Tayfalar!" diye bağırdı Maça, sesinde saf güç vardı. Farkında olduğu bu gücü korumayı, kollamayı biliyor ve bunun için kendisiyle gurur duyuyora benziyordu. Belli ki kolay yoldan elde etmemişti onu. Şimdi çevresinde toplanmaya başlayan diğer herkes onun halkıydı sanki, öyle bakıyordu onlara. Bir kraliçeydi şüphesiz, bu geminin kraliçesiydi. "Yol bizden yana olacak, buna şüpheniz olmasın," dedi önce. O konuşurken kimse çıt çıkarmadı. "Ama yol hangimizin umurunda? Biz yolumuzu buluruz, su bizden yana oldukça!"

Gemicilerin çığlıkları ve bağırışları havayı doldurdu.

"Kanatlı sansar önümüzü aydınlatsın, civadra rotasından şaşmasın. Flokçu, yerini al! Yelkenler fora!"

Mürettebat bir kez daha bağırmaya başladığında hepsi bir ağızdan aynı şeyi söylüyordu. "Korsan Kraliçe, çok yaşa!"

Öte yandan hırsızlar, diğer herkesle aynı gemi üzerinde duruyor olsalar da çok daha uzaktalardı sanki. Bast kollarını göğsünde kavuştur-

muş, ifadesiz bir yüzle Maça'ya bakarken Sera'nın sol eli arka cebinde, ince kaşları çatıktı. Çilli bir genç, etrafında olan bitene dikkat etmek yerine başını geriye atmış, bulutsuz gökyüzüne bakıyordu. Bir diğeri de elindeki keskin hançere. O an anladım ki bu iki grubun birbirlerine olan bağlılığını anlamak için sorular sormama hiç gerek yoktu. Gri gözlerim yeteri kadarını görmüştü, ortada bağlılık falan yoktu.

Martes limandan ayrılırken geminin üstünde düzinelerce fey varmış gibi değildi hiç. Herkes işinin başına koşmuş, geminin dört bir yanına dağılmıştı bile. Bana öyle geldi ki büyük olsa da böyle sınırlı bir alanda yan yana yaşıyor ve çalışıyor olmalarına rağmen aralarında miller olan hayatlar yaşıyorlardı.

Marlo'yla ayrılma ve bize düşen görevlerin başına gitme vaktimiz gelmişti. "Görüşürüz denizci," dedim ona ve Marlo'nun ela gözleri başarıyla tamamlanmış sayılabilecek bir çocukluk hayalinin ışıltısıyla parıldarken benim gözlerimi kamaştırdı.

Ben henüz uzaklaşmamışken ve Marlo'nun yüzündeki gülümseme hâlâ olduğu gibi dururken bir kız yaklaştı yanımıza. Adımlarının sessizliğine bakarak tayfalardan biri olmadığını tahmin ettim ama az önce Bast'ın yanında gördüğüm feylerden biri değildi bu. Koyu renk bir teni ve geniş alnının da kemikli omuzlarının da birazını örten incecik örülmüş uzun saçları vardı. Mor renkli, kolsuz deri ceketinin ona ne kadara mal olduğunu ancak tahmin edebilirdim. Bir hırsız değildi. Öte yandan dar ceketinin açıkta bıraktığı zayıf kollarını kendine sıkıca doladığından huzursuz gözüküyordu. Mürettebattan biriyse ne kaygılandırıyordu onu şimdi?

Onu gördüğünde Marlo'nun bakışları yüzünde birkaç kez öyle hızlı gezdi ki kızın da geçmişten gelen uğursuz bir başka tanıdık olduğunu düşündüm önce. Ama sonra Doğrucu bir adım geriledi, gerilirken de omuzları titredi. Marlo bu kızda bir aşinalık ya da benim gördüğüm huzursuzluğu değil, belli ki tehlikenin kendisini gördüğünden tuhaf davranıyordu şimdi.

"Merhaba," dedi kız, sesi ince ama nedense okyanusun dibi kadar alçaktı. Doğrucu'ya bakan mavi gözleri de bir o kadar derindi. Sanki içinde bulunduğumuz şu an, ondan başkasını görmüyordu. "Adım Korvina. Güverteye çıktığınızdan beridir pruva direğinin hemen dibinde sizi izliyordum. Şaşkınlığım yüzünden gördüğümü anlamam

zaman aldı ama bu tür büyüyü iyi bilirim. Diğerlerinin gözlerinden saklamış olabilirsin ama ben sırtına binen havanın nasıl büküldüğünü görebiliyorum. Kanatları andırıyorlar. Gizlenmiş ateşler, öyle değil mi? Sudan farklı, büyüyü biliyor olsam da alışkın olduğum türünün aynısı değil," dedi sonra. Biz olan biteni idrak edecek vakti bulamadan söyledikleri çok normal şeylermiş gibi hızla devam etti. "Gözlerindeki karışıklığa bakarak senin de benim sudan boynuzlarımın havaya aynısını yaptığını görebildiğini düşünüyorum şimdi."

Denge, diye düşündüm diğer herhangi bir şeyi düşünmeden önce. *Hakikaten her şey, dengeyle ilgili.*

BİR TERAZİNİN İKİ UCU

O an kızın sesinin alçak, bakışlarının derin oluşu hiç de anlaşılmaz gelmedi bana. Korvina, adının bu olduğunu söylemişti ama söylediği diğer her şey bir anlığına adını yutuvermişti zihnimde.

"Bunu konuşmanın ne yeri ne de zamanı," dedi onu izleyen gözleri ya da dinleyen kulakları bulmamak umuduyla etrafına bakarken. "Geceye dek beni görmezden gel ama ayı gördüğünde beni bul, vardiyada olacağım."

Hızlı adımlarla kayboldu. Öylece. Tek kelime söylememiş gibi. Marlo'nun bizzat kendisinin bile bir türlü kabullenemediği, taşıdığı en büyük sırrı olduğu gibi dudaklarından dökmemiş gibi. Bunu her gün yapıyormuş ve her gün yapabilirmiş gibi.

Tehlikeli bir kızdı. Hem de çok tehlikeli.

Diğerleri onun ne olduğunu biliyor muydu? Neler yapabildiğini? O yüzden mi bu gemideydi şimdi?

Ben cevabına sahip olmadığım sorularla boğuşurken görüşümün ucunda bir yerde Marlo'nun aniden küpeşteye uzandığını gördüm. Ayakta durmakta zorlanıp yere kapaklanmadan hemen önce yakalamıştı korkulukları. Süratli solukları tüm vücudunu sarsarken sanki bir tür nöbet geçiriyordu. Bir elini göğsüne yaslayıp kendini yavaşça geriye itmeye başladığında bile solukları yavaşlamadı fakat omuzlarındaki havanın kontrolünü de tamamen kaybetmiş sayılmazdı. Hava bir anlığına dalgalandıysa da ateşten kanatları ortaya çıkmadı.

Omuzlarını yakaladığımda benim de kalbim her zamanki ritminden farklı, bir acayip atıyordu. "Ne oldu?" diye sordum. "Sorun ne?"

Az çok tahmin edebiliyordum sorunun ne olduğunu. Marlo ateşine dokunmayan tüm isimlerinin kendi üstündeki gücünü kabullenmişti belki ama onu sahiplenmek istemediğinden ateş gücüne bir isim bile vermemişti. Ateşin üzerinde kuracağı herhangi bir egemenliği istemiyordu. Marlo'yu tanımlayan sözcüklerden biri değildi ateş, onun sonunu getiren alevler şimdi özünün bir parçası olabilirdi ama kimliğinin bir parçası değildi çünkü Doğrucu buna izin vermemişti.

Şu kız, Korvina, yalnızca birkaç saniye içinde söylediklerileyle Marlo'nun kimliğinin sağlamlaştırıp korumaya çalıştığı duvarlarını yıktığının farkında dahi değildi. Nereden bilecekti ki?

Korvina'nın gözünde Marlo kendisi değildi ve bir düzenbaz olarak yaşadığı onca yılın ardından şimdi yüzünü gizleyip değiştiren bir maske takmıyorken olduğuna inandığı kişi olarak görülmemişti. Kız, derin bakışları üstüne konduğu andan itibaren onda sadece ateş gücünü görmüştü ve Doğrucu bu gerçeği kaldıramadı. Özündeki alevler adına sıçradı, şakalarına bulaştı ve geleceğinin dört bir yanını sardı.

Marlo kendini tanıtma fırsatı bile bulamamıştı. Korvina'ya adını bile söyleyemedi çünkü önemli olan adı değildi. O birkaç saniye yalnızca ateşten ibaretti ve bu yüzden belki de alevlerin bir kez daha dört bir yanını sardığını hissetti.

Yakından baktığımda Marlo'nun ensesindeki tüylerin havadaki ısıya rağmen diken diken olduğunu gördüm. "Marlo," diye seslendim ona, adıyla. "Marlo, ellerini küpeşteden çekmen gerek."

Ama büyüsü, gömleğinin katlanmış olduğu dirseklerine ilerlemeye başladığında Marlo küpeşteyi sıkmayı bırakmadı. Parmaklarının eklem yerleri bembeyaz kesilmiş, sanki tüm kanı uzun zaman önce ellerini terk etmişti.

Yapabileceğim tek şey onu omuzlarından ya da gövdesinden tuttuğum gibi geriye çekmeye çalışmaktı ve bunu yapmak üzereydim de. Arkamdan bir sesin, "O iyi mi?" diye sorduğunu duymasaydım eğer.

Kaptan.

"İyi," diye yalan söyleyiverdim. Yalanımın bir yalana benzemediğinden de ufak bedenimle iki büklüm Marlo'yu gizlemeye çalışırken kaptanın gözüne alışılmışa aykırı gelmediğimden de emindim. "Okyanusun kokusu midesini bulandırıyor biraz, hepsi bu."

Ne büyük bir yalan ama.

Şimdi *ateşin yegâne sahibi olsa bile Marlo ona değil, okyanusa sevdalı. Hem de çocukluğundan bu yana.*

"Ne yazık." Maça yüzünü buruşturduğunda bana hemen arkamdaki Marlo'nun düştüğünü düşündürtecek bir ses duydum. Yüreğimde korkuyla ama zihnimde hiçbir şey olmadan ona döndüğümde de küpeşteye sırtını dayamış oturduğunu gördüm. Göğsü hâlâ şiddetli ve ağır nefeslerle inip kalkıyordu ama omuzları sarsılmıyordu şimdi. Görebildiğim kadarıyla bilinci de yerindeydi. Kendine doğru çektiği dizleri ayrı, tamamen normal gözüken dirsekleri de dizlerinin üstündeydi. İyice dağılıp tel tel olmuş altın saçlarının arasında kaybolan keskin gözleri yukarıda, karşısında dikilen Maça'nın kendine bakan gözlerine dikilmişti. Kaptana bakışında Marlo'ya dair çok şey yoktu. Az önce dirseklerine dek varmış ateş, oradan çekilir çekilmez gözlerine oturmuştu sanki.

Ancak Marlo'nun ela gözlerinde görünce tanıdım kaptanın çakmak çakmak gözlerinde de gördüğüm kıvılcımı. İkisinin gizli ama ortak özelliği, onları onlar yapan parçaların diğerlerine görünmez kılınmış olması lanetiydi.

Kaptan da gördü ve o da tanıdı kendi gözlerini esir alan tutuşmayı. Belki aynaya her baktığında gördüğü ateşi ilk kez bir başkasının gözlerinde buluşuydu bu. Ve belki bu yüzden bakışlarını Marlo'dan istemeye istemeye ayırdı. Doğrucu'nun arkasında kalan okyanusa baktı, Marlo'nun okyanusun önünde nasıl durduğunu gördü. Onu tutanın okyanus olmadığını biliyordu.

Kaptan arkasını döndüğünde bile Marlo gözlerini ondan ayırmadı. Sadece baktı, yavaş adımlarla uzaklaşmasını izledi. Öyle ki Maça görüş alanından bütünüyle çıkana dek gözlerini kırpmadı bile.

Bense ancak Maça gittikten ve Marlo'nun başı usulca öne düştükten sonra fark ettim küpeştedeki izleri. İki siyah yanık izi, bir çift el can havliyle en yakında her ne varsa ona tutunurken aralarında bırakacakları mesafe kadar uzaklardı birbirlerine.

Marlo'yu kaldırmak için yanında diz çöktüğümde bana bakmadı. Bakmasını dilerken buldum kendimi.

Mutfağa gittiğimde bile aklım Marlo'daydı.

Ben tezgâh olarak kullanılan yerin üstünde otururken Doktor hemen yanıma küçük bir çuval domates koyduğunda zihnimde hiçbir şey yokmuş gibi davranmak hayli güçtü. "Kilerdeki domatesleri çürümeden önce tüketmemiz gerekecek," dedi Doktor. "Zaten çok fazla değiller."

Domateslerden birini kabuğunu soymak için parmağımla yokladığımda Doktor bana daha önce herhangi bir mutfakta hiç bulunmamışım gibi baktı. Hiçbir şey yapmayarak bile bu devasa adamın sabrının sınırlarını zorlayıp durduğumu hissettim fakat onun görüntüsü sakindi. Yine de kafası karışıktı şimdi, o kadarı belli oluyordu yüzünden.

"Memleketimde domateslerin kabukları elle kolayca soyulur," dedim kendimi açıklama ihtiyacı duyarak. Doktor'un benden nefret etmesini istemiyordum. Ya da aptal olduğumu düşünmesini.

"Dur tahmin edeyim, Pozzolona yakınlarında küçük bir kasaba mı?"

"Hayır, S..." Az kalsın *Sosna* diyecektim. *Monteri'nin başkenti Sosna. İnsan dünyasının bir ülkesi olan Monteri'nin.* Doktor cevabımı beklerken tek kaşını belli belirsiz havaya kaldırdı. "Hayır."

"Pekâlâ," dedi sonra, sesi kalın olsa da gür değildi.

"Korsanların soru soranları sevmediğini sanıyordum."

Ben oturduğum yerden uzanabildiğim tek bıçakla domateslerin kabuklarını soymaya koyulmuşken Doktor da kullanacağı malzemeleri çıkarıyordu. Boğazından yükselen kıkırtı kap kacak seslerine karıştı. "Sen bir korsan değilsin. Soruları sevdiğin gibi soru soranlardan da hoşlandığını düşündüm."

Domatesleri soymaya kısacık bir ara verip Doktor'a baktım. Yüzü telaşsızdı. Hiç yoktan var olup mutfağının bir kısmını işgal etmiş bir kız için işleri kolaylaştırmaya mı çalışıyordu? Canım sıkılmasın diye mi uğraşıyordu?

"Severim," dedim ona. "Ama sorguya çekilmeyi sevmem. Cevaplar hak edilmelidir."

Doktor gülümserken yüzünü benden tarafa döndü. Belki de sandığım kadar sinirlerini bozmuyordum. "Öyle olsun. Sırlarını kendine sakla. Akıllıca olan budur."

"Ama merak ettiğim bir şey var," dediğimde sesim kendi kulağıma biraz fazla hevesli geldi. "Önemsiz, küçük bir husus. Bu konudaki merakımı giderirsen sahip olmak istediğin önemsiz, küçük bir bilgiyi veririm sana."

Doktor içinde şüphe olmayan gözlerini kıstı. "Dinliyorum."

"Gerçekten bir doktor musun? Geminin doktoru demek istiyorum, sen misin?"

Olur da Marlo'ya kötü bir şey, herhangi bir şey, olursa onu getirmem gereken kişi sen misin?

Doktor başını iki yana salladı. "Hayır, doktor falan değilim. *Martes*'in gerçek bir hekimi yok ama herkes dikiş dikmeyi az çok bilir." Bir anlığına öylece baktı bana ve gördükleri her neyse sanki acınacak şeylerdi. "Kafanın karışmasını anlıyorum," diye devam etti sonra. "Madem mutfağımı paylaştığım sensin, öyleyse bu bilgiyi senden esirgemeyeceğim. Herkes bana 'Doktor' diyor çünkü kaptan bana böyle seslenir. Uzun isimlerden hiç hoşlanmaz."

Başımı sallayıp elimdeki domatese bakmak için düşürdüm bakışlarımı.

"Şimdi, senin vereceğin bilgiye gelelim."

"Benim bilip senin bilmediğin neyi öğrenmek istersin, Dragomir?"

Bir süre beni izledi. Bunu yaparken aklına gelmemiş bir soruyu çağırıyor gibi gözükmüyordu. "Adın ne?"

Gözlerinde sorusunun gerçekten bu olup olmadığını aradım. "Önemsiz bir bilgi demiştim."

"Burada isimlerin bir önemi yoktur."

Bast'ın yalnızca adını Maça'ya söylediğinde Marlo'nun hakkında nelerin ortaya çıktığı aklıma geldiğinde burnumdan soğuk bir nefes vererek güldüm. "Buna inanmayı öyle çok isterdim ki."

"Doğruyu söylüyorum," diye direttiği sırada bir doğrama tahtasını önüne koydu. "Diğerlerinin ilgisini çeken kazandığın isimler, kimse-

nin gerçekten ilgilenmediği adının önüne ya da arkasına gelen sıfatlardır. Birilerinin kaptanın adını söylediğini duyduğun oldu mu hiç?"

Kazandığım isimler... Datura avcısı, Köprü, Gümüş Yürek...

"Öyleyse neden adımı bilmek istiyorsun?" Bıçağım elimdeki domatesin yüzeyinden epey içeri girmiş, soluk kırmızı bir leke ebediyen bluzumda kalmıştı.

"Çünkü merak ediyorum. Önemsiz, küçük bir merak."

Doktor'un gözleri kahverengiydi ama bundan da önemlisi, merhametliydi. Görünüşü benimkine tek bir yönden bile benzemeyen bu adama bakarken bir anlığına aynadaki yansımamı görür gibi oldum. "Eira." Cevaplar hak edilmeliydi ve Doktor yeterince hak etmişti bunu bilmeyi. "Adım Eira."

Gülümsediğinde gözlerinin dış kenarlarında kırışıklıklar belli etti kendini. "Güzel bir isimmiş."

Ona Korvina hakkında sorular sormak istesem de mürettebatın yalnızca bir üyesi hakkında sorular sormak benden şüphelenmesine yol açardı. Şu an böyle bir kuşkuyla karşı karşıya kalmak da beni çıkış yolunu bulmamın güç olacağı bir duruma sokabilirdi. Elimdeki domatesi tamamen soyduktan sonra kenara koyarken, "Ben mürettebatla ilgili her şeyi öğrenmeden önce bana onlarla ilgili genel bilgileri vererek işimi kolaylaştırmak ister misin?" diye sordum. Gözlem yeteneğim geçtiğimiz yıllar boyunca mükemmel hâle gelmediyse de gelişmişti ve şimdilerde yeteri kadar zamana sahip olduğumda neler öğrenebileceğimi ben bile önceden kestiremiyordum.

Doktor'un gözlerinde gördüğüm merhametin aynısının benim gri gözlerimde de bulunduğunu görmesini dileyerek bekledim. Gözlerime baktığında zararsız olduğumu göremezdi çünkü bu doğru değildi. Ama bağışlamanın mümkün olduğu vakit, tercihimin incitmekten yana olmadığını anlamasını istedim. *Sen bir korsan değilsin,* demişti. O da bir zamanlar korsan değildi.

"Bu mutfak sohbet dinlemeye alışkın değildir," dedi ve başka da bir şey söylemedi.

"Senin anlayacağın, saatlerimiz sessizlik içinde geçti."

"En azından güneşin altında çalışman gerekmiyor." Marlo'nun üstünde gömleği yerine beyaz ve bol bir bluz vardı şimdi. O, güverteyi paspaslamaya devam ederken saniyeler önce ıslak olan tahtalar çoktan kurumuştu bile. Aniden başını öne eğip kızarmaya başlamış ensesine sert bir tokat indirdi ve ardından elinin içini inceledi. "Bu sinekler kanımı değil ruhumu emmeye çalışıyorlar sanki." Avucunu bana doğru açtığında elinin ortasında cılız, düz bir böcek vardı. "Bugün üstümde yakaladığım ikinci bu. Okyanusun ortasında ne işi var bunların?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum ama şimdiden alışsan iyi edersin, Marlo. Gideceğimiz yerde bunlardan bolca bulacağız."

Bataklık Bölgesi'nde.

Geminin bir ucundan kaptanın, "Kora!" diye bağırışını işittiğimizde ikimizin de yüzü kaptanın kamarasından yana döndü. Güverteye bakan pencerelerin koyu renkli perdeleri biz gemiye adım attığımızdan beri bir kez bile aralanmamıştı.

Korvina hızlı adımlarla yürürken Marlo'ya gelişigüzel bir bakış attı ama bakışları ikinci kez Doğrucu'yu bulmadı. Kamaraya girmeden önce kapıyı tıklattı ve ardından kapıyı kapatışı ne sert ne de hafifti.

Sonrasıysa sessizlik. İçeride her ne konuştularsa birazı bile güverteye taşmadı.

Gemi, *Martes*, kendi başına yeterince tuhaftı sanki ama üstünde gezinen feyler de onu daha az tuhaf kılmıyordu.

Bekledik. Marlo ve ben, gökyüzünün önce pembeye, ardından turuncuya ve nihayet laciverte boyanmasını bekledik. Yıldızları gördüğümüzde yatakların olduğu kamaraya indik. Gerçekten de korsanların çoğu, tıpkı İvaylo'nun söylediği gibi uyumak için hamakları seçmedi. Bizim hamaklarda yerimizi alma sebebimiz de uyumak değildi.

Duyabildiğimiz tüm soluklar yavaşlayıp karanlıkla bir olurken hamaklarımızdan sessizce indik. Çizmelerimiz ayağımızda, pelerinlerimiz de sırtımızda değildi. Marlo'nun saçları dağınık, benim kulaklarım gizliyken güverteye yürüdük.

Tepemizdeki dolgun ayı gördüğümüzde onlarca beden, tahta zeminde yan yana derin uykudaydı. Çoğunun üstünü örten bir kumaş yoktu. Kimisi kolunu yastık yapmış, kimisi küçük yastığını güverteye taşımıştı.

Korvina geminin kıç tarafında, dümenin yakınlarında ayakta bekliyordu. Gemiye sırtını dönmüştü, başının öne eğik oluşu bana okyanusa baktığını düşündürttü. Karanlık, geminin hemen dibinde başlıyor olsa da ayın su yüzeyindeki ışıltısını görebiliyorduk. Ama içimden bir ses, Korvina'nın çok daha derinleri görebildiğini söylüyordu.

O önüne dönerken sabah her nasılsa görmediğim, sağ dirseğinden omzuna dek uzanan büyükçe bir dövme dikkatimi çekti. Renginden emin olmamakla birlikte koyu mavi olduğuna inandığım pek çok dalga birbirine karışmış, derisinin derinliklerine işlenirken de çözülmemişlerdi.

"Yalnız değilsin." Beni görüyordu görmesine, ama mavi gözleri benim bakışlarımı bulmasın diye uğraşıyordu sanki.

"Benim öğrendiğim her şeyi o da öğrenecek."

Korvina derin bir nefes alırken Marlo'ya bir adım yaklaştı. "Görebilir miyim?"

Kanatlarını kastettiğini fark ettiğinde Doğrucu başını iki yana salladı. Kalın kaşları dingin, dudakları kıpırtısızdı. Neredeyse tüm mürettebatı uykuda olan *Martes* bile şimdi onun suratından daha hareketliydi.

Korvina, "Öyle olsun," dedikten sonra kısa bir süre durdu. Ne söylemek istediğini bilmeyen birinin duraksaması değildi bu. "Adının Marlo olduğunu söylediler. Peki kendin için seçtiğin isim nedir?"

İsimler, sıfatlar...

Marlo kaşlarını çatıp bir adım geriledi. Korvina'ya yakın durmak onu huzursuz etmişti belli ki. "Ne saçmalıyorsun?"

Kızın gülüşünün güzelliği akıllara sığmaz türdendi. Şüphesiz, yalnızca su değil, suyun duru güzelliği de bahşedilmişti ona. Boynuzlarını gizleyen havayı dört bir yana dağıtırken acele etmedi.

Ortaya çıkan boynuzların Doğal Denge'nin işi olduğu aşikârdı, öyle olağanüstülerdi. Sudan oluşan ve iki inatçı girdap gibi başından geriye kıvrılan boynuzlar... Yere düşmeyen sulardı bunlar, sürekli hareket ediyor, tıpkı dövmesindeki dalgalar gibi birbirlerine karışıp duruyorlardı. Marlo'nun ateşten kanatları nasıl yakmıyorsa onun sudan boynuzları da saçlarını ıslatmıyordu.

Elini şöyle bir kaldırmasıyla az önce gözlerini dikmiş olduğu karanlık sular geminin gövdesine çarparak yukarı sıçradı. Birazı güverteye döküldü ama mürettebattan tek bir kişi, alışmış olduğu bu ses yüzünden uyanmak şöyle dursun, uykusunda kıpırdanmadı bile. "Ben bir Dalgakıran'ım."

"Diğerleri biliyor mu?"

Yıldızlar boynuzlarında ışıldarken Korvina başını sallayarak onayladı. "Bazıları."

"Ama tümü değil. Diğer herkes olduğu ve bildiği her şeyi bizden sakınırken sen neden ne olduğunu bize açık etmeye karar verdin?"

Korvina Marlo'ya doğru bir adım atmak istemiş de az önce kendinden uzaklaştığını hatırlayıp vazgeçmiş gibi gözüktü gözüme bir an. Yüzünü tekrar okyanusa, sırtını da tekrar bize döndü. "Doğal Denge'nin işleyişi mantıklıdır ama tüm yönleri kavranamayacak kadar da beklenmedik sürprizlerle doludur. Senin varlığından haberdar değildim. Bu lanetin bir tek beni bulduğunu ve ömrümün sonuna dek yürüdüğüm yolda yalnız olacağımdan her şeyi anlamaya çalışırken düşüp duracağımı düşündüm."

"Sen ve ben, aynı değiliz Kora." Marlo'nun sesi sakindi, sabahki nöbetine sebep olan düşüncelerin yakınlarında yüzmüyordu zihni.

Kız hiddetle omzunun üstünden Marlo'ya baktı. Öyle ki çok değil, biraz daha sertçe dönseydi kendi boynunu kırıp oracıkta yere yığılabilirdi. "Adım Korvina. Kora değil."

"Evet, elbette. Kaptan sana Kora diye seslenince..."

"O kaptan olduğu için bana dilediği gibi seslenebiliyor." Sesindeki hiddet tümüyle ortadan kaybolmamıştı fakat her ne söyleyecekse okyanusa bakarak söylemek, onun için işleri kolaylaştırıyordu sanki. Çünkü derin bir nefes aldıktan sonra tekrar önüne döndü. "Sen ve ben, birbirimizi yalnızca biz anlayabiliriz. Onlar yalnız ve anlaşılmaz olmanın ne olduğunu bilemezler."

"Marlo yalnız da anlaşılmaz da değil ve hiç olmayacak," diye araya girdim. Korvina'ya doğru bir adım attım ve mavi gözleri benim gözlerimi bulduğunda oradaki kararlılığı görebildiğini biliyordum. "Ben hayatta olduğum sürece hiç."

Ve Zaina.

Ve tüm ailesi.

Ama ona baktığımda Marlo'nun gözleri ne benim üzerimdeydi ne de Korvina'nın. Bakışlarını okyanusun karanlıklarına dikmiş, belki bir şeyler düşünüyor, belki gerçekten yalnız hissediyor ve anlaşılmak istiyordu. Alevlerini suya emanet etmek miydi yoksa gönlündeki? Ateşinin okyanusta boğulmasını izlemek miydi?

"Nasıl?" diye sordu. Sesi hâlâ sakindi ama daha kırılgandı. Belki de bu konuşmanın bir parçası olmak yerine şimdi hamağımda uykuda olmalıydım. "Gücüne sahip çıkıyormuşsun gibi gözükmeye çalışıyorsun ama az önce bir lanet olduğunu söyledin. Onu isteyerek almadıysan nasıl aldın?"

Korvina'ın yüzü hafifçe yana döndü. "Bir korsan değildim ve yüzme bilmiyordum."

"Sırf yüzme bilmediğinden mi tutundun suya? Yaşamayı gerçekten bu kadar çok mu seviyorsun?"

Korvina hışımla Marlo'ya döndü yine. Ona bakarken yüzündeki ifadeden dargın olduğu kanısına vardım. Küpeşteyi tutarken yumrukları da sıkıydı, ay ışığı altında o kadarını görebildim. "Çaresizliğin neye benzediğini unuttun mu yoksa?"

Marlo yarım yamalak ama küçümser bir gülümsemeyle yanıt verdi. Unutmamıştı. Birazcık bile.

"Sen peki? Beni suya attıkları gibi seni de ateşte terk mi ettiler? Bana öyle bakma, öğrenmek istediğim için suçlayabilir misin beni?"

"Kimse beni terk etmedi. Eğer öyle bir şey varsa ben onları geride bıraktım."

Şimdi geminin kıç güvertesinde durmuş bu iki kişinin arasındaki gerilim elle tutulur boyutlarda değildi. Korvina kolsuz mor ceketi, örgüleri ve kulağındaki küpelerle gerçek bir korsana benziyor ama hemen yanımdaki Marlo, üstündeki siyah gömlekle geceye karışıp yok olmak pahasına da olsa buradan gitmeye hazır gözüküyordu. Garipti bu görüntü.

"Ama geri döndün," dedi Korvina, başı biraz yana yatmış, yarı kapalı gözleri boynuzlarından seken ay ışığıyla değil, merakla ışıldamıştı. "Değil mi?"

Marlo sessiz kaldı. Sessizlik ona pek yakışmazdı. Bu yüzden Korvina ondan hoşlanmayacak; onun acayip, hatta belki itici olduğunu, çevresine kimseyi yaklaştırmayan burnu havada biri olduğunu düşünecekti. Marlo'yu kendisinin görülmek istediği şekilde görmemişti başta. Ve belki Marlo, kızın gözünde kim olduğunu önemsemiyordu artık.

Korvina konuşmaya devam etmeden hemen önce derin bir nefes alırken kimse gözlerini kırpmadı. "Haklısın. Sen ve ben, hiç de aynı değiliz. Ama güvenebileceğin başka kimse olmadığını anladığında bana güvenebileceğini bil. Ben sana herhangi bir Çürük'ten, herhangi bir Darka'dan ya da Çiftçi'den daha yakınım, Marlo. Seni kollarım. Çünkü varoluşlarımız, uzaktan bakmak gerekse de birbirlerine benziyor. Bir terazinin iki ucundayız ama eşitiz. Bunu görmeni diliyorum. Şimdi değilse de yakında. Ne olduğunu kimseler bilmezken onlara bunu söyleyen ben olmayacağım. Aynı ketumluğu sizden de bekliyorum. Şimdi gidin ve uyuyun, Maça sabah zor uyananlardan hiç hoşlanmaz."

Biz Korvina'yı kıç güvertede bir başına bırakırken rüzgâr yoktu. Kızın hareketsiz saçlarının üstündeki boynuzlar da görünür değildi. Maça'nın -kaptanın- gemisinde gezinenlerin ne kadar eşi benzeri bulunmaz kimseler olduğunu bilmemesini komik buldum önce. Ama sonra yanık izleriyle bezeli küpeşte ve Maça'nın çoktan her şeye yakınını biliyor olabileceği aklıma düştü.

Korvina'nın tehlikeli olduğunu düşünmüştüm ama Maça, Korvina'dan da tehlikeliydi.

Dalgakıran'ın söylediklerini düşündüm daha sonra. Onun lafları bir gemicinin laflarına hiç benzemiyordu. Doktor'dan çok Bast'ın seçebileceği sözcüklerle konuşuyordu. Belki Marlo ve ben ne kadar buraya aitsek o da o kadar *Martes*'e aitti.

Hamaklara varmadan Marlo'yu durdurdum ve ona bizi bir kez bile terk etmediğini söyledim. Doğrucu yalan söylemediğimi biliyordu, yine de bana inanmadı. Onun inançlarını kendisi dışında kimse değiştiremezdi. Hakikatin kendisi bile.

RUHUNDA HIRSIZLIK OLANLAR

Bir kalem ve boş bir kâğıt... Keşke elimde en azından bu kadarı olsaydı.

Martes içinde olmanın fena olduğu bir gemi değildi. En iyi özelliği de buradaki günlerin, diğer herhangi bir kara parçasının üstündeki günlerden daha hızlı geçmesiydi. Ama keşke bir kalemim ve kâğıdım olsaydı. Keşke bir şeyler yazabilseydim çünkü zihnimin içindeki tüm düşünceleri ya da öğrendiklerimi toparlamak her zaman kolay değildi. Öte yandan yazabiliyor olsaydım...

O sabah Doktor, mutfağa her zaman geldiği saatte gelmedi. Tuhaftı bu, Doktor'un sahici bir düzen anlayışı vardı, öyle ki geçmişine dair hiçbir şey bilmediğimden çok önceleri bir asker olabileceğini düşünürdüm bazen. Saçı da sakalı da yoktu, yine de mutfağa adımını atmadan önce kapının tam önünde başını bir bandanayla tamamen örterdi. Her zaman. Mutfaktayken kalın saç örgülerimi açmama izin vermez, ellerini sık yıkar ve her zaman aynı vakitte mutfağa gelirdi.

Ama o gün gelmedi.

Endişelenmenin hakkım olmadığı fikrini benimseyerek günlerdir yaptığım işi yapmaya koyuldum. Kalan domatesleri soydum, patatesleri doğradım, kilerden her ne gerekliyse onları taşıdım ve büyükçe bir tencerede su kaynattım. Korsanlık, çoğu kimselerin düşündüğü gibi bir şey değildi şüphesiz.

Marlo paspasıyla sildiği tahtalara iki kez sertçe vurduğunda başımı yukarı kaldırıp gülümsedim. Ara sıra yapıyordu bunu, özellikle kimsenin ona bakmadığını hissettiğinde. Kendini güvende ve sakin hissettiğinde.

Bakışlarımı indirdiğimde kapının dibinde elleri hâlâ bandanasında gezinen Doktor'u gördüm. Gözlerinde her zamanki ciddiyet vardı. Ben de aynı ciddiyete bürünüp işime devam etmeye koyuldum fakat Doktor beni şaşırtarak, "Günaydın," dedi.

Bana ne zaman bir şeyler söylese ben onu bunu yaptığına pişman edecek şeyler söylüyor ya da soruyor ve hemen ardından derin bir sessizliğe gömülmesini izliyordum. Yine aynısını yaptım. Her şeyin yolunda olup olmadığını sordum. Çünkü endişelenmiştim. Çünkü Doktor, Bast'ın aksine bana kısmen haklı bir öfkeyle bakmıyor ya da Korvina'nın yaptığı gibi bakışlarını itinayla benden uzak tutmuyordu. Beni Maça gibi tepeden izlemiyor, ağzımdan laf almaya çalışmıyor ve geminin üstündeki diğer herkesin gözlerinde gördüğüm o hiddetle karışık kuşkuyla bakmıyordu bana. Adımı bildiğindendi belki. Her nedense sırf adımı biliyor diye beni diğerlerinden daha iyi anladığı hissine kapılmıştım ve bu, en hafif tabirle, ahmaklıktan başka hiçbir şey değildi.

"Neden sordun?"

"Geciktin."

Boyu öyle uzundu ki bana yaklaştığında çenesinin altını, alnını örten lacivert bandanadan daha iyi görüyordum. Tek kaşını kaldırarak baktı bana. Ardından lekesiz, beyaz önlüğünü üstüne geçirip iplerini sıkmaya koyuldu ve tek kelime daha etmeyeceğini anladım. Her zaman böyle olurdu.

Ama tahmin ettiğim gibi olmadı. "Tüm bunları tek başına halledebileceğini bildiğimden erkenden çıkıp gelmedim," dedi.

Bundan ne anlamam gerektiğini düşünürken yüzümü buruşturmamak için çabaladım. Sonra tekrar baktım ona, başka biriymiş gibi bu sefer. Çünkü Doktor kendi gibi davranmıyordu.

"Sen yokken düzeni bozmayıp devam ettireceğimi mi düşündün?"

Bir bitkinin derdini anlamaya çalışıyormuş gibi baktı bana ama sorduğum sorunun arkasında bana duyduğu güvenin boyutlarını anlamak arzusu yatıyordu aslında.

"Düzenimi bozmadın," dedi bariz olanı görmem için. Ocakta su kaynıyor, buharı mutfağa doluyordu.

Kimi zaman okyanusun kokusunun ya da sesinin zihnimi bulandırdığından şüphelenirdim. Gemicilerin çoğunluğu zeki olanlardan oluşmazdı ama belki çoğu, gemici olduktan sonra sersemleşiyordu. Bir anlığına aklımın eskisi kadar sivri olmadığını, düşünerek vakit kaybettiğimi ve zihnimi bir kenara koyup öylece konuşmayı sürdürmeyi düşündüm. Her şeyi dikkate almaya çalışırken hiçbir şeyi yazamamaktan ve görüşlerimi yeteri kadar dile getirememekten bitkin düşmüştüm.

"Benden nefret mi ediyorsun?" diye soruverdim sonra. Tuhaftır ki bu bana kendimi oldukça iyi hissettirdi.

Doktor'un bandanasının hemen altındaki kaşları çatıldı. "Bu da nereden çıktı?"

"Bu gemide tanıştığım kimseye benzemiyorsun ama aynı onların yaptığı gibi benden uzak duruyorsun. Her soruma bir başka soruyla cevap veriyor, bazen söylediklerimi duymazdan geliyorsun. Beni tanımıyorsun, evet ama hâlâ bilmiyorsan diye söylüyorum, Dragomir, ben senin düşmanın değilim."

Ne için ihtiyaç duyduğunu bilmediğim kısacık bir sessizliğin ardından, "Arkadaş olmak mı istediğin?" diye sordu.

"İşte, gördün mü? Ben de bundan bahsediyorum!"

Ellerini iki yana açtı ama yüzünde hiç de teslim olur gibi bir ifade yoktu. "Pekâlâ, haklı olduğun noktalar var, o kadarını kabul edeceğim. Ama senin de yukarıda tahtalara vurup duran sarışının da neyin peşinde olduğunu anlayabilmiş değilim. Ne istiyorsun?"

Ne istiyorum?

Doğal Denge aşkına, öyle çok şey istiyorum ki...

Söylesem inanmazdın bana.

"Yalnızca içinde bulunduğum bu gemiyle ve yan yana uyuduğum feylerle ilgili bilmem gerekenleri. Böylesine dışlanmış hissetmek istemiyorum."

Sürekli bir başka yere ait hissetmek ve kaçmayı dileyip dur*urken dışarıda kalmak istemiyorum.*

Kabul görmek istiyorum, hepsi bu.

Doktor kapıdan yana bir bakış attıktan sonra bana döndüğünde, "Bu konuşmayı kaptan duyarsa, Eira..." diyordu ki sözünü kestim. Beni neyle tehdit etmeyi planladıysa bilmeyi hiç istemiyordum.

"Duymayacak. Söz veriyorum."

Doktor'un bakışlarının arkası boştu şimdi. Onu sürekli önlüğüyle ve bandanasıyla görmeye alışmış olsam da mürettebattaki diğer herkes kadar korsandı. Üstelik bıçaklarını pek çok şekilde kullanmayı diğer herkesten iyi bildiğinden onlardan bile daha iyi bir korsandı belki. Bu gerçeği kendime hatırlatmayı ihmal etmeyecektim. "Seni tanımıyorum. Sözün benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Dişlerimi sıkarken gözlerimi kırpmadım. Bu gemiyle ilgili acayip olan şeylerden bir diğeri de üzerinde yalnızca birkaç adımla da olsa dolaşmış kimsenin sık göz kırpmıyor oluşuydu. "Duymayacak."

"Yalnızca üç soru sorabilirsin. Bugün tahammül edebileceğim soruların sayısı bu. Şimdi, ne bilmek istiyorsun?"

Nereden başlamam gerektiğini pekâlâ biliyordum. "Bir kız var. Adı Korvina."

Doktor iri kollarını göğsünde kavuşturup tek kaşını kısacık bir anlığına kaldırdığında rahatsız olduğunu anladım. Onunla ilgili sorular sormamı, onunla ilgili sorular cevaplamayı istemiyordu anlaşılan. Büyük bir kumar oynayacak, Doktor'un zaten bildiğini varsaydığımdan ona Korvina'yla ilgili bildiklerimi açık edecektim.

Yanılmaya alışmış birinin haklı çıkmasının zor olduğuna inanılır.

Eh, bu hiç de doğru değil.

"Gözlerim keskin, kulaklarım sağlamdır. Kızın suya neler yapabildiğini gördüm. Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

Doktor'un çenesindeki kaslardan biri seğirdi. "Düşmanım olmadığını söyledin ama bu soruyla niyetinin iyi olduğunu da sezemiyorum."

"Sözlerime inanıp inanmadığın konusunda bir karar ver, Doktor. Bana bak ve söyle, bir yalancının yüzü mü bu? Kaypak birine benziyor muyum ben?"

Doktor aldığı derin nefesi verdikten sonra konuşmaya başladı. Sesi normalde olduğundan bile kalın, her zamankinden daha alçaktı. "Korvina, önceden yalnız bir hırsızdı. *Martes*'e çıkacak kadar yürekliydi

ama çaldıklarını yakalanmadan götürebilecek kadar becerikli değildi. Sular soğuk olsa da yelken açtık ve Maça onu kalasta yürüttüğünde limandan çok uzaktaydık. Kız suya düştüğünde gözleri bağlı olduğundan sivri dişli balıkların hiçbirini görmedi ama önemi yoktu. Balıklar ona ulaşamadan öldü."

"Korvina'yı öldüren Maça mıydı?" diye sordum gizleyemediğim bir hayretle. Şimdi emrinde çalıştığı kaptan mıydı? *Öyleyse neden...*

Doktor başını yavaşça iki yana salladı. Normal bir günde pek de çevik bir adam sayılmazdı. "Onu kaptan öldürmedi."

Bakışlarımı indirdim. "Sular öldürdü."

"Ve sular geri getirdi."

Belki bu yüzdendi. Korvina gücünü sahiplenmiş gibi gözüküyordu ama ondan bir lanet olarak bahsetmesinin sebebi buydu belki. Tıpkı Marlo'nun şömineye bakarken yüzüne oturan öfkesinden anladığım gibi Korvina da suları hiç affetmemişti.

"Kaptan, kıza şimdi sahip olduğu her şeyi vadetti," diye devam etti Doktor. "Onun için çalışmasını istedi. Böyle bir gücün korsanların işine nasıl yarayabileceğini biliyordu."

"Merza," kelimesi kaçtı ağzımdan. Suların efsanevi, kuyruklu insanları gerçek miydi, değil miydi, bilmiyordum. Bu yüzden başka bir şey söylemeden önce Doktor'un tepkisini kontrol ettim. Gülünç laflar etmişim gibi bakmadı bana. Bunun beni hoşnut etmesi gerekirdi ama hiç de öyle olmadı. Hatta büsbütün huzursuzdum şimdi. "Merza izin vermez."

Araştırmalarım için okuduğum yazarı belirsiz, öncesiz kitapların bazılarında derin suların Merza'ya ait olduğu yazılıydı. Bu dünya feylerin değil, onların dünyasıydı ve dürüst olmak gerekirse birkaç saniye önceye dek, yalnızca yaşı küçük denizcileri korkutmak için anlatılan halk hikâyeleriyle var olduklarını düşünüyordum. Ama Doktor, "Merza Korvina'yı sever," dedi. "En azından Korvina'nın diğerlerine söylediği bu. Kızın sulara bir kötülüğü yok, Merza okyanusu ne kadar gözetiyorsa o da ona o kadar sahip çıkıyor. Fırtınaları dindiremiyor ya da dalgaları tümden yok edemiyor belki ama *Martes*'in gövdesi sağlam olsa dahi suyu onun için, Maça istediği için, sakin tutuyor."

Merza'nın gerçekten var olması beni şaşırtmış mıydı emin değil dim. Aklıma gelen tek bir kelime bile yoktu şimdi. Ne hissettiğimi de bilmiyordum. Kafam karışıktı ve tüm bu kargaşayla uğraşmanın sırası olmadığında karar kıldım. Bildiğim bir şey varsa o da tüm bunları Marlo'ya bir an önce anlatmam gerektiğiydi.

"Bast," dedim sonra Doktor'a. Çünkü sanki onu ne kadar çok görüyor olursam olayım hiç göz atamadığım karanlık köşeleri, ona dair ne kadar çok şey biliyor olursam olayım bilmediklerim hep daha fazla olacaktı. "Neden ya da nasıl Maça'yla birlikte çalışıyor?"

"Bast anlaması zor biri, sen de fark etmişsindir. Birkaç yıl önce bizzat çıkıp geldiğinde yanında Sera'dan başkası yoktu. Kaptana birlikte yenilmez olacaklarını söyledi. Ve öyle de oldu."

Ben konuşmaya devam etmek için can atarken Doktor, "Sana bunları anlatmış olmamın yüzünle bir ilgisi olmadığını anlamanı isterim," dedi ve konuşmaya devam ettiğinde söylemek üzere olduğum her şeyi yutmak zorunda kaldım. "Veylintonlu herkes birinin yüzünün, onun ruhunu pek de yansıtmadığını bilir. Görünüşlerin kimi bize yapışıp kalabilir türden olsa da suretler çoğu zaman kolay çıkan maskelerdir, Eira. Ruhun aksine sık değiştirilebilirler."

"Madem yüzüme güvenin yok, bunları ne diye anlattın bana, Dragomir?"

Doktor bu soruma cevap vermedi. Ben tahammül edebileceği soruların sonuncusunu da soralı hayli zaman geçmişti.

Hiçbir yere ait hissetmediğim gibi kendimi *Martes*'e de ait hissetmiyordum. Ama gece henüz yaşlanmamışken güvertede şarkı söyleyen denizcilerin yakınında durdum, kimi güzel seslerin kötü şarkılarda heba oluşunu, kimi kötü seslerin harika şarkıları mahvedişini dinledim. Yüzlerinde insanlara özgü pek çok şey gördüm fakat bazen, yüzlerinde bana ait hiçbir şeye rastlamadım. Farklı renklerde gözlerin üzerimde gezindiğini hissettim, bu gözlerin sahiplerinin de benim yüzümde kendilerine tanıdık bir şeyler bulmayı umduklarını anladım. Ama buldular mı, yoksa bulamadılar mı, bilmedim.

Marlo'ya öğrendiğim her şeyi anlattım. Marlo da bana görüp duyduklarını taşıdı. Gün geçtikçe renkleri ona döndü, her gece cildi

solgunluğunu biraz daha fazla yitirdi, her sabah uzayan saçları tepemizdeki güneşten farksız parladı çünkü kim olduğumuzu unutmak beni endişelendiriyor olsa da ona iyi geliyordu. Kaygılarını, yaptığımız anlaşmaları unuttu, ateşini hatırlamaz oldu. Fenerlerden birinin altında dururken şarkı söyleyen denizcilere katıldı ve çocukken sarhoş korsanlardan duyup ezberlediği neşeli şarkılara kötü sesiyle o da eşlik etti. Belleği onu pek çok konuda yüzüstü bırakmış gibi görünse de bu konuda yarı yolda kalmadı Doğrucu. Şarkıların sözlerinden birini bile hiç karıştırmadı.

Mutlu gözüküyordu. Kim olduğunu unutunca mutlu olması yüreğime bir dağ gibi oturdu.

Martes detaylarla doluydu ve keyif ya da neşe gibi duygular detayları kaçırmanıza sebep olurdu. Bundandır ki Marlo, onu özlemle izleyen Korvina'yı ya da Korvina'nınkinin aynısı ilgiyle kendine bakan Maça'yı görmedi. Maça'nın gözlerindeki ateş geri çekilmiş, yerini her ne aldıysa gölgede kalmıştı.

Ama ben bana yaklaşan Bast'ı gördüm. Onunla aramız iyi sayılmazdı. Kelimenin tam anlamıyla ateş ve su bile iyi anlaşırlardı da Bast ve ben hangi iki karşıt malzemeden yapıldıysak onlar yüzünden uzun süre yan yana duramazdık.

"Neden onlara katılmıyorsun?" diye sordu, bana bir şeyler sorduğu nadirdi. "Yoksa arkadaşının aksine senin ruhunda korsanlıktan çok hırsızlık mı var?"

Yok, diyesim geldi. *Benim ruhumda korsanlık da hırsızlık da yok.* Ama bu ne kadar doğru olurdu bilemediğimden sessiz kaldım.

Bast'ın üstünde neredeyse saçlarıyla aynı renk kahverengi bir bluz ve yelek vardı. Hırsızların kralı gibi değil, kayıp bir haydut gibi gözüküyordu. Her nasılsa parlak mor gözleri bile sönüktü şimdi.

"Giyinmeyi gerçekten hiç bilmiyorsun," diye söylenip önüme döndüğümde kahkaha attı.

Bast ve ben anlaşamıyor olsak da onu tanıdığım ilk günkü gibi değildi artık. Değişen pek bir şey yoktu gerçi; bana bakışları hâlâ sertti, yanımdan geçmesi gerektiğinde başını öteki tarafa çeviriyor ve mutfağa indiğinde bana bakmıyordu bile ama en azından beni tehdit etmiyor ya da canıma kastetmiyordu.

"Sen ve ben," dedi yavaşça. "Düşman değiliz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Elbette biliyordum. Düşmanı mutfakta oturmuş patates soyarken aynı mutfakta bir kâsede duran elmalardan ikisini alıp gidecek türden biri değildi o. Özellikle tam kapıdan çıkmak üzereyken elmalardan birini omzunun üstünden patates soyan düşmanına fırlatacak türden biri, hiç değildi. Benim bir tane bile düşmanım yoktu ama olsaydı ben de onun fırlattığı elmayı yakalayıp afiyetle yiyecek türden biri olmazdım.

"Size en çok parayı kim verirse onun için çalıştığınızı biliyorum," dedim. "Sana ve Maça'ya bizi öldürmeniz için bizim size sunduğumuzdan daha fazla para teklif edilse gözünü bile kırpmadan Marlo'yu da beni de öldüreceğini biliyorum."

"Arkadaşını belki, evet," dedi korkunç bir sakinlikle. Yüzüne de tehlikeli bir gülümseme yayıldı, benimle uğraşmak hoşuna gidiyordu sanki ama gözleri donuktu, öyle ki mor bir kışa benziyorlardı ve bu, dayanabileceğimden bin kat daha fazla huzursuz ediciydi. "Ama seni öldürmeden önce etraflıca düşünmem gerekir. Ayrıca, bu ikimizi düşman yapmıyor."

"Size söz verdiğim parayı veremezsem boğazımı kesmeden ya da ölümüme her nasıl sebep olacaksan onu yapmadan önce de etraflıca düşünür müsün?"

"Hayır," derken sanki ne söylediğini farkında değildi. Uzakta, şarkıya kendini kaptırmış dans eden Korvina'yı izliyordu. Ama sonra, tekrar bana döndüğünde gözlerindeki kış dinmiş, her zamanki şimşekler geri yerlerine gelmişti. "Anlaşma anlaşmadır ve sözler tutulmak içindir. Tekrar, bu bizi düşman yapmıyor."

Bakışlarımı Korvina'ya çevirdiğimde Bast'ın söylediklerini düşündüğümden ben de ne gördüğümün farkında değildim.

Bunu fark etmiş olacak ki başıyla onu işaret edip, "Parmaklarının nasıl zarifçe hareket ettiğini görebiliyor musun?" diye sordu. Sessiz Korvina'yı böyle keyifli görmek tuhaf olsa da fena değildi; kız şimdi denizcilerden birini dansa kaldırıp onu kendi etrafında döndürmekle meşguldü. Parmakları ince ve uzundu. Yüzü de normalde olduğundan çok daha genç gözüktü bana. "Biliyor musun, tüm bunlardan önce de

tanıyordum onu. Kimden, nasıl öğrendi hiçbir fikrim yok ama çok güzel lir çalıyordu. Artık telleri çekerek harika bir melodi oluşturmak için değil, çoğunlukla suyu dilediği gibi yönlendirmek için kullanıyor parmaklarını. Ne yazık."

"Çünkü sizinle burada, bu lanet geminin üstünde yaşıyor."

Cümlemi bitirene dek Bast'ın Korvina hakkında söylediklerini fark etmedim. Fark ettiğimdeyse donakaldım.

Biliyordu.

Korvina hakkında bildikleri bir yana, benim Korvina hakkında bildiklerimi bile öğrenmişti.

Nasıl?

Veylinton ruhumdan parçalar çalabilirken nasıl oldu da hırsızlarının duymaması gerekenleri de çalabileceğini göz ardı ettim?

"Maça pek değerli gemisine 'lanet gemi' dediğini duysa çok üzülürdü," dediğinde sesi uzaktı. Kollarını göğsünde birleştirmişti ve açıktaki elinin iç kısmı siyah işaret parmağını yüzüme doğrulttu. Yüzündeki iğneleyici ifadede aşina olduğum bir şeyler vardı ama tanıdıklık hissi bu sefer biraz olsun hoşuma gitmedi. "Bunun için kendinden utanmalısın."

"Ona kaptan demiyorsun," diyerek yüzüme yakın duran okları ona doğrultmaya çalıştım. "Diğer herkesin aksine."

"Maça benim kaptanım değil."

Bast sağlamdı. Dağlar ve tepeler gibi değil çünkü belli ki dağları da tepeleri de pek bilmiyordu ama kendine özgü bir dayanıklılığı vardı. Ona yenilmek istemiyorsam karşısında en az onun kadar sağlam durmalıydım. Ve şans bu ya, onun aksine ben, tam iki dünyanın kadim dağlarının ve kalın gövdeli ağaçlarının arasından çıkagelmiştim. "Öyleyse neyin?" diye sorduğumda omuzlarım geride, sırtım dikti. "Neden birlikte çalışıyorsunuz? İsteyip hâlâ elde edemediğin ne var? Yoksa gönlünü mü kaptırdın ona?"

Bast başını hızla iki yana sallarken saçlarını dağıtıp, "Hayır," demeden hemen önce sarı fenerlerin aydınlattığı yüzündeki beklenmedik tiksintiyi yakaladım. Bunu ona soran birileri olmuş muydu daha önce, emin değildim ama o ifadeyi görür görmez yalnızca uçları siyah olan, soğuk sarı, uzun ve düz saçlarıyla Zaina belirdi zihnimde. Onu gör-

meye alıştığım gibi üstünde ip askılarını fiyonk yaptığı açık mavi bir elbiseyle. Eğer birisi ona Marlo'ya âşık olup olmadığını sorsaydı Zaina da aynı bu yüzle cevap verir, hatta belki biraz daha fazla abartarak reddederdi.

Böylece yalnızca Bast'ın soruma vereceği cevabı değil, çok daha fazlasını kopardım ondan. *Çaldım.* Tıpkı onun yapacağı gibi. Yüce dağların ve uzun ağaçların arasından, yaşlı tepelerin ve genç rüzgârın içinden geliyor olsam da Veylinton'un sivri çatılı binalarının altından da geçmiş biriydim artık. O beni görmemiş ve yakalayamamıştı belki ama ben Veylinton'a bir daha hiç dönemeyecek olsam dahi onu aklımdan da anılarımdan da asla silemeyecektim.

"Kardeşin," dedim yavaşça. Öyle ki karşıdaki direğin altında, birbirlerine yakın duran hırsızların bile aşıramayacağı kadar sakince bıraktım kelimeyi havaya. "Maça senin kardeşin, öyle değil mi?"

Hafif kemerli burunları dışında birbirlerine benzemiyorlardı bile. Bast duyduklarını kolayca inkâr edebilir, bana yanıldığımı söylerken benimle dalga bile geçebilirdi ama havadaki ağırlığı hafif de olsa esintinin sözcüğü bir yerlere taşımasına izin vermeden onu kaptığı gibi beni de kolumdan yakaladı ve Maça'nın perdeleri her daim kapalı, gölgede kalan kamarasına çekti.

VARLIĞI ALIŞILMADIK OLANLAR

Maça'nın odasıyla ilgili ilk düşüncem ne geniş olduğuydu. Öyle ki kargaşa içindeki oda, bir anlığına gözlerime geminin tümünden daha büyük geldi.

Perdeleri her zaman kapalı olduğundan karanlık olduğunu düşündüğüm, gölgede kalmış bu odanın her yerinde mumlar ve fenerler vardı. Mumların hiçbiri yanmıyordu ama ortalık kesinlikle karanlık değildi.

Camın önündeki geniş ve uzun masayı gördüm, üzerine bir battaniyenin özensizce atıldığı koltuğu ve etrafa saçılmış birkaç kâğıdı da. Bast beni kapıya yaslayıp hançerini boynuma dayadığında henüz bu kadarını görebilmiştim. Çoktu bile.

"Sana düşman olmadığımızı söylediğimde yanılıyor muydum?" diye hırladı, sesi alçak olsa da tehdit doluydu. Şimdiye dek gördüğüm hiçbir Bast bu Bast'a benzemiyordu. Sanki sürekli gördüğüm öfkesi ilk defa gerçekti. Fenerlere sırtı dönüktü ama öfkesi öyle parlaktı ki yüzünün tamamını aydınlatıyordu.

"Bu sırrı ekibinden saklayarak nasıl uyuyorsun, Bast? Ya da daha iyisi, nerede uyuyorsun? Ablanın koltuğunda mı?"

Yüzünü hafifçe yana çevirdiğinde gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Bana kendini öldürtme, Eira."

Kahretsin.

"Bir şeyleri kolayca öğrenebilen bir sen misin sandın? Sen yalnızca birkaç gündür bu gemidesin. Öte yandan bu gemiye adını *ben* verdim."

Oyun oynamanın lüzumu yoktu. Haklıydı ama doğru gözlemimi dile getirdim diye özür dileyecek değildim. "Pekâlâ, neden şu hançeri yakamdan çekmiyorsun da doğru düzgün konuşmuyoruz?"

Tereddüt; en koyu rengiyle Hırsız Kral'ın gözlerinin her yerine yayılmış, moru bile geride bırakmıştı şimdi.

"Gidebileceğim bir yer yok, Bast. Kelimenin tam anlamıyla okyanusun ortasındayız. Bıçağını geri tut, göreceksin, bir şeye kalkışmayacağım."

Bast ancak beni odanın ortasına sürükledikten sonra bıçağını boğazımdan çekti. Tavan alçak değildi. Çizmelerimin altında da iyice incelmiş koyu kırmızı bir halı vardı. Odaya neyin hâkim olduğu belirsizdi ama sanki Maça burada olsaydı, o kadar da belirsiz olmazdı.

Bast çenesini yukarı kaldırdı. Elimi boynuma doğru götürmek ihtiyacı hissettiysem de yapmadım. Ben *Kuutamo*'yu sakince çıkarıp arkamda duran masanın üstüne koyarken Hırsız Kral beni izledi. Ciddi öfkesi, yüzünden biraz olsun öteye gitmemişti.

"Adımı ne zamandır biliyorsun?"

Cevap vermedi.

"Doktor mu söyledi?"

Yine cevap yok. Belki beni hafife aldığını fark etmişti de kabul edemiyordu.

"Bast..."

"Kimsin sen?" Yüzündeki öfke aniden silinerek yerini karışıklığa bıraktı. Gerçekten bilmek istediğini şimdi bu odaya birden dalan herkes, yalnızca yüzüne bakarak anlardı.

Ancak bu sefer de ben ona cevap vermedim. Bir tür büyülü lanet yüzünden yalnızca birbirleriyle iletişim kuramayan iki kişiydik sanki. Aynı dili konuşmadığımızdan bir türlü anlamıyorduk birbirimizi.

"Tuhafsın," diye söylendi. Ben bunu epey eğlendirici buldum. Ama sonra, "Kulakların kısa," dediğinde tokat yemiş gibi oldum. "Bu tür kulakları ömrümde hiç görmedim. Gemideki herkese ismini sordum. Eira adında birini daha önce hiç duymamışlar. Kimse bilmiyorsa adını gizlemenin anlamı ne?"

"Bast senin gerçek adınmış gibi konuşuyorsun."

Kaşları aniden indi. "Gerçek adım zaten."

"Öyle mi? Neyin kısaltması? Bastian mı?"

"Gülünç olma, Eira."

Güldüm ama komik bulduğumdan değil, tedirgin olduğumdan.

"Madem düşman değiliz, bana kim olduğunu söyle," diye diretti.

"Dost da değiliz."

"Bana borçlusun. Senden alacaklarım olduğundan borcunu ödeyene dek seni kollayacağıma güvenebilirsin ama belli ki sırlarla dolusun ve bilmediklerime karşı seni koruyamam."

"Beni korumana ihtiyacım var mı sanıyorsun? Daha önce seni alt ettiğimi unuttun mu yoksa?"

Bast'a sataşmak eğlenceliydi. Gerçekten öyleydi, içimden bir ses Bast'ın yalnızca gerçekten dişli bir rakip olarak gördüğü kimselerle kavgalara tutuştuğunu ve tartışmalara girdiğini söylüyordu. Bu yüzdendir ki söylediklerime karşılık vermesi beni hakikaten eğlendiriyordu.

Bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama birden açılan kapı dikkatini dağıttı. *Gelen her kimse onun gazabına uğrayacak*, diye düşündüm. Ama öyle olmadı çünkü gelen Sera'ydı. Üstünde kahverengi dar bir yelek vardı. Omzundaki zırh da yerli yerindeydi. Sera'nın görünüşüne ait hiçbir şey çok değişmezdi.

Bast, kızın bir şey söylemesine izin vermeden elini kaldırıp tekrar bana döndü. "Ben hallediyorum, Sera."

"Ondan gelmedim. Kaptan seni çağırdı. Batıdan bir gemi yaklaşıyor."

İşte.

Hırsız Kral'ın yüzünde gördüğüm, *diğer hiçbir duyguya bulanmamış tertemiz bir endişe. Belki de bunu görmek çok kişiye nasip olmuyordur.*

Batı'dan bir gemi mi?

Veylinton'dan.

Apar topar ana güverteye çıktık. Bast, Sera ve ben.

Müzik durmuş, dans eden tek bir kişi bile kalmamıştı. Öyle ki Korvina bile nefeslerini düzene sokabilmek için sık soluklanmıyordu artık.

İvaylo'nun gemideki pek çok görevinden bir diğeri de karga yuvasından çevreyi gözlemekti. Aklı sivri değildi belki ama gözleri sıradan bir feyin göremeyeceği kadar öteleri görürdü. Ona, "Atmaca" derlerdi. Hatta bu yüzden İvaylo da karga yuvasından sık sık "atmaca yuvası" olarak bahsederdi.

İvaylo'nun varlığını bildirdiği, herkesi telaşlandıran, müziği susturan ve dansı sonlandıran gemi karanlığın içinde minicik bir ışık noktası olarak bile gözükmüyordu. Maça tek gözünü sıkıca yumup öteki gözünü dayadığı dürbünüyle geride kalan karanlık sulara baktı fakat herhangi bir şeyi görmekte başarısız olmuş olacak ki dürbünü yüzünden indirdiğinde sessizdi. İvaylo'ya inanmamak gibi bir hata yapmayacaktı, hızlanma emri verdi ve bize döndüğünde yüzünde endişeye dair hiçbir şey yoktu. Olsaydı eğer, belki Bast'a benzeyip benzemediği hakkındaki görüşlerim değişirdi.

Maça hemen yanımdaki saçları karışmış, üstü başı dağılmış Marlo'ya baktı, bir hata edip etmediğini düşünüyorsa da bunu belli etmedi. Kaptanın bakışlarındaki ateşler hep oradalardı da sanki Marlo'ya bakarken dört bir yana dağılıyorlardı. Tuhaftı bu, Korvina'nın suları bile Maça'nın gözlerindeki ateşi söndüremezken hem de çok, çok tuhaftı.

Ama işte, Korsan Kraliçe Marlo'ya baktı ve peşine düşmeye cüret eden geminin hangi bayraksız gemi olduğunu hemen anladı. Hem de onun tek bir yelkenini bile görmeye ihtiyaç duymadan.

Hazard'tı. Başka hangisi olacaktı?

Öteki yanımda beliren Bast'ın bakışları da kıç güvertede dikilen Maça'nın üstündeydi. "Haklıydım," diye söylendi kendi kendine. Sonra bana döndü. Gözlerinde Maça'nın bakışlarında gördüğüm dinginliğin aynısı vardı. Anlaşılan o ki benzemediklerini düşünürken bütünüyle haklı değildim. "Senin ruhunda gerçekten de hırsızlık var."

Marlo ve ben bu geminin mürettebatına da Bast'ın ekibine de ait değiliz, diye düşündüm. *Fakat öyleymişiz gibi göz kulak olacaklar bize. Gözlerinde gördüğüm dinginlik bunun kararlılığından başka bir şey değil. Bizi kollayacaklar ancak istedikleri için değil, bizi düşündüklerinden hiç değil. Ama yapacaklar.*

Bast, o ve Maça hakkında bildiklerime karşı elinde tuttuğu kozun adımın yanı başındaki sırlar olduğunu sanıyordu.

Kimse bilmiyorsa adını gizlemenin anlamı ne, diye sormuştu ama cevabı çoktan bulduğunun farkında değildi.

Buydu işte. Nihayet öğrendiğinde, kendini bana karşı elinin altında bulunduracağı bir kozu olduğuna inandırmasıydı çünkü bilmiyordu. İsmimin pek değeri yoktu. Korsanlar ve hırsızlar arasındaysa hiç. Onunla istediğini yapabilir fakat karşılığında hiçbir şeye sahip olamazdı. Bast bunu bilmiyordu. Henüz.

Geç olsa da Hırsız Kral'ın suyuna gitmem gerektiğini anladım çünkü belli ki bu gemide olduğum sürece sadece Maça'ya değil, ona da işim düşecekti. Hem ona kıymeti olmayan bilgileri çok mühimlermiş gibi verebilir, karşılığında benim için önemli olabilecek birtakım sırları ve haberleri öğrenebilirdim.

Bast haklıdır belki. Belki ruhumda hırsızlık vardır gerçekten. Ama hile ve sahtekârlığın olduğu kesin.

"Korsanlar sarhoş, bugün gece vardiyasını almanın bir yolunu bul," diye fısıldadım ona. Kardeşi olmasaydı şimdi hâlâ Marlo'ya bakan Maça, gemisini hiçbir hırsıza emanet etmezdi. "Seninle konuşacaklarımız bitmedi."

Ama Bast o gece güverteye gelmedi. Hamakların olduğu kamaradan çıkıp sessiz adımlarla güverteye çıktığımda ortalıkta uyuyan en az iki düzine gemiciden ve hırsızdan başka kimse yoktu. Sonra belli belirsiz bir tartışmanın ucunu yakaladı kulaklarım. Maça'nın kamarasından biri kalın, öteki ince iki ses yükseliyordu ama kullanılan sözcüklerin biri bile net değildi. Maça'nın odasında her ne konuşulursa birazı bile güverteye taşmazdı.

Hamağıma döndüğümde üstümü örtmedim ve uyumak için gözlerimi yumduğumda uzun olmayan yarı fey kulaklarımın artık okyanusun sesini ayırt edemediğini fark ettim.

Bir ay boyunca Bast ve ben birbirimizi görmezden geldik. Mutfağa uğramaz olduğunda elmalardan bıktığı için gelmeyi bırakmadığını biliyordum elbette.

Sırlarla dolu aralar ne kadar açık olursa sırları yerli yerinde tutmak o kadar kolay gözükür ama hiç de öyle değildir. Marlo'nun Bast hakkında çoktan bildiği her şeyi bazen diğerleriyle konuşurken de ağzım-

dan kaçıracak gibi olurdum. Bir keresinde Maça, bana Bast'ın Hırsız Kral olmadan önceki lakabının ne olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Neden sorduğunu düşünmeye vakit bulamadan az kalsın, "Sen bilmiyor musun?" diye soracaktım ona. *Nasıl olur da bilmezsin*, der gibi. *Sonuçta diğer her şey bir yana, o senin kardeşin*, der gibi.

Rengimin attığını görmediğini umarken başımı iki yana sallamıştım. Dürüst olmak gerekirse bilmek şöyle dursun, Bast'ın önceden sahip olduğu bir başka ismi düşünmek aklıma bile gelmemişti.

Doktor'un çenesi açılmış sayılmazdı ama öncekine göre daha fazla konuşuyordu benimle. Kimi zaman günümün nasıl geçtiğini bile soruyordu. Onun sessizliği bana özel değildi gerçi, hırsızlardan da pek hoşlanmıyordu ama onu Sera'yla konuşurken görüyordum bazen. Yan yana fakat birbirlerine bir kol mesafesinde duruyorlar, öte yandan ortak sohbetlerinden hoşlanıyor gibi gözüküyorlardı. Sırlarla sarılı, normal bir günde ağaçlardan daha sessiz iki kişinin bir araya gelince ne hakkında konuştuklarını Doğal Denge bilirdi.

Hiç de tuhaf olmayan bir şekilde Korvina Marlo'dan uzak durmaya çalışıyor ve her seferinde bunda başarısız oluyordu. Öte yandan, Marlo da bazı zamanlar kendini Korvina'nın yanında bulduğunu söylemişti bana. Belki de şimdiki varlıkları gerçekten birbirlerinin yanı başında oluşmuştu.

Tüm bu süre boyunca *Martes*, tuhaflığından hiçbir şey kaybetmedi. Diğer yandan ben, onun bu tuhaflığının geminin önemli bir parçası olduğunu fark ettim. Tuhaftı çünkü *Martes*, üstünde korsanlardan oluşan bir mürettebatın yanı sıra hırsızlardan bir ekibin de uyumasına izin veren bir gemiydi. Yelkenlerin arasında Sera ve Doktor'unki gibi nice arkadaşlıklar vardı ama güven cılızdı.

Tehlikeliydi çünkü güvertesi, nice tehlikeli feylerle kıpırdanıyordu. Ağır hançerlerin, kanatlı okların ve kısa kılıçların sayısı, yürüyen kimselerin sayısından katbekat fazlaydı.

Martes'in üstünde varlığı alışılmadık pek çok kişi gezinirdi ve tam da bu yüzden, hiç beklenmedik olaylar onu bulduğunda olan bitene kimse şaşırmazdı.

Bir kez Korvina, dalgaları yatıştırırken kontrolü kaybetti ve sendelediğinde küpeşteden aşağı düşüp doğrudan sulara gömülecek gibi

oldu. Sular gürültülü, ay bulutların arkasında ve gökyüzü de yıldızsız olduğundan etraf zifiri karanlıktı. Korvina'yı yakaladıktan sonra gecenin içinden çekip alan, fenerlerin hemen altında soluklanmasını yavaşlatmaya çalışan ve Dalgakıran'ı hiçlikten farksız gözüken sulara terk etmeyen Marlo ve bendik. Bizle birlikte güvertede duran uzun boylu hırsız ya da biraz ötede vardiyasında olan korsan değildi.

Bu olayın ertesi günü İvaylo yerde sürüklediği adımlarıyla mutfağa geldiğinde Maça'nın Marlo ve beni kamarasına çağırdığını bildirdi. Tüm ocakları yanan mutfak, ilk defa o gün soğuktu.

Marlo ana güvertede beni bekliyordu. Saçları iyiden iyiye uzamış ve yüzü de benimkinden daha fazla bronzlaşmıştı. Üstündeki beyaz renkli, kolsuz, bol bluzun seyrek dikişleri çoktan sökülmeye başlamıştı.

Birbirimize tek kelime etmeden kamaraya gittik.

Oda onu en son gördüğüm zamankinden aydınlıktı. Dün gecenin aksine gökyüzünde şimdi tek bir bulut bile yoktu ve güneş ışıkları Maça'nın geniş penceresinden içeri giriyor, bulabildiği nesnelere çarpıyor ya da odanın kırmızı halısında uzanıyordu.

Marlo ve ben, kaptanın bizi neden çağırdığını bildiğimize inanıyorduk fakat bizi bekleyen Maça yalnız değildi. Arkamızdan kapıyı yavaşça kapattığımda güvertedeki seslerin hepsi yok oldu. Okyanusun üzerindeki bu oda, suların birazının bile içeri girmesine izin vermiyordu.

İçeri girdiğimizde Bast koltukta iyice geri yaslanmış ve bir bacağını ötekinin üstüne atmıştı. Ancak Maça bizi ortasında büyükçe bir haritanın açık olduğu çalışma masasının etrafına davet ettiğinde öne eğilerek dirseklerini dizlerinin üstüne koydu.

Kaptanın bakışları haritadaki devasa boşluğun üstünde durduğundan gözlerindeki alevleri görmek de ne düşündüğünü anlamaya çalışmak da mümkün değildi. Ne korsesi ne palaskası... Yalnızca krem rengi, ince bir bluz vardı üstünde, saçları her zamanki gibi kabarıktı ve böyle gözüme dağılmış gözüktü. Neredeyse onu gerçekten huzursuz eden bir şeyler varmış gibi.

Marlo da Maça'nın karşısında masaya ellerini dayadı ve aynı okyanusa düşürdü zihnini. Öte yandan haritaya bakan ben olduğumda gördüğüm, onların gördüğüyle aynı sular ve aynı kıtalar değildi.

Maça başını kıpırdatmadan Marlo'ya baktığında Doğrucu, üzerindeki bakışları hissetmemiş olacak ki çoktan içinde kaybolmuş olduğu haritayı izlemeye devam ediyordu. Kaptan, "Saçların uzamış," diyene dek de öyle kaldı.

Ancak o zaman Marlo başını kaldırdı ve Maça'ya yarım yamalak ama muzipçe gülümsedi. "Yakışmamış mı?"

Ciddiyetini korurken yüzü kasıldıysa da kaptan birazcık olsun gülmedi. "O çok değerli altın saçın konusunda kimseye güvenemiyorsan haberin olsun, Fiorenzo ve Zolani saç kesmekte usta sayılırlar artık."

"Ya senin kesmeni istersem?"

Kaptan Marlo'nun üç kardeşi olduğunu biliyordu ama söz konusu inatlaşmak olunca ne kadar ileriye gidebileceğini henüz anlamamış olacak ki, "Çok beklersin," dedi.

Marlo'nun Maça'yı ilginç bulduğu bana söylemiş olduğu bir gerçekti ama şimdi, bundan fazlası olduğunu anlamaya başlıyordum.

Doğrucu güldü ve böylece uzun zaman sonra ilk kez kendine benzedi. Saçları Kai'yle boğuşurlarken olduğu gibi dağınık, yanakları şöminenin önünde Lumi'yle resim çizerlerken olduğu gibi kırmızı ve sesi de Sorin'e bir hikâye anlatırken olduğu gibi yumuşaktı. "Sen saçımı kesmeye gönüllü olana dek kesmeyeceğim öyleyse, Maça."

Maça ona cevap veremeden ayaklanıp yanımıza gelen Bast, "Sizi buraya saçın hakkında konuşmak için çağırmadık, Doğrucu," diye söylendi. Onun sesi de bir erkek kardeşin sesiydi. Diğerlerinin bu gerçeği bilmiyor, her gün gördükleri bariz işaret parçalarını birleştiremiyor oluşları bana gerçek dışı geldi. Kuşkusuz, Veylintonlular bulmacalardan hiç mi hiç hoşlanmıyorlardı.

Bast da masanın boş kalan son kenarında dikildiğinde sessizliğe gömüldü ve sözü kaptana bıraktı.

Sessizlik içinde geçen o bir an, haritada gezinen bakışlarım merdivenleri aradı. Tüm masayı kaplasa da önümüzdeki harita ne küçük, ne yalındı! Merdivenler de Aster Gölü de görünürde değildi. Tayga'nın aşağısında yalnızca *Aldin* yazıyordu. Çamları yoktu. Dağlarının kayalık yamaçları da bembeyaz zirveleri de kozalakları da ağaç ruhları da... Hiçbiri yoktu. Kuzton'daki ihtişamlı binalar ya da o şahane kütüphane bile çizilmemişti. Veymut'ta o görkemli, devasa çam yoktu. Veymut'ta

Nos yoktu. Burada da yoktu. Eğer olsaydı onlar için bu haritanın bin kat daha güzelini çizerdi.

Marlo, "Mürettebatına güvenmiyor musun, kaptan?" diye sorduğunda dalıp gitmiş ve her ne konuşuluyorsa başını kaçırmış olduğumu fark ettim.

"Sana bir soru soruldu, Doğrucu."

Marlo kollarını göğsünde kavuşturdu. "Karşılığında ne alacağım?"

Maça avuçlarını masaya dayayıp ona doğru eğildiğinde hiç sabrı kalmış mıydı, emin değildim. "Belli ki durumun ciddiyetini kavrayamıyorsun. O yüzden açıklayayım; açık sulardayız, yakınlarda liman yok. Merza'nın suyun üstünde olmamıza müsaade ettiği sürenin geçmediğinden adım kadar eminim, öte yandan eğer Korvina doğru söylüyorsa ve bir şekilde Merza'yı kızdırdıysak yanaşmak zorunda kalacağımız kıyıların tümü ırak adalara ait. Bu adaların nicesi sahipsiz görünse de öyle değil. Dalgakıran'ın Merza'nın bize öfkeli olduğu yönündeki sözleri doğru mu, değil mi bilmek istiyorum. Çünkü değilse kıyıda boş yere geçireceğimiz birkaç tatil günü içinde *Hazard* arayı kapatabilir. Elbette hâlâ peşimizdeyse. Bekleyip öğrenmek mi istersin, Doğrucu? Yoksa şimdi bu konuda bir şeyler yapacak mısın?"

Maça'nın pervasızlığı Marlo'nun korkusuzluğuna çarptığında zihnimde iki kılıç birbirine vurdu. Belirsizlikleri yarabilecek kadar keskin, görmeyen gözleri kamaştırabilecek kadar ışıltılı fakat daha önce düşüp çamura bulanmış biri ve saldırmaktan çok savunmak için kullanılmış, pek çok çentikle yaralı olduğunu gözler önüne seren, paslı olsa da tertemiz bir öteki.

Hangi kılıcın hangisine ait olduğunu anlamak güçtü.

Marlo Maça'ya bakarken gözlerini pek kırpmazdı, bunun gemi üstündeki diğer herkesin de yaptığı gibi ihtiyatlı davrandığından kaynaklandığını düşünürdüm ve başlarda gerçekten de öyleydi belki. Ama şimdi kaptanın bir sağ gözüne bir sol gözüne, ardından hafif kemerli burnuna ve dolgun dudaklarına bakışında var olan tek şeyin ihtiyat olduğunu söylemek, gördüğüm her şeyi baştan aşağı yalana bulamak olurdu.

"Kızı çağır, Maça."

Vakit öğleyi geçiyordu ama gölgelerimiz hâlâ kısaydı. Marlo ve ben kış güvertede tırabzanlara sırtımızı vermiş, hayli sıcak tahtaların üstünde oturuyorduk. Maça'nın anlattığına göre kış güvertenin birkaç tahtası kamaranın içinde konuşulanların net olarak duyulabileceği kadar inceydi. Neden böyle olduğunu ise söylemedi.

"Maça saçlarını kesmeye ikna olana dek gerçekten onları uzatacak mısın?"

Marlo sessizce güldüğünde omuzları kıpırdadı. Doğrudan karşıya bakarken ela gözleri ışıldıyordu. "Evet."

"İkna olacağından nasıl bu kadar eminsin? Demek istediğim, epey umursamaz birisi o."

Doğrucu'nun yüzüne yayılan ciddiyet hızlı ve kalındı. Şahsi fikrim böylesine bir katılığın ona yakışmadığı yönündeydi ama bunun bir önemi yoktu. Bana döndü ve "Bilmiyorum," dedi. "Bilmiyorum ama göründüğü kadar aldırışsız biri olmadığına inanıyorum. Kim bilir, belki de yalnızca umuyorumdur." Sonra bakışları boynuma indi. "O zincir de ne?" Krem rengi bol bluzumun yakasının altında kaldığından çelik zincirin ucundaki çam şekilli tılsımı göremiyordu.

Marlo'yu kamarasına çağıran Maça'yken, benim de orada olmamı isteyen kaptan değildi. Hırsız Kral gelmemi istemiş ve çıkmadan hemen önce de bana kolyemi vermişti.

Simsiyah avucunun ortasında parlayan gümüş renkli çama uzanmadan önce bir süre eline bakmıştım. Öyle olsam bile fazla hevesli gözükmek istemiyordum. Bast'a bakmış ve bir açıklama yapmasını beklemiştim. Aptalca bir bekleyişti, uzun süredir karşıma bile çıkmamış Hırsız Kral tek kelime etmedi. Ne kolyeyi en başta neden aldığını ne de şimdi hangi sebeple bana geri getirdiğini bildim.

Zinciri tutup kolyeyi bluzumun üstüne çıkardığımda Doğrucu şaşkınlığını gizlemedi, konuşmadan önce gözleri kocaman açılmış, ağzı hafif aralanmıştı. "Çaldın mı?"

Başımı iki yana salladım. "Bast geri verdi. Öylece."

Marlo nedenini sorduğunda omuzlarımı silktim ve ilk tahmininin kolyeyi çalmış olduğum yönünde olmasının keyfimi kaçırmadığına dair kendimi inandırmaya çalıştım.

Senin ruhunda gerçekten de hırsızlık var.

"Gözüm hiç tutmuyor onu," derken yüzünü buruşturdu. "Hem de hiç."

Bast'ın güvenilir bir yanı yoktu, orası doğruydu. Zaten olsaydı tuhaf olurdu.

"Benim bazı zamanlar benzediğinizi düşündüğüm oluyor," diye itiraf ettim.

Marlo bir elini göğsüne götürüp abartıyla geriye yaslandı. "Benzediğimizi mi düşündün? Sırf bir hırsızım diye mi?" Dalga geçiyor ve belki gülmemi bekliyordu ama bu sefer de Marlo'nun hırsız olduğunu söylerken içinde bulunduğumuz zamana ait sözcükler seçmesi keyfimi kaçırdı.

Başımı hızla iki yana salladım. "Ne? Hayır, elbette hayır, Marlo, Doğal Denge aşkına... İkiniz de uzun boylusunuz ve o alaycı gülümseme yüzünüzden eksik olmuyor diye."

Ana güvertede ortaya çıkan İvaylo tüm sessizliğine rağmen sohbetimizi bölerek ilgimizi bütünüyle üstüne çekti. Oturduğumuz yerden yalnızca açık kahverengi renkli dağınık saçlarının bir kısmı gözüküyordu. Onu takip eden uzun boylu Korvina'nınsa tıpkı bulutsuz gökyüzüne benzeyen mavi gözlerini görebiliyorduk.

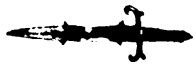
Dalgakıran ilk beni gördü, başıyla belli belirsiz selam verdi. Ardından gözleri Marlo'yu bulduğunda Maça'nın kamarasına girmek üzere gözden kaybolana dek bakışlarını ondan ayırmadı.

Marlo tahtalara uzandı ve tıpkı *Martes*'e ayak bastığımız ilk gün yaptığı gibi kulaklarından birini yerdeki tahtalara dayarken saçları, etrafa ilk gün olduğundan daha fazla saçıldı. Kaptan, Korvina'nın kendisinin sorguya çekildiğini bilmesini istemediğinden Marlo'nun yanlarında durmasını istememişti fakat bizzat *Martes*'e ait bir denizci, kıç güvertesinin ince tahtalarını bilmez miydi?

Her ne konuştularsa uzun sürmedi. Marlo az önce oturduğu yere, küpeştenin dibinde hemen yanıma oturdu ve birkaç saniye sonra Korvina, kamaradan çıkarak Maça onu çağırmadan önce her ne yapıyorsa onu yapmaya devam etmek üzere geldiği yere döndü. Dalgakıran'ın adımları belki telaşlı fakat büsbütün dikkatsizdi.

Ona baktığımda Marlo yalnızca başını iki yana salladı.

Şüphe etmemiz boşunaydı demek ki.

Marlo Korvina'nın doğruyu söylediğini Maça'ya bildirdikten sonra *Martes*'in güvertesinde tuhaf bir tür kargaşa serbestçe gezinmeye başladı. Yıldızları görmemize daha çok vardı fakat güneş bizi pek rahatsız etmiyordu. Rüzgâr kuvvetliydi, öyle ki *Martes*'i en yakın karaya taşımak için can atıyordu sanki.

İvaylo her zamanki yerinde olsa da arkasını dönmüş, ufukta bulmayı dilemediği bir gemiyi arıyordu.

Maça dümenin arkasından ileri bakarken gözlerinin gördüğü, önünde diz çökmüş hırçın sular değildi. Belki doğru gözüken yanlış hesaplamalardı, belki sarsılmış bir sistem, belki de benim bilemeyeceğim bambaşka bir şeydi. "Seyrüseferciyi çağırın," diye hırladığında gözlerindeki alevler yüzünü kuşatmaya çoktan başlamıştı. Şimdi bu geminin üstündeki tek bir kişi bile seyrüseferci her kimse onun yerinde olmayı dilemezdi.

Korvina pruva tarafına gitmek üzere yanımızdan hızla geçeceği sırada Marlo onu kolundan sertçe yakaladı ve kaptan kamarasının önünde yüksek kıç güvertenin oluşturduğu gölgeye çekti. Kaptan bunu görmedi, zira *Martes*'in zavallı seyrüsefercisi acele adımlarla çoktan onun yanına varmış ve hararetle kendini açıklamaya koyulmuştu.

Maça'nın yüzündeki alevlerin tıpkısı Marlo'nun yüzünde de vardı yine, öte yandan bu sefer ne olduklarını anlamak o kadar da zor değildi: Salt ama büyük bir çabayla kontrol altında tutmak için çabalanırken bastırılmış öfke. Ben etrafı kolaçan ederken Doğrucu, "Geçerli bir sebebin olsa iyi olur, Dalgakıran," dedi dişlerinin arasından. Fısıltıydı fakat tam bir çıkışmaydı, bağırsa bu kadar tehditkâr gözükmezdi belki. Marlo korkutucu görünmeyi iyi bilirdi, Kai onun ya da Bayan Çırpıkanat'ın sabrını her sınadığında bu konuda biraz daha fazla geliştirmişti kendini.

Korvina, kendisini tanıdığım bu kısa süre boyunca anlayabildiğim kadarıyla hiç de yüreksiz biri değildi. Kolay korkmaz, komik olacağını düşündüğü için onu ürkütmek isteyen birini kucağında koca bir hayal kırıklığıyla geldiği yere geri yollayabilirdi. Ama Marlo'nun küçük harflerle söylediği sözleri duyunca fal taşı gibi açılmış gözlerle etrafa baktı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedikten sonra da onun neden bahsettiğini tam olarak biliyormuş gibi hızlandı solukları.

Marlo çenesinde seğiren kası görmezden gelip gülümsediğinde hiç de arkadaş canlısı gözükmüyordu. "Sen iyi bir yalancısın, Korvina," dedi usulca, sesi bir fısıltıdan da cılızdı. Hemen ardından gülümsemesi onu yavaşça terk etti. "Ama ben bir Doğrucu'yum. Şimdi bana yalnızca doğruları anlatacaksın çünkü güvenebileceğim başka kimse olmadığında bile sana güvenebileceğimi söylemiştin. Ve o bir yalan değildi."

BERİNOR PRENSESİ'NİN KEHANETİ

"Rota tayinini birlikte yaptık, kaptan."

Seyrüseferci nin adı Parzival'dı ve uzun isimlerden hiç de hoşlanmayan Maça'nın ona isminin bir tür kısaltmasıyla değil de tüm adıyla hitap ettiği vakit başının ne büyük belada olduğunu hepimiz anlamıştık.

"Yolculuk planında bir yanlışlık olmadığını kendi gözlerinle gördün. Hesaplamalar doğru, suların bizi taşımasına müsaade edecekleri haftalarımız var daha. Hem..."

"Yeter!" Kaptan, Parzival'ı ceketinin yakasından yakaladı. Parzival'ın boyunun ne kadar uzun, gövdesinin ne kadar geniş olduğunun hiçbir önemi yoktu. Kaptan o değildi. "Hesaplamaları unut. Bana müsait kıyıların bir listesini çıkar ve en yakın olana kaç günde varacağımızı raporla."

Parzival Maça'nın elinden kurtulduğu gibi işinin başına koyulmak üzere hareketlenmişken kaptanı bir kez daha ona seslenince panikle arkasını döndü. Yüzündeki korku pekâlâ balıklara akşam yemeği olma korkusu olabilirdi. Ya da çok daha kötü bir sona karşı duyduğu dehşetti belki.

"Yıldızların önderliği olmadan, seyrüseferci. Geceyi bekleyecek vaktim de sabrım da yok."

Parzival hissettiği dehşeti yanında götürürken Korvina'nınki hâlâ bizleydi.

Marlo konuşması için beklerken kız tek kelime etmedi.

"Konuş," diye dürttüm Dalgakıran'ı. Marlo'nun aksine ben sabırlıydım ama hiç de bekleyesim yoktu şimdi. "Geçerli bir sebebin olduğunu ve seni korumak için girdiğimiz bu zahmetin boşuna olmadığını söyle."

"Yalan söylemiyordum," diye diretti Korvina. "Merza kızgın..."

"Şimdi bile yalan söylüyorsun!" diye çıkıştı yine Marlo. Aklını hepten kaybetmek üzereymiş gibi gözüküyordu. "Söyleyecek neyin olduğunu öğrenmek adına benim için ne kadar zor olursa olsun, ne kadar gönülsüz olursam olayım gerçeği Maça'dan gizlemeyi göze aldım. *Senin* tarafında durmayı seçtim ama sen şimdi gözlerime bakarak yalan söylüyorsun. Neden yalan söylüyorsun?"

Korvina ağzını açmış konuşmak üzereydi ki Maça yanımıza vardı. Kaptan neler olup bittiğini sorduğunda Korvina'nın bakışları yerdeydi.

Marlo, "Maça," diye söze girdiğinde Dalgakıran hızla başını kaldırdı. Yüzü tehditkâr gözükmüyor, mavi gözlerindeki sular Doğrucu'yu boğmak istiyorlarmış gibi dalgalanmıyorlardı.

Korvina başını iki yana salladı. *Yapma*, diye gözleriyle neredeyse yalvardı. *Ona söyleme.*

Ama Marlo bir Doğrucu'ydu. Doğruları sever, geç kalmış olsa bile gerçekleri konuşurdu. Maça'dan bir şeyleri saklamak da onu huzursuz ediyor, bu durumun Maça'nın kaptan oluşuyla bir ilgisi var gibi gözükmüyordu.

"Seyrüseferciye öfkelenme," dedi usulca. Korvina gözlerini yumdu ve başını tekrar öne eğdi. Yalanı kendisi kadar dayanıklı değildi. Ve Marlo da onun tarafını terk etmişti.

Kısacık bir sessizlik olduğunda çevremizde nasıl hiç kuşun uçmadığını, dalgaların da bulutların da bizi terk etmiş olduğunu ve etrafımızın ne tür bir hiçlikle sarılı olduğunu düşündüm. Bu hiçliği bile mahvedebileceğimizi de. Belki tam da bu yüzden Marlo'yu susturup Korvina'nın yalanını sürdürmek istedim o an. Bir sebepten onu savunmak, onun yanında olmak... Çünkü bize söylememeyi tercih etmiş olsa da yalanı sebepsiz değildi.

Fakat Marlo söylemek üzere olduğu cümleler arasında kaybolduğundan bulutsuz gökyüzünü, dalgasız okyanusu ya da Korvina'nın

yüzündeki acıyı görmedi. "Hesaplamaların doğru. Dalgakıran sana doğruyu söylemiyordu," dedi.

Doğrucu, Korvina'yı Maça'nın insafına bırakacak değildi belki ama kaptandan gerçekleri saklamak gibi bir çabası da olmayacaktı.

"Yalan mı söyledin?" diye sordu Maça, sesindeki düş kırıklığı mıydı yoksa hayret miydi, anlayamadım. İlk başta hâlâ Korvina'ya bakmakta olduğumdan soruyu ona sormadığını da fark etmedim. Ancak başımı çevirip Maça'nın yüzüne baktığımda gözlerinin Marlo'nun üzerinde olduğunu gördüm.

"Olan biteni önce ben anlamak istediğim için sana her şeyi olduğu gibi anlatmadım. Ama şimdi biliyorsun."

Maça Marlo'ya doğru bir adım attığında ben de aşağı yukarı aynı uzunlukta, üstüne düşünülmemiş bir adımla Marlo'nun önüne geçtim. O vakit Maça'nın bakışları Dalgakıran'ı buldu. "Kendini nasıl açıklayacaksın, Kora?" diye sordu. Elleri hançerlerinden hiçbirine yakın değildi.

Korvina köşeye sıkıştığını biliyordu. Biliyor olmalıydı. Fakat yine de, "Yalan söylemedim," diye tekrarladı. İki yanımda duran ellerim yumruk olurken keskin tırnaklarım avuçlarıma battı. Bu mesele Marlo ve beni hayli aşıyordu artık. Şimdi bu dört kişi arasındaki gerilimin ikimizle yakından uzaktan ilgisi yoktu. Öyleyse neden birden ağzımın kuruduğunu hissediyordum?

Bast geldiğinde ve neler olduğunu sorduğunda kimse onun sorusunu cevaplamaya gönüllü olmadı.

Maça, Korvina'yı kamarasının sıkıca kapalı kapısına dek sürükledi ve Dalgakıran'ın sırtı nihayet kapıya çarptığında kaptanın kemerinden aniden çıkıp boynuna dayanan, kısa, kalın hançerden kaçacak yeri yoktu.

"Yapma!" Sesim yüksek ve çaresizce çıkmış fakat yakınımızda olmayan denizcilerin hiçbiri tarafından duyulmamıştı. "Bir açıklaması olduğuna eminim."

Onlara doğru iki yarım adım attığımın farkına varışım Bast'ın beni ön kolumdan yakalayıp durduruşuyla oldu. Aniden dokunuşunu hissettiğim noktaya döndüğümde elinin siyah kısımları belli belirsiz gözüküyordu. Şaşkınlıkla çattığım kaşlarımın altındaki bakışlarım

yüzüne çıktığında Bast gözüme öyle... Savunmasız gözüktü ki... Açık kahverengi saçları dağılmış, rengi epey solmuş kırmızı gömleğinin katlanmış kolları biraz açılmıştı. Üstündeki düğmeleri açık, solgun siyah, kolsuz yelekle de hırsızdan çok korsana benziyordu. Bana *Martes*'e adını verenin kendisi olduğunu söylemişti ve Bast, içinde bulunduğumuz o ana dek gözüme biraz olsun *Martes*'le ilgilenebilecek biri gibi gelmemişti.

Kolumu hemen bırakmadı. Tutuşu gevşemedi ya da sıkılaşmadı. Mor gözlerini de benim gözlerimden ayırmadı. Ancak rüzgâr yüzüne üfleyip ona gözlerini kırpmasını hatırlatınca, "Bırak," diye fısıldadı. Beni onlardan uzaklaştırarak yavaşça kendi olduğu tarafa çekti. "Bu yalnızca onların kavgası."

Kolumu Bast'ın avucundan kurtardım. Bana bırakmamı söylediği için değil, bunun gerçekten ikisi arasındaki bir mesele olduğunu bildiğimden Marlo'nun yanındaki yerimi aldım. Öte yandan gönlümden geçen ikisinin de birbirine zarar verecek hiçbir şey yapmamasıydı. Acaba *Martes*'in tahtalarından herhangi birinin ucunun kana bulandığı olmuş muydu hiç?

"Yalan söylemiyorsun, öyle mi? Doğrucu mu yalan söylüyor?"

Korvina'nın ağzının kapalı olduğunu söylemek yeterli değildi. Çenesi kilitliydi sanki şimdi.

"Neyin peşindesin, Dalgakıran? Birileri sadakatini satın mı aldı yoksa?"

Sessizliğe bir saniye daha dayanamayan Maça'nın öfkeyle havaya kalkan eli Korvina'yı bulamadan havada durdu. Hayır, *durduruldu*.

Maça'nın az önce benim Bast'tan yana döndüğüm gibi hışımla dönmesini, koluna dokunan kişiye gözlerindeki alevleri serbest bırakarak dişlerini göstermesini bekledim.

Ama o arkasını dönmedi bile. İçimden bir ses, şimdi ona dokunanın Bast ya da ben olmadığımızı biliyor olduğunu söyledi.

Marlo, kolunu ona bile hissettirmeden indirirken kaptanı Dalgakıran'dan yavaşça uzaklaştırdı. Ancak o zaman Korvina'nın yanaklarından birinin gözyaşlarıyla ıslanmış olduğunu gördüm. Bana baktığında ne kadar üzgün olduğumu görmesini diledim. Ama belki de tek gördüğü, diğer kimsenin onun kadar üzgün olmadığıydı.

Maça yüzünü kendisine döndüğünde dahi Marlo kaptanın kolunu bırakmadı, yalnızca şimdi karşısında anlam veremediği onca şey yüzünden kafası karışık gözüken Maça'ya baktı. Onun saçları da Bast'inkiler gibi dağınıktı ama kaptanın saçları hep dağınık olurdu. Kaşları da hep çatık olurdu ama şimdi gözlerini Marlo'nun göğsüne dikmiş öylece duran Maça'nın ne kaşları çatıktı ne de gözleri öfkeli.

Kaptanı tanıdığımı söyleyemezdim fakat gemisinde olduğumuz süre boyunca onu gözlemleyebildiğim kadarıyla şundan emindim, Maça'nın gözlerinin alevleri orada değillerse bu, yüreğine indikleri anlamına gelirdi.

Korvina'nın davranışlarında ya da kendisinin Dalgakıran'a olan davranışlarında, Marlo'nun ela gözlerinde ya da altın saçlarında kaptanın göğsünü yakan bir şeyler vardı. Muhtemelen önemli birkaçının ne olduğunu henüz kendi de bilmiyordu.

Marlo nefes bile almadı. Sadece kaptana baktı. Baktı ve bakarken zihninde herhangi bir düşünce oluştu mu yoksa oluşmadı mı, anlamadım. Belki kendi adı bile zihninden uçup gitmişti şimdi. Belki Maça'ya dokunduğunu bile ona uzandıktan çok sonra fark etmişti. Nos yalnızca adımı söylediğinde diğer her şeyi nasıl aniden unuttuğumu hatırlıyordum. Bu yüzden Marlo, Korsan Kraliçe'den uzak durmasını gerektirecek nedenleri anımsayamıyorsa bunun için onu suçlayamazdım.

Marlo'yu böyle görünce yüzüm ağırlığı olmayan bir gülümsemeyle şekil değiştirmek, dudaklarım yanaklarımı çekiştirmek istedi ama yapamadım. Kıpırdayıp Maça'yı içinde bulunduğumuz ana taşımaktan ve Marlo'ya çıkışmasından ya da daha kötüsü, ondan uzaklaşmasından korktum.

Hâliyle donduğumuz o anı eriten ben değildim. Bast ya da Korvina bile değildi. Suda işittiğimiz alışılmadık bir çırpınma, tuhaf bir dalgalanmaydı. Hiçliğin ortasındaki tuhaflıklar en beteri olurdu. Ne bulacağınızı bir türlü kestiremediğinizden ne beklemeniz gerektiğini de bilmezdiniz. Elbette nasıl hissetmeniz gerektiğini de öyle. Bir zamanlar beyaz bir ormanın orta yerindeki açıklıkta gördüğüm taş bir harabe için de böyle düşünmüş, aynı böyle hissetmiştim.

Yanan gözleri ve çatık kaşlarıyla önce Maça Marlo'nun elinden kurtulup küpeşteye yaklaştı. Öyle geride bıraktı ki onu, bugün Doğrucu'yu hiç görmemişti sanki.

Ardından da Bast yanaştı geminin kenarına. En son da ben ve Marlo. Korvina olduğu yerde kaldı. Suyla ufacık ilgisi olan durumların onu meraklandırmaması pek şaşırtıcı değildi. Sonuçta, hepimizden iyi o biliyordu okyanusun rengini.

Gözlerimi dikmiş suya bakıyor, yüzeye bu kadar yakın olmasına rağmen bir türlü göremediğim şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Fazla iri olmayan bu şey her neyse hareketleri saldırgan değildi. Birden kıpırtı azaldı ve ben *her neydiyse bizden uzaklaştı*, diye düşünürken koyu renkli ve kaygan gözüken yüzeyinden eğik güneşin ışığını yansıtan ince kuyruğu gördüm önce. Sonra da suyun yüzeyine büyük, yuvarlak gözleri olan, büyüleyici tuhaflıktaki bir kız çıktı.

Merza.

Bu dünyayı fey dünyası olarak bilmek, ondan bu isimle bahsetmek ve onu düşünürken aynı bu kelimelerle düşünmek bana hayli kolay gelmişti. Her yerde gördüklerim yalnızca feylerdi. Nereye gidersem gideyim karşılaştığım onlardı.

Bu dünyanın asıl sahibinin Merza olduğunu unutmak, onlardan birini kanlı canlı görünceye dek gerçekten anlayamamak da öyle kolaydı. Ama işte, tıpkı şimdi suyun içinde yalnızca omuzlarından yukarısını görebildiğim kızın bu dünyaya ait oluşu gibi, Maça'nın kamarasındaki haritada çizili kıtaların ve boşluklarla boyanan suların tümü Merza'ya aitti.

Ben de insan dünyasında bu tür bir etkiye mi sahiptim?

Belki bir zamanlar, evet. Fakat artık değil. Çünkü dünyalar beni *görebiliyor olsalar da bana bakmıyorlar artık.*

Ne düşündüğünü anlamaya çalışmak için bile olsa şimdi yanımda duran herhangi birine dönemedim. Gözümü merzadan ayıramadım demek daha doğru olurdu. Büyüsü altındaydım belki, böyle bir şey gerçekten varsa.

Görünüşü elbette bildiğim herhangi bir yaratıktan çok farklıydı, hatta öyle farklıydı ki ona baktığım ilk andan saniyeler sonrasına dek

gözüm görünüşüne alışamadı. Sıradan kulaklar yerine narin ve ince gözüken, yüzgeçleri andıran büyük kulakları vardı, teni yağmurla henüz ıslanmış kayalıklar gibi koyu griydi ama büyük gözleri yine birbirlerine bir göz mesafesi uzakta, burnu ya da siyah dudakları yine olmasını bekleyeceğim yerdeydi. Yine de kadim, oluşumu benimkine hiç benzemeyen bu varlık, geniş zihnime bir türlü sığmadı.

Maça'nın daha önce hiç duymadığım bir kelimeyi fısıldadığını duydum. Her ne söylediyse kelimeyi tekrar edemez ya da nasıl yazıldığını tahmin dahi edemezdim. Tuhaf ve kulağa yanlış gelen bir aksanla, onu korkunç kılan bir vurguyla söylemişti, derinlerden hiç çıkmaması ve havaya karışıp bulutlara doğru yükselmemesi gereken bir isimmiş gibi. Bunun merzaya ait isimlerden biri olduğunu varsaydım.

Sular merzanın renksiz, ıslak olmayan saçlarının üstünden kayıp giderken tek yapabildiğim ona hayranlık duymaktı. Üstünde tuhaf bir başka katman olan ve renkleri seçilmeyen kocaman gözlerinin benim üstümde durmaması, ona dilediğim gibi bakmamı kolaylaştırıyordu. Belki bana bakmadığından yüzünde, boynunun yanlarında ve omuzlarındaki iyileşmiş fakat derin yara izlerini, beyaz örgülerinden birkaçına katılmış deniz kabuklarını, bir de boynuna asılmış ip kolyeleri görebiliyordum. Görebiliyordum ve böylece varlığının yabancılığının bana getirdiği tahammülsüzlük azalıyordu. Bir ihtimal, baktığı ben olsaydım dehşete düşer ve bakışlarımı uzak sulara kaçırırdım. Merzaya dair detayların birini bile görmez, yalnızca ait olduğu uçsuz bucaksız sulara bakar ve tüm bu bilinmez dünyanın hemen üstünde yüzen bir tahtada dikildiğimden kendimi küçük hissederdim.

Ama baktığı ben değildim. Maça'ydı. Ve Maça, bana pek benzemezdi. Bakışlarını bir saniye olsun merzadan uzağa kaçırmadı. "Sel'grag," dedi sonra. Az önce kulaklarımın yakalamakta başarısız olduğu kelime de buydu.

Başımı hafifçe yana çevirmeye cesaret ettiğimde öteki uçtaki Bast da bana baktı. Onun gözlerinde de tutukluk vardı.

"Korsan Kraliçe."

Merzanın sesi alçalması, gerekirse okyanusu delmesi fakat ne olursa olsun dibe çökmesi gereken türden bir sesti. Ölümlü kulaklara ulaşmak için yolunu arayan bir tınıdan ziyade bulduğu fani her şeyi yıkmaya yeminli bir büyüydü. Yankılı, ahenkli ve... Müzik gibiydi.

Merzanın sesi yükseldi, öyle yükseldi ki bulutlarda yaşayan bir başka yabancı halk olsaydı ta onlara ulaşırdı söyledikleri.

Her biri minik oklar kadar keskin dişlerini gösterdi. "Size kızgınlar," dedi. Cümlesi anlaşılır olsa da konuşması bizimki gibi değildi.

Maça, sakinliğini korumakta dehşet verici boyutlarda başarılıydı. Kafası karışmış mıydı, korkuyor muydu, söylemek olanaksızdı. Sonuçta okyanus Merza'ya ait olsa da *Martes*, hiçbir suya, hiçbir limana ya da kıyıya ait değildi. "Biz hayli zamandır kimseyi kızdıracak bir şey yapmadık, Berinor Prensesi," dedi kaptan. Onun sesi merzanınki gibi yükselmedi, aksine alçaldı. Yüzeyine çarptı fakat okyanusun içine giremedi.

"Kalırsanız," diye başladı merza. "Büyülü sesler sizi bulacak, dört bir yanınızı saracak ve hepinizi teker teker suya atacak. Soğuk sular sizi, alçak kayalıklar da tahtaları yutmayacak çünkü çürük bedenleriniz okyanusu zehirlemeyecek, geminin hiçbir parçası hiçbir kayalığa ya da sahile ulaşamayacak. Merza, sizden geriye hiçbir şey bırakmayacak."

Merza'nın sözleri birer kehanetti sanki. Bahsettiği, gerçekleşmesi kaçınılmaz, önlemesi imkânsız olaylar silsilesiymiş gibi. O kadar kesin. O kadar keskin. Öyle ki karnımın sağ tarafında bir yerlerde hissettiğim acı onun sözleri yüzündendi belki.

Hava ne kadar sıcak olursa olsun insanların yalnızca işittiklerinin etkisiyle donabilmesi ne ilginç şey. Canım yanıyor, sırtımı azıcık daha büksem geçecek türden bir acı saplandı karnıma ama kıpırdayamıyorum.

Onun kötü olup olmadığını bilmiyorum ama *kadim olanlardan* öğrendiğim antik bir ders varsa o da şu ki *kimse;* ağaç ruhu, su feyi, Darka, Çiftçi, Şifacı, Çürük, insan ya da *merza kimse, salt iyi ya da salt kötü değildir.*

Sel'grag'ın bize öfkeli olduklarını söylerken Maça'yı tehdit ettiği yoktu. Hatta tam aksiydi belki çünkü bir uyarıydı bu karşılaşma. Gidelim diye. Kehanetlermiş gibi savurduğu sözlerindeki gelecek bizi bulmadan önce kaçalım diye. Çünkü her ne kadar öyle işitilse de sözleri bir kehanet olmadığı gibi kuşkusuz, kaçınılmaz da değildi.

Maça da bunu fark etmiş olacak ki, "Kaç?" diye sordu. "Suda kalan ve karada yürümemiz gereken gecelerimizin sayısı kaç?"

Merza ürkütücü uzunluktaki ince parmaklarının tümünü göstermek için bir elini kaldırırken sular dirseğine süzüldü. Açılan parmaklarının arasındaki deri öyle inceydi ki yeterince dikkatli bakarsam ötesini görebileceğimi düşündüm. Bu mesafeden bile. Yüzünde ne kadar bize benzeyen özellik varsa ellerinde o kadar yoktu. "Altıncı günün şafağında derin suya değen parmağın dahi olmasın, Korsan Kraliçe."

Maça'nın dişlerini sıktığını işittiğim gıcırtıdan anladım. Belki yeterince dikkatli dinlersem kalbinin öfkeli atışlarını da duyabilirdim. "Olmayacak, Berinor Prensesi."

Ben merzanın, Sel'grag'ın, suda tek bir kabarcık ya da dalga oluşturmadan yok olmasını beklerken o beni şaşırtarak durdu. Öyle hareketsizdi ki su betondandı sanki ve onu olduğu yere hapsetmişti. Gözleri Maça'dan aniden uzaklaştığında beni buldu.

Birini huzursuz etmeye yetecek ne varsa tümü o renksiz gözlerde bir araya gelmişti. Belki bu yüzden büyüktü gözleri, hepsini içine sığdırabilmek için. Merza herhangi bir şeyi görmüyor gibi gözüküyordu fakat bana baktığında bana dair hayal edebileceğimden daha fazlasını gördüğü hissine kapıldım.

Merza benden sonra Marlo'ya baktı. Gözleri görmüyor gibi duruyor olsa da Marlo'yla nasıl farklı olduklarını gördü belki. Birinin gözleri karanlığa, teni soğuğa alışkındı. Öteki ışığın kendisine ve soğuğu eriten ısıya sahipti.

Merza Bast'a baktı. Ona bakarken gözleri ilk kez görüyormuş gibi geldi bana. Belki uzaktan da olsa tanıdığı bir karanlıktı onunki. Bakışlarını hemen çekmedi.

Sel'grag nihayet Korvina'ya baktığında onu gerçekten gördü. Aynı kaleyi koruyan iki muhafızlarmış gibi başını eğerek Dalgakıran'ı usulca, onun dilinde selamladı ve ancak ondan sonra alçalarak ait olduğu karanlığa gömüldü.

Korvina'nın yüzü taş kesilse ancak bu kadar kıpırtısız olurdu, yanağındaki gözyaşı da çoktan buharlaşmıştı. Maça küpeşteye dirseklerini dayamış, az önce merzanın durduğu yere bakarken aydınlık olmadığını tahmin ettiğim düşüncelere gömülmüştü. Bast'a baktığımda o da bana baktı, kardeşinin aksine onun gözlerinin arkasında tek düşünce

yoktu. O an Bast'ın benimle ilgili düşüncelerini merak ederken buldum kendimi. Önemsiz, küçük bir meraktı.

Maça aniden doğrulduğunda dikkatim dağıldı. Diğer herkesin dikkati dağıldı.

Doğrucu, kaptana ondan bir emir bekliyormuş gibi baktı. Kafa karışıklığını bir kenara itmeye çalışırken onun söyleyeceği ne olursa olsun yapmaya hazırmış gibi. Ama kaptan, Marlo'ya baktığı birkaç ömür kadar süren saniyenin ardından yanından geçip gitti. Hızlı ve gürültülü adımlarla kamarasının kapısına vardığında bile dönüp arkasına bakmadı.

Maça'nın Marlo'ya çıkışmasının ya da ondan uzaklaşmasının kötü olabileceğini düşünmüştüm. Kötüden de kötünün var olduğunu bilmeme rağmen her nasılsa bu ikisinden daha fenasının mümkün olabileceği aklıma gelmemişti. Ama işte...

Marlo nerede yanlış yaptığını anlayamıyordu. Ve daha da beteri, Maça artık Marlo'ya inanmıyordu.

GECEYE EMANET EDİLEN YANITLAR

Hayatların gidişatını değiştirmeyen fakat kişilerin yaşamlarında derin çukurlar açan anlar vardır. Yol sizden yana olsa dahi bu çukurlar derin ve acımasız olabilir. Size zaman kaybettirebilir, yanınızda yürüyen insanlar uzaklaşırken onlara yetişmenizi güçleştirebilir, kendinizi ve yolun neye benzediğini unutturabilir. Birinin bir Doğrucu'nun söylediklerinden şüphe duyması da onda bu tür bir etki yaratır.

Marlo bunu bir kez yaşamıştı. Yıllar önce Asatkra'da, Nos'un o genci öldürmesinin bir kaza olduğunu söylediğinde ona inanmamışlardı. Adı aklanana dek güvenilirliği düşmüş bir Doğrucu olarak yaşamıştı. Doğruyu söylüyor olmasına rağmen hem de.

Şimdi durum başkaydı çünkü ondan şüphe duyan yalnızca diğerleri değildi.

Sel'grag'la karşılaştığımız günün gecesi Marlo kıç güvertede durdu ve şafağa dek de elinde altın saplı hançeriyle geride kalan ufuk çizgisine baktı. Güneş kendini gösterdiğinde gözlerinin altı koyu, teni solgundu. Benim içimde bastırmaya çalıştığım, *Martes*'ten başka bir yerde olacak olmanın getirdiği heyecan vardı. Hissettiğim bitmek bilmez ayrılmak arzusu, ayaklarımın karaya basacak olmasıyla biraz olsun dinecek gibi geliyordu.

İkinci gece Marlo'yu uyuması için zorladım. Bir anda hançerini elinden aldım, uykusuz ve dalgın olduğundan bana karşı koyamadı. Sözümü dinlemezse ona zarar verecek değildim, benden korkmasını da istemiyordum. Kim dostunun ondan korkmasını isterdi ki?

"Uyumak istemiyorum," dedi. Rüzgâr ensesini kapatan saçını savurduğunda bir anlığına gözüme aynı Kai gibi gözüktü, neredeyse onun kadar inatçı, onun kadar laf dinlemez. Onun kadar toy.

"Uyumaya ihtiyacın var."

"Eira."

Ona sorunun ne olduğunu sormaya yeltendim. Ama sormama gerek kalmadı. Marlo başını iki yana salladı.

"Uyuduğumda aynaya baktığımı görüyorum," dedi. "Ve aynaya bakmaya dayanamıyorum."

Biri, böyle bir şeye nasıl karşılık verir? Marlo'ya benim gözlerimin gördüğü hâlini göstermek için ne yapmam gerek?

"Neden..." Sesini öyle alçalttı ki Merza yakında bir yerlerde olsaydı onu benden iyi duyarlardı. "Neden kanatlarım olduğunu biliyor musun? Ya da Korvina'nın neden boynuzlarının olduğunu? Hiçbir işe yaramayan, yakmayan, ıslatmayan, sadece gözüken kanatlar ve boynuzlar?"

Başımı yavaşça iki yana sallamakla yetinerek tahminlerimi ve varsayımlarımı kendime sakladım.

Hava hayli zamandır hiç olmadığı kadar serin ve etraf her zaman olduğu gibi gürültülüydü. Dalgaların sesini duymazdan gelmek artık pek zor değildi ama şimdi *Martes*'in tahtaları gıcırtılı, zincirleri gevşek ve yelkenleri daha ağırdı sanki. Ben Marlo'yu dinlemek isterken gemi susmak bilmedi. Gerçekten bir dili olsaydı söyleyeceklerinin, ifşa edeceği sırların neler olacağını kim bilebilirdi?

Marlo sırtını küpeşteye vererek yüzünü gemiye döndü ve yere oturdu. Krem rengi gömleğinin düğmeleri karnının üstüne dek açıktı. Yarı deli, aç olduğu için hanın tekinin kapısının önüne oturmuş yoksul bir gezgin gibi gözüküyor olsa da yıldızlar onu ilgiyle izliyordu. Yine de Marlo kendisine bakan yıldızlara değil, *Martes*'in ana direğine çevirdi bakışlarını. Yalnızca o direk kırılsa gemi olduğu gibi okyanusun dibini boylardı. "Yanıma oturur musun?"

Boşluğa bakarak konuşmak Marlo için daha kolaydı. Tıpkı benim için de olduğu gibi. Yanına oturduğumda ben de direğe diktim gözlerimi. Ana direk kırılsa Korvina bizi kurtarabilir miydi ya da daha önemlisi, kurtarır mıydı, emin değildim.

"Aynaya baktığımda kendimi olduğum gibi görüyorum," dedi Marlo, rüyasından bahsetmiyordu. "Doğal Denge alevleri omuzlarıma yerleştirdi çünkü yaptıklarımı hatırlamamı istiyordu. Kendime her baktığımda."

"Ve rüyanda aynalar görüyorsun."

"Yalnızca o da değil. Aynada, sırtımdaki alevlerin hemen arkasında Nos'un yüzünü görüyorum." Duraksadı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi daha titrek, daha savunmasızdı. "Öteki tarafımda da senin yüzünü. Sonra ayna birden düşüyor ve arkasındaki Maça çıkıyor ortaya. Arkamı dönemesem de senle Nos'un orada olduğunu bildiğimden ve artık kendimi görmek zorunda kalmayacağımı düşündüğümden sevinirken Maça'nın yüzünün aldığı şekli görüyorum. Kendisine hiç benzemiyor; saçları incelmiş, yüzü o merza kızın ten renginden bile soğuk. 'Yalancı,' diyor bana. Arkasında koca bir hiçlik var. 'Bana yalan söyledin.' Ben de başımı sallıyorum. 'Evet,' diyorum, 'Sana yalan söyledim çünkü doğruları kaldıramazdım.'" Marlo yüzünü bana dönmeye karar verdiğinde ben de ona döndüm. Her ne söyleyecekse boşluğa değil, doğrudan bana söylemek ve onu anladığımdan emin olmak istiyordu anlaşılan. "Yalan söylemedim, Eira. Yemin ederim..."

"Biliyorum," diye sözünü kestim çünkü bana zaten bildiklerimi açıklamasına gerek yoktu. "Bu gemiye ne tür bir tuhaflık hâkim ya da burada nasıl oyunlar dönüyor bilmiyorum ama senden bir saniye olsun şüphe etmedim, Marlo. Etmem. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını sallayarak onayladı.

"Zaina olsaydı o da etmezdi."

Başını bir kez daha salladı. Sözcüklere başvurmadığından daha fazla konuşmak istemediğini düşündüm.

"Uyumaya gitmelisin. Aynada gördüğün yansıman konusunda gücümün yeteceği bir şeyler olduğunu sanmıyorum ama rüyandaki Maça'ya aynayı neden tuttuğunu, kırdığını ya da sana neden öyle baktığını sorarak başlayabilirsin belki. Olur da uyanırsan ve konuşacak birine ihtiyaç duyarsan... Ben burada olacağım."

O gece bu konuşmadan sonra Marlo bir kez daha güverteye çıkmadı. Ben de güneş gözükene dek aşağı inmedim. Marlo ona verdiğim

öğüdü dinlemediğimi görseydi bana gülerdi. Uyandığı vakit ona hiç uyumadığımı söylemeyi aklımın bir köşesine not ettim.

Üçüncü günün sabahı güvertede yürüyen ilk kişi Sera'ydı ve görünüşü ilk kez başkaydı. Sağ omzunu örten omuz zırhı yoktu, üstünde dar ve kalın askılı gri bir bluz vardı. Kısacık sarı saçları aralarında okyanusun tuzu kalmış gibi mat ve dağınık, gözleri bitkindi. Çevikten çok miskin görünüyordu. Belki yalnız olduğunu sandığından tek elini güneşe doğru uzatarak gerinirken acele etmedi. İçimden bir ses, hırsızların geri kalanının aksine Sera'ya göz kulak olanın sis ve ay değil, güneş ve yüksek bulutlar olduğunu söyledi.

Dümenin hemen önünde oturduğumu gördükten sonra uyuşuk adımlarla yanıma, kıç güverteye yürüdü. Basamakları çıkar çıkmaz, "Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi. Eh, orası kesindi zira gelip yanıma oturmuş olsa da sesinde belli belirsiz bir huzursuzluğun büyük parçaları yüzüyordu.

Dilersen gidebilir ve seni tam karşımızdaki sabah güneşiyle yalnız bırakabilirim, demek geldi içimden fakat Sera şimdi gelip yanıma oturmuşken gitmemi isteyeceğini düşünmedim.

Nice kimseler korsanlarla iyi anlaşan bir hırsız olduğu için Bast'ı acayip bulurdu ama kimsecikler bilmese de Bast, Maça'nın kardeşiydi. Korsanlarla gerçekten iyi anlaşarak hırsızlardan gözle görülür bir farkla ayrılan Sera'ydı. Belki ondaki bu farklılık bana olan tutumunu da yumuşatıyordu.

Ona dönüp yarım yamalak gülümsemeye çalıştığımda kısa saçlarının ucunu örttüğü kulağı dikkatimi çekti. Şimdi sivri gözükmeyen kulağı ve gözlerindeki o acı hırsla tıpkı bir insana benziyordu. Ancak saniyeler sonra, sabah rüzgârı saçını kıpırdatınca kulağının tepesine yakın bir yerlere takılmış altın halkayı görebildim. Hırsızların gümüş kolyeleri, taşlı kemer tokaları ya da altın küpeleri olmazdı. Sera'nın da şimdiye kadar yoktu.

"Küpe takıyorsun," dediğimde bunu neden söylediğimden pek emin değildim.

İşin aslı, normal bir günde sessiz sayılabilecek Sera, Bast'tan daha sivri dilliydi ama yeri geldiğinde yumuşak başlı olmasını bilirdi. "Korsanlar neden küpe takarlar biliyor musun?" diye sordu. Belki Doktor'la

birlikte geçirdiği dakikalar yüzünden, belki tamamen öyle duymak istediğimden ama sesi merhametliydi şimdi.

Başımı iki yana salladığımda, "Okyanus onları yuttuktan sonra kıyıya kusarsa ve cesetleri birileri tarafından bulunursa onlar için düzgün bir cenaze töreni düzenlensin diye," dedi. Sesine de görüntüsüne de uymayan bir haşinlikle burnunu çekti. "Ben ölümden korkmam ve değerli eşyaları yalnızca onları elden çıkarmak için isterim çünkü bir hayduttan fazlası değilim. Fakat hırsızlar gibi yüksek binaların çatılarında değil, korsanlar gibi bir geminin karnında uyuyorum artık. Okyanusun çiğneyebileceği kimseyi korsan ya da hırsız diye ayırmayacağını da yıllardan beri bilirim. Ve öldüğümde... Üstünde adım yazılı olmasa da adamakıllı bir mezar taşım olsun isterim."

Merza karşılaşmasını duymuş ya da görmüş ve hayra alamet olmadığını bilecek kadar üstüne düşünmüş olmalıydı. Yine de bu sohbet, *Martes*'in üstünde olsak bile parlak bir sabah için fazla kasvetliydi.

"Bu gece korsanlarla hırsızların tümü hamaklarda ve kamaranın zemininde uyuyacak. Belki mutfakta sızanlar bile olur. Demek istediğim, olur da yine uyumazsan... Güverteye çıkma."

Sonra ayağa kalkıp elini bana uzattı. Tutuşunun güçlü olması beni neden şaşırttı anlamadım fakat o tek elinde, olmayan öteki elinin de kuvveti vardı. Ayağa kalktığımda Sera'nın geride kalan sulara ve bulutlara baktığını gördüm. Onun yaptığı gibi arkamızdaki batıya döndüğümde yakın sulara düşen gölgelerimizi görmedim. Öte yandan çok uzakta olsa da ufuktaki gemiyi görmek için İvaylo'nun keskin gözlerine sahip olmama gerek yoktu.

Yaklaşan sıradan bir gemi olmadığı gibi yalnızca *Hazard* da değildi. Tehlikeydi. Tehdit, yıkım ve belki onlardan da ötesiydi. Sakinlik bizi epey zaman konuk etmişti ama artık ondan uzağa gitme vaktiydi.

Sera iki kez omzuma sertçe vurdu. "Küpe konusunu bir düşün istersen. Doktor bir çift altın küpesini daha almama ses etmez."

O gece yanımdaki hamağa uzanmadan hemen önce, uyuyan Marlo'nun yüzündeki ifadesizliği gördüm. Düz kalın kaşlarını, serbest alnını ve yüzünün altına koyduğu elini... Belki rüyasında Maça'yla konuşuyordu. Belki benle. Ya da Nos'la.

Bir gün, belki bir gece, Maça'yla konuşacaklar ve bu, iki keskin kılıcın çarpışması ya da iki ateşin birbirini bulmasından farksız olacaktı ama o gün bugün, o gece de bu gece değildi.

Bir gün Nos'la da konuşacaklardı. Birbirlerine sarılacaklar, belki ağlayacaklardı.

Adını anmak bana hâlâ acı veriyor olsa da ben de Darka'nın karşısına geçecek, kendimi kollarına atacak ve ağlayacaktım. Onu öpecek ve ne kadar özlediğimi söyleyecektim.

Uyumadan önce düşündüğüm son şey sanırım buydu. Muhtemelen bu yüzden rüyamda Aldin'de olduğumu gördüm. Aldin onu bildiğim gibiydi, çamlarla ve karla kaplıydı. Soğuk kokusu saçlarıma siniyordu. Sonra birden bir evde buldum kendimi. Daha önce içinde bulunduğum bir yer değildi ama nasıl ki rüyalarda kimin kim, neyin ne olduğunu bilirsiniz, ben de buranın benim evim olduğunu öyle biliyordum. Gönlümdeki aidiyet parçası uzun zamandır ilk defa sıcaktı.

Evin içi, perdeler sonuna dek açık olduğundan gündüzün kendisinden daha aydınlık ve camlar ardına dek açık olduğundan kışın kendisinden daha soğuktu. Şömine bir zamanlar yanıyorduysa da şimdi yalnızca koyu renkli bir boşluktu.

Şöminenin arkasındaki duvarda yüksekçe asılmış, fazla kalın olmayan fakat süslü bir çerçeve dikkatimi çekti sonra. Köşeleri sivri değildi ve çerçeveyle ilgili tek algılayabildiğim buydu çünkü detaylarını incelemek için zihnimi bir türlü üzerinde toparlayamadım. Bakmam gereken çerçeve değildi.

Bir yağlı boya tablosuydu bu. *Kahverengi, dalgalı saçları parlak, arkasındaki pek çok minik yıldızdan nicesini kapatan bir kızın resmi... Ay, arkasında bir yerlerde değil ama kızın gümüş gözleri bir çift dolunay gibi ışıltılı, gülümsemesi de benim hiç olmadığım kadar güzel.*

Şöminenin üstünde yalnız başına yanmakta olan beyaz mum, hiç ihtiyacı olmasa da resmin hemen altına yazılmış isme sarı ışığını bahşediyordu.

Eira Morwen Karlorian.

Bir resme ne kadar uzun süre bakılabilirse o kadar uzun süre baktım ona. Bir an midem bulandı. Bir an hiçbir şey hissetmedim. Bir

an da boyalar gözlerimi yakınca gözlerim yaşardı ve ağır göğsüme bu resmi yaparken kullanılmış fırçalar saplandı.

Marlo, Zaina ve benim uzaktaki Kuzton'un önünde durduğumuz resmi aramak için evin her köşesine bakmak ve onu bulana dek durmamak geçti gönlümden ama sonra kapı tıklatıldı. Üç kez. Dört bir yanı açık olan bu evin kapalı kapısına vardığımda öteki tarafta beni kimin beklediğini zaten biliyordum.

Nos, siyah pelerini her zamanki gibi omuzlarındayken bembeyaz kışın önünde ondan bambaşka gözüküyordu. Öyleydi de. Kış gibi zalim ya da gürültülü değildi. Aydınlık da değildi. Hiçbir zaman olmamıştı.

Gözlerinin altı uykunun varlığından bihabermiş gibi mordu şimdi. Ona rağmen gülümsediğinde uykuyla yıldızlarının hiç barışmadığını söylemek üzereymiş gibi göründü gözüme.

Ona atılmak üzereydim ki kış aniden karanlığa büründü. Öyle bir karanlık ki geceleri okyanusun üstüne çöken, *Martes*'in dört bir yanını saran türden bir karanlık. Sevdiklerimizi yutan, içinde neler olduğunu bilmediğimiz bir karanlık.

Öne atıldım. Adını pek çok kez bağırdım, olur da beni duyar diye. Deli gibi kollarımı savurdum durdum, olur da ona çarparsam diye. Öteki türlü karanlıkta yolumu nasıl bulacaktım? Hem de benim olmasına rağmen hiç bilmediğim bu evde?

Ama duyabildiğim yalnızca kendi gürültülü soluklarım ve hıçkırıklarımdı. Düşmeyi öyle çok istedim ki... Yere düşmek ve karanlıkta uzanıp onunla bir olmak... Ama farkında bile olmadan arkamı dönmüş olmalıyım çünkü şöminenin üstündeki beyaz mumu gördüm. Yere düşmedim, karanlıkta uzanıp onunla bir olmadım. Muma yürüdüm çünkü pencerelerden içeri karanlık giriyor olsa da mum hâlâ yanıyor ve üstündeki tablonun en altını aydınlatmaya devam ediyordu.

Eira Morwen Karlorian.

Görmek için nelerden vazgeçebileceğimi düşünüp durduğum bu tabloyu parçalamak istedim birden. Yok olsun istedim, çerçevesi kırılsın, yıldızları sönsün ve altında adım yazmasın istedim. Ama zarar vermek için ona uzanmadım, karşısında öylece durup hüngür hüngür ağladım ve ağlarken kayboldum. Aniden o derin karanlıktan çıkıp

Martes'in gövdesinin daha yüzeysel karanlığına çekildim. Denizcilerden biri horluyor, hemen yanımdaki hamakta Marlo mışıl mışıl uyuyordu. Tırnaklarım avuçlarıma batmış, minik yarım daireler oluşturmuşlardı. Görebiliyordum çünkü az önceki karanlığa kıyasla bu karanlık, yalnızca sıradan bir akşamdı.

Hamaktan indiğimde tahtalar ayaklarıma soğuk geldi. Sera'nın güverteye çıkmamamı söyleyişi beni durdurmayacaktı elbette. Marlo'yu uyandırmayacaktım fakat yalnız kalabilecek kadar güçlü hissetmiyordum kendimi. Gerekirse kaptanın kapısını çalar ve öfkelenmesine izin verirdim. Maça bana bağırırken yalnız olmazdım en azından.

Üstümdeki ziyadesiyle bol beyaz elbise bile bana ağır geliyordu şimdi. Bir zamanlar, sırtımda kalın bir pelerin ve ağır bir çantayla günlerce yürürdüm. Ağaçların arasında, tepe yukarı, kara bata çıka. Omuzlarımda böyle bir yük olmadığından dinlenmek istediğimde ikisini de bir kenara koyar ve tekrar yürüyebilecek kadar güçlenince geri sırtlanırdım.

Şimdilerde omuzlarıma binmiş yükü bir kenara koymam hiçbir suretle mümkün olmadığından güverteye gidene dek yoruldum, güçten düştüm, ter içinde kaldım.

Nihayet ana güverteye vardığımda kenarda, yarısı küpeşteden ötede bir yerde iki büklüm duran bir beden dikkatimi çekti. Dirsekleri küpeştede, elleri de kısa saçlarının arasına gömülüydü. Yüzü aşağı bakıyordu ama ağlıyor değildi. Hiç ses çıkarmıyor, kambur duran sırtı ya da omuzları sarsılmıyordu.

Ne avuçları ne de gözleri görünürdeydi ama üstündeki tuhaf, lacivert işlemeli siyah gömleği görür görmez onun Bast olduğunu anladım. Böyle bir şeyi yalnızca o giyerdi. Çizmelerinin dibindeki birkaç koyu renkli şişeye bakılırsa belli ki yalnız kalmak istiyordu.

Ona doğru çok da sessiz olmayan adımlarla yürüdüm. Birinin yaklaştığını duyduysa da başını kaldırmadı. Ancak yanına varıp onun yaptığı gibi dirseklerimi küpeşteye dayadığımda kolunun ardından şöyle bir bakış attı. Gelenin kim olduğuyla gerçekten ilgilendiği yoktu.

"Sen miydin?" diye sordu sonra. Sorusu bulanıktı ve kastettiği "sen" ben değildim belki. Belki gözleri ona başka birisi olduğumu söylemişti. Gemide en az yarım düzine kahverengi saçlı kız vardı.

"Sesin iyi gelmiyor, Bast. Uyusan iyi olacak." Yalnız kalmak istemediğim doğruydu ancak istediğim, şimdiki Bast'ın eşliği değildi.

Hırsız Kral kıkırdadı. "Senin sesin iyi geliyor."

"İstersen hemen şuraya uzanabilirsin. Hava yeterince serin, üşürsen sana bir battaniye getirebilirim."

"Gülünç olma, Eira." Bast'ın sesindeki her zamanki ciddiyet ona bütünüyle dönmemişti ama *gülünç olma*, deyişi şimdiki durumu göz önünde bulundurulduğunda öyle ciddiydi ki kıpırdamadan ona bakakaldım. Zihni tamamen batmış değildi kuşkusuz.

Feyler kendilerini insanlardan çok farklı olduklarına inandırmış olsalar da bizden pek de farklı değillerdi ve bunu bilmelerini dilerdim.

Onlardan, demeliyim. Onlardan pek de farklı değiller. Ben tam olarak bir insan sayılmam artık.

"Ne arıyorsun burada?" diye sorduğunda yüzünü bana döndü. Tek kaşı havadaydı ama yarı açık gözlerinde kibirden iz yoktu.

"Konuşacak birini arıyordum." Tamamen dürüst olmakta bir sakınca görmedim. Güneş tekrar *Martes*'e baktığında Bast'ın bu sohbetin ne kadarını hatırlayacağını bilmiyordum.

"Eh, buldun işte."

"Sen ne yapıyorsun burada?"

Bast siyah avuçlarıyla yüzünü ovaladı ve derin bir nefes aldı. İçine çektiği hava değil de gecenin kendisiydi sanki. Bizzat yıldızları yutsa içindeki karanlık söner miydi acaba? "Yas tutuyorum."

Onunla ortak bir noktamızın var olmaması için sebep yoktu ama bu düşünce beni yine de huzursuz etti. Rüyamda gördüğüm karanlığın birazı bile benim içimden geliyorsa... "Kimin yasını tutuyorsun?"

"Amma çok soru soruyorsun."

Gözlerimi ileriye diktim ama görebildiğim koca bir hiçti. Sonra bakışlarımı yukarı çevirdim. Bu siyah, koca yatakta parıldayan yıldızlar bana özlediğim bir çift gözü hatırlattı. "Bir keresinde birisi bana doğru soruları sorduğumu söylemişti."

Bast gülümsedi ama, "Orası öyle," dedikten sonra gülümsemesi çabucak soldu. "Sen de daha önce yas tuttun, değil mi?"

"Şimdi bu geminin üstündeki herkes sevdiği birilerini kaybetmiştir, Bast. Sence de öyle değil mi?"

"Şüphesiz. Ama tümü ailesinden birilerini kaybetmedi."

Bast, kuvvetle muhtemel ne dediğinin farkında değildi. Şimdi zihni tamamen yerinde olsaydı böyle söylemezdi belki. Belki *Kuutamo*'yu bir kez daha boynuyla yan yana getirmemden ya da onu bir itişle suya düşürmemden çekinirdi.

O an yıllar öncesine ait uğursuz bir sesin yankılarını duydum zihnimde. Kumandan'ın sevdiği birini ölümle kaybeden kişilerin gözlerinde süzülen buluttan birbirlerini tanıyabilecek olmalarıyla ilgili söylediklerini anımsadım. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu ve ellerimin üşüdüğünü hissettim. Ardından tek bir adamın böyle bir yıkıma nasıl sebep olabileceğini düşündüm. Yalnızca bir çift ölümlü elin onca yaşamı nasıl mahvedebildiğini... Ve daha sonra yalnızca bir çift ölümlü elin binlerce ve daha fazla yaşamı değiştirdiği aklıma düştü.

Bast sessizliğimi fark etti ya da etmedi. "Neye çok şaşıyorum biliyor musun?" diye cevap beklemediği bir soru sordu. "Tüm o ölümlere şahit olduktan sonra nasıl hâlâ hiç ölmeyecekmiş gibi yaşamaya devam edebildiğimize. Geride kalmak berbat bir şey ama alışıyorsun. Alışmak daha berbat geliyor."

Bu konuşma yanlıştı sanki. Bast'ın farkında olmadığı dürüstlüğünden faydalanıyormuşum gibi bir hisse kapıldım ve o hissin beni nereye taşıyacağını kestiremediğimden konuşmayı sonlandırmak, ona veda etmek ve hamağıma dönmek istedim. Ama bunları yapmadım çünkü onun da bu konuşmaya ihtiyacı olduğuna inandım. Onun şimdi bana anlattığı hiçbir şeyi ona karşı kullanmayacaktım, sadece söylediklerini dinleyecek, söylemem gerekenleri söyleyecek ve bu sohbetin yaşandığını unutacaktım. Ya da en azından unutmaya çalışacak ve Bast'ın tuhaf, şefkatli ve insani yanını görmediğime dair kendimi ikna etmeye çalışacaktım.

"Geride kalanlar için en kötü yanlarından biri de ne biliyor musun?" diye sordum. Onunkinin aksine benim dürüstlüğümün tamamen gönüllü olması garipti. "Aklının sana ne çabuk sırt çevirdi-

ğini öğrenmek. Sana ve zihninde uyuyan hatıralara ne kadar çabuk ihanet edebileceğini görmek."

Sessiz kaldı bir süre, ne kadar süreliğine bilmiyordum ama bir şey söylemeden önüne baktı öylece.

"Yüzlerini ne kadar çok hatırlamak istersen o kadar unutuyorsun," diye devam ettim. "Öyle ki ben hiç hatırlamıyor olduğuma inanıyorum artık ve bence anımsadığım yüz onların yüzüne bir nebze olsun benzemiyor."

Bast başını kaldırıp bana baktı. Bakışları öyle keskindi ki şimdi onu gören herhangi biri, konuşana dek Hırsız Kral'ın sözcüklerinin belli belirsiz bulanık olacağını tahmin edemezdi. "Senin ailen de düşmanca bir saldırıya kurban mı gitti?" diye sordu dalga geçer gibi ama sesinin bu tonu yanılsamadan başka bir şey değildi. Sesiyle uyuşmayan zengin bir ilgi saklanıyordu gözlerinde. Gerçekten bilmek istiyordu ve zihni sandığım kadar gidik değildi. Tereddüt ettiğimi görünce, "Her ne söylemek istiyorsan söyle gitsin," dedi. Kendi gibi davranmıyordu ama onun hakkında ne biliyordum ki? Belki de onca zamandır ilk kez şimdi kendi gibi davranıyordu. "Düşündüğün kadar sarhoş değilim, Eira. Ve güvenilmez de öyle."

"Sen Hırsız Kral'sın. Beni güvenilir olduğuna ikna etmeye çalışacaksan bil diye söylüyorum, nefesini bir hiç uğruna harcarsın."

"Böyle bir şey için uğraşmayacağım çünkü haklısın, büsbütün güvenilir değilim. Ama işe bak ki sen de değilsin. Güvenilir olmak sıkıcıdır, Eira, insanlar hamlelerini önceden kestirebilirler. Ve sanıyorum sen de bunun az çok farkındasın."

"Beni tanıdığın yok."

Bast gülümsedi ve "Öyleyse kendini tanıt," dedi.

Öyle derin, öyle öfkeli bir nefes bıraktım ki saçlarımın önleri rüzgâr çarpmış gibi kıpırdadı. "Üç soru, Bast," dedim pişman olmamayı derinden umarak. Omuzlarımdaki gece pek ağır değildi artık ve bunu kısmen ona borçluydum. Kısmen. "Bana yalnızca üç soru sorabilirsin ve şimdi sana yumuşak davranıyorsam tek sebebi sarhoş bir adamı yumruklayacak kadar aşağılık olmamam. Hiçbir sorunu cevaplamak zorunda olmadığımı aklından çıkarma, çizgiyi aşarsan sorun

yanıtsız kalır. Fırsatını iyi değerlendir, sorularını akıllıca ve cevaplamaya gönüllü olacaklarım arasından seç."

Pek de öyle olmadığını iddia etse de sarhoştu. Saçları dağınıktı şimdi ve her zaman arkasına sığındığı o umursamaz duruşa sahip olmadığı gibi çevresindeki kalın duvarların arasında bir yerlerde de değildi. Doğruldu ve derin bir nefes aldı, her ne soracaksa üstüne fazla düşünmediğini fark ettiğimde rahatladım. Ama sonra bana dönüp, "Senin ailen de düşmanca bir saldırıya kurban mı gitti?" diye az önce sormuş olduğu soruyu tekrarladı.

Sorusunu yanıtlamak zorunda değilim. Gerçekler kazanılmalı, cevaplar hak edilmelidir ve o bunu bilmeyi hak etmiyor. Ama nedense cevaplamak istiyorum. Bast beni tanısın istemiyorum ama şimdi, belki etrafta kimsecikler olmadığından, onunla konuşmak istiyorum. Sorularına vereceğim yanıtları ona değil, geceye emanet ettiğimi ve sabah olduğunda Bast'ın hiçbirini hatırlamayacağını ümit ediyorum ve konuşmak istiyorum.

"Yalnızca babam."

Dudaklarının köşeleri azıcık bile olsa oynamadı. Yüzünü sakince denize dönüp derin bir nefes alıp verdikten sonra dirseklerini küpeşteye dayamak için tekrar öne eğildi. "Belki de sen ve ben, Eira..." dedi yavaşça. "Olmamızı umduğun kadar farklı değilizdir."

Üzüntüsü hiç hafiflememiş, hatta sanki artmıştı şimdi. Belki okyanusun çürük kokusu, belki gecenin serin rüzgârı fakat bir şeyler kesinlikle onu kendine getiriyordu.

Senin ailen de.

"İkinci sorum şu. Nesin sen?"

Tüm bedenimle ona döndüm. Bir omzumda tüm yıldızlara rağmen karanlık okyanus, ötekinde birkaç küçük feneriyle aydınlık *Martes* vardı. Bast'ın yüzü az öncekine kıyasla daha ilgisizdi. "Ne demek bu?"

"Herkes hep Maça'nın zeki olduğunu ve zihninin ilginç düşüncelerle dolup taştığını düşünür, ikiz olduğumuzu da bilmediklerinden benim düşündüklerimin neler olabileceğine kimse aldırış etmez. Görülen de işitilen de odur. Hâliyle olan biteni durmaksızın izleyenin, her daim dinleyenin ben olduğum sık sık unutulur."

Sessizliğin getirdiği huzursuzluğun boyutu devasaydı, yine de tıpkı daha kötü şeylerde sabrettiğim gibi bekledim, dayandım ve tek kelime etmedim.

"Arkadaşın..." diyecek oldu.

"Onun bir adı var."

Bast gülümsedi fakat bana bakmadı. "Marlo. Herkes gizli olanın, tehlikeli ve ilgi çekici olanın o olduğunu düşünüyor, öyle değil mi? Sen de bunun arkasına saklanıyorsun. Kimse asıl senin gizli ve tehlikeli olan olduğunu görmüyor ama bana kalırsa asıl ilgi çekici olan sensin. Öyleyse söyle bana, nesin sen?"

Bir ucubeyim, aslında olduğum şey bu.

Sizin dünyanızın Doğal Dengesi ile tanıştım. Bana kim olduğumu sorduktan ve kim olduğumu öğrendikten hemen sonra olduğum şeyi bütünüyle değiştirirken ona karşı koyamadım. Bir zamanlar insandım, öte yandan *artık ne olduğumdan emin değilim. Büyü güçlerim yok, yalnızca şimdi olmasa da her zaman bacağıma sarılı iki keskin hançere ve göğsüme yakın tuttuğum sürekli gitmek arzusuna sahibim.*

Belki bir katilim, bir hırsızım, bir sahtekârım.

Vilovna bana "köprü" diyor, Zaina ve Marlo bana adımla seslenmediklerinde beni Gümüş Yürek diye çağırıyorlar.

"Asteria," diye cevapladım Bast'ı. Olduğum ya da olabileceğim onca şeye rağmen katiyen Asteria değildim ama bu, her nasılsa, tam olarak bir yalan da sayılmazdı. Zaten başka nasıl cevaplayacaktım ki sorusunu?

Doğrulduğunda nihayet o da tüm bedeniyle bana döndü. "Asteria değilsin," dedi yavaşça. Şimdi karşımda duran kişinin Hırsız Kral'ın kendisi olduğuna inanmak güçtü. Sırtı dik değildi, iki bacağının üstüne sağlam basmıyordu. Omzunu şöyle bir geri itiversem tökezleyip arkaya düşmesi kaçınılmazdı sanki. Ama açık kahverengi saçlarına rağmen geceye bu denli karışabilmesi ürkütücüydü. Kanlı canlıydı, yanakları devirdiği tüm o şişeler yüzünden al aldı fakat yine de gecenin önünde dikilen kayıp bir hayaletten farksızdı.

Nos'a birazcık benzemiyordu. Ya da Nos'un hatırlayabildiğim suretine demeliyim ama gece, saklanmaya ihtiyaç duyduğunda Nos'u sak-

lar, görülmeye ihtiyaç duyduğunda onu öne çıkarırdı, bunu dün gibi hatırlıyordum. Siyah onun rengiydi çünkü Nos'u severdi.

Oysa karanlık gece, Bast'ı saklamıyor, aksine onu yutuyordu. Ne kadar yıldızlı olursa olsun onu simsiyah bir çarşaf gibi sarıp sarmalıyordu. Hatta öyle sıkı sarıyordu ki onu yavaş yavaş boğuyordu. Bast'ın boyu hayli uzun, omuzları da epey genişti ama geceye karşı galip gelemezdi.

"Sen Asteria değilsin," diye yinelediyse de sorusunu bir kez daha tekrarlamadı. Sesi şimdi çok daha ağırdı.

"Ne zamandır diğerlerine olduğumuzu söylediğimiz kişiyiz, Bast?"

O vakte kadar ciddiyse de bunu söylediğimi duyunca kıkırdadı. Ben karşısında öylece durdum, neyi bu kadar gülünç bulduğunu anlamadım. Bast, ne kadar şakaya gelmeyecek şeyler olsa da söylediklerimi komik bulduğundan bana hep, *gülünç olma, Eira*, derdi. Yine aynı cümleyi işitmeyi beklediğim için, "Bana yine gülünç olmamam gerektiğini söyleyeceksin, değil mi?" diye sordum.

Ne zaman ki sakinleşip kendine gelmeye başladı, ancak o zaman gülüşünün keyiften çok acıyla dolu olduğunu fark ettim. "Elbette hayır," diye başını iki yana sallarken gülmekten gözüne tırmanmış yaşı bir kenara itti. "Doğru söylüyorsun. Diğerlerine olduğumuzu söylediğimiz kişi değiliz ve asıl gülünç olan da bu. Ama bu artık o kadar da komik gelmiyor, öyle değil mi?"

Başımı iki yana sallarken gözlerimi ondan ayırmadım. "Hayır. Gelmiyor."

Bana doğru bir adım yaklaştığında irkilmedim. Neredeyse çoktan iyileşmiş kolunun zaman zaman acıyıp acımadığını sormak geldi içimden. İçimde tuhaf bir his vardı. Tekinsiz bir his. Artık her neydiyse.

"Üçüncü sorumu sonrası için saklayabilir miyim?" Fısıltısı ağır, sesi de hiç olgun değildi. Ne Hırsız Kral ne Bast... Şefkate ihtiyaç duyan kayıp bir hayaletti yalnızca ve öyle saydamdı ki şimdi, belli ki varlığını kendisi dahi hissedemiyordu.

Yüzüne dokunmak için kolumu kaldırdığımda o da irkilmedi ama elim yanağına değdiğinde boynu seğirdi. Belki elim sıcak tenine çok soğuk gelmişti, belki elimin öylece içinden geçeceğini düşünmüştü. Gözlerini kapattığında sıktığı çenesi gözümden kaçmadı.

"Üçüncü sorunu sonraya saklayabilirsin. Ama Bast..." Adını duyunca gözlerini açtı. "Sana bir iyilik yapacağım ve bu geceyi unutacağım. Bu gece söylediklerini de sorduklarını da anımsamayacağım. Sen ne kadarını hatırlayacaksın bilmiyorum ama olur da senin içinden de bana bir iyilik yapmak gelirse... Sen de unut. Yarın uyanalım ve birbirimize yine düşmanca bakalım. Yine birbirimizden çok farklı olduğumuza inanalım ve yan yana durmaya beş dakikadan fazla dayanamayalım."

Elimi çektiğimde kafası karışmış gibi gözlerini yavaşça kırpıyor ya da kaşlarını belli belirsiz çatıyor olsa da söylediklerimin tek kelimesini bile yakalayamamış gibi gözükmüyordu. Dalgınca başını salladı, gözlerini o kadar çok kırpmıştı ki keskinliklerini yitirmişlerdi artık.

Ben de başımı salladım ve derin bir nefesin ardından arkamı döndüm. Okyanustan gelen esintinin hiç kokusu yoktu.

Sohbetler sona ererdi. Sonsuza dek hatırlanacak olanlar da hiç hatırlanmayacak olanlar da.

Fazla uzaklaşmamışken birden arkamı döndüm. "Aklıma gelmişken... Kendine bir iyilik yapmak istersen de... Bir daha siyah giyme."

Hamaktan güverteye çok daha ağır, çok daha zor yürümüştüm. Ancak uykusundaki Marlo'nun yanına vardığımda yükümün daha ağır mı yoksa daha hafif mi olduğundan emin değildim.

Uyumak için gözlerimi kapattığımda dört bir yanımda sarılı olan şey kararlılıktı, sözümü tutacak ve uyandığımda bu geceyi hatırlamayacaktım çünkü kendime dair sahip olduğum inançlardan biri tutamayacağı sözler vermeyen biri olduğumdu.

Bir keresinde Kona'ya onu o meşhur kızıl geyiklerden birini görmek için Mist'in batı ormanlarında kampa götüreceğim sözünü vermiştim. Bir keresinde büyükanneme eve döner dönmez saksılarındaki toprağı havalandıracağımı söyledim. Bir keresinde de Bay Çırpıkanat'a sahip oldukları tüm mutfak bıçaklarını bilemesinde yardım edeceğimi.

Kona uzaktan da olsa görebildiği kocaman geyiğin eğik boynuzları karşısında büyülenmiş, büyükannem saksılardaki koyu renkli toprağa şöyle bir bakıp başını salladıktan sonra işinin başına dönmüş ve Bay Çırpıkanat bıçaklar konusunda ona yardım ettiğim için bana teşekkür etmeden hemen önce *Kuutamo*'yu kapıp parlak ve keskin olduğundan

emin olana dek üstünde çalışmıştı. Öyle ki bıçağımı bana geri getirdiğinde iki gece devrilmişti.

Fakat o derin, muazzam karanlık beni tekrar bulunca verdiği her sözü tutabilecek biri olmadığımı anladım.

Rüyamda bu sefer tıpkı Marlo'nun rüyasındaki gibi kocaman bir aynanın önünde duruyordum. Aynanın nerede bittiğini ve içinde yaşadığım gerçekliğin nerede başladığını söylemek zordu. Sınırsız gibi gözüken bu aynanın içinde gördüğümse gri gözlerim ve koyu kahverengi saçlarımla ben değildim. Yansımamın parlak mor gözleri ve kısa, dağınık, açık kahverengi saçları vardı. Benimkine çok benzeyen gömleği beyaz ve ta omzundan gelen deri kılıç kemeri boştu.

Bast'a baktığımda o da bana baktı. Hayır, bana bakmadı, benim *içimden* baktı. Bir hayalet olan şimdi bendim sanki ve Bast bana baktığında yalnızca beni değil, benden ötesini de gördü. Yutkunduğumda o da yutkundu, elimi ona uzattığımda o da elini bana doğru uzattı.

Ben aynı olduğumuza, yalnızca görüntülerimizin birbirlerine benzemiyor olduklarına inanmak üzereyken o, gülümsedi. O gülümsedi ancak ben gülümsemiyordum. Bakışlarım yüzünde gezdi durdu, gülümsemeyi denedim fakat ciddiyetim yüzüme yapışıp kalmıştı. Bu, Bast'ın keyfini kaçırmadı, öyle ki gülümsemesi de onun yüzüne yapışıp kaldı.

Uyandığımda hamakların yarısından çoğu boştu ve Marlo da yerinde değildi.

Sabahın ne kadar ilerlemiş olduğunu anlayamadığımdan mutfağın yolunu tutmuşken Doktor'un bana öfkeli olmaması için bir tür dua sayıklıyordum.

Mutfağa girdiğimde pencerenin önündeki üç kişi, uğursuzluk getirdiği bilinen biri gelmiş gibi döndü bana. Doktor'un bana böyle bakışı hiç de alışılmadık değildi, üstelik geç kaldığım düşünüldüğünde. Neden kimse uyandırmamıştı ki beni?

Sera'nın bakışları daha çok endişeliydi ve dürüst olmak gerekirse o da mutfak kirişinde aynı benim şimdi durduğum gibi geceliğiyle, saçları dağılmış, korku dolu gözlerle ve sık soluklarla dikilse ben de ona böyle bakardım. Özellikle ona güverteye çıkmaması gerektiğini tembihlediğim bir gecenin sabahında.

Ama elindeki küçücük gözüken su bardağını sıkan Bast'ın üzerimdeki sivri bakışları... Rüyamdakine hiç benzemeyen, benim ona asla bakmayacağım kadar kindar, düpedüz düşmancaydı.

Bakışlarım gömleğine düştü çünkü onu tanıdığım günden beri ilk defa, herhangi iki göz tarafından çirkin görülemeyecek ya da herhangi bir zihin tarafından biçimsiz algılanamayacak bir şey giyiyordu. Siyah, küçük düğmeleri bile simsiyah bir gömlek.

Anlaşılan o ki birazını bile hatırlamıyordu.

Onunla konuşurken, sorularına bir bir yanıt verirken hatırlamamasını uman bendim. Öyleyse şimdi hangi cüretle keyfimi kaçırıyor bu benim?

Mutfağa girebilmek için saçlarımı hızla örmeye koyulmuşken çaresizce Doktor'a baktım ve bir şey söylememe gerek kalmadan bıçağıyla tezgâhın üstündeki havuç yığınını gösterdi. Örgüm bittiği gibi ellerimi yıkayıp havuçları doğramaya koyuldum. Sözünü tutmayarak o geceyi hep hatırlayacak olan bendim. Ama hiç olmazsa hatırlamıyormuşum gibi yapabilirdim.

Her zaman kullandığım kalın saplı bıçağı almak için döndüğümde Bast da Sera da az önceki yerlerinde değildi. Sera'yı dinlemeli ve o gece güverteye adımımı bile atmamalıydım.

BİLGELİK AĞAÇLARININ GÖLGESİNDE YÜRÜYENLER

Dördüncü gün, en yakındaki adaya demir atılacağı çoktan herkes tarafından biliniyordu fakat en yakındaki adanın bu denli uzak olabileceği ben dâhil pek çok kişinin aklına gelmemişti.

İçimde yepyeni, tadını hiç bilmediğim bir korku kendini belli etmeye başladı. *Martes*, altıncı günün sabahında hâlâ sular üstünde sallanıyor olursa başımıza gelebilecekleri düşünmemeye çalıştım. İçine iki dünyadan bile fazla şey sığan hayal gücümün bu konuda bana sunacak neleri olduğunu öğrenmeyi dilemiyordum.

Geminin yaklaşık bir gün içinde herhangi bir kıyıya yeteri kadar yanaşabilecek olup olmadığını Maça'ya soracak kişi yoktu. Belki Bast sorabilirdi. Belki. Sorsaydı bile bunu biz bilmezdik gerçi.

İvaylo her zamanki yerinde gözlerden uzaktaydı. Doktor ve ben mutfaktaki işimizi bitirdiğimizden güvertede yelkenlerin gölgesinde birbirimizin sessizliğini ihlal etmeden oturuyorduk. Maça Parzival ile kamarasında olduğundan dümene şimdi serdümenin parmakları sarılıydı. Tuhaf bir adı vardı serdümenin. Herkes unutup ya da karıştırıp durduğundan kimse ona gerçek adıyla seslenmezdi.

Uçuk ya da makul beklentileri, küçük ya da büyük geçmişleri olsa da bugünlerde *Martes* üstünde yürüyen herkesin kocaman yaşamları vardı. Okyanusa ya da Merza'ya yem olması imkânsız gözükecek kadar kocaman. Okyanus hepsini aldığında birini bile hiçbir kıyıya bırakmayacak kadar büyük müydü hakikaten? Geçmişler, gelecekler, alınmış kararlar, verilmiş sözler... Merza hepsini yutabilecek kadar aç mıydı?

"Kes şunu."

Doktor'un beni titretmelerine ramak kalmış düşüncelerimi dağıtan kalın sesi, aniden ondan yana dönmeme sebep oldu. Başı her zamanki gibi örtülü, yüzü karşıya dönük ve bakışları da uzaklardaydı. Elinde öylesine çevirip durduğu, ön kolundan daha kısa, gölgeli bir meç vardı. Neden bahsettiğini anlamadığımdan yüzüne bakakaldım.

"Parmaklarını tahtalara vurup duruyorsun," diye açıkladığında şaşırdım.

Gözlerim tahtaların üstünde bir örümcek gibi duran parmaklarıma vardığında elimi kaldırıp kucağıma koydum. "Farkında değildim."

"Sen de hırsızların düşündüğünü düşünüyorsun."

Kollarımı göğsümde kavuşturup kaşlarımı çatarken rahatsız olduğumu anlamak ikimiz için de zor değildi. "Ben onlardan biri değilim."

"Öyle olduğunu söylemedim."

Derin bir nefes alıp yüzümü ovuşturdum. "Haklısın. Onların düşündüğünü düşünüyorum."

"Çünkü kaptanı tanımıyorsun. Tanımamalısın da. Ayrıca pek çok konuda ona güvenmemelisin."

"Yardımcı olmuyorsun, Doktor."

"Beni iyi dinle. Dibi merak eden gemiler onu görmeye kaptanlarıyla beraber giderler. Elbette kaptanlar yeterince onurluysa. Tıpkı hırsızlar gibi Maça'nın kaptan olduğunu sen de biliyorsun fakat onun kaptan olduğunu anlamakta ya da kabul etmekte zorlanıyorsun. Hırsızlar bir kaptanın gemisine duyduğu bağlılığı anlayamıyor belki ama onlardan biri değilsin madem, sen neden anlayamıyorsun?"

Bu soruya verecek bir düzine cevabım vardı aslında. Çünkü Maça'ya güvenmiyorum. Çünkü kaptanlığın ne olduğunu hırsızlar kadar bile iyi bilmiyorum. Çünkü belki ruhumda *bu gemideki diğer herkesin ruhunda da olduğu gibi sahtekârlık bulunduğuna eminim.*

Tek kelime etmedim ve Doktor da üstelemedi. Sorduğu sakin soruların yanıtlanmasını severdi ancak yanıtlanmamasını da bir o kadar çok severdi.

Dördüncü günün gecesi güvertedeki kimse şarkı söylemiyor, ritim tutmuyor ya da dans etmiyordu. Üstümüze çöken sessizliğin huzura benzeyen herhangi bir şeyle yakından uzaktan ilgisi yoktu.

Güvertede oturup İvaylo'nun gür sesiyle karanın göründüğünü bağırışını duymayı bekleyen nice gemiciler ve hırsızlar uykusuzdu. Esinti belli belirsiz, dalgalar neredeyse sakindi. Öyle ki Korvina'nın tüm çabalarına rağmen sanki *Martes*'in bir kıyıyı görmesini hiç istemiyorlardı.

Ama sonra rüzgâr şiddetlendi. Dalgalar hırçınlaştı ve sesler hâlâ uyanık olanların başını ağrıtmaya başladı. Gece yaşlandıysa da henüz ölmüş değildi.

"Maça'yla konuşmam gerek," dedi Marlo. Diğerlerinin aksine onun şimdiki huzursuzluğu çeşitli ve katmanlıydı. Ellerini nereye koyması gerektiğini bilmiyor, başımızda bir o yana bir bu yana dolaşıp dururken bastığı tahtaları gıcırdatıyordu.

"Yerinde olsam gözüne gözükmem," dedi yanımıza gelen Sera. Oturmadan önce Doktor'a başını geri atarak selam verdi.

Marlo durup kısılmış gözlerle Sera'ya bakarken gökten boğuk bir ses geldi, inatçı bulutların çarpışmasına benzeyen bir ses. Bir fırtına habercisi, bir kıyamet belirtisi, göğün ortadan ikiye yarılması gibiydi. Ancak ikinci kez duyduğumda bunun İvaylo'nun sesi olduğunu anladım.

"Kara!"

Sera henüz yeni oturmuş olmasına rağmen ustaca bir çeviklikle iki ayağının üstünde dikildiğinde *Martes*'in bir diğer direği gibi sağlamdı. Onunla beraber ben de kalktım. Marlo, Sera ve ben başlarımızı geriye atarak yukarı baktık. Karanlık gökyüzünün bitişiğindeki daracık yerinde İvaylo, çıldırmış gibi zıplıyor, incecik kollarını dört bir yana savururken aşağı düşmesi an meselesiymiş gibi gözüküyordu. Bakışlarımı aşağı indirdiğimde Doktor'un fener ışıklarının aydınlattığı yüzünün ifadesiz olduğundan umursamaz gözüktüğünü gördüm. "Sana söylemiştim," demesini bekledim ama o yalnızca bana bakarak belli belirsiz gülümsedi ve böylece, "Sana söylemiştim," demesine gerek kalmadı.

"Kara göründü!"

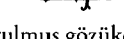
Ölmek üzere olan geceye rağmen çanlar çalındı, zincirler sıngırdatıldı, denizciler direklere, küpeştelere ve tahtalara vurarak hayli gürültü çıkarırken sözleri karmaşık olmayan bir terane tutturdu. Hiç yoktan maşrapalar, saklanmış şişeler ortaya çıktı. Uyuyan hırsızlar uyandı; kimisi şaşkın, kimisi rahatlamış görünüyordu. Sera parmaklarını kısacık sarı saçlarının arasından geçirirken omuzlarını ve kim bilir ne zamandır tuttuğu bir gülümsemeyi serbest bıraktı.

Güverte kapağı bir kez daha açıldığında ortaya Bast çıktı. Tüm o kargaşanın ortasında, bir hortumun merkeziymiş gibi duruyordu. Hızlı feyler zıplayarak yanından geçip giderken biri bile ona çarpmıyor, fiziksel varlığı gibi öteki düzeylerdeki varlığı da diğer kimseninkiyle çarpışmıyordu. İvaylo'nun gördüğünü söylediği karadan tarafa, karanlığa döndü yüzünü, rüzgâr bile arkasından esip saçlarının arasında dans ederken Bast, pek de mutlu gözükmüyordu.

Yabancı sesler tarafından sözleri tekrarlanan şarkının arasında şarkıdan farklı fakat tıpkı onun gibi ardı ardına tekrarlanan sözcükler çarptı kulağıma.

"Yolunda olmayan şeyler var. Bir şeyler kesinlikle yolunda değil." Marlo'nun gözleri hareket hâlindeydi ama *Martes*'i görmüyordu çünkü zihninde dolaşıyordu bakışları şimdi. "Bir yanlışlık var."

"Farkındayım, Marlo. Ben de bir acayiplik seziyorum." Bakışlarım tekrar Bast'ı buldu. O da bana bakıyordu şimdi. Hâlâ bir girdabın orta yeri gibiydi. "Ve sanırım bu acayipliği hisseden yalnızca ikimiz değiliz."

Beşinci gün *Martes*, unutulmuş gözüken bir adaya yanaştı. O öğlen Maça'nın gözlerindeki alevler sönmek şöyle dursun, kıpırdamadılar bile. Yüzü de öyle katıydı ki Doktor'un kısa meçini eritmek bile Maça'nın yüzündeki ifadeyi eritmekten daha kolay olurdu.

Batıburun yakınlarında olduğunu bildiğim bu gizli adanın bir ismi ya da yakınlarda bir kenti yoktu ama bu kumlu, ince topraklar şüphesiz sahipsiz değildi. Ağaçların arasındaki evlerde yaşayan halkın nasıl kimseler olduklarını Parzival dahi bilmiyordu, hiç limanı ya da bir geminin yanaşmasını kolaylaştıracak iskelesi olmadığından burada her kim yaşıyorsa belli ki misafirperver değillerdi. Biraz daha yaklaş-

tığımızda kıyı şeridi boyunca yarıya dek kumlara gömülmüş kemikler görmemeyi diledim.

Elimi gözlerime siper edip baktığımda ağaçları gördüm önce. İncecik, geniş yaprakları bir değişikti, çamlara hiç benzemiyorlardı. Renkleri de farklı bir yeşildi, daha yeşildi, eğer böyle bir şey mümkünse. Uzakta üst üste oturtulmuş gibi gözüken yüksek dağlar bile yemyeşildi. Marlo'nun beni dirseğimden tuttuğunu hissettim.

Onca zaman bir geminin üstünde yürüdükten sonra sağlam, sarsılmaz zemine basmanın bana nasıl farklı hissettireceğini düşündüm. Ancak elbette, gemiden ayrılacak ufak kayığa binenler arasında ne ben vardım ne de Marlo vardı.

Sayısı belli bir gözcü grup gemiyi terk etmeden önce herkes görevlendirildi, *Martes* bir anlığına bile başıboş bırakılmayacak, herkes her daim silahlarını üstünde tutacaktı.

Renkli kuşları duymanın ve rüzgârın okyanusunkinden başka kokuları bize taşımasının bana farklı hissettirebileceğini daha önce düşünmediğimden dirseklerim küpeşteye dayalı öylece durdum. Gözlerimi kapatıp başımı geriye attım, durdum ve ne kadar süre öyle durduğumu bilmedim ancak uzun bir süre olmalı ki gözlerimi açtığımda gördüğüm dağlar yeşil değil, maviydi.

Ona bir adım daha yakınım.

"Maça'nın gitmemize izin vermediğine inanamıyorum." Marlo homurdanırken saçları yüzünden gözlerini göremiyordum.

"Ben Maça olsaydım ben de bize izin vermezdim. Kayıplara karışmak için uygun bir yere benziyor ama biz hâlâ onlara borçluyuz, unuttun mu?"

"Bugün onu gördün mü?"

Başımı iki yana salladım. "Herhangi birinin gördüğünü de sanmıyorum."

"Kapısını çalacağım."

"Canına susamışsın."

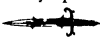
"Korkutucu olduğu doğru ama onunla konuşmam gerek, Eira. Yanlış giden şeyler var, ölüm kokusuna pek benzemiyor ama bir tuhaf-

lık var ve şimdi yeterince cesur hissederken bunu onunla konuşmalıyım. Sonrayı beklersem cesaretim kırılabilir."

Gülümsedim. "Kapıyı senin yerine çalmamı ister misin?"

Marlo'nun omuzları çökerken sesi yumuşadı. "Bunu yapar mısın?"

"Senin için her şeyi yaparım, Çırpıkanat."

Marlo tıklattığım kapıyı açıp içeri girdikten dakikalar sonra bile güverteye dönmedi. Bunu kovulmamış olduğu yönünde yorumladığımdan endişelenmem gereken bir şeyler olmadığını düşündüm ve mutfağa indim.

Doktor'un oturuşu sağlam olmadığı gibi omuzları da geride değildi. Mutfak genişlemişti sanki, Doktor'un iri bedeni öyle küçük gözüküyordu şimdi. Kafasına diktiği tahta bardakta da her ne varsa şüphesiz, su değildi.

"O bardak için sence de saat biraz erken değil mi, Doktor?" Bana döndüğünde gözlerinde gördüğüm panik hiç hoşuma gitmedi. "Seni huzursuz eden bir şeyler mi var?"

Boş bardağı gürültüyle bıraktığında başını iki yana salladı ve "Yine sorular soruyorsun, çaylak," dedi.

"Endişelenmem gereken şeyler varsa bunu bilmek isterim."

"Endişelenmen gereken hiçbir şey yok." Derin bir nefes alırken onu bekledim. "Gözcü grup döndüğünde adanın güvenli ve yerlilerin zararsız olduklarını söylerlerse pazara bir göz atmak gerekecek. Mutfak için alınması gerekenlerden sen sorumlusun. Bu senin görevin çünkü ben o sırık gibi gözüken lanet ağaçların altından geçmektense ölürüm daha iyi."

"Ağaçlardan mı korkuyorsun?"

Doktor güldü, gülüşünde haklı olduğuna gönülden inanan bir adamın sesinden izler vardı. "O ağaçlar... Memleketimde bilgeliği temsil ederler. Bilgeliği temsil eder ancak yanlarında karanlığı getirirler. Gölgelerinde yürüyen insanlar nice şeyleri bilir fakat yalnızca gölgelere değil, karanlığın kendisine de görünür olurlar. Çünkü acısı sırtlanmadan hiçbir bilgiye sahip olunmaz."

"Sence öğrenmek, acısını çekmeye değmez mi?" diye sordum. Soruma bir yanıt alacağımı ümit ediyordum ama bunun Doktor'un devirdiği bardaklarla bir ilgisi yoktu. Kelimeleri hâlâ net, bakışları hâlâ sivriydi. Dibini gördüğü bardakların sayısını tahmin etmek mümkün değildi çünkü onun Bast'ınkine pek benzemeyen bünyesi, kullanabileceğim en yalın sözcüklerle, demirden farksızdı.

Bir an ne yapacağını bilemedi gibi gözüktü gözüme. Elleri masanın üstünde bardağın iki yanında, bakışları önündeki boş bardaktaydı. Soruma vereceği cevabı, bardağını birkaç damla taşana dek yeniden doldurmayı ya da kalkıp başka bir yere gitmeyi düşünüyor olabilirdi.

Bir kez yutkundu ve "Gözcüler döndüklerinde sana alacaklarının bir listesini hazırlarım," dedi.

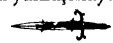
Kâşiflerden oluşan grup döndüğünde Marlo hâlâ Maça'nın kamarasındaydı. İvaylo ekibin döndüğünü bildirmek için kaptanın yanına gitti ve Maça, odadan Marlo'yla birlikte çıktığında kimseden fısıltılar yükselmedi.

Keşif ekibinin başındaki genç denizci öne çıktı. Uzun, gür sarı saçları olan genç bir adamdı. Gözlerinin altı bembeyaz, yanaklarıyla burun kemeri de kıpkırmızıydı. "Ada isimsiz ya da değil, kaptan," diye söze başladı. "Fakat halkı konuksever değil, orası kesin. Merza'nın yapabileceklerini de hepimizden iyi biliyorlar." Bunu söylerken küçümseyen gözleri ana direğin yanında duran sessiz Korvina'daydı. Korvina merza değildi ama onlardan biriymiş gibi suçlayıcı bakışlara maruz kalıyordu. Hem de o olmadan *Martes*'in beşinci günün sabahında bile bir karayı göremeyecek olmasına rağmen. "Konaklama izni almak için liderleriyle konuşman gerekecek, kaptan. Ancak o zaman sahillerinde yürüyebilecek ve pazarlarından lazım gördüklerimizi alabileceğiz."

Maça başını salladı. "Pekâlâ, öyle olsun. Fakat şunu bilesiniz, kimsenin istemeyerek de olsa gözünü korkutmak niyetinde değilim." Bunu söylerken palaskasındaki bıçaklarını yokluyor oluşu hiç hoşuma gitmedi. "Şefleriyle konuşmaya gitmek için seçeceğim kişilerin adımları sessiz hırsızlardan ya da çam yarması denizcilerden oluşmasını istemiyorum. Bunun için yanımda dengim olan Hırsız Kral'ı, Doğrucu'yu ve Datura Avcısı'nı götüreceğim. İtirazı olan var mı?"

Maça'nın söylediklerine itirazı olan hiç çıkmazdı ama o, her kararının ardından bu soruyu mutlaka sorardı. Kim bilir, belki bu da kendi gemisinde sözlerine karşı çıkmaya cüret edebilecek birilerinin olup olmadığını kontrol etmek için sorulan sorunun tekinden başka bir şey değildi.

"Öyleyse herkes işinin başına dönsün. Biz dönene dek kimse suya şimdi olduğundan daha fazla yaklaşmayacak."

Tam da beklediğim üzere, karada yürümeye alışmak zamanımı alacaktı.

Yer beni yutmaya çalışıyor sanki.

Kendine gel, Eira. Daha önce dağların üstünde yürüdün sen. Taş bir köprüde, beton kaldırımlarda ve nice topukların baskısına dayanabilen salonlarda da. Kumlara basmak mı acayip geliyor sana şimdi?

Marlo, Maça'yla yaptığı konuşmanın nasıl gittiğini bana anlatmadı ama şimdi kaptanın yanında olmamızda bence Doğrucu'nun da parmağı vardı.

"Tek kelime etmeyeceksiniz," diye uyarmıştı bizi Maça. Şefle görüşmeye gitmek için koyu turuncu eteğini giymeyi ya da beline kırmızı kuşağını sarmayı tercih etmemişti. Varlıklı görünmek istemiyor olduğuna yormuştum bunu çünkü şimdi üstündekiler krem rengi bir bluz ve koyu kahverengi bir etekle deri olmayan siyah bir korseden ibaretti. Ne parlak tokalı çizmeleri ne de ışıltılı düğmeleri olan bir ceketi vardı. Hava ikisi için de fazlasıyla sıcaktı gerçi. İçine renkli kumaşları katlayıp koyduğunu gördüğüm orta boy, ahşap bir sandığı tüyden yapılmaymış gibi taşıyordu. "Sen de öyle, Bast."

"Yoksa ne?" diye sormuştu hemen ardından Bast. Onun görünüşü de davranışları da her zamanki gibiydi. Sıcağa rağmen üstündeki uzun kollu beyaz gömleği ve dağınık saçlarıyla normalden daha fazla huzursuzdu gerçi çünkü Sera -onun *sol kolu*- bizimle değildi. "Birini tehdit edeceksen arkasını doldursan iyi olur. Öteki türlü pek bir anlamı kalmıyor."

Yürürken başımı kaldırıp ağaçlara bakmak zorunda hissettim kendimi. Öyle uzunlardı ki çok değil, biraz daha uzun olsalar Veymut'a adını veren o kadim çamla boy ölçüşebilirlerdi belki.

Aralarında yürürken gölgelerinin hiç de ferahlatıcı olmadığını fark ettiğimde Doktor'un sözleri aklıma uğradı.

Bu ağaçların gölgelerinde yürüyen insanları karanlığın kendisi görür.

Ama tuhaf, ağaçlar gölgeleri geniş olsa da karanlıktan çok aydınlığı sunacak gibi gözüküyorlar. Belki Doktor yanılıyordur.

Kumların üstünde geçen birkaç dakikadan sonra toprak zemine ve çok geçmeden de yerleşkeye vardık. Ağaçlar daha çeşitli ve daha renkliydi şimdi. Renkli meyveleri olan ağaçlar diğerlerinin arasında hemen belli ediyorlardı kendilerini.

Köyün evleri, Aldin'deki sıradan bir rüzgâr karşısında Aster Gölü'ne dek sürüklenecek kadar ince gözüküyorlardı. Sayıları da olmasını beklediğim kadar çok değildi. Ortalıkta bizi izlemeye gelen kimse yoktu fakat duyduğum izleniyormuşuz hissine bakılırsa üzerimizde duran pek çok göz vardı.

Görünüş itibarıyla yalnızca birkaç özelliğiyle diğerlerinden ayrılan bir yapıya vardık, yüksekliği hemen hemen aynı fakat gördüğümüz diğer tüm evlerden daha geniş bir evdi bu. Önünde durduğumuzda bu duraksama, tereddütten değildi.

"En küçüğü dâhil olmak üzere tüm silahlarınızı girişte bırakmanız gerekli," dedi uzun boylu bir kadın. Açık renkli giysileri ince olsa da kolsuz bluzunun bol başlığı yüzünü güneşten korumak için tıpkı bizimkiler gibi örtülüydü. Hayli kısa eteği kaslı bacaklarını görünür kılıyordu. Kadının kavgalara alışkın olduğu kaşlarını çatışından bile belliydi. Güneşten koyulaşmış tenindeki yara izlerini gören herhangi bir kimse, aklı azıcık yerindeyse, ona bulaşmanın akıllıca olmayacağını hemen anlardı.

Maça başını hafifçe geri attı. "Bilmediğimiz topraklarda hepten savunmasız gezmek bize göre değildir. Şayet gerçekten dövüşsüz bir görüşmeyi temin ediyorsanız iyi niyetinizin göstergesi olarak yalnızca bir tane silahı üzerlerimizde tutmamız konusunda taviz verebilirsiniz."

Gözlerinin ne renk olduğunu anlamakta zorlandığım kadın önce sessizliğini korudu. İncecik dudakları belli belirsiz büzülmüştü. "Her baş için bir silah mı?" diye sorduğunda gölgede kalan kaşlarından teki, ötekinden yüksekteydi.

Maça gülümsedi. "Öyle."

"Söz konusu bile olamaz."

Kaptan başını kuvvetsizce yana yatırdığında kabarık saçları hiç kıpırdamadı. "Öyleyse dört baş için yalnızca bir silah, buna ne dersin?"

Maça orta yolu bulmaya çalışıyormuş gibi davranıyordu ama kadın, onun en başından beri planladığını elde etmek üzere olduğunun farkında değildi. "Kimin hançerinin şefi göreceğine ben karar vereceğim. Kalanlar üzerlerindeki iğneler dahil sivri uçlu her şeyi kapının yanına bırakacak. Kabul ediyor musun, Kılıçdiş?"

Maça çenesini indirirken gülümsemesi silindi, kaşlarının altından kadına bakarken önce onu var olduğuna pişman etmek ister gibi gözüktüyse de sonra bulunduğu yeri hatırlamış gibi durdu ve tekrar gülümsedi. "Demek kim olduğumu biliyorsun."

"Kabul ediyor musun?"

Maça ancak kadını baştan aşağı süzdükten sonra, "Ediyorum," diyerek olacaklara karar verdi. "Söyle bakalım, hangimizin hançerinin yerinde kalmasını istiyorsun?"

Kadın ince sayılamayacak kollarını göğsünde kavuştururken geriye yaslandı. "Seninkinin değil, Korsan Kraliçe. Hemen yanındakinin de öyle." Bast'a baktığında, "Beyaz Kuzgun, değil mi?" diye sordu. "Sen de osun."

Bast göz kapakları titrerken bile her nasılsa şaşırmış değildi. Belki de yalnızca isimlerinden bir diğerini, pek de sık işitmediğini şimdi duymaya hazırlıksız yakalanmıştı.

Cevap alamayan kadın gülümseyip, "Evet, ikinizin hançerinin de içeri gireceğini sanmıyorum," dedi. Maça'nın ara sıra burnunu buruşturuşundan gizleyemeyeceği kadar şiddetli bir tiksintiyle dolup taştığını düşündüm ama bu kadından tiksiniyor gibi de gözükmüyordu. "Bu adanın gözlerden uzak olduğundan her türlü feyle dolu olabileceğini unutuyorsunuz. Dünyanın her yerinde arayıp durduğun kişiyi burada bulabilirsin, Maça. Ama daha da kötüsü, dünya üzerinde görmeyi istediğin son kişi de burada bir yerlerde olabilir. İçeri girecek bıçak konusuna dönecek olursak..." Başıyla beni işaret etti. "Onu seçiyorum."

Maça'nın yanakları dudaklarında oluşan gülümsemeye kıpırdadı. "Senin yerinde olsam sezgilerime fazla güvenmezdim."

"Sakın adalıların sezgilerini sınayayım deme, korsan."

"Öyle mi?" Maça'nın kahkahası gürültülü değildi fakat kadının gölgeli yüzünde kendisine karşı oluşan öfkeyi görmek belli ki fazlasıyla hoşuna gidiyordu. "Tanıştırayım, Asteria hançer ustası bir Datura avcısı. Benim kim olduğumu bildiğine göre Daturaların neler olduklarını da biliyorsundur. Çünkü anlaşılan o ki sen adalı falan değilsin."

Kadın başını iki yana sallarken yana çekilerek kapının yolunu açtı. Eliyle bizi buyur ederken yüzünde memnun bir gülümseme vardı. "Çok toysun, Smilodon," dedi Maça'ya. Bana kalırsa onun sesi de gençti. "Onu seçme sebebimin sizinkilerin aksine onun gözlerinde hâlâ canlı duran insaf olduğunu göremiyorsun. Sezgilerim bana içinizden birinin hançeri ne kadar keskin, elleri ne kadar becerikli olursa olsun onu kullanmadan önce tereddüt edecekse bunun merhametinden ötürü o olacağını söylüyor. Tereddüt insana dünyanın en kıymetli şeyini, zamanı kaybettirir." Sonra başını geriye eğdi ve gözleri beni buldu. "Bunu bir gün öğrenecek ama belli ki henüz bilmiyor."

Ben Maça henüz tek kelime etmemişken güldüğümde kaptan her ne söyleyecekse söylememeyi tercih ederek bekledi. Farklı sözcüklerle anlatmak gerekirse, bana ihtiyacım olan zamanı ve konuşmam için gerekli anı verdi.

"Kendini bu hiçliğin ortasındaki adada bulduğuna göre geçmişinden kaçan ve onu sana miras kalmış önemsiz, antika bir sandıkmış gibi üstünü örtüp saklayan birisin, yabancı," diye başladım. Maça konuşmama şaşırmadı ama Marlo şaşkınlıkla kıpırtısız kalırken Bast, aynı şaşkınlıkla benden yana döndü. Nos'un bir zamanlar en güçlü yönüm olduğunu söylediği özelliğin zayıflık olduğunu ima edişi yüzünden bu kadına duyduğum öfkeyi bütün olarak yuttum ve ona doğru yürürken hiddetin boğazımdan göğsüme kadar içimdeki her şeyi yakmasına izin verdim. "Bu ekip zihni zehir gibi çalışan nice feylerle doludur. Tehlikeli kimselere, görünür okyanusa, gerçeklere ve aklının alamayacağı kadar fazlasına hükmedenleriz biz. Senin gözlerime bakarak bulduklarından katbekat fazlasını yalnızca birkaç saniyede ortaya döktüğümüzde ne bilgece olduğuna inandığın sözlerin ne de kaslı kolların olacaklara karşı koyabilir. Merhametli olduğum doğru ama bir daha şu an karşında dikilen ve sorunsuz bir gün geçirmek isteyen kimselerden herhangi birine bir saygısızlığın olursa..."

Kahverengi. Kadının gölgedeki gözleri kahverengiymiş, ancak yeterince yakından bakınca içlerindeki minik yeşil noktalar gözüküyor.

"Seni burada, kendi evinde, şefin bile elimden alamaz."

Birini tehdit edeceksen arkasını doldursan iyi olur. Öteki türlü pek bir anlamı kalmıyor.

Haklı olabilirdi. Belki benim yolumda nice başarısızlık vardı, belki eninde sonunda kaybedecektim ve belki, bunun sebebi hakikaten merhametim olacaktı. *Ama bugün değil.*

Sözlerime karşılık vermedi. Gülmedi. Gözlerini kaçırmadı. Kenara çekildiği gibi bekledi ve biz de yolu açık kapıya yürüdük. Ancak o zaman asıl kapının bu ince örtü parçası değil de az önce karşımızda duran kadın olduğunu anladım. Pek çok kalenin kapısından daha sağlam ve pek çok kulenin duvarlarından daha sızdırmazdı. *Kuutamo*'nun ağırlığıyla içeri girmeden hemen önce ona döndüm. Bana baktığında Maça'ya duyduğunu gördüğüm nefretin birazı olsun yüzünü yoklamadı. Belki içten içe sahip olduğum gümüş yüreğin hissedebildiklerini hissedebilmeyi diliyor, merhametimin ona da bulaşmasını umuyordu. Aynısını temenni ederek baktım ona çünkü çıkışım yersiz olmadığı gibi daimî de değildi. Onun gibi kudretli bir savaşçı, ancak biraz merhametle yenilmez olurdu.

Adını sorduğumda bana yanıt vermeyeceğini düşündürtecek kadar bekletti beni. Dönüp giderken arkamdan, "Ragna," dediğini duydum.

Ragna ne kadar kaslıysa şef o kadar tombuldu. Ragna ne kadar yara bere içindeyse şefin teninde tek bir çizik bile yoktu ama ikisinin giysileri şöyle böyle benzerdi.

Geniş, ahşap oyma bir koltukta oturan tıknaz, koyu tenli bu adamın keyfinin yerinde olduğu üzerindeki ince gömleğe dökülmüş açık turuncu meyve özünden, bir de karşısında bizi gördüğünde yüzüne yerleştirdiği eğreti görünen ciddiyetten belliydi.

"Gelin," dedi, parmakları sımsıkı bitişik elini davetkârca karşıdaki otlardan örülmüş sandalyelere ve koltuklara doğru uzattı. Yaklaşan devasa gemiyi çok önce görmüş olduğundan onun için beklenmedik misafirler olmamız pek olası değildi fakat gemiyi karşılamaya kimseyi göndermemişti. Şimdi de ortalıkta hazırlanmış bir masa ya da yal-

nızca tek bir bardak dahi olmadığından istenmedik misafirler olduğumuz fikrinin doğruluğu şüphe götürmezdi. "Oturun ve anlatın," dedi sonra. "Kimlersiniz ve sizi buralara getiren nedir? Uzak sular ne renk, görünmeyen topraklar nasıl?"

Maça tıpkı kendi gemisinde yürüdüğü gibi yürüyordu şimdi. Tahta iskelelerde ya da kumsalda her nasıl yürüyorsa öyle yürüyordu çünkü onun o kendine has yürüyüşü hiç değişmezdi. Öyle ki kaptanın o olmadığı bir gemide kalasta gözleri bağlı ilerliyor olsaydı yine böyle yürürdü. *Martes* dibi boylamışken hâlâ hayattaysa okyanusun dibinde yine aynen böyle yürürdü. "Batıda bana Korsan Kraliçe ya da Kılıçdiş Maça diye seslenirler, pek çok ismimden en bilindik olan ikisidir bunlar," diye başladı söze. Davet edildiği yere oturmadığından biz de onun yanında ayaklarımızın üstündeydik. "Uzak sular tehlikeli ve renkleri koyu, öyle ki içlerinde ne var ne yok gözükmüyor. Üstünde nicelerinin dolaştığı topraklarda huzur bulunmaz, hâliyle uç topraklar da huzurlu değil. Ama benim gemim, bu adaya ne yelkenleriyle huzursuz bir havayı ne de koca gövdesiyle koyu suları iter. Size getirdiğimiz hediyeleri kabul etmenizi, bizi yolculuğumuza devam etmeden önce birkaç gün boyunca konuk etmenizi ve bize pazarlarınızda alışveriş yapma izni vermenizi umuyorum. Mürettebatımın davranışlarının tümünün sorumluluğunu üstleneceğimi bilmenizi isterim. Öte yandan..."

"Öte yandan benim ekibim..." Ancak şimdi, Bast'ın sesinin kulağa hiç de kendi sesi gibi gelmediği vakit, normal bir gündeki sesinin nasıl sahtekârca, nasıl yalana fazla benzeyen bir tınıda olduğunu fark ettim. Birden on yıl yaşlanmış, olgunlaşmış ve bilgeleşmişti sanki. "Benim ekibim taklitçilerle, sahtekârlarla, hilebazlarla doludur. Hırsızlar Şehri onların zihinlerinde cirit atar, ellerini ve kollarını dilediğince oynatır. Benimkilerinin aksine diğerlerinin tümünün elleri aydınlık gözükür ama nicesinin avuçları benimkilerden de karadır. Herhangi birini kurallarınıza aykırı davranırken bulursanız kanunlarınızın gerektirdiğini yapmakta özgürsünüz. Ekibimin davranışlarının sorumluluğunu üstlenmeyeceğimi bilmenizi isterim."

Bast'ın sözlerinin beni huzursuz edişi tuhaf mıydı, değil miydi düşünecek durumum yoktu ama söylemesini beklediğim kesinlikle bunlardan başkaydı. Bir lider olarak bugüne dek ekibine kol kanat

gerdiyse de şimdi bunu yapmayacağını bildirmesi, herhangi birinin ona ne kadar itimat edebileceği konusunu getirdi aklıma.

Güvenilmez olduğunu elbette biliyorum, ona güvenen aptallık eder ama kendi ekibinin ona güvenmesi de mi ahmaklık?

"Hırsızlar da korsanlar da buraya hiç uğramazlar," dedi şef, oturduğu yerde arkasına yaslanırken bile hareketlerinin ağır oluşu yaşından kaynaklanıyor olabilirdi. "Ama nasıl olduklarını bilirim, rüzgâr ketum olmadığı kadar iyi bir halk ozanıdır. Söyledikleriniz rüzgârın bana anlattıklarıyla örtüşüyor. Ancak temsil heyetiniz için oluşturduğunuz bu grupta korsanlardan ve hırsızlardan olmayan tehlikeli kimseleri, kimlerden seçtiniz?"

Şef önce bana, sonra Marlo'ya baktı.

"Ben gemideki Doğrucu'yum ve görüşmelere kaptanımın yanında katılırım. Tarafların dürüstlüğünden ve adil bir anlaşma yapıldığından emin olmak benim vazifemdir."

*Tam da konuştuğumuz gibi. Ne tüm*üyle doğru ne de tümüyle yanlış *ama büyük oranla gerçekler bunlar. Çünkü karşımızdaki bu adam yalnız başına olduğundan kendisinin de bir Doğrucu olması, göz ardı edemeyeceğimiz bir ihtimal.*

"Ben gemideki hançer ustası ve yaratık avcısıyım. Heyetin güvenliğinden ve ortaya çıkan bize dönük bıçakların birer birer kırıldığından emin olmak da benim vazifemdir."

Şefin bakışları bacağımdaki kayışında duran *Kuutamo*'ya düştü. Yüzündeki ifadeye bakılırsa bu görüşmeden sonra Ragna'yı hoş bir sohbet beklemiyordu.

"Nereye gidersiniz, Kaptan Maça? Geminiz hangi suları birbiriyle karıştırır?"

"Halatlar gemilerin damarlarıdır, şef. Ve en iyisinden halatlara ulaşmak pahasına katetmeye erineceğim yol yoktur. Nihayet Batıburun'da, Veylinton'dakinden bile sıkı örülmüş halatlar satan yaşlı bir tüccar buldum, o gün bu gündür onu ziyaret etmeyi aksatmam."

"Yalnızca halat satın almak için mi geminizi bir Doğrucu'yla, bir Datura avcısıyla ve hırsızlarla doldurdunuz?"

"Sular da planlar da değişebilir. Kendimizi bulunmayı hiç ummadığımız nice tehlikelerle sarılmış yerlerde bulabiliriz. Pişman olmaktansa dikkatli olmak iyidir."

Şef, Maça'yı süzdü. Aptal değilse kaptanın tersinin hayli pis olduğunun pekâlâ farkındaydı ama burası *onun* adasıydı. Bizi kabul edebileceği gibi gemiye binip geldiğimiz yere geri gitmemizi de söyleyebilirdi.

Ne ya da nereli olduğunu anlayamadığım şef nihayet kara gözlerini yumdu ve "Öyle olsun," dedi. "Sizi misafir edecek ve satıcılarla pazarlık etmenize izin vereceğim. Ama şunu aklınızdan çıkarmayın, biz bu adaya Kovensay deriz ve Kovensay, haritalarda yer almaz."

"Bunun farkındayız."

Adam başını iki yana salladı. "Kuşkusuz, öylesinizdir ama benim demek istediğim, Kovensay bir hiçtir ve hiçlikte var olmak isteyenlerle doludur."

Maça sessiz kaldığından Bast, "Aklımızda bulundururuz," dedi. Maça'nın dengi olduğundan bunu söylemeye hakkı olan Marlo ve benden ziyade oydu.

Marlo, gerçekten istese bu adayı küle çevirebilir ve bunu yaparken kendini yakıp yakmayacağını bir an olsun dert etmezdi. Ama Maça'nın dengi olan o değildi.

Mesele çoğu zaman güçle ilgili değildir, Eira.

Şef bir kez başını salladıktan sonra önce *Kuutamo*'ya, ardından bana baktı. "Onu yanından ayırma, hançer ustası. Bu adada neler bulabileceğini Doğal Denge'nin kendisi bile bilmez. Ya da nelerin seni bulabileceğini." Diğerlerine döndüğünde yüzündeki ciddiyet hiç de eğreti durmuyordu artık. "Siz de aklınız yerindeyse hançer ustasını yanınızdan ayırmazsınız. Adada dilediğinizce gezmekte özgürsünüz. Ama halkı rahatsız ederseniz onların yapmaya karar verdikleri her neyse, ondan ben sorumlu değilim."

Maça başını salladığı gibi elindeki sandığı duvarlardan birinin dibine bıraktı. Dışarı çıktığımızda Ragna, onu bıraktığımız yerde değildi.

18

ÇANTALARA SIĞMAYAN ÖYKÜLER

Kimse tek kelime etmediğinden sessizlik içinde geçen kısa bir yürüyüş yaptık. Adanın büyüklüğünü, ev sahipliği yaptığı kimselerin tahmini sayısını ya da adaya hâkim kuralları bilmiyorduk. Tek bildiğimiz, Sel'grag'ın saydam gibi gözüken iri gözlerini bir süre daha üzerimizde hissetmeyeceğimizdi ve bu, adaya dair içimize korku salan kuşkuların da endişelerin de aklımıza gelmesine engel oluyordu.

Doktor'un hazırladığı uzun listeyi Maça'ya uzattığımda kaptanın zihni hâlâ epey dolu olmalıydı, bu yüzden yazıya bakarak ne olduğunu anlamaya çalışmak yerine üzerine düşünmeden çabucak, "Bu nedir?" diye sordu. Maça'nın dalgın olduğunu görmeye alışmak mümkün değildi.

"Doktor mutfak için lazım gördüklerinin bir listesini yaptı fakat gemiden ayrılmak niyeti olmadığından yazılı olanların tümünü benim almamı istedi."

"Neden kalmak istediğini söyledi mi?"

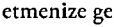
"Bu sabah kendini pek de iyi hissetmiyordu. Hastalanıyor olabileceğinden şüpheleniyorum."

Maça Doktor'un batıl da olsa inançlarının çoğunu anlamazdı çünkü Doktor, her nereliyse diğerleri gibi Veylintonlu değildi. Başka topraklarda yetişmiş hikâyelere, başka dağlar arasında gezinen rivayetlere inanıyordu. O uzun ağaçlarla ilgili endişelerini -eğer çoktan bilmiyorsa- kaptanına açık etmek, benim üstüme vazife değildi.

"Liste uzun," diye mırıldandı Maça, sesi bulanık ve uzaktı. Birkaç kişi dışında hemen hemen tüm mürettebatı yalpalayarak yürür, sözcükleri sık sık karıştırırdı. Gemide kancadan çok cam şişe bulunduğu

bir gerçekti ama şişelerden birini bile Maça'nın elinde gördüğüm hiç olmadı. Bu yüzdendir ki onun konuşması gölgeliyse bu, hiçbir zaman yediği herhangi bir yiyecekten ya da içtiği içecekten kaynaklanmazdı. "Tüm bunları almak için seni bir başına gönderemem. Doğrucu'nun paspaslamaya devam etmesi gereken koca bir güverte var, o yüzden Bast seninle gelecek. İşiniz bittiğinde İvaylo sizi almak için kayıkla kıyıda bekliyor olacak. Acele etmenize gerek yok ama oyalanmayın."

Marlo bana baktığında ikişer parmakları açık şekilde ellerini üst üste birbirine vurdu. *Dikkatli ol, Eira.* Ve Bast'tan yana hızlı bir bakış attıktan hemen sonra Maça'yla birlikte gözden kayboldu. Paspaslaması gereken güverteden çok Maça'yla görüşmesi gereken dakikalar bekliyordu onu.

Bast, "O kadına..." diye konuşmaya başladığında hâlâ pazara doğru yürüyorduk. Şefin söylediğine göre evlerin bittiği yerde, yabani orman başlamadan hemen önce, sıra sıra kurulmuş açık renkli çadırlar vardı. Yönümüzü tayin etmeye gerek yoktu, turuncu patika yol bizi ona götürecekti.

Sırtımdaki çantanın alacağım tüm malzemeleri taşıyıp taşımayacağını düşündüğümden Bast'ın sorusunun kalanını dinlemeyi unuttuğumu fark ettim.

"Sorunu tekrarlar mısın? Aklım meşguldü."

"Kadına adını sorduğunu duydum. Neden yaptın bunu?"

Omuzlarımı silktim. "Merak ettim. Sence bu çanta bu listedekilerin tümünü alabilir mi?"

"Neden merak ettin? Bakayım, hayır almaz. Ama dert değil, gerekli görürsek bir sepet buluruz."

Aniden durdum çünkü bir şeyler düşünürken bir yandan da konuşmak ve yürümek çok zordu. Hava da öyle sıcaktı ki yakası hayli açık ve bol olsa da bluzum sırtıma yapışarak beni rahatsız ediyor, ensemdeki saçlar boynumdaki zincire dolanıyordu.

"Kadın seni ve Maça'yı tanıyordu. Yüksek ihtimalle Veylintonlu ama kendini burada bulmasını gerektirecek ne yaptı ya da kimleri kızdırdı bilmiyorum. O an ismini bilmek, şimdi öyle değilse de sonradan önem kazanabilir diye düşündüm."

Bast başını sallarken düşünceliydi, gözleri kolyemin üstündeydi ama ona baktığının farkında bile değildi. Hırsız Kral'ın beyaz gömleği de tıpkı benim bluzum gibi çoktan terle ıslanmaya başlamıştı. "İyi yaptın. Ben de öğrenmek istedim ama sorsaydım bana yanıt vermezdi."

Tekrar yürümeye başladığımda Bast beni hemen takip etmedi, hâlâ yorgun olduğunu ve bacaklarını henüz yeterince dinlendirememiş olduğunu düşünüp durmak üzereydim ki, "Üçüncü sorumu sorabilir miyim?" dediğini işittim. Sesi hiç de yorgun değildi ama ben yine de durdum. Ona döndüğümde bir şey söylememi beklemeden, "Bana unutmamı söyledin, biliyorum," dedi. "Ve denedim. Gerçekten. Ama o sohbetin benzerine bile yıllardır bir kez olsun sahip olmamışken..." Devamını getirmedi.

Önüme dönüp yürümeye devam etmeyi ve Maça'nın oyalanmamamız gerektiği konusundaki sözlerini ona hatırlatmayı istedim. Fakat bekledim. Tek kelime etmedim.

Bast birkaç adımda bana yetişti ve teri soğumaya başlamışken o da beni beklemeye koyuldu. Bir şey söylemeyeceğimi anlayınca da sorusunu sormaya niyetlenip derin bir nefes aldı. "Nesin sen?"

Unutmadığını söylüyor olsa da belli ki olan biteni tümüyle anımsamıyordu. "Bunu zaten sormuştun," diye hatırlattım ona.

"Cevabın yeterli değildi."

"Bast..."

Bast bendeki tuhaflığın pekâlâ farkındaydı. Büyük olasılıkla Maça da öyle ama ikisinin de ne kadar akıllı olurlarsa olsunlar olduğum şeye tahmin yürüterek ulaşmaları mümkün değildi. Dünyalarının ötesinde bir şey olduğumdan düşüncelerinin sınırlarının da ötesinde bir şeydim ben.

"Sana bunu söyleyemem," diyerek içimde diğerlerinden farklı parçalar taşıdığımı kabul ettim. "Anlamayacağından değil. Ama bilmemen ikimiz için de daha iyi. Hatta belki gemidekiler için bile."

Bilmemen benim için daha iyi çünkü sana güvenmiyorum ve bu tür bir bilgiyle yapabileceklerini kestiremiyorum.

Dalgınca başını salladığında içimden bir ses her bir sorusunun cevabını eninde sonunda bulacağını söyledi. En nihayetinde, öğrenmeye can attıklarının getireceği acıya katlanabilecek türden biriydi o.

Bilginin değerli ve gerçekten bilinmeye değer şeylerin ulaşılması zor olduğunun farkındaydı. Farkındaydı ve bu, soruların peşini bırakmayacağını anlamak için yeterliydi.

"Hâlâ bir soru hakkın var çünkü iki kez sorulmuş bir soruyu iki farklı soru olarak kabul edemem."

Bast güldü. Ama hemen sonra gülümsemesinin yerini alan ciddiyet, onun yüzünde görmeye alışık olduğum ciddiyetten çok daha gerçekti. "Aklıma uğrayıp duruyorsun," diye itiraf etti. "Sana düşman olmadığımızı söyledim ama yalnızca düşmanlarım zihnimde bu kadar sık gezinir. Öyleyse sana son sorum şu, Eira, sen de onlardan biri misin?"

Evet. Hayır. Bilmiyorum.

Ancak bildiğim bir şey var.

"Birbirimize hatırı sayılır ölçüde benzediğimize inanıyorsun ve belki yaşadıklarımız gerçekten de benzerdir. Ama ben senin zıttınım, tersinim. Olmak istemediğin her şey, olmak istediğin hiçbir şeyim. Belki bu yüzden beni bu kadar sık düşünüyorsundur."

Mor gözleri ışıldadı ama bu ışıltıya sebep olan neydi, anlayamadım. Bazı zamanlar kendilerine ait bir ışıkla parıldadıklarına yemin edebilirdim.

Sen beni düşünüyorsun, benim senin aklına uğradığım falan yok.

"Dikkat et, Bast," dedim sonra. "Zihni kalabalık olanın adımları gevşek olur."

Ve yoluma devam ettim çünkü Bast'ın soru hakları sonunda tükenmişti.

Pazar fazla büyük olmadığı gibi çeşitli tezgâhlardan da oluşmuyordu ama satılan ürünler Veylinton'da gemiye yüklenmiş ürünlerden katbekat kaliteliydi ve en azından patatesler çürük gözükmüyordu.

Sessiz bir noktaydı burası ama adanın hiçbir köşesi gürültülü sayılmazdı aslında. Oradan buradan kaçıp bu gizli adaya yerleşmiş kimselerin bu kadar sessiz olabilecekleri aklıma gelmezdi doğrusu ama Veylinton nasıl kimselerin zihnini karıştırıp bulamaca çeviriyorsa belki Kovensay da bunun tam tersini yapıyordu.

Böyle bir adada mutfak için lazım olanların tümünü bulamayacağım aşikârdı ama çok geçmeden başka seçeneklerimin olduğunu fark ettim. Satıcılar bilmediğimiz değişik meyve ve sebzeler konusunda Bast ve bana hayli yardımcı oldu. Patatese benzeyen ve uzun örgülü sarışın satıcının söylediğine göre tıpkı patates gibi tüketilebilen gölevez isimli bir sebzeden de birazını çantama attım. Tadını hiç bilmediğim manyok yaprakları da çantadaki yerini aldığında çantanın yarısı bile dolu değildi.

Biz tam kıyıya doğru yola koyulmak üzereyken -çünkü geçen dakikalar yüzünden çantanın ağzı artık kapanmıyordu- bakışlarım küçük bir tezgâhı daha buldu. Yalnızca bir köşesine, minicik parşömenler ya da odundan rulolar yığılmış gibi gözüküyordu.

"Bast, şuna bak! Tarçın!"

"Kulağa burnu havada biri gibi geliyor," dedi Doktor, kalın dirseklerine kadar una battığından komik gözüküyordu. Tarçın kokan mutfak aydınlık ve her zamanki gibi sıcaktı.

Bast'la gemiye döndüğümüzde aldıklarımızı birlikte taşımış ve sonra geminin iki ucuna çekilmiştik. Ne Maça'yı ne Marlo'yu görmüştük.

Her zaman sessizliğe gömülen Doktor şimdi beni sorulara boğuyordu çünkü öyküleri dinlemeyi ne kadar çok seviyorsa kişiler hakkında konuşmaya da o kadar bayılıyordu.

Pencere önünde tarçınları öğütmeye devam ederken başımı salladım. "Maça durumu iyi idare etti, o kadarını söyleyebilirim. Alınganlık edip görmeyi hak ettiğini düşündüğü tavırla karşılanmadığımız için öfkesine sarılsaydı ikimiz şimdi tarçınlı rulolar yapmak yerine ormandaki gölgelerin kurduğumuz tuzakları iyice gizlemesi için Doğal Denge'ye yalvarıyor olabilirdik."

"Orası öyle. Ellerimiz unla kurumuş değil de kanla ıslanmış olabilirdi. Söylesene, kaptanın kaptan oluşu sana hâlâ tuhaf geliyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, gemisini ve tayfasını her şeyden çok sevdiği ortada. Bu yüzden mi Veylinton'a geldiğinde onun müretebatına katıldın?"

Doktor hamuru açarken başını iki yana salladı ve küpelerinden birkaçı birbirine çarpıp hoş, tiz bir tını çıkardı. "Hayret edilecek şey. Bu kadar çok soruyla bile yeteri kadar cevaba ulaşamıyorsun."

Tahta havan tokmağını aniden bıraktığımda parmak uçlarım, bulandıkları çamur üzerlerinde kurumuş gibi gözüküyordu. Nasıl olduysa tırnak aralarımda bile tarçın vardı. "Çünkü sorularıma cevap veriyorsun ama bana *anlatmıyorsun*, Doktor."

Doktor gülümsedi. Hakikaten gülümsedi ve "Cevabını duymak istediğin soruları sormakta ustasın, orası öyle," dedi. "Cevapları kolayca alıyor ve kimse fark etmeden cebine tıkıştırıveriyorsun. Ama öyküler bırak cebine, çantana bile sığmaz. Bana Maça mürettebatını sevdiği için mi onun gemisinde olduğumu sordun. Sana yanıtım şu: Hayır. Yeterince akıllısın, bu yanıtla duymayı dilediğin hikâyeye ulaşman diğerlerinden daha az zamanını alacak belki ama doğrudan hikâyeleri öğrenmek de mümkündür. Öyküler için sorman gereken sorularsa farklı ve risklidir. Sana bir şans daha vereceğim. Öğrenmeyi dilediğin öyküyü düşün ve bu sefer bana doğru soruyu sor."

Derin bir nefes aldım ve Doktor'un bugüne dek bana söylemiş olduğu ne varsa onlardan aklımda kalanları birleştirmeye çalıştım. Ona dair bildiklerim sayıca çok ya da detaylı değildi. Birkaç dövme, birkaç inanış, birkaç kalıp davranış... Tümü bunlardan ibaretti ve belki bu yüzden sormam gereken soru riskliydi şimdi. Derin bir nefes daha aldım, tarçının burnuma dolan kokusu bana yıllar önce gördüğüm birkaç tutam saçı anımsattı.

"Sen Pozzolona'dan Veylinton'a geldiğinde," diye başladığımda tepkisini görmek için ona döndüm, kalın kolları hamuru açmaya devam etmekle meşgul olduğundan yüzü ifadesizdi. "Ya da gelmeden önce... O kadına ne oldu?"

Ve Doktor nihayet durdu. Şimdi dirseklerindeki unla bile hiç komik gözükmüyordu. Gözleri önce koluna kazınmış kadının güzel suretini buldu, sonra bakışlarını hamura dikti, soluk alıp almadığını söylemek güçtü. "Ben ona hiçbir kaptanın bizi gemisine almayacağını söyledikten üç gün sonra hırsızın teki tarafından yüksek bir çatıdan aşağı itildi. Yanına indiğimde boynu kırıktı ve göğsü hareket etmiyordu."

Bir başka soru daha sor, Eira. Hikâye ne kadar acı olsa da henüz bitmedi.

"Ona ne yaptın? Hırsıza?"

"Onu öldürmek istedim." Ellerine baktı. Unlu ellerine. Az önce hamur açan ellerine. Ve gözlerindeki merhametin tümünün çekildiğini gördüm. "Onun gibi korkakça değil, çırpındığını hissederek bizzat ellerimle boğmak istedim onu. Lanetlenmek istedim."

"Ama yapmadın."

Başını iki yana salladı. *Yapamadım.*

Bir başka soru daha.

"Neden yaptı böyle bir şeyi?"

"Bir hırsızdı. Ve gökten düşen bir beden dikkatleri tam da hırsızların istediği kadar dağıtır, Eira."

Kargaşa çıkarıp koparabildiği ne varsa alıp kaçan bir hırsız... Ben böyle çalışan *birini duydum.*

Çıtçıkarmaz Çarna.

"Ne yaptın ona?"

"Sakin ol, hiçbir şey yapmadım. Aptallık ederek gitmesine izin verdim. Sonra bir kez daha karşılaştık ve ben ayık değildim. Peşinden koştum, kendimi aptalca bir durumun içinde buldum. Dayak yedim, şehrin daha önce hiç görmediğim batısında, bilmediğim bir çöplükte ölüme terk edildim ama sonra kurtarıldım."

Başımı hafifçe iki yana salladığımda inanmakta zorlandığımın, hikâyenin hangi parçası olduğundan emin değildim. "Yine de hırsızlar kurtardı seni."

"Ben bir hırsız değildim. Ama çok geçmeden sandığımın aksine Veylinton'un çatılarda gezinen Çürükleriyle baş edebilecek gibi de olmadığımı öğrendim. Beni bulan kız bir ekip kurduklarını söylediğinde Veylinton hırsızları güvenilmez olduğundan işe dışarıdan gelmiş olanları toplamakla başladıklarını düşündüm. Kanım üstümde kururken ona işe yaramaz olduğumu çünkü çalmayı, çatıdan çatıya atlamayı ya da tırmanmayı biraz olsun bilmediğimi söyledim. Geldiğim yerde yolların düz, evlerin küçük olduğunu anlatırken orayı özlediğimi fark ettiğimde içim dönmek özlemiyle doldu. Kıza beni bırakıp gitmesini

öğütledim. Hepten vazgeçmiştim; intikam istemiyor, kalmak için tek bir sebep düşünemiyordum."

Doktor devam etmeden önce bir anlığına benimle konuştuğunu unuttu gibi gözüktü gözüme.

"Kız hâlâ çocuk sayılırdı ama bedeni zayıf, yaşı genç olduğundan gücü yerli yerindeydi. Beni sağına aldığı gibi kaldırdı ve omzuna yaslanmama izin verdi. Yürüdüğümü anımsamıyorum, bana kalırsa yalnızca onun kuvveti taşıdı ikimizi. 'Tam da sana göre bir iş duydum,' dedi. 'Belli ki çevik değilsin ama dövüşmeyi bildiğin ortada. Bunu sana her kim yaptıysa onların yanına bırakacak bir adama da pek benzemiyorsun.'

"Böylece beni terk edildiğim o çukurdan uzağa götürdü. Karanlık gözüken bir binada yaralarımı sardı ve becerilerimle geçmişimi anlatmamı istedi. Ben güç bela anlatırken her kelimemi sabırla, pür dikkat dinledi. Birkaç gün sonra gece vakti çıkageldiğinde yolunmuş gibi gözüken saçlarıyla burnundan çenesine dek kan içindeydi. Yanlış kimseleri kızdırdığımızı anladım ve onun kapıdan girdiğini görür görmez durumunun benimle bir ilgisi olduğu kanısına vardım çünkü daha evvel destek aldığım kolu artık yerinde değildi."

Doktor çenesini sıkıp yutkunurken duraksadı. Sera'nın şimdikinden çok farklı olan bir hâlini hatırlamak onun gibi merhametli bir adam için kolay değildi.

"Ben de onun yaralarını sardım ve olan biteni değil, anlatmak istediklerini dinledim. Bana yapabildiğim yemekleri sorduğunda onun için bir şeyler hazırlamamı isteyeceğini düşünüp ayaklandım fakat ardından bir mürettebatta denizci olarak çalışıp çalışmayacağımı sordu. Kabul ettiğimde bunu borçlu olduğuma inandığım Sera için mi, en başından beri bir denizci olmak isteyen Zola için mi yoksa her ne sebeptense kendim için mi yaptığımı bilmedim."

Yanında konuşmadan, yalnızca geminin gıcırtılarını ve doğrama tahtasına vuran bıçağını işiterek oturmaya alışmış olduğum bu adamla aramızı saran sessizlik hiç rahatlatıcı değildi şimdi. *Martes* de sessizdi, bıçaklar da.

"O gölgeyle bir kez daha karşılaşacağımı biliyorum. *Martes* beni bilinmedik kıyılara sürükler durur ama her zaman Veylinton'a geri

getirir ve Veylinton, katmanları olsa da büyük bir kent değildir. Tıpkı benim insafım gibi." Ona merhametin eninde sonunda kaybettireceğini düşünüp düşünmediğini sormak geldi içimden ama alacağım cevabı duymaya hazır değildim. Sessiz kaldığımı gören Doktor yarım yamalak gülümsedi ve hamuru açmaya döndü. "Öğrenmek istediğin hikâyeyi artık biliyorsun çünkü risklerini aldığın sorular seni doğru yola götürdü. Fakat her zaman böyle olmayacaktır, Eira. Seçimlerini akıllıca yapan birisin ama kelimelerini düşünürken de böyle bilgece davranabiliyor musun, bekleyip göreceğiz. Şimdi, hamuru iyice yağla ve ezdiğin tarçınlarla şekeri de üstüne dök."

Başında nöbet tuttuğum tarçınlı ruloların sayısı fazla değildi ve kokusunun tüm gemiye yayılması an meselesiydi.

Marlo'yu çağırması karşılığı büyük rulolardan tekini İvaylo'ya verip beklemeye koyuldum. Marlo nihayet kapıda belirdiğinde yüzünde kocaman, hakiki bir gülümseme vardı.

Birlikte oturduğumuzda ona Maça'yla ne konuştuklarını sordum.

"Bu gece gemiyi tamamen boşaltacağız," dedi. "Gemide kimse kalmayacak." Gömüldüğü düşünceler bataklık gibi olacak ki Doğrucu, içinde bulunduğumuz ana hemen dönemedi.

"Maça kalacak, değil mi?"

Başını salladı. "*Martes*'i yalnız bırakmaz."

"Anlat bana, Marlo. Onu bu kadar önemsemenin sebebi nedir?" Aslında biliyordum neden olduğunu. Ama ondan duymak istiyordum.

İki eliyle tuttuğu tarçınlı ruloya uzun uzun baktı. "Maça," dedi yavaşça ve ardından derin bir nefes aldı. "Benim, senin ya da Korvina'nın aksine onu özel kılan bir büyü gücüne sahip değil. Sıradan olmak için yüzlerce sebebi var, yine de onu normal kılmaya yetecek hiçbir şeyi yok. Diğer herhangi biri gibi yürümüyor bile. Bazen -nadiren- şaka yapıyor, şakaları gerçekten güldürüyor beni." Marlo kıkırdadı. "Gerçi güldüğümde ters bir bakış atıyor bana ama kızgınlığı pek gerçekçi gelmiyor o zamanlar. Hatta içten içe güldüğümü görmekten hoşlandığını düşünecek kadar ileri gidiyorum bazı zamanlar. Bazense... Beni ben olarak gördüğünü düşünüyorum. Çünkü benim ateşimi yalnızca onun gözlerindeki alevler korkutup kaçırabilirmiş gibi geliyor."

Elimi göğsüme götürdüm, çelik çam tılsımı soğuktu. Eskimiş bir alışkanlıkla tılsımı avucumla sardım. "Marlo..."

Tatlıyı çabucak bırakıp ellerini iki yanında açtı. "Biliyorum, biliyorum çok saçma. Neden böyle söyledim bilmiyorum, sadece... Neden gülüyorsun?"

"Altın Doğrucu..." Ayağa fırladığımda heyecanımı geri tutmam için bir sebebim yoktu. Avuçlarımı masaya dayayıp ona doğru eğildim. "Sen âşık olmuşsun!"

Sevindiğim nokta tam olarak Maça'ya âşık olman değil aslında. Ama Maça'nın alevlerini anlatabilmek için de olsa kendi alevlerinden "benim ateşim" diye söz ettin. Maça seni görsün istiyorsun ve belki bu yüzden, önce sen kendini görmeye başlayacaksın. İyileşiyorsun ve buna bir başkası değil, bir başkasına duyduğun ama bizzat sana ait hisler sebep oluyor.

Marlo dehşetle açılmış kocaman ela gözleriyle omuzlarıma bastırarak beni gerisin geri yerime oturttu. "Sesini alçak tut! Âşık falan değilim!"

Bu konuşma bana kendim kadar tanıdıktı. Bir başka zamanda, alçak tavanlı bir tavernada soğuk sarı saçlarıyla Zaina'nın bana söylediklerini hatırlayıp sırıttım, tıpkı yıllar önce onun yaptığını hatırladığım gibi ellerimi iki yana kaldırdım ve "Öyle olsun," dedim. "Ama bunun uzun süre böyle kalmayacağına dair bahse girmek ister misin?"

Marlo ofladı fakat tarçınlı rulosundan bir ısırık aldıktan sonra gülümsediğini gördüm. Bu gülümsemenin sebebinin tarçınlı rulonun yumuşak tadı mı yoksa az önce söylediklerim mi olduğunu Doğal Denge bilirdi.

19

BİR ANDA ORTADAN KAYBOLANLAR

Beşinci gece, bizi çok geçmeden bulduğunda Maça, okyanustaki gemisinde yalnızdı çünkü Doktor bile sahildeki kumların üzerinde, elbette ağaçlardan uzakta uyuyordu.

Dibi merak eden gemiler onu görmeye kaptanlarıyla beraber giderler.

Elbette kaptanlar yeterince onurluysa.

Denizcilerin ve hırsızların tümü adaya dağıldığından Marlo ve ben uzun zamandır ilk kez bir başımıza hissediyorduk. Bu, adanın bilinmezliğinden ötürü olmasını beklediğim kadar ürkütücü değildi. Aslında, her nasılsa, bana kendimi iyi hissettirdiğini bile söyleyebilirdim.

Öte yandan aynısı Marlo için geçerli değildi. Doğrucu, aklı Maça'da kaldığından huzursuzdu ve gemiyi görüş alanının gerisinde bırakmak istemiyordu. Ama Maça'ya duyduğu saygı da azımsanacak gibi olmadığından benimle uzunca bir yürüyüşe çıkmaya ikna oldu.

Kumlar yumuşak, esinti tertemizken hava soğuk, karnımız da aç değildi. Ay, ışığının birazını okyanusa verdiğinde yıldızlar yüzmek için yeryüzüne inmiş gibi gözüküyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum Marlo'ya. Bir şeyler düşündüğü zaman gözleri hep bomboş bakardı. Ve şimdi, ayı da okyanusu da görmüyordu sanki.

"Onu özlüyorum. Özellikle geceleri. Onun yıldızların altında olmadığını düşünmek yanlış hissettiriyor. Tüm bu yolculuk bir an önce sonlansın istiyorum."

"Yolculuğumuz bittiğinde..." *Nos'u alıp döndüğümüzde, demek istiyorum.* "Ne yapmak istiyorsun?"

Marlo derin bir nefes alarak durdu. Ancak ben de durduğumda kıyıdan da gemiden de hayli uzaklaşmış olduğumuzu fark ettim. Kuma değil, toprağa basıyor ve okyanusa değil, ağaçlara bakıyorduk. Bir kez daha hiç bilmediğimiz bir ormandaydık.

"Döneceğim. Dönmem gereken bir ailem var. Hem kitaplığımı da düzenlemem gerek. Ama bir de..."

Henüz bitmeden solan cümlesini, "Bir de kalmak istiyorsun," diyerek ben tamamladım. "*Martes*'te. Onunla."

Marlo başını sallamadı. Hem gitmek hem kalmak istiyordu belki. Ve eğer öyleyse bunu henüz kendine itiraf etmemişti.

"Ne dilediğine dikkat etmelisin, Marlo." Gülümsedim ama yapmacık bir gülüştü bu, arkası keyifle dolu değildi. Ondandır ki hemen geçip gitti. "Dileklerin gerçekleşmek gibi bir huyu vardır."

Marlo da gülümsediğinde ona sahile dönmemiz gerektiğini söylemek üzereydim ki bir ses duydum. Kulaklarıma sık uğrayan, aslında gerçekten işitmediğim ama tıpkı gerçek gibi hissettiren bir ses olduğunu biliyordum artık bu sesin. Önemsememek için çabaladım, midem bulanmasın diye onu duymazdan gelmeye çalıştım.

Ama hemen ardından yeniden duydum.

Daha yakından.

Daha gürültülü.

Ve Marlo'nun kıpırtısızlığının da az önceki sohbetimiz olmadığını çünkü yüzündeki renkler hiç var olmamışlar gibi çekilirken gözlerinin daha önce hiç olmadığı kadar büyüdüğünü fark ettim.

Bu sefer sesi duyan yalnızca ben değildim.

İmkânsız bu, kanatları kocaman olsalar da onları okyanusun ötesine taşıyamaz. Şimdi duyduğum her neyse o değildir. O olmamalı.

Her şeyden önce rüzgâr vurdu bize. Tam bir ihanet sayılmazdı onunkisi ama rüzgâr bana çarptığı gibi sesi, uçuşan saçlarımın açığa çıkardığı tuhaf görünüşlü kulaklarıma taşıdı.

Belki de rüzgâr beni uyarmaya çalışıyordu çünkü o an tek duyabildiğimin şefin sesiyle zihnimde yer edinmiş sözler olduğunu her nasılsa biliyordu.

Bu adada neler bulabileceğini Doğal Denge'nin kendisi bile bilmez. Ya da nelerin seni bulabileceğini.

Marlo beni bileğimden yakaladığı gibi koşmaya başladığında bacaklarında harekete geçecek gücü nasıl bulabildiğine akıl sır erdiremedim. Onun tepeden tırnağa titremiyor oluşu çıkardı bizi içinde bulunduğumuz andan. Okyanusa doğru değil, içlere, gölgeleri uğursuz ağaçlara doğru koştuk. Zira sahilde koca karınlı bir gemi ve uyuyan feyler vardı. Belki bazısı duymuştu yaratığı ve onlar da sesin aksi yönünde koşmaya başlamışlardı.

Datura'dan koşarak kaçmaya çalışmak büsbütün aptallıktı ama herhangi bir yaramızdan kan akmaya başlamadığı sürece bir ihtimal, henüz nerede uçtuğunu bile göremediğimiz bu yaratıktan ağaçların arasında saklanabilirdik.

Datura yine bağırdığında gözüne kestirdiği avın biz olmayabileceğimiz düşüncesi aklıma düştüyse de bu, gönlümü hiç ferahlatmadı. Kalbim göğsümü döverken Marlo da ben de bir saniyeliğine olsun durmadık.

Hatırladığımı sanırken bile yanılıyormuşum. Datura'nın sesini tümden unutmamışsam da zihnimin onu yumuşatmasına göz yummuşum. Kesintisiz uykular için, birilerini tüm dikkatimle dinleyebilmek ve aklımı yitirmemek için ama Datura'nın sesini tahammül edebileceğim bir başka sese dönüştürdüğümü bile fark etmemişim. Anılarımdaki ses hâlâ iğrenç, hâlâ dehşet verici ama bir şekilde daha az korkunç.

Şimdi karşı koymam gereken sadece bu devasa, mide bulandırıcı bir öğürmeyle bana bağıran canavar değil. Anılar... Anılarım... Kendi anılarım mı saldırıyor bana? İyi de... Neden?

Toprağa yayılmaya başlamış siyah kan, pantolonumun yırtık dizleri, kesilmiş bir pelerin, buzdan farksız, taş kesilmiş eller. Elimde kırmızı, ön kollarımda yeşil kan. Kırmızı, siyah ve yeşil boyalar... Yoksa sarı mıydı?

Yol bizi çevremizin sarılı olmasını umduğumuz ağaçlarla dolu bir ormana değil, boş bir açıklığa getirdi. Minik bir tepeye. İçinde sak-

lanabileceğimiz bir ağaç kovuğuna, aralarında izlerimizi kaybettirebileceğimiz ağaçlara ya da kokularımızı gizleyecek akan sulara sahip olmayan bir tepeye. Tehlikenin kucağına.

Ensemdeki tüyler diken diken olurken vücudumun titremesine karşı koymaya çalıştım, kulağım uğuldarken uzakta sağlam duran tepelerin gecenin lacivert rengine boyanmış olsalar da aslında yeşil olduklarını hatırlattım kendime. "Rüzgâr yok," dedim. Marlo bana yanıt vermedi, belki beni duymadı bile. Baştan aşağı titremiyor olabilirdi ama bu, korkmadığı anlamına gelmiyordu. Kendi etrafında dönüp duruyor, duyabileceği o iğrenç sesin nereden geldiğini yaratığın görüntüsünden çok önce fark etmeyi umuyordu.

Kuutamo'yu çektim ve bu dilsiz bıçak, bir kez daha benim elimden daha soğuk değildi.

Hava soğuk değil, Eira, neden üşüyorsun?

Bir başka titremeye karşı koymaya çalışırken, "Hava soğuk değil," diye mırıldandım. *Kuutamo*'yu tutan elim kaskatı kesilmemiş, parmaklarım uyuşmamıştı. "Hava soğuk değil."

Cesaretin göğsümde birikip yukarı çıkmaya başlarken içimi dondurduğunu hissettim. Boynum, ensem, karnım ve göğsüm aniden buz kesti ama ellerimle ayaklarım sıcaktı. Vücudum kullanmam gerekenin ellerimle bacaklarım olduğunu pekâlâ biliyor, onları kullanmam için âdeta yalvarıyordu.

Köprü, Gümüş Yürek, Asteria, İlaria, Eira... Şimdi hangisi olduğunun önemi yok, hepsinin ortak noktası bu beden. Onu hayatta tut. İçinde bulunduğun andan çıkar ve ötekine taşı. Daha önce sayısız kez yaptın bunu. Yine yap.

Kuutamo'yu saran parmaklarım daha da sıkı kavradı onu. Korkuyordum, aklı yerinde olan herkes korkardı ve aklımın hâlâ yerli yerinde olduğuna inanmamın sebebi de buydu ama ellerim titremiyordu şimdi.

"Eira!"

Ağaçların arasından gelen tok sesi tanıdım ama Bast'a dönmedim yüzümü.

"Eira! Kaç! Doğuya!"

"Öyle misin? Bir Datura avcısı mısın?"

Bunu bir kez yaptım.

"Öyleyim."

Yine yapabileceğimi hissediyorsam bu bir aptal olduğum anlamına mı gelir?

"Onu ben avladım."

"Mantıklı düşünmüyorsun."

Biliyorum, Nos. Biliyorum.

"Marlo, kaç!"

Marlo doğuya doğru koşmaya başladığında arkasından geleceğimi düşündüğünden olacak, dönüp bana bakmadı.

Datura gecenin içinden ya da hiç yoktan ortaya çıkıp üstüme atıldığında kaçtım. Yalnızca hamlesinden, ondan değil. Ondan kaçamazdım artık. Bir kez kaçtığımı düşünürken nasıl yanıldığımı bundan böyle biliyordum. Geceden kaçmak kadar anlamsızdı ondan kaçmak. Gece hep bulurdu bizi, gündüz ne kadar uzun sürerse sürsün.

Düşüncelerimde devasa bedenini bile -zihnime sığdırmak için olsa gerek- küçültmüştüm. O bana bakarken ben çukur gözlerinde kendi yansımamı bile görmedim. Ona koşmak istedim, saldırmak, *Kuutamo*'yu derisine geçirmek için adımlarımı peşi sıra, süratle atmak istedim. Ama yapamadım. Aniden, *Kuutamo* bir Datura'nın derisinden geçerken onu tutan ellerimdeki rahatsızlık verici hissi hatırladığımdan bekledim. Onun bana gelmesini bekledim. Onun saldırmasını ve kendimi savunmayı bekledim. İçi boş bir kabukmuşum hissiyatının geçip gitmesini bekledim çünkü o an göğsümde yalnızca bu hisle kendimi savunmaya değer bulmak çok zordu.

Ateş geceyi aydınlattığında Kovensay'a bir anlığına da olsa gündüz döndü. Ağaçların önündeki Marlo'nun parmaklarıyla kolları parlak, ayakları sağlam ve esintinin geriye uçurduğu saçları dağınıktı. Yüzü, saçlarından bile aydınlıktı şimdi. Marlo'nun bu dünyaya yabancı büyüsünün Datura için de bilinmeyen olmasını ve onu hazırlıksız yakalamasını bekledik. Alevlerin Datura'yı yalayıp geçmesini, birazının ona yapışıp kaldıktan sonra bir hastalıkmış gibi bedeninin her noktasına yayılarak ve canını yakarak yaratığın sonunu getirmesini bekledik.

Ama büyülü alevler Gölge Sarayı'nda Marlo'yu nasıl görmezden geldilerse şimdi bu kocaman canavarın varlığına da öyle aldırmadılar. Onu gördülerse de önemsemediler. Yaratığın derisi taştan bir zırhtan farksızdı. Marlo sendeledikten sonra nihayet dizlerinin üstüne düştüğünde ateşi kollarından aktı gitti fakat canavarın teni, hâlâ aynı soğuk rengindeydi.

Marlo'ya doğru koştum, Datura'nın boynuzları ya da sivri dişleri onu bulmadan beni bulsun diye kendimi Marlo'nun önüne attım. Birkaç saniye geçince kendimi saldırıya hazırlayıp duruşumu dikleştirdim. Marlo ayağa kalkarken ben onun için hem bir kalkan hem de keskin bir silah olabilirdim.

Ama Datura yüksekçe havalandığında kaşlarımı daha da çok çattım.

Kaçıyor mu?

Sonra yaratığın konmak için göz koyduğu yere çevirdim yüzümü. Şimdi lacivert olan ama gökyüzünden keskin çizgilerle ayrılan, onlara karışmayı reddeden tepelere. Arkasındaki koca ağaçlar kadar sağlam duran Bast'ın iki eliyle sıkıca tuttuğu, keskin ucu koyuya bulanmış kılıcıyla ellerinden damlayan kanı mesafeye ve karanlığa rağmen gördüm.

Ben şaşırmaya fırsat bulamadan Bast ellerinden birini -kanayanı- başının üstüne doğru kaldırdı. Kanı kalın bir çizgi olarak kolunun ön kısmına aktığında elinin koyu renkli kısmı eriyormuş gibi gözüktü. Datura'ya bakan avucunun siyahı geceye karıştı, Bast parmaklarını birbirine yapıştırıp kolunu elinin tersine doğru sertçe, dosdoğru savurduğundaysa o siyah avuçtan neredeyse görünmez, süratli bir büyü serbest kaldı.

Tanıyorum bu tür bir büyüyü. Daha önce gördüm. Nos'un gözlerimin gördüğünü kırarak ağaçların gövdelerini ortadan kestiğini gördüm böyle.

Darka büyüsü bu.

Bast'ın iki saniye önceye dek var olduğunu bile bilmediğim büyüsü yaratığı aşarak gökyüzündeki bulutları kesti, onları dört bir yana sıçrattı. Yıldızları bize ve bizi onlara görünür kıldı.

Daturalara büyü işlemediğini duymuş ya da duymamış olabilirdi ama Bast, sırtını söylentilere verecek türden bir adam değildi. Duymadıysa şansını, duyduysa söylentilerin doğruluğunu denedi.

Marlo'yu kolundan yakaladığım gibi ona doğru koşmaya başladım çünkü bir Datura'ya karşı Bast'ın tek başına şansı neydi ki? Çok geçmeden Marlo kolunu elimden kurtardı ve koşarken Doğrucu'nun gürültülü soluklarının bana olan mesafesinin değişmediğini fark ettim.

Üç kişinin şansı nedir?

Bast bir kol mesafemdeyken ileri atılan sağ elimi ona uzattım. Datura çığlık atarken geride kalan sol elimle de Marlo'yu yakaladım. Sonra olansa yalnızca bir saniye sürdü, belki o kadar bile değil. Çığlığı yarıda kesilen Datura tek boynuzunu sırtımdan geçirse göğsümdeki canın çekilmesi de bu kadar sürerdi. Fakat o bir saniyede ikisini de içimde bulunduğunu bile bilmediğim doğaüstü bir kuvvetle sürüklediğimi hissettim. Sürüklediğimi ve onları güvende olacaklarını bildiğim bir yere varana dek durmadığımı da. Yalnızca bir saniye sürdü bu ama ben kilometrelerce koşmuş olsaydım yine böyle bitap düşerdim.

Bast arkama göz attığında Datura'yı göremedi. Rüzgâr, elindeki kanın birazını küçük noktalar şeklinde renksiz yüzüne savurmuştu. Burun delikleri de bir küçülüp bir büyürken eli acıyorduysa da acıyı duyumsayabilecek kadar aklı başında gözükmüyordu. Fal taşı gibi açılmış gözlerle, "Birden yok oldu!" diye bağırdı. Çıldırmış gibi etrafında döndü, gözlerinin bulduğu yıldızların bambaşka yıldızlar olduğunu, kendisinin şimdi ayaklarının değdiği çimlere belki de ilk kez basan fey olduğunu ya da Datura'nın öte bir dünyada, kafası karışmış hâlde geride kalmış olduğunu anlamadı.

Hırsız Kral'ın kontrolü kaybettiğini görmek, aklının neleri öğrenmeye hazır olup olmadığını düşündürttü bana. Ama neyi nasıl karşılayacağı benim endişelerim arasında değildi.

Marlo kendini çimlere sırt üstü bıraktı ve dilediğince soluklanırken Bast'ın aksine o, nerede olduğunu çok iyi biliyordu. Ve tıpkı benim gibi şaşırmak ya da korkmak için zihninin şimdikinden daha temiz olduğu başka bir dakikanın gelmesini bekliyordu.

"O kaybolmadı Bast," dedim sakin olmaya çalışarak. Kelimeler boğazıma battığından yutkundum. "Yaratık olduğu yerde duruyor."

Göğsüm hızla inip kalkıyor, aldığım soluklar ciğerlerime sığmıyordu. Gerçeği ondan saklamak yararsızdı artık. Yalanların ya da oyunların sırası da değildi. Şimdi zihni ne kadar kayıp gözükse de panik onu terk ettiği vakit zaten uzun zamandır öğrenmek istediği şeyi, benim ne olduğumu, kendi anlayacaktı. Derin bir nefes alıp uzun zamandır özlemini çektiğim gökyüzüne çevirdim bakışlarımı. Ama kendimi bir başka gökyüzünün siyahını görmek isterken buldum ve bu beni hiç şaşırtmadı.

Merhaba, insan dünyasının tanımadığım toprakları.

Elim kolyemin ucundaki çam tılsımını buldu. "Ortadan kaybolan biziz."

ANLATILAN SONSUZ HİKÂYELER

Bazen öyle olaylar ya da durumlar bulurdu ki beni, olan biten zihnime bir türlü sığmazdı. Marlo'nun hâlâ bir Çiftçi olduğu o gün, beyaz lalesinin saniyeler içinden karın üstüne çıkıp çiçek açtığı zaman mesela... Donakalmıştım. Datura'yı ilk kez işittiğimde içimde kıpırdayacak gücü bulamamıştım. Bir kimsenin, kendi davranışları sonucunda da tıpkı bu şekilde öylece kalabileceğini o gün öğrendim. Çünkü Bast ve Marlo'yu insan dünyasına sürüklediğim gerçeğinin inanılır hiçbir yanı yoktu.

Bast, anlaması uzun sürmeyecek olsa da henüz tam olarak anlamamış olduğundan dehşet içinde değildi. Bilinmezlik her zaman kötü değildi ya sonuçta. Ama Marlo... Az önce yapmış bulunduğum şeyi de şimdi tepesindeki gökyüzünün nereye ait olduğunu da doğru tahmin ediyordu.

Benim aksime Doğrucu donakalmadığından solukları konuşabileceği kadar yavaşlamaya başlayınca karşıma geçip yüzümü geniş ellerinin arasına aldı. Kocaman açılmış gözleri elaya pek benzemiyordu. Önce adımı seslendiğini duydum, ardından "İyi misin?" diye sordu.

Yüzüm buruştuğu gibi sessizce ağlamaya başladığımda Marlo başımı göğsüne bastırdı ve gözyaşlarımın gömleğini ıslatmasına izin verdi.

Korktuğumdan değildi ama insanın kendiyle ilgili yeni şeyler öğrenmesi, her zaman kendiyle ilgili yeni şeyler öğrenmek isteyeceği anlamına gelmiyordu. O gece, dilediğim kimselerin diğer dünyaya adım atabileceğini öğrenmeye hazır hissetmiyordum kendimi. Daha

önce sayısız kez, "Diyelim ki..." diye düşünerek Marlo ve Zaina'yı boşluğun öteki ucuna çekmeyi denediğimde başarısız olduğum için sahip olmadığıma inandığımız bir özellikti bu.

Kazana atılan yalnızca senin ismindi, demişlerdi. *Doğal Denge bu yüzden bir tek senin geçişini hoş görüyor olmalı. Bir sana izin veriyor. Dilediğin yerde olmana göz yumuyor.*

Öyle olmalı, diye düşünmüştüm ben de. *Doğal Denge koluma birilerini takmama müsamaha gösterseydi belki kollarımı birazcık olsun güçlendirirdi.*

Ama işte nihayet, bir köprü olarak karşıya kimlerin benimle geçebileceğine karar verme yetkisine de sahip olduğumu öğrenmiş bulundum. Durumun kollarımın şimdi daha kuvvetli oluşuyla bir ilgisi var mıydı, bilmiyordum.

Yüzümü göğsünden ayırdığımda Marlo bana baktı. Tepemizde uçan bir yaratık yerine yalnızca ay ve yıldızlar durduğundan sıcak tehlikenin çoktan geçtiğini biliyordu. "Bast ve sen, şu kayanın dibine oturun," dedi yavaşça. Benim onun dünyasına ilk gittiğim zaman yüklendiğim telaşın birazına bile sahip değildi. "Ben ışık olsun diye küçük bir ateş yakacağım. Tamam mı?"

Yalnızca başımı sallayarak cevap verdim ona. Kelimeleri anlamlı olacak şekilde sıralayabilecek kadar toparlanamamıştım henüz. Zihnim hemen kayıp gitti, düştüğü yer her neresiyse orada kayboldu.

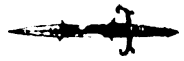
"Bak bana. Gümüş Yürek, bana bak. Duyuyor musun beni? Güzel. Şimdiden kurtul, demiştin bana. Hatırlıyor musun? *Az sonra için az sonra endişelenirsin*, demiştin. Bizi şimdiden *sen* kurtardın. Ve sen bizi oradan çekip çıkarmasaydın... Her neyse. Dinlenmek gerek." Kaşları çatık Bast'a döndü ve "Elini saracak bir şeyimiz olup olmadığına bakacağım, hırsız," dedi. Bast'ın parmaklarından yere damlayan koyu renkli kan, üstünde durduğu çimleri ayaklarından çok eziyordu sanki. "Ve bil diye söylüyorum, yaptığını unutmayacağım."

Lisabel Çırpıkanat'ın Marlo'ya benden bahsederken *o da sana gümüş bir köprü olacak*, dediğini duyduğumu hatırlıyordum. *Demek istediğimi anlıyor musun*, diye sormuştu hemen arkasından. Marlo onun ne demek istediğini anladığını söylediyse de onu birazcık tanıyorsam tıpkı benim gibi o da anlamamıştı annesinin ne demeye çalıştığını.

Ama nihayet anlıyordum. Sonuçta Lisabel, bilgece olmayan sözlerini yalnızca kendisine söylerdi.

Bast'a baktım. Saçları her zamankinden de dağınık, beyaz gömleğinin üstten iki düğmesi kayıptı. Çattığı kaşlarının altında sarsılmış bir inanç vardı sanki. Ama sarsılmış bir güven yoktu. "Sanırım senin ne olduğunu anlamaya başlıyorum artık," dedi. Sözleri saçlarından da dağınıktı.

Benim de onun ne olduğunu artık anladığımı pekâlâ biliyordu.

Taşın dibinde yan yana oturduğumuzda dahi Bast bana bakmadı. Ben de uzattığım bacaklarımın ağrısının geçmesini dilediğimden bir şey düşünecek fırsatı bulamadım. Öylece oturduk ve aramızı rahatsızlık verici, alışılmadık bir sessizlik doldurdu.

Neden sonra Bast, nerede olduğumuzu sordu ve bu gayet yerinde bir soruydu. Onun yerinde olsaydım benim ilk sorum da bu olurdu. Tek fark, bu soru onun kulaklarına çok daha erken varırdı.

"Her şey aynı," dedi sonra. "*Neredeyse* her şey demek istiyorum."

"Burası insan dünyası, Bast." Dolambaçsız bir açıklama. Datura'nın dikkatini çekmek için onca beyhude çabadan sonra son çare olarak elini kesişi yüzünden en azından dolambaçsız bir açıklama borçluydum ona.

Yüzüme dönen mor gözlerinde merak, eşsiz bir parıltıyla öne çıktı. Öyle ki ilgisi, yıldırımlarını bile geride bıraktı. Dizlerinin üstündeki kolları ilk kez kalın gelmedi gözüme. Omuzları da sandığım kadar sağlam değildi belki. "Sen insansın," diye tahminde bulunduysa da sesi zayıftı. Gözleri kulaklarımı tekrar görmek ister gibi saçlarıma kaydı. İnsanlar hakkında hiçbir şey bilmiyor değildi belli ki.

Başımı iki yana sallarken telaşsızdım. "Hayır, değilim." Siyah avuçlarına baktım. Kesik olan eli hangisiydi hatırlayamıyordum ve elindeki kesiği de göremiyordum şimdi. "Ama sen Darka'sın." Bu dünya, Darka kelimesini çok, çok uzun zamandır ilk kez duyuyordu şimdi.

Hırsız Kral, bir Darka. Veylinton'un Çürükleri bunu bilselerdi onu kendi elleriyle çoktan öldürmüşlerdi.

"Öyleyim. Bunu döndüğümüzde diğerlerine söyleyecek misin?"

Başımı yine iki yana sallamak bana çok güç geldiğinden, "Gerçekten söyleyeceğime ihtimal verdiğinden mi soruyorsun bunu?" dedim alçak sesle. Tutabildiğim sırlar sandığının ne denli geniş olduğunu epeydir biliyor olduğunu ummuştum.

"Hayır ama nasıl biri olduğunu anlayabilmem adına pek ipucu vermediğinden neler yapabildiğini de neler yapabileceğini de kestiremiyorum."

Anlaşılan o ki Bast benim için ne kadar güvenilmezse ben de onun için en az o kadar güvenilmezim.

Etrafımızda uçan ya da uzaklardan seslerini işitebildiğimiz kuşlar yoktu. Akan sular, hışırdayan yapraklar, çırpılan kanatlar... Hiç ses yoktu. "Maça da bir Darka mı?" diye sorarken buldum kendimi. Cevap vermeyeceği türden bir soru olduğuna inanıyor olsam da sordum çünkü cevap alamadığım sorular, bana hiç de yabancı değildi artık. Bir de Bast, az önceki merakını nasıl gözlerinde geri tutmadıysa ben de onun aynı ilgiye sahip olduğumu görmesine izin verdim. Merak etmekte yanlış bir şey yoktu.

Beni şaşırtarak, gerçekten şaşırtarak, başıyla söylediğimi onayladı. "Öyle."

İçten içe Bast'ın bana dürüst davranmasından nefret ediyordum çünkü bu, ona doğruları borçlu olduğum hissine kapılmama neden oluyordu.

Ona hiçbir şey borçlu değilsin, Eira. Öyle olduğunu düşünüp durmayı bırak.

"Veylintonlu değilsiniz, değil mi? Her ne için geldiyseniz en başından beri amacınız şimdi olduğunuz kişiler olmaktı. Sen Sera'yı yanına aldın ve Maça'ya iyisinden bir mürettebat oluşturmak için birlikte ve sıkı çalıştınız."

Bast burnundan nefes vererek güldüğünde *işte bu*, diye düşündüm. *İşte risklerini göze aldığım bir diğer soru yine doğru yola çıkarıyor beni.*

"Maça ve ben... Aynı anda Veylinton'a gelmedik. Ben çok daha önce gelip kendimi hakiki bir Veylintonlu hırsız gibi olmaya adadım. Yaşım büyük değildi ama başlarda çatılardan düşüp durdum, itildim, içine ölçüsü az ve kalitesiz zehir bulaşmış tabaklarla dokunmamam

gereken ekmekleri ayırt etmeyi öğrendim. O zamanlar fazlasıyla hor görülürdüm çünkü tanıdık bir yüze sahip değildim."

Hikâye... Hikâyeyi sürdür, Gümüş Yürek.

Onun bilmediğin şeyleri anlattığını anlamasına izin verme, bırak senin her şeyi zaten çözmüş olduğunu sansın.

"Sana Beyaz Kuzgun dediler."

Bast başını salladı. *Tam isabet.* "Hırsız olmak yalnızlığa alışmaktı ama ben bunu tersi yönde değiştirebileceğimi peḳâlâ biliyordum. Maça için bir gemi bulmadan çok önce kendime küçük bir ekip kurmuştum. Sağlamından bir ekip hem de."

Sorumluluğunu üstlenmediği bir ekip.

"*Martes*'e adını ben verdim, korsan olmaya hevesli, yetenekleri çeşitli ve kuvveti yerinde gençleri ben seçtim. Eh, tümünü olmasa da çoğunu."

"Neden," diye sormaya yeltendim. "Madem yalnızlık sana göre değildi, neden korsan olmadın? Dilediğin gibi bir kaptan olabilirdin ve bir daha çatılarda yürümen de adımların hafif olsun diye yürüyüşüne dikkat etmen de gerekmezdi."

Bu sefer güldü ve bu gülüş sanki Doktor'un sözlerini sertçe yüzüme çarptı. *Bu kadar çok soruyla bile yeteri kadar cevaba ulaşamıyorsun.*

"Belki fark etmemişsindir ama ben kirli sulardan hiç hoşlanmam, Eira. Ve yalnızca bir tane en iyi korsan olabilir."

"Ve yalnızca bir tane en iyi hırsız."

"Maça henüz bir çocukken bile kaderinde korsanlık olduğunu hissediyordu. Bizim şimdi yaşadığımız yaşamlar ne birkaç aylık ne de birkaç yıllık bir planın sonuçları. *Martes*'in adını onu gördüğümde değil, on bir yaşındayken koydum ben. Ellerimdeki bu dövmeler neredeyse benim kadar eski çünkü ellerim Nazavya'dan geldiğimizden beri hiç temiz olmadı. Sakladığımız sırların köklerine istesek biz bile ulaşamayız artık. Benden unutmamı istediğin o konuşmayı unutamadığım için pişmanım ve şimdi senden bunu yapmanı istemeye yüzüm yok, yine de senin bu konuşmayı unutmuş gibi yapacağını biliyorum. Tıpkı benim yaptığım gibi. Her nedense senin benden iyi bir iş çıkaracağına eminim."

Uzun bir sessizliğin başlangıcı kendini belli etmeye başladı. Huzursuz edici bir sessizlik değildi bu sefer yaklaşan. İkimiz de atlattığımız tehlikeden başka şeyler düşünüyorduk, hâliyle zihnimize hâkim olan şey her neyse, bu gece karıştığımız hengâme değildi.

"Bu soruyu sana bir kez daha fakat bu sefer son kez soracağım çünkü merakıma yenik düşüyorum," dedi, kalın sesinde yıldızların ışıltısı belirmeye başlamıştı çünkü gece daha önce olduğu kadar tatsız değildi artık. "Elbette yanıtlamak zorunda değilsin ama bu sorunun cevabını veren kişi sen olmasan bile benim aradığım yanıta ulaşabileceğimi de unutmamalısın."

"Öyle olsun."

"Bir insan ya da fey değilsen... Nesin sen? İkisine de son derece benziyorsun. Ama hangi dünyanın olduğunu söylemek zor çünkü buradayken ötekinde, ötekindeyken burada olman gerekliymiş gibi gözüküyorsun. Sanki hiçbir zaman benim kadar ışık geçirmez değilsin."

Ona hiçbir şey borçlu değilsin. Anlatmak zorunda olmadığını o da söyledi.

"Bir zamanlar insandım. Şimdi üstünde oturduğun bu dünyadaki bir başka karada, büyünün varlığından bihaber ama mutlu yaşardım. Sonra kendimi sizin dünyanızda buldum ve dönebilmem için büyük fedakarlıklarda bulunulması gerekti. Gerek benim tarafımdan, gerek... Şimdilerde kadim bir ağaç ruhu bana *Köprü* diyor. Marlo'yu ve seni buraya taşıdığım düşünülürse eh... Bu pek de yanlış bir adlandırma sayılmaz."

Bast'ın yüzüne şaşkınlığa dair hiçbir şey uğramadı. Burun delikleri bile kımıldamadı. "O kadına aklının alamayacağı kadar fazlasına hükmedenler olduğumuzu söylediğinde," dedi usulca. Uzaklardaki çimlere bakıyor, belki kendi dünyasındakilere nasıl da çok benzediklerini düşünüyordu. Tıpkı bir zamanlar benim yaptığım gibi. "Doğruyu söylüyormuşsun."

Başımı salladım. "Yalan söylediğimi mi düşünmüştün?"

"Tümüyle değil ancak bazen, doğruların içine minicik yalanlar gizliyormuşsun gibi geliyor bana. Öyle ki Doğrucu bile anlamıyor sanki. Senin hakkında topladığım bilgi kırıntılarının oluşturduğu

dağın bütünüyle bir yanılsamadan ibaret olduğunu öğrensem şaşırmayacağım. Doğal Denge bilir aklımı ziyaret etmeyecek daha neler gizliyorsun. İkinci bir adın, belki? Kesin herkesten sakladığın ve utanç duyduğun ikinci bir adın vardır."

İkinci adımı, bir sır olmamasına rağmen birilerine söylemek uzun zamandır içimden hiç gelmedi. Ama ikinci adımı bilmek isteyen kimse olmamıştı daha önce. Ve belki bir daha da olmayacaktı. "Morwen. Adım Eira Morwen. Senin ikinci bir adın var mı?"

Sorumu görmezden gelerek, "Morwen..." diye düşüncelerle sarılıymış gibi gözükerek tekrar etti. "Bir fey ismi."

Kaşlarımdan birinin istemsizce havaya kalktığını hissettim. "Öyle mi?"

"Bilmiyor muydun? Korkunç namı yüzünden Veylinton'da pek görülmez ama Nazavya'da ya da Nilibran'da bu isme sahip olanlarla karşılaşabilirsin. Kulağa güzel geldiği de bir gerçek."

Kollarımı göğsümde kavuşturduğumda kaslarımın şimdiden ağrıdığını fark ettim. "Korkunç namını anlatmak için ne olduğunu sormamı mı bekliyorsun?"

Kıkırdadı ama ciddiyeti ona çabuk döndü. "Beyaz Deniz anlamına gelir. Kışın sulara açılan korsanların korkulu rüyası ve amansız bir hava olayıdır. Derin suları ve üzerini örten gökyüzünü sonsuz beyaza boyar ve korsanları yeterince şanslılarsa dondurarak öldürür. Öte yandan bu hikâyenin pek çok versiyonu var. Kimileri Beyaz Deniz'in bir başka korsan ya da korsan gemisi olduğunu ve sınırlarında bulunma saygısızlığını gösteren diğer gemileri yerle bir ettiğini söyler. Kimileri içinse Beyaz Deniz, yalnızca korsanları biçmeye yemin etmiş bir kılıçtır. Feylerin anlattığı hikâyeler sonsuzdur. Doğru olanlarsa yalnızca birkaç taneden ibaret."

Gülümsedim, omuzlarım kollarımı güçlükle taşıyabiliyordu ama göğsüm, şimdi temiz ve sakin geceyle dolu olduğundan olsa gerek, belli belirsiz hafiflemişti. "İnsanların anlattığı hikâyeler de sonsuzdur. Ve buradaki hikâyelerin çoğu doğrudur," dedim Bast'a. İki dünya birbirinden apayrıydı belki ama benzerlikleri bulmak için uzaklara bakmaya gerek yoktu. "Yine de kimselerin pek azı onlara kulak verir."

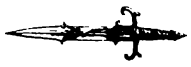
Marlo'nun kucağında kuru odunlarla yaklaştığını gördüğümde Bast'a sormak istediğim son bir soru kalmıştı. "Bast, neden..." diye başladıysam da devam etmeyerek elimi geçiştirmek için salladım. "Ne var biliyor musun? Unut gitsin." Öğrenmek istediğim bir hikâyenin sorusu olmadığı için vazgeçmek hayli kolaydı.

Siyah avuçlarından birini -sağ elini- açtığında ay ışığının aydınlattığı yeni, kapanmamış yarayı gördüm. Önceki gibi kanamıyordu artık ama kanı gökyüzünden de kara gözüküyordu. Eline bakmadan, "Bu mu neden?" diye sordu.

Başımı salladım.

Bast sırıttı. Uzaklarda bir yerlerde kurdun tekinin uluduğunu duyduk ama Marlo'nun hızlı adımları sekteye uğramadı. "Bana tonla altın borçlu birinin öylece ölmesine izin vereceğimi düşünmüyordun herhâlde?" Ayağa kalktı ve kucağındaki odunların yarısını almak üzere Marlo'nun yanına yürüdü.

O gece öğrendiğim pek çok yeni bilgiden bir diğeri de şuydu, Bast olduğunu sandığım kadar -ya da kendisinin olduğunu sandığı kadar- fena biri değildi.

Ateş ısısı için değil, aydınlığına ihtiyaç duyduğumuz için bizimleydi şimdi. Bu dünyada Daturalara benzer yaratıklar gezmezdi fakat sivri dişli yırtıcılar, gecenin karanlığını yakan ışıktan pek hoşlanmadıklarından ondan uzak dururlardı.

"Uyu," dedi Marlo bana. Burada, insan dünyasında benimle birlikte olduğuna inanamıyordum hâlâ. "Acelemiz yok ama bizi nihayet geri götürecek olan sensin. Dinlenmen gerek."

Yarım yamalak gülümsedim. Aslında hepten bitik hâlde olduğum söylenemezdi şimdi. Kabul, bitap düşmüştüm, evet, çimlerin üstünde kollarımı iki yana açarak yatmak istiyor ve saçlarımın arasına girecek acayip böcekleri azıcık olsun dert edecek kadar aklı başında hissetmiyordum. Ama Marlo ve ben güvendeydik, bunun birazını şimdi ateşin karşı ucunda kıvrılmış uyuyan ve Marlo'nun gömleğinin tek kolundan söktüğümüz kumaşla sıkıca sarılmış eli başının hemen yanında duran Bast'a borçluyduk. Ama güvendeydik.

"Uyumak istemiyorum."

Marlo başını geriye yatırarak yıldızları izlemeye koyuldu. Zaina'yı ateşin az uzağında ama Marlo'nun öteki tarafında görememek tuhaftı. "Burayı bu kadar çok sevmeni anlayamıyorum," dedi. "Gökyüzü aynı gökyüzü. Çimler de aynı renk. Hiçbir şey değişmemiş gibi. Öyleyse burayı neden fey dünyasından daha çok seviyorsun?"

Dünyalardan herhangi birini ötekinden daha çok sevdiğimi söylediğim hiç olmadı fakat Marlo, beni hep oradayken görmüştü. Geçici lanetimi, buradayken de aynı özlemi bir başka dünya için gittiğim her yere taşıdığımı bilmiyordu. Ama beni çok iyi tanıyordu. Gözlerimde oturan özlemse eğer, Marlo bunu görürdü.

"Gökyüzünün ya da çimlerin renginden değil," dedim ona. "Neden ben de bilmiyorum."

Ağzımdan gayriihtiyari çıkan ufak yalanı fark ettiğimde Marlo'ya baktım ama o bana değil, ateşe bakıyordu. Belki o beni sorguya çekmeyi bırakalı epey zaman oluyordu. Ya da belki zihni, hemen önünde çatırdayan kendi yaktığı ateşin bu dünyanın yüzyıllardır gördüğü ilk büyü olduğunu düşünmekle fazlasıyla meşguldü. Her ne sebepten olursa olsun, Marlo yalanımı fark etmedi ve "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi.

"Öyle mi?"

"Bu güç yüzünden olduğum şeye... Bir isim düşünüyordum."

"Öyle mi?" diye sordum yine. Bu sefer sesim daha tiz çıkmış ve daha çok merak karışmıştı içine.

Uzun, altın sarı saçlarında gezinen ateş kıpır kıpırdı. "Sanırım kendime Ateşyutan diyeceğim. O gece ateşi çekip aldıktan sonra ne yapacağımı bilemeyip yutmuşum gibi hissediyorum bazen. Ya da Doğal Denge ne yapacağımı bilemeyerek elimde tuttuğum ateşi bana yutmamı söylemiş gibi. Neden bilmiyorum ama boğazımın yandığını hatırlıyorum. Hepsi bu."

"Ateşyutan... Çok güzel."

"Çok tuhaf."

"Tuhaf olan nedir?"

Ellerini iki yana açtı. "Tüm bunlar, Eira. Çıktığımız yol, gideceğimiz yer, şimdi üstünde bulunduğumuz tepe, olduğumuz şeyler... Bunların hiçbiri alışıldık değil. Babamın Aldin'de kalırsak kendimizi

nasıl unutacağımızı söylediğini hatırlıyor musun? Ama ben, şimdi katettiğimiz onca yol yüzünden yalnızca evden değil, kendimden de her geçen gün daha fazla uzaklaşıyormuşum gibi hissediyorum."

"Marlo..."

Başını hızla iki yana sallayarak saçlarını dağıtışını izledim. "Lütfen... Bir şey söyleme. Bu başka bir zamanın konusu olsun çünkü göz kapaklarının yarıya dek inmiş ve tepkilerinin de yavaşlamış olduğunu görebiliyorum. Uykunu dağıtmayalım. Şimdi sana söylemek istediğim şu ki... Senin de böyle hissettiğini ve dönmek istediğini biliyorum. Acelemiz yok Eira ama geri dönmemiz gerek. Er ya da geç."

Başımı aşağı yukarı salladım. Marlo dönmemiz gerektiğini söylerken haklıydı. Fakat acelemiz olmadığını söylediğinde bana öyle geldi ki kendi sesine o bile inanmadı.

En yakın arkadaşını ait olmadığına inandığımız bir karanlıktan döndürmek adına çıktığımız bu uzun yolculukta evini özlediği için de aklı okyanusun ortasındaki *Martes*'te bir başına uyuyan Maça'da kaldığı için de onu kimse suçlayamazdı.

Bilhassa ben.

Yukarı baktığımda yorgun gözlerim yıldızlardan birini bile yakalayamadı. Çok şükür ki arkalarındaki siyah gece, sevdiğim bir çift göze benzediğinden onlardan daha sakinleştiriciydi.

Nos, seni bulacağız, biliyorum bunu. Bana kardeşimi görmeden ölmeyeceğimi söylediğinde her zamanki gibi dürüsttün. Aynısını ben de senin için söylemek istiyorum ne zamandır. Seni görmeden ölmeyeceğim, demek istiyorum ama seni görmek için önce ölmem gerekecek belki.

Yine de yalvarırım...Seni bulduğumda beni tanı. Kulaklarım farklı olsa da ellerim kirlenmiş, gümüş yüreğim kararmış olsa da tanı beni. Dolunaya benzeyen gözlerimi senin üstündeki duruşlarından tanı.

"Yarın, Marlo. Daha önce yapamam."

"Kendini zorlama." Alnıma minik bir öpücük kondurdu. "Sen bir kahramansın. Ve herkesten çok kahramanlar dinlenmeye ihtiyaç duyar. O yüzden şimdi uyusan iyi edersin."

"Çoğu zaman yalnızca hayatta kalmak için uğraşıyorum." Uzandıktan sonra yerde yan dönüp güldüm ve işaret parmağımı ona doğrulttum. Gömleğinin tek kolu olmadığı için komik gözüküyordu.

"Elbette bir de seni hayatta tutmak için. Bana sorarsan bu, kulağa pek de kahramanca gelmiyor."

"Kahraman olmak için ille de başkaları adına savaşmak gerekmez, biliyorsun. Kendi yaşamı için savaşanlar da eşit derecede kahramandır."

Gözlerimi kapattım ve bu söylediğinin kitaplığındaki küçüklü büyüklü tuhaf yaratıklarla dolu o kitaplardan bir alıntı olup olmadığını düşündüm. Öyle ya da değil, bilgece olduğu şüphesizdi ve zihnimde edineceği özel yeri şimdiden görebiliyordum.

Gözlerimi açmadan, "Sence Bast düş engeli büyüsü yapmayı biliyor mudur?" diye sordum fakat yalnızca sorduğumu düşünmüş ya da sorarken kelimelerin çoğunu yutmuş da olabilirdim. Çünkü ertesi sabah güneş tepeye yakınken uyandığımda soruma karşılık verilmiş bir cevabı anımsamıyordum.

Uyandıktan sonra hiçbir şey yemedik, Marlo ve Bast'ı huzursuzlaştıran açlık, üstümdeki baskının artmasına sebep olduysa da bu konuda tek kelime etmedim.

Gökyüzü açık, çimler kör edecek kadar parlaktı, *öyle ki* güneş bizzat aşağı inse gözlerimizi böyle kamaştırmazdı. Uzaktaki dağlar da yemyeşildi ve bu adanın Kovensay olmaması bana tuhaf geldi. Gümüştepe ve Aldin birbirlerine bu kadar benzemiyorlardı. Ama *şimdilerde* ikisini de adım gibi bildiğim için onları birbirinden ayırt edebiliyordum belki. Birbirlerine aynadaki yansımaları kadar benzeyen ikizlere hiç yanlış isimlerle seslenmeyen anneleri gibi.

Denedim. Yeniden ve yeniden, gerçekten denedim.

Gözlerimi yumduğumda bile güneşin kınayan bakışlarını *üzerimde* hissettim.

Işık dört bir yanımı sararken ben karanlığı yokladım, çevremizdeki yaşamı görmezden gelmeye çalışarak iki dünyanın birbirini tam olarak örtmediği cansız noktayı didik didik aradım. Ama adını da kime ait olduğunu da bilmediğim bu adadaki *ağaçlar* benimle konuşmaya, kuşlar da şarkı söylemeye devam ediyordu. Güzel bir yerdi burası, belki içinde kimsecikler yoktu ve bu yüzden böyle güzel kalabilmişti.

Bast bana kendimi tümüyle vermediğimi *yüzümden görebildiğini söyledi. Ancak aynı şeyi bir kez daha tekrar ederse bileğini tutmayı öylece* bırakacağımı ve onu burada terk edeceğimi söylediğimde konuşmamaya yeminli gibi sustu. *Hırsız Kral* yalnızca bir noktaya kadar korkusuzdu çünkü aptal değildi.

Bizzat benim tarafımdan ezkaza gerçekleştirilen bir davranışı tekrarlayamamak, geçmiş bir versiyonuma karşı verdiğim savaşı kaybetmek gibi hissettiriyordu. O da tıpkı benim gibi bunun nasıl yapıldığını bilmiyordu fakat her şeye rağmen, başaran oydu. Ve ben değildim.

En kötü ihtimal neydi ki? Biz günleri burada devirirken Maça, herkesi topladığı gibi Kovensay'dan yola çıkacak değildi ya. Bekleyeceklerdi. Tıpkı benim fey dünyasını aradığım gibi bizi arayacaklar ve tıpkı benim boşluğu bulamadığım gibi bizi bulamayacaklardı.

Hadi, Eira.

O kadar da zor değil.

Doğal Denge'nin geçmene izin vereceğini biliyorsun, dünyalar da biliyor. Yine de sana seslenmiyor ve sen onlara seslendiğinde çağrına kulak asmıyorlar çünkü *döndüğünü görmeyi azıcık olsun istemiyorlar. Onları köşeye sıkıştırıp* uçlarına sıkıca tutun*malısın. Bunu yapabilmen* için *de seslenmen gereken* dünyalar*dan ikisi de değil.* Dünyalar kendilerini gizleyebilir *ya da senden uzak durabilirler ancak aralarındaki uçurum, sana karşı gelemez.* Çağrını yanıtsız bırak*amaz.*

Kimi zaman uçsuz bucaksız, kimi zaman dar ancak hemen her zaman sızdırmaz *olan, iki gerçeklik arasındaki kadim boşluk... Kendini göster bana.* Dünyalar beni istemiyor *ancak seni de bir o kadar sevmiyorlar. Seni görebilecek olanlar yalnızca benim ölümlü fakat aydınlık kalabilen gözlerim. Bana kendini göster. Senden çok da farklı olmadığımı anlayacaksın* çünkü b*en de tıpkı senin gibi dışarıda kalanım. Ortaya çık. Bu bir rica değil.*

Bir yanımda eli sargılı, suskun Bast, ötekinde tek kollu gömleğiyle dağınık saçlı Marlo dururken boşluğu bulduğumu değil, onun beni -bizi- bulduğunu hissettim.

Göz atmak mı istiyorsun? dediğini duyar gibi oldum. *Dilediğince bak, göreceğin karanlık, karanlık ve karanlık. Acele etme. Bir arkadaşa hayır demem.*

Boşluk beni almak istedi belki fakat nihayet fey dünyasını bulduğumda gitmeme de izin verdi. Çünkü köprülerin aradaki boşluğa düşmemesi gerekliydi.

Böylece Marlo ve Bast'ı *sıkıca* tuttuğum gibi fey dünyasına sürükledim onları. Bir kez daha kollarımın dikişleri sökülüyormuş gibi hissettim, alacak hava yokmuş gibi nefessiz kaldım ve sonunda Kovensay'a ayak bastığımızda soluk soluğa yere yığıldım. Hiç değişmemişler gibi gözüken parlak çimlerin üstünde kollarımı iki yana açtım ve saçlarımın arasına girecek acayip böcekleri azıcık olsun dert etmedim. Güneş yüzümü ısıtarak bana baktı ama bu rahatsız ediciydi çünkü zaten ter içinde kalmış olduğumdan saçlarım alnıma yapışmıştı. Şimdi ensemden sarkan çam tılsımı gücü yettiğince toprağa doğru çekiyordu beni.

Başıma üşüşen Marlo ve Bast ise terlemek şöyle dursun, güneşi hiç görmemiş ya da içinden geçtikleri boşluğun havasızlığı saçlarını söndürmemiş gibilerdi şimdi. Yine de yüzlerindeki korku ya da sarsıntıyla -artık her neydiyse- muazzam gülünç gözüküyorlardı.

Sağ kolumla gözlerimi örterek güneş ışıklarının göz kapaklarımın altına işlemesine engel olmaya çalışırken *tüm bu kargaşanın onlar için ne kadar* zaman *sürdüğünü merak ettim.* Kuşları duydum, yapraklar hışırdadı ve rüzgâr bana döndü. Kendimi *gülerken buldum ve Marlo'nun da kendini patırtıyla yere, hemen yanıma bırakırken güldüğünü işittim. Böyle güldüğünü duy*mayalı hayli zaman oluyordu.

Kolumu yüzümden uzaklaştırdığımda karşılaştığım ani aydınlık nedeniyle her şey gözüme mavi gözüktü. Ağaçlar bile maviyken gözlerinin rengi hiç değişmemiş Bast'ın başımızda bize gülümsediğini gördüm. Tehlikeye gülmek Marlo ve benim için kötü bir alışkanlıktı ve belki Bast için de öyleydi ama sargılı elinin tersiyle saçlarını alnından uzağa iten Hırsız Kral'ın tebessümüne sebep olan şeyin bu seferlik tehlikeden çok uzak olduğunu hissettim.

21

SIRT ÇEVİREN DALGALAR

Kıyıya yaptığımız yürüyüşte bu yoldan en son geçtiğimiz hâlimize biraz olsun benzemiyorduk. Sanki diğerlerinin geçirdiği birkaç saat bizim için birkaç ay *sürmüştü.*

Kıyıdaki büyükçe bir kayanın dibinde yanında Sera'yla oturan Doktor'u gördük önce. İkili hafifçe ettikleri sakin bir sohbetin ortasındalardı, başlarında da hasır, geniş birer şapka vardı çünkü dibinde oturdukları kaya, ağaçların *gölgelerinden* hatırı sayılır ölçüde uzaktaydı.

Doktor bana baktı, Bast'ın saçlarına baktı, tekrar bana baktı ve en son Marlo'nun yırtık gömleğine baktı. "Doğal Denge aşkına..." diyerek başını iki yana sallarken yüzünü buruşturduğunda Sera başını geriye yatırarak omuzlarını sarsan, kuvvetli bir kahkaha attı.

"Sakin ol, Doktor," dedi Bast, gülmemek için çabalıyor gibi geldi bana. "Çılgın bir gece olduğu doğru ama o tür bir gece değildi."

Marlo ve ben yüzümüzü buruşturarak dehşetle birbirimize baktığımızda Sera gülmeyi bırakıp içinde neşesi süren sesiyle Bast'a, "Eline ne oldu?" diye sordu. Burada geçirmek zorunda kaldığı vakitten keyif alanlar sanırım bir tek hırsızlardı.

Bast eliyle geçiştirdi. "Önemli bir şey değil, küçük bir kesikti ama bu ikisi birazcık kan görmeye dayanamadıklarından üstünü kapatmam için Doğrucu'nun gömleğinin kolunu parçalamayı uygun gördüler."

Hırsız Kral sırıtırken kimse ona üçümüzün bir arada ne işlere bulaştığını sormaya fırsat bulamadan Marlo, Maça'nın nerede olduğunu sordu. Yanakları kızardıysa fark etmedim çünkü güneş, açık renkli tenini çoktan yakmıştı. Açıkta kalan kolunun farklı bir renk olacağını düşündüğümde gülmemek için dudaklarımı birbirine bas-

tırmam gerekti. *Söyle bir düşününce,* yorucu olsa da çok da fena bir sabah değildi.

"Kaptan güneş doğduktan birkaç saat sonra *köye gitti ve henüz dönmedi.*"

"Her şey yolunda mı?"

Doktor Marlo'ya yan bir bakış attı.

"Bir dakika..." diye böldüm sohbetlerini. "Gemide kimse yok mu şimdi?"

"İvaylo her zamanki yerinde," diye yanıtladı Sera. Bir yandan küpelerini düzeltmekle uğraşıyordu, açıktaki omzu hayli kızarmıştı. "Parzival da mutfaktaki masada oturuyor."

Marlo Maça'yı görebilecekmiş gibi köyün olduğu tarafa dikti gözlerini, sanki içleri okyanusun şimdiki hâlinden farklı olarak dalgalıydı. Sonra bana *döndü.* "Gidip şu şapkalardan birkaç tane de bize alacağım. Çok geçmeden dönerim."

Hırsız Kral kısılmış gözlerle izledi Doğrucu'nun uzaklaşmasını.

Bast'ın iyi bir yalancı olduğunu onunla iki cümle konuşmuş herkes az çok tahmin edebilirdi.

Doktor ve Sera'nın yanına oturduğumuzda söylediği yalanlar öyle doğal geldi ki bana, bildiklerimin gerçekliğini sorgularken buldum kendimi. Söylediklerinin arasına doğruları da serpiştirdi, yaktığımız ateşin başında uyuduğumuzu ve böceklerin ateşe hiç yaklaşmadığını anlattı. Ama bunların bir başka dünyada yaşandığını onlara azıcık açık etmek şöyle dursun, kendinin bildiğini bana bile belli etmedi. Söyledikleri planlı mıydı yoksa değil miydi, anlamadım, iki türlüsü de takdir edilesi olduğu kadar ondan beklendikti. Sonuçta Maça'nın kaptanlığını sorgulayacak cüreti bulmuştum da Bast'ın hırsızların lideri oluşu bana bir an için bile anlaşılmaz gelmemişti.

Baştan aşağı Hırsız Kral'dı o, küçücük gizleri öğrenmeyi ve büyük gerçekleri gizlemeyi çok iyi biliyordu.

Doktor, Sera, Bast ve ben kıyıdaki gemiye doğru yol aldık. Havadaki *sıcak*lık, karlı dağları özletecek kadar bunaltıcıydı. Bast'ı ara sıra bana bakarken yakaladım, dudaklarında büyük bir sırdan hiç iz yoktu.

Güzel, diye düşündüm. *Belli ki Bast da gerçeklerin kazanılması gerektiğini düşünüyor ve bizimle ilgili gerçekleri hak ettiğini düşündüğü birilerini bulana dek kimseye* açmayacak.

Ya da kendi sırlarından vazgeçtiğine karar verene kadar.

Çünkü benim aklım da onun *gerçekleriyle dolu şimdi. Yanı başımda yürüyen Doktor'un da Sera'nın da bilmediği, yılların üstünü iyice örtmesini beklediği nice sırlarla.*

Ve benim aksime o, ellerinde şöyle bir sarsılmayı bile göze alamayacağı kadar çok şeyi *taşımaya çalışıyor.*

Mor gözlerini bir kez daha üstümde yakaladığımda Bast'a gülümsedim. Koşullar başka olsaydı; o tam olarak o, ben de tam olarak ben olmasaydım bir ihtimal dost olabilirdik. *Üzerinde* yalnızca iki kelime konuşarak bile birbirimizi anlayabileceğimiz yeteri sayıda benzer yaşantımız vardı.

Ama o o, ben de bendim.

Bast gülümsememe karşılık vermeden elindeki *çekiştirip durduğu sargıya* düşürdü bakışlarını. Aslen kim olduğunu *öylece* unutmayı ve Veylintonlu olmasa da onlardan bir diğeriymiş gibi davranmayı *çok iyi biliyordu.* Diğerlerinin sandıklarının aksine henüz çocukken bile çaldıkları, değersiz bir kolye ya da birkaç parça *önemsiz* bilgiden ibaret değildi. Gerçekleri aldığında oluşan boşluklara onlara hiç benzemeyen yalanları ustaca bırakmaya *çok*, çok uzun zaman önce başlamıştı.

Hakikaten hırsızların kralıydı.

Sera alnını *örten* düz saçlarını itti ve parmaklarını gözlerine siper etti. "Şunu siz de görüyor musunuz?" dediğinde parmağıyla uzaktaki *Martes*'i işaret ediyordu.

Martes'in tepesinde, her zamanki yerinde *İvaylo* -yüzü şöyle dursun giysileri bile seçilmiyordu ama ondan başkası o sepette hiç görünmezdi- ayaklarının üstünde her an aşağı düşecek gibi görünüyor, kollarını başının üstünde açıp kapatarak bağırıyordu. Kovensay'ı gördüğü ilk zamankine çok benziyordu böyle ama sesi çok farklıydı şimdi. Ne söylediğini anlayabileceğimiz kadar yakın*ın*da bile değildik fakat arka arkaya tekrar ettiği cümleyi duymak için yakın*ın*da olmaya gerek yoktu.

Kalan mesafeyi ayaklarımız kumlara hiç değmiyormuş gibi koştuk. İvaylo aynı şeyi tekrarladı durdu. Tiz sesini şef bile, şimdi güvendiği karanlığa sığınmış o Datura bile duymuştu belki.

Biz geminin yakınına soluk soluğa vardığımızda Maça ve Marlo da köyün yolundan çıkageldiler. Hepimiz kıyıda yan yana dizildik; önümüzde koskoca cansız bir gemi *kıpırdıyor*, arkamızda koskoca bir ada ölmüş gibi hareketsiz yatıyordu. Başlarımız geride, ellerimizi gözlerimize siper etmeyi unutan kollarımız iki yanımızda *öylece dikildik. İvaylo bir kez daha söyledi tekrarlayıp durduğu cümleyi.*

"*Hazard* göründü!"

Ufukta hareket eden tek küçük nokta bile yoktu ama İvaylo *Hazard*'ın göründüğünü söylüyorsa *Hazard* bize çok geçmeden yetişecek demekti bu. *Yalnızca birkaç günde.*

Marlo'yla kaçıp ormanda gizleniyormuş gibi yapabilir ve tüm bu kargaşanın sonlanmasını insan dünyasında bekleyebilirdik. Biz *güvende olurduk*, *Hazard*'ın kaptanı da aradığının onda olmadığını fark edince Maça'yı rahat bırakırdı. Onca yolu yanlış bir geminin peşinde gelmiş olduğunu sanırdı.

Yüzümü Maça'ya *çevirdim*, kaptanın başı hafifçe geriye yaslanmış olsa da alevleri yerinde duramayan bakışları yukarıda değil, tam karşısındaydı. Kibirli gözüküyordu böyle, birilerine tepeden bakıyormuş, birilerini ciddiye almıyormuş gibi. Okyanusu, *Hazard*'ı ciddiye almıyormuş gibi.

Maça'nın ne zaman korktuğunu anlamak mümkün değildi ama şimdi sebepsiz kibrine bakarak korkusunu gizlemeye çalıştığını düşündüm. Hakkını teslim etmek gerekir, iyi de bir iş çıkarıyordu. "Maça," diye seslendim ona. Boğazımı temizledim. "Kaptan."

Ama Maça konuşmama izin vermeden, "Kayıklardan birini size vereceğim," dedi. Bast hızla ikizine döndü. *Buna gerek yok* ya da her ne demek istediyse onu demedi. "Bir kayık sizi Batıburun'a kadar götürür ama aynı kayık sizi oradan geri getiremez. Hemen yola çıkın ve yorulan kollarınız doğuya kürek çekmeyi bırakacak gibi olursa kendinizi ölü sayın."

"Hayır!" diye feryat etti uzaktan, ince bir ses. Korvina. İlk kez okyanustan daha yüksekti sesi. Dalgakıran kuma bata çıka yanımıza

geldi, koyu renkli teni ışıldıyor, topladığı zayıf örgüleri açık mor, bol bluzunun sırtına dökülüyordu. "Kayıklardan birinin eksik olduğunu fark ederler. *Hazard* kayığın peşine *düşerse* ikisinin okyanusta hiç *şansı* kalmaz. Kaptan... Beni de onlarla gönder. Dalgalarla oynar, kayığı *Hazard* buraya varamadan Batıburun'a kolayca taşırım. Siz de Ayvion'a geldiğinizde..."

Maça'nın kimse tarafından öngörülemeyen sert yumruğu Korvina'ya öyle çarptı ki Dalgakıran'a arkamızdaki dağlardan biri vursaydı *kız* aynı böyle geri sendeler ve yere aynı bu şekilde düşerdi. Kimsenin uzun süre taşıyamayacağı türden bir öfkenin nihayet serbest kal*ışıydı* bu yumruk, üstelik pek çok başka duyguyla da doluydu.

Bast Maça'yı kollarından yakalarken Marlo da Korvina'nın önüne geçti. "Dur!" diye bağırdı kaptana.

Ama Maça onu bir kez daha dinlemedi. "Buydu, değil mi?" diye sordu, sesi öyle hırıltılıydı ki bir zımparadan farksızdı. "Değil mi?" diye bağırdı bu sefer, sık soluyor, sanki Korvina'ya hiç kalmasın diye aralarındaki havayı yutuyordu. "En başından beri olmasını istediğin buydu. *Hazard*'a yem olacağımızı umduğundan karaya çıkmamız gerektiğini söyledin! Merzayla birlikte bize oyun oynadın çünkü *Hazard*'ın bize yetişmesini istedin. Madem o kadar akıllısın, nereye kaçacaksın şimdi? Cevap ver!"

Ne Doktor ne Sera yerlerinden kıpırdadı çünkü bu kavga birini hiç ilgilendirmiyor, ötekini de araya girerse başına nelerin gelebileceğini düşünmeye itiyordu.

"Maça, yeter bu kadar." Hırsız Kral sakin miydi yoksa değil miydi, anlamak zordu ama en azından sağduyulu davranıyordu. Diğer yandan kaptan, çenesini böyle sıkmaya devam ederse dişlerinden en az ikisini un ufak edecekti.

Marlo'nun kolundan tutarak ayağa kalkmasına yardım ettiği Dalgakıran, "Sana cevap falan veremeyeceğim," dedi. Sesi her zamanki hâline dönmüştü ama yüzü de bedenini taşıyışı da her zamankinden başkaydı. Koyu kan dudaklarının arasında kendini göstermeye başladıysa da Korvina yere tükürmek gibi bir aptallık yaparak Maça'yı daha fazla öfkelendirmeye kalkışmadı.

"Sana inandım, Kora. Doğrucu'ya değil, sana inanmayı seçtim!"

Maça'nın sesi nasıl yüksekse Korvina'nınki o kadar alçaktı. Çünkü birinin ruhu yüksek dalgaların tepesine, diğerininki okyanusun dibine aitti. "Benim adım Kora değil."

Maça artık debelenmiyor ya da her zamanki gibi omuzlarını geride tutmuyordu. "İhanetin üstünde duruşunu nasıl olur da merak edersin? Senin için yaptığım onca şeyden sonra hem de."

Korvina güldüğünde yüzümü buruşturdum. Bir gülüş değildi onunki *çünkü yumruğun acısı er ya da geç geçecekti.* Ama başka şeyler vardı ki... "Benim için yaptığın onca şey mi? Sen benim sahip olduğum her şeyi aldın. Her şeyi! Aldıkların yetmiyormuş gibi bir de beni bu aptal gemiye mahkûm ettin."

Maça yavaşça başını iki yana salladı. Bir an öfkesi dinmiş gibi gözüktü ama gözlerindeki alevlerin kara dumanlarının kulaklarından çıkmak üzere olduğunu biliyordum. Bast da bildiğinden kaptanın kollarını serbest bırakmadı. "Onca zaman... Hiç anlamamışsın. Seni hak ettiğin şekilde cezalandırdım, bunun aksini söyleyemezsin. Suyu yükseltip canlı çıktığındaysa..." Kırgınlığı, sesi aracılığıyla kulaklarımıza ve onun kendi kulaklarına değmesin diye uğraşıyordu. "Olduğunu gördüğüm şey için almadım seni gemime. Aldım çünkü cezanı çekmiştin. Ve ben çaresiz birini öylece okyanusun ortasında bırakmam, Korvina. Her şeye rağmen sana bir ev verdim, çünkü evin yoktu. Rahat giysiler verdim sana çünkü bunların hiçbirine sahip değildin. Diğerleriyle birlikte yemek yediğini ve yan yana uyuduğunu gördüğümde pençelerini onlardan uzak tutman gerektiğini *çünkü bu feylerin* bir tanesinin bile düşmanın olmadığını anladığını sanmıştım."

Korvina bakışlarını kaptandan ayırıp *Marlo'ya döndüğünde* hissettiğinin utanç ya da belki pişmanlık olduğunu *düşündüm.* Doğrucu'nun ise kalın kaşları çatık, gözleri küçücüktü şimdi. Maça'ya bakıyordu, başka kimseye değil. Altın saçları hafif esintiyle kımıldıyor, yüzünü örtüyordu. Ama o Maça'ya bakıyor ve kim bilir ne düşünüyordu.

Büyüyen sessizliğin tıpkı Datura'nın çığlığı gibi beni dehşete düşürebileceği kimin aklına gelirdi? Ama o an, başımızdan aşağı alevlere sarılı taşlar yağacakmış gibi hissettim. Korvina ya da Maça korkunç bir şey yapacakmış gibi geldi bana. Böyle hisseden bir ben olmamalıyım ki Marlo'nun belli belirsiz kıpırdadığını gördüm. Bast da tutuşunu sıkılaştırdı, parmakları ikizinin kollarına daha fazla gömüldü.

Maça usulca, "Onu istiyorsun," dedi. Kimden bahsettiğini hepimiz anladık. "Bu yüzden gemiye sırtını döndün."

"Ateş ve su birbirini tamamlar, Maça. Onu sana bırakamam."

Marlo'nun daha da küçülmüş gözleri hızla Korvina'ya döndü.

"Senin yüzünden *Hazard* onu almaya geliyor. Ne yapacaksın? Dalgaları onlarla mı besleyeceksin? Geri geleceklerini bilmiyor musun?"

Korvina başını iki yana salladığında *Marlo'ya bakmadı.* Bakmaya cesaret edemedi belki de. "Bilmiyorum ama bir yolunu bulurum. Onu güvende tutmaktan başka dileğim yok."

"Aptallık ediyorsun."

Korvina işaret parmağını kaptana, kendi kaptanına, doğrulttu. "Bana ne yapmam gerektiğini söylemenden bıktım usandım! Aptallık ediyorsam sonucunun beni bulduğundan emin olacağım ama yine de onu sana bırakmayacağım."

Maça başını iki yana salladı bu sefer, korkunç bir şey yapacak olan varsa da onun Maça olacağını düşünmüyordum artık. "Ondan bir *çift küpeymiş gibi bahsediyorsun. Aptallık ediyorsun, Dalgakıran."*

"Elini şöyle bir savuruşuyla seni okyanusa gömebilecek birine karşı sözlerine dikkat etmiyorsun."

"Dikkatli ol, Dalgakıran," Bast konuşarak beni şaşırttıysa da durmadı. "Okyanusa hükmeden sen değilsin. Sular senin sözünü dinliyor olabilir ama kollarının ince, kılıcının uzun zamandır bilenmemiş olduğunu unutuyorsun. Ağaçların arasına kaçıp bulunmamayı umduğunda okyanus da dalgalar da seni bulamaz. Ama biz buluruz."

Sonra beni şaşırtan bir şey daha oldu. Marlo Korvina'nın yanına yürüdü ve "Güvenebileceğim başka kimse olmadığında bile..." dedi ona. "Bana güvenebileceğini bil, demiştin."

"Marlo..."

"Ama sonra yalan söyledin. Bana herhangi bir kimseden daha yakın olduğunu ve beni kollayacağını söyledin ama bizzat beni isteyen gemi gelip *Martes*'i yerle bir etsin diye yalan söyledin hem de."

"Yemin ederim seni güvende tutmanın bir yolunu bulurum. *Hazard* bile alamaz seni."

Marlo başını iki yana salladı. "İsteğimin bunun tam tersi olduğunu görmüyor musun? Tehlikeye bile isteye yürüyorum ben. Böyle bir kararı vermek senin üstüne vazife değildi."

Korvina bir kez daha, "Herhangi bir Çürük'ten, herhangi bir Darka'dan..." diye başlamıştı ki Marlo onu dinlemeden geri yürüdü. Bast'ın yanına, benim yanıma, Maça'nın yanına geldi.

"Sen ve ben aynı değiliz, o kadarını biliyorsun. Acılarımız benzer belki ama yakın olduğumuzu söylerken yanılıyordun. Sen bir yalancısın, ben bir Doğrucu'yum. Sen bir Dalgakıran'sın..." Marlo'nun varlıklarını unutmama sebep olacak kadar uzun süredir görmediğim kanatları göğe yükseldi, güneşle bir oldu ama havayı biraz olsun az önce olduğundan daha fazla ısıtmadı. "Ve ben bir Ateşyutan'ım. Dünya üzerinde sana benden uzak başka kimse yok, Korvina."

Korvina ne yaptıysa Marlo'ya duyduğu sevgiden yapmış gibi gözüküyordu ama bana kalırsa davranışlarında Maça'ya duyduğu nefret, diğer her şeyden daha fazla etkiliydi. Bir Veylintonluydu. Gerçek bir Veylintonlu. Gözyaşları yanaklarını parlatmaya başladığında Marlo elini ona doğru uzattı ve her şeye rağmen Dalgakıran'a sarıldı. Çünkü o da Marlo'ydu.

Bast Maça'yı sımsıkı tutuyordu hâlâ zira akıllıca olan buydu. Kardeşini ona hissettirmeden Dalgakıran'dan biraz daha uzağa götürdü.

Hâliyle Marlo'nun usulca, "Hayatını bağışlamanın bir yolunu bulursam bir daha *Martes*'in karşısına çıkmayacağına yemin eder misin?" diye sorduğunu yalnızca ben duydum. O an birden Ragna'nın merhametin kaybettireceğine dair sözleri aklıma gelince Marlo çok yanlış bir iş yapıyormuş da onu durdurmam, fikrinden uzaklaştırıp yapmak üzere olduğu şeyden vazgeçirmem gerekliymiş gibi hissettim. Ama sonra hatırladım. *Tereddüt insana dünyanın en kıymetli şeyini, zamanı kaybettirir*, demişti. Merhamet değil, tereddüt. Ve Marlo'nun şu anki duruşunda da konuşmasında da tereddüt kırıntısı dahi yoktu.

Korvina'nın başını aşağı yukarı belli belirsiz sallarken koyu renkli örgülerinin kıpırdamasını izledim. Boynuzlarının saçları üzerindeki duruşundan nasıl büyülendiğimi anımsadım. Acaba istese yanaklarından düşen gözyaşlarına da engel olabilir miydi? Şelaleleri birer perde gibi aralayabilir, akarsuları durdurabilir ya da nehirleri ters yönde akıtabilir miydi? Belki bu soruların cevaplarına kendi bile sahip değildi,

sonuçta okyanustan başka suları hiç görememişti ki. Yolunun bir daha *Martes*'le kesişmemesini istemesi boşuna değildi.

Marlo elini Dalgakıran'ın yanağına koydu ve "Kaç," diye fısıldadı ona. Aynı değillerdi, benzer oldukları bile pek söylenemezdi fakat ortak bir özellikleri varsa o da Doğal Denge'nin hem kutsaması hem de laneti altında olduklarıydı. Korvina da tıpkı Marlo gibi özgür olmak istiyordu. Nice denizcisi tarafından hor görüldüğü bir gemiye tıkılıp kalmayacağı kadar özgür, nefret ettiği bir kadının emirleriyle çalışmayacağı ve dilediği kimseyi sevebileceği kadar özgür olmak istiyordu. Belki dans etmek ve belki biraz da arp çalmak istiyordu. Bunun için onu kim suçlayabilirdi?

Korvina Marlo'nun tutuşunun gevşemesiyle usulca başını iki yana salladı, "Yolumu seninkiyle kesiştirmenin bir yolunu bulacağım ve iyiliğin karşılıksız kalmayacak, Ateşyutan. Su ve ateş birbirini tamamlar, en nihayetinde de olsa göreceksin," diye fısıldadı ve ormana doğru; bizden, okyanustan, *Martes*'ten uzağa doğru düzensiz ama büyük adımlarla koşmaya başladı.

Bast afallayınca Maça onun elinden kurtuldu ve kaptanı ustaca bir çeviklikle Marlo yakaladı bu sefer. "Bırak gitsin," dedi kollarına yumruklar atan Maça'ya. Şükürler olsun ki Bast olanı biteni anlamaya çalıştığından çoktan gözden kaybolmuş Korvina'nın peşine düşmedi.

"Gitmesine nasıl izin verirsin! *Hazard*'la bir olur..."

"Olmayacak."

Maça şimdiki havadan bile sıcak bir öfkeyle kendini geri çekerek Doğrucu'nun kollarından kurtuldu. Alnında ve boynunda kabarmış damarlarıyla, kocaman açılmış gözleriyle çıldırmış gibi gözüküyordu. Gözümün ucuyla Doktor'a baktım ama yüzü, kaptanını daha önce hiç böyle görüp görmediğini ele vermiyordu. Maça işaret parmağını Marlo'ya doğrulttu. "Mürettebatımla ilgili kararları vermek sana düşer mi sanıyorsun? Bize bir kez ihanet etti zaten! İkincisinin olmayacağına nasıl inanabilirsin, Doğrucu?" Kaptan hançerini çektiğinde ben de *Kuutamo*'yu elimde buldum.

Bast bana yaklaştığında, "Sakın," dedim ona yavaşça. "Sakın bunun yalnızca ikisinin kavgası olduğunu söyleme bana."

Çünkü Doğrucu'nun kavgası, benim de kavgamdır.

Marlo evine dönecek. Ne olursa olsun.

Marlo sakince, "Dalgakıran bir daha karşına hiç çıkmayacak, Maça," dediğinde gözleri ne kaptanın hançerini ne de yerli yerinde duran kendi hançerini gördü. Korsan Kraliçe ne kadar çıldırmış gözüküyorsa Marlo da sakin sesiyle o kadar canına susamış görünüyordu.

Maça kanlı bir yarası varmış da her nedense bunu komik buluyormuş gibi güldü. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bana inanmanı bekliyorum."

Doğrucu'ya değil. Ateşyutan'a değil. Marlo'ya.

Kaptanın gürültülü soluması dalgaların sesine, Marlo'nun kanatları da havaya karışarak gözden kayboldu ama kıyıdaki öfkeyle alevlerin birazı bile yok olmadı.

Diğer herkes kıpırtısız kalırken Maça gözlerini nihayet Marlo'dan uzaklaştırarak başını çevirdi ve ufuk çizgisine baktı. Görünmeyen gemiyi gördü, işitilmeyen belalı rüzgârı duydu ve karşılaşacaklarının neler olduğunu bir kâhin olmasa da bildi. Marlo ve beni göndermeyi düşünmüştü ama biz burada olmasak bile *Martes* kaçamayacaktı çünkü *Hazard* biliyordu.

Marlo'nun parmakları arasında beliriveren minicik gemi figürüyle oynayışına, uzun saçlarının yüzündeki hüznü ve suçluluğu örtüşüne baktım. Dudaklarımı birbirine bastırıp derin, sıkıntılı bir nefes aldım.

Kendimi *çok* iyi tanıyordum, bu yüzden söyleyeceklerimi çok iyi biliyordum. *Gözlerimi yumup derin bir nefes daha aldım.*

Zihnimin arkalarında bir yerlerde başını iki yana sallarken gülümseyen Nos belirdi. Eski bir anıydı bu, çok eski. Öyle ki yüzü net değildi ama saçlarının rengi her zamanki gibiydi. *Merhamet, sevgili Eira... Merhamet senin en güçlü yönün.*

"Maça," diye seslendim. Kaptan *tüm vücuduyla bana döndüğünde* kendini henüz başlamamış bir kavgaya hazırlıyormuş gibi değil; kazanan olarak çıkamadığı, çoktan bitmiş bir savaşın kalıntılarına bakıyormuş gibi gözüküyordu. "Ben hançer ustası ve yaratık avcısıyım. Geminin güvenliğinden ve bize dönük bıçakların birer birer kırıldığından emin olmak da benim vazifem."

Marlo'nun kocaman gözleri ve hafif açık ağzıyla bana döndüğünü gördüm. Doğrucu nerede olmak istediğine bir türlü karar veremiyordu

ama istediği, kaçmak değildi. Bu güç kararı veren ben olmalıydım. Çünkü merhamet... Merhamet benim en güçlü yönümdü. Kendimi çok iyi tanıyordum fakat bunu tam olarak kimin için yaptığımı bilmiyordum.

Çoktandır elimdeki *Kuutamo*'yu gösterdim, hançerim bir önceki geceden tertemiz çıkmış olsa da vakit gece olmadığından parıldamıyordu. "*Hazard*'a karşı yanınızda durmaktan onur duyarım. Ancak siz de aynı onurla, bizi hiçbir koşul altında -size ne teklif ederlerse etsinler- onlara teslim etmeyeceğinizin garantisini verirseniz."

Maça önce hareketsiz kaldı. Bana teklifimi düşünüyor gibi bakmıyor, reddedecek gibi gözükmüyordu. Koskoca bir gemiye karşı koymak konusunda fazladan iki çift elden pek bir şeyin gelmeyeceğini biliyordu ama daha da önemlisi, Marlo ve benim yalnızca iki çift elden ibaret olmadığımızı biliyordu.

Kıpırdayan çenesinden dişlerini sıktığını anladım. "Neden?" diye sordu. Bir Veylintonlu değildi, nedenini az çok tahmin edebilirdi ama hançerimi az önce ona karşı çektiğim düşünülürse nedenini sorması pekâlâ yerindeydi.

"Tehlikeye bile isteye yürüyoruz," diye Marlo'nun cümlesini tekrarladım. Maça'nın pek çok sebebim arasından yalnızca bunu bilmesi yeterliydi.

Hiç savaş görmemiştim ve geldiğim dünyanın insan dünyası olduğu düşünüldüğünde bunun için kendimi şanslı sayabilirdim. İnsanların tarihi öyle kanlıydı ki kızıl kanın birazı feylerin geçmişlerine bile sıçramıştı.

Hâliyle benim hayatta olduğum yıllarda da savaş Monteri'yi hiç bulmamış değildi ama Gümüştepe'de eli silahlı askerler yoktu. Patlayan toplar, yükselen çığlıklar ya da düşen bedenler yoktu.

Maça, "Kendinizi çarpışmaya hazırlayın," dediğinde mürettebatın ve hırsızların tümünün arasından duyduklarına bir ben şaşırdım.

Kovensay halkından olabildiğince uzaklaşarak sahilde toplanmıştık ve *Martes*'te sıkışıklığa sebep olan sayımız geniş sahili doldurmaya yaklaşamıyordu bile. Şef bir çarpışmanın yaşanacağını bilse belki, küçük

bir ihtimal, bize destek sağlardı. Ama şimdi uzakta kalan köyüne bela getirmeyeceğimizi bizzat Maça söylemişti.

"Savaşacak mıyız?" diye fısıldadım. "Savaşların buralara uğramadığını sanıyordum."

"Feyler savaşmaz, orası doğru." Yanımdaki Marlo'nun sesi de benimki gibi alçaktı. "Ama Veylintonlular sırtlanlar gibi kavga ederler." Sessiz kaldığımı görünce göğsü derin bir nefesle şişti. Sormaya niyetlendiği soruyu o an anladım. "Neden?.."

"Çünkü şimdi kaçmak da saklanmak da *Martes*'in ana direğini ortadan kırmaktan farksız olur."

"Geminin ana direği yine kırılabilir, Eira. Üstelik şimdi biz güvertesindeyken."

Bakışlarım arkasındaki engin okyanustan da büyük gözüken Maça'daydı. Plana dair bir şeyler anlatıyor, gür sesi yüzünden boynundaki damar her kelimesinde daha fazla belirginleşiyordu.

"Kırılmaz, Marlo."

Kırılamaz çünkü ben bir söz verdim.

O gemi bizi Batıburun'a götürecek.

İlk Cadı'yı bulmak için bir çarpışmaya korsanların ve hırsızların yanında dâhil olmam gerekiyorsa varsın öyle olsun. Ne de olsa benim kanımda ikisinden de biraz var.

22

TARAF DEĞİŞTİREN ALEVLER

Hazard, Kovensay kıyılarına bir kayık yolladığında bizim aksimize onları karşılayan kalabalık bir ekip vardı. Bu ekip onlarca kalın kollu denizciden ve bir o kadar da uzun bacaklı hırsızdan oluşuyordu. Sert ve yaralı yüzlerinde koca gemiyi yakından gördüklerine dair duydukları memnuniyeti ele veren tek iz yoktu. Fakat *Martes*'in gövdesinde epeydir hiç dövüş olmadığından özellikle korsanların geniş elleri uzun süredir kaşınıyordu. Demem o ki dün öğleden beri hepsi, bu akşamı ve *Hazard*'ı dört gözle bekliyordu.

Arkasında üç beş adamla kıyıya çıkan iri lostromoyu çökmeye başlamış karanlığa rağmen tanıdım. Omuzlarında yelek ve beline sardığı bir kuşak vardı yine. Fazladan bir de koyu renkli bir ceket. İlk bakışta herhangi bir korsan gibi gözüküyordu ama gözleri öyle parlaktı ki ta bu uzaklıktan seçebiliyordum mavi renklerini.

Adamlar dalgalardan fazla uzaklaşmadan durduklarında okyanusu ondan ayrı kalamayacak kadar çok sevdiklerini düşündüm. Sonuçta Maça da iki gecedir *Martes*'te uyuyordu, diğerleri gibi kıyıda değil.

Lostromo, "Kılıçdiş Maça," diyerek başıyla selam verdiğinde dalgalardan birinin köpüğü ayaklarının üstünde, hırıltılı sesi de benim kulaklarımda kaldı. "Korsan Kraliçe. Sana *Hazard*'ın kaptanı Razvan'dan selam getirdim."

Maça güldüğünde adamın yüzü düştü ve düşmanca bir hâl alan bakışlarını sırayla diğerlerimizin üzerinde gezdirdi. Bakışları benim gözlerimde oyalandığında yüzümü hatırladığını anladım. Kendisini tek yumruğuyla bayıltmış birini anımsaması tuhaf değildi.

"Kaptanın benim kim olduğumu bilmiyor mu da seni yolladı, denizci?" diye sordu Maça. Şimdi daha önce hiç olmadığı kadar kendi gözüküyordu. O da tıpkı Bast gibi hamuruna oynadığı rolü fazlaca katmış ve sahte kabuğunu doldurmayı öğrenmişti. "Yoksa karşıma çıkmaya korktuğundan mı?"

Adam buna yanıt vermeyerek akıllılık etti. Onun yerine kavisli kısa kılıcının ucuyla omuzları geride, sırtı dimdik duran Marlo'yu göstererek, "Kaptanım onu teslim edeceğinizi ve Doğu Limanlar'ın iki saygıdeğer gemisinin itibarına hiç zarar gelmeyeceğini düşünüyor," dedi. "Hata mı ediyor yoksa?"

"Sen söyle. Kaptanının yanılgıların açtığı çukurlara düştüğü olur mu hiç?"

"Maça," diye hırladı daha fazla sabredemeyen adam. Sesinde uyarıdan çok yorgunluk yüzüyordu. Maça çenesini indirmedi. "Yitip giden Reino değil de senin şu körpe oğlan olsaydı biz Doğrucu'yu derhâl sana teslim ederdik."

Maça konuşurken burun kemeri tiksinti olduğunu düşündüğüm bir duyguyla büzüştü. "İvaylo'nun canına kastetmiş birisi sizin geminizin karnında uyumaya kalkışsaydı eğer, daha ilk gece yapışırdım güneşten kıpkırmızı olmuş ensenize. O yüzden sakın kıyaslamaya gireyim deme. Bir de bir durum var ki... Doğrucu suçsuz. Gözlerine şöyle bir bakan herkes elasına karışmış kan kırmızı olmadığını görür."

Marlo sessiz kaldı ve Maça'yı izledi. Maça onun koruyucusu falan değildi ama öyleymiş gibi izledi Doğrucu onu.

"Suçsuz bu adama yapacaklarınız her neyse benim gemimin dokunduğu sularda izin vereceğim şeyler değil. Korsan Kraliçe *benim*. Anlıyorsun ya, muhatabım sen değilsin, denizci. Dengim de öyle. Razvan o kayıkta yer almayarak büyük korkaklık etti bu gece."

Hazard'ın lostromosu dudaklarını birbirine bastırarak kızgın bir nefes aldı ve başını iki yana salladı. "Hata ediyorsun."

Maça ise yalnızca omuzlarını silkti. "Git ve kaptanına Doğrucu'yu korumak pahasına tüm *Hazard*'ı yerle bir edebileceğimi söyle. Aynen bu kelimelerle. Çünkü Marlo'yu benden alamayacaksınız. Denerseniz

de *Martes*, sıkışık Doğu Limanlar'a azımsanamayacak bir iyilik yapmış olacak."

Böylece mavi gözlü lostromo, birlikte geldiği diğer adamlarla kayığa atladı ve neredeyse *Martes* kadar dehşet verici gözüken *Hazard*'a döndü. Ceplerinden taşan sıkıntılı havayı toplamadığından geri yanında götürmedi.

Marlo kendisinin sebep olduğunu düşündüğü bu kavgaya bir türlü hazırlanamadı.

Maça'ya ateşini kullanabileceğini ve adamları geri püskürtebileceğini söylediğinde Kılıçdiş bunun akıllıca bir fikir olmadığını, Razvan'ın Marlo'yu istemek için elinde yeteri kadar sebebi olduğunu ve yeni bir tanesine daha ihtiyaç duymadığını anlattı.

Bast bana nereden getirdiğini söylemediği çelik, uzun bir kılıç ödünç verdi. Kaba değildi ama açılan yarasa kanatları şeklindeki kabzası dışında göze hitap etmesi için uğraşılmış herhangi biri tarafı olduğu iddia edilemezdi.

Veylinton'da kimse kimseyi kılıçla parçalamaz, hançerle deşmezdi fakat korsanların gemileri, hırsızların da özgürlükleri canlarından daha değerli olurdu.

Doktor'u ilk kez palaskası üzerinde ve mutfak bıçaklarından ayrı bıçaklar taşırken gördüm. O, böyle parlak silahlar kuşanmışken yara izleri gizlenmişti sanki, hiçbiri gözüme gözükmedi.

Böyle bir adam, diye düşündüm. *Böyle, onun gibi bir adam, günün birinde Veylintonlu hırsızlar tarafından dövüldü ve ölüme terk edildi.* Ve bunu düşünürken bile zihnimde tüm bunları yaşayan kişi şimdi zırh gibi gözüken giysiler giyip kılıcına sarılmış Doktor değildi. Nasıl olabilirdi ki?

Marlo, Maça'dan küçük bir iyilik borcu istediğinde kaptan onu neden dinledi anlamamıştım ama Doğrucu, "Başka bir kılıç istemiyorum," demişti ona. "İlk gün kilerdeki fıçıların arkasında bulduğunuz kılıcımı geri verin yeter."

Ve Maça, Marlo'nun kabzasına küçük, kırmızı bir taş oturtulmuş kılıcını ona geri getirerek beni afallatmıştı. Belki kaçıp gitmek yerine

kaldığımız için bizi takdir ettiğini göstermek istiyordu. Sonuçta ona borçluyduk fakat onunla düşman değildik ve Doğrucu'nun bıçaklarının sivri uçlarının döndüğü kişinin kendisi olmayacağını az çok biliyordu artık.

"Senin dileğin nedir, Eira?" diye sormuştu sonra bana bakmadan.

"Benim mi?"

"Kararımı değiştirmeden önce hızlı olsan iyi olur."

Yürekten istediğim şey, ona olan altın borcumuzu silmesiydi fakat bu hiç de "küçük" bir iyilik sayılmazdı. Aslında *Marwolaeth*'i geri isteyebilirdim. Ancak *Marwolaeth*'ten de büyük bir fırsattı bu. *Bir dileğim yok*, demek de şimdi böyle beklenmedik bir fırsatı yakalamışken çok büyük ahmaklık olurdu. Nereden bulduğumu bilmediğim bir yüzle, "Bu dileği sonrası için saklamak istiyorum, senin için de mümkünse?" diye yanıtladım.

Yüzündeki kontrollü buruşmadan çıkarabildiğim kadarıyla bu dediğim kaptanın hiç hoşuna gitmedi. Buna rağmen Maça başını eğerek teklifimi onaylamış ve sonra kıvırcık saçlarını savurarak bizden uzaklaşmıştı.

Kendi kılıcını çevirip duran Marlo'yu izlerken *benim kadar olmasa da Korsan Kraliçe de bana borçlu şimdi*, diye düşündüm. Ve bu fikir keyfimi biraz olsun yerine getirdi.

Bay Çırpıkanat bana tam anlamıyla öğretene dek kavga etmek nedir bilmezdim. Kılıç kullanmayı ve yumruk atmayı öğrendiğimiz için mi bela peşimize takılıp duruyordu yoksa bela yakamızdan düşmediği için mi dövüşmeyi öğrenmiştik, onu da hatırlamıyordum artık. Bildiğim bir şey varsa o da belaya karşı koyarken gerekirse uyumayacağımdı.

Yol bizi nerelere getirdi böyle?

Ya da daha nerelere götürecek?

Kovensay'ın üzerine kapanmış gece huzursuzdu. Kıyıda adalılara ait gözler sezilmiyordu ama ışıldayan yıldızlar bize bakarken karanlığın sakladığı nice başka bakışlar gözümüzden kaçabilirdi.

Görülenleri örtebilen gece, sesleri gizlemekte hayli kötüydü. Fakat okyanus onun imdadına koşarak kendi sesinden başka herhangi bir sesin duyulmasına müsaade etmedi. Kovensay'ı gizli yapan da buydu belki. Hem gece, hem okyanus gözetiyordu onu. Bazı zamanlar hem görünmez hem de işitilmezdi.

Aşağı yukarı otuz kişi geldi kıyıya. Üç küçük filikayı bu kadarı tamamen doldurmuştu ve adamların biri bile küçük teknelerden kara suya yuvarlanmadığına göre hepsi ayıktı. Gözlerim *Hazard*'ın kaptanını aradı ve nihayet bulduğunda gördüğü, pek hayret verici değildi.

Olmasını beklediğim gibi geçkin, ne fazla zayıf ne fazla kilolu bir adamdı Razvan. Yüzü gece ve mesafe yüzünden bulanıktı ama yüzünün karanlığına sebep olan şey yalnızca gece değildi.

Adamlar karaya vardıklarında ince çizmeleri kumları önce ezdi, sonra etrafa dağıttı. Kırılan dallar ya da gıcırdayan kar duymamak bana çok başka geldi o an. Öyle ki sanki Gümüştepe ve Aldin aynı dünyaya aitti de Aldin ve Kovensay'ın aralarında en az dört boşluk vardı. Elimdeki paslanmamış ya da lekelenmemiş kılıca baktım. Ardından gecenin hakkını veren *Kuutamo*'ya.

Hazard tüm hoyratlığıyla karşımızda dikildiğinde gözüme çarpan ilk şey *Martes*'ten çok da farklı olmadığıydı. Bir Doktor'a ya da Maça'ya sahip olmadıkları gibi hırsızlardan oluşan bir grupları da yoktu elbette fakat şimdi iki yanımda ve arkamda duran feylere görmezden gelemeyeceğim kadar çok benziyorlardı. Aşağı yukarı aynı yerlerde açılmış yaralardan kalma izler, aynı renklerde ya da biçimlerde giysiler, benzer silahlar... Gözleri gölgelendiren aynı bakış.

En öndeki Razvan bile diğerlerinden farklı bir görünüşe sahip değildi. Çapa gibi kısa bir sakalı, uzun koyu renkli saçları vardı. Bakışlarını tek tek hepimizin üzerinde gezdirdi. Doğrucu'yu arıyordu. Marlo'yu bizzat tanıyıp tanımadığını bilmiyordum fakat bakışları onu bulduğunda Razvan, Doğrucu'yu bulduğunu biliyordu.

"Dönmek için geç değil," diye uyardı Maça. Yere oradan hiç ayrılmayacakmış gibi basıyor, rüzgâr bile şimdi saçlarını kaldıramıyordu. "Ama bir damla kan kuma düştüğü an..."

"Geri dönülemez, farkındayım." *Hazard*'ın kaptanının zekâsı kelimeleri söyleyişine de belli belirsiz yansıyordu. Ellerini iki yanında açtı.

"Tüm bunlar... Gözleri çıkarılan ikinci kaptanını ya da lostromonu gördüğünde bir adam için girdiğin zahmete değdiğini düşünecek misin?"

Maça kılıcını çektiğinde metal kınına çarpan kılıç tiz bir ıslık çaldı. Bir kavga, bir savaş için açık davetti bu ses. "Masum bir adamı alıkoyup ona işkence ederken sen ne düşüneceksin?"

Razvan *masum* kısmını duymadı, duyduysa da önemsemedi. İki türlüsü de mümkündü. "Adaletin yerini bulduğunu," dedikten sonra kılıcına davrandı.

Bütün kanım önce göğsüme, oradan boynuma koştu. Onlarca kılıç çekildi, öfkeli soluklar alındı ve hızlı adımlar üstünde bulunduğumuz adayı okyanusa batırmak istermiş gibi ağırlaştı. Sıradan bir sokak kavgasından farksız olabilirdi bu. Fakat iri yarı korsanların ellerinde sivri kılıçları ve hırsızların gözünü bürümüş hırsları vardı.

O an Veylinton'da hissettiğime pek benzemeyen bir korku dokundu bana. Değişmek endişesi değildi şimdi varlığını sezdiğim; daha başka, daha ilkel bir şeydi. Bana ait olabilirmiş gibi hissettirmiyordu.

Hızla Marlo'dan yana çevirdim yüzümü, Bast, Doktor, Sera ve İvaylo da o taraftaydı. Tümü, üstlerindeki onları daha önce görmediğim kadar kalın giysiler yüzünden çoktan ter döküyordu ama hava sabahkine kıyasla çok daha soğuktu. Marlo ve Bast bana döndüğünde yüzlerinde benimkine benzer olduğunu düşündüğüm bir ifade vardı. Yüzlerinde ilkel bir vahşet oturanlar Doktor ve Sera'ydı. İvaylo her zamanki gibi toy bir çocuktan azı ya da fazlası gibi gözükmüyordu ancak kılıcı kolundan daha kalındı.

Bast'ın Maça'ya bakarken göğsünün hızla inip kalktığını gördüm. Bast Maça kadar cesur değildi, en azından diğerleri ona bakarken. Aldığı derin nefesle göğsü şişti ve tüm soluğunu birden verdikten sonra koşmaya başladı. Sera da onu izledi.

Ardından Doktor ve İvaylo.

Sonra Marlo. Hemen arkasından da ben.

Kollarım kıpırdayıp duruyor, sabit durmak istemiyorlardı. İçimden sıkıca tuttuğum kılıcı savurmak, *Kuutamo*'ya uzanmak, yumruk atmak, yuvarlanmak ve aynı anda üç farklı şekilde zıplamak geliyordu.

Şimdi damarlarımda gezen neyse kesinlikle bana ait değildi ama Doğal Denge biliyor ya, çok iyi hissettiriyordu. Öyle ki duyumsadığım coşku yüzünden kum bile beni yavaşlatamadı. Kısa boylu ve hızlı olduğumdan bir kurşun gibi hissediyordum kendimi, ateşli tabancaları bilmeyen bu feylerden önümde duran ikisini delip geçebilir, onlara barutla doldurulmuş kovanların nasıl olduğunu tek kelime etmeden anlatabilirdim.

Çok geçmeden ya Kovensay ya da başım dönmeye başladı. Buna sebep olan hızım mıydı yoksa içimdeki yenilmezlik hissi miydi, emin değildim. Sarhoş gibiydim ve anlaşılan o ki sarhoşluk sonrası sefaleti de çekecektim. *Ama şimdi değil.*

Hakikaten denk geldiğim ilk bedene öyle çarptım ki yalnızca uzun olduğunu gördüğüm adamı yere düşürürken süratim kesildiyse de ayakta kaldım. Dirseğimin denk geldiği kaburgasından korkunç bir çatırtı çıktı. Yüzümü bu çatırtıyı duymadan önce mi, duyduktan sonra mı buruşturdum, ayırt edemedim.

Karşımda beliren bir başka adamın kılıcı benimkini bulunca çarpışmanın kuvvetiyle kollarım titredi. Yalnızca bir an süren boşlukta kılıcı çevirerek iyice ellerime oturttuğumda adamın yüzündeki şaşkınlığı gördüm. Beni hafife alıyordu.

Bay Çırpıkanat'ın, "Önemli olan güçlü gözükmek değildir, Eira," dediğini dün gibi hatırlıyorum. "Rakibin âciz olduğunu varsayarsa gururun incinmesin. Kavgalarda kuvvetsizlik değil, yanılgılar kesin mağlubiyete sebep olur."

Adama kılıcın altından bir tekme atmak istedim ama bacağım ona kadar yetişmezdi. Kılıçlarımız uzun olduğundan aramızdaki mesafe de uzundu. Böylece eğildim ve *Kuutamo*'ya uzandığım gibi rakibimin öndeki bacağında bir sıyrık açtım. İlk kanı döken ben olmamalıydım ama öyle olduğuma inanacak kadar bencil ve sarhoş hissediyordum o an. İlk kanı döken kişi olduğuma inanacak kadar kendim gibi hissetmiyordum.

Adam kulağa acıdan başka gelen bir hisle hırladı ve geri çekilmedi. Ancak o zaman, pantolonunda açtığım kesiği gördüğümde sarhoşluk beni tüm etkileriyle aniden terk etti. Bu kavga aptalcaydı, karşımdaki

adamı tanımıyordum, ona düşmanlık beslemiyor ya da zarar vermek istemiyordum.

Öyleyse ne diye bedenimi çiğ çiğ yemek isteyen bir yaratığı kestiğim hançerle kestim bu adamı?

Tek yüzlü kılıcın kör ucunun sol uyluğumu hedef aldığını çok geç gördüm. Darbenin yüzey alanı geniş değildi fakat bıraktığı acı, bıçağın o ucunun hiç olmadığı kadar keskindi.

Marlo'nun koşarak adamı tıpkı benim az önce yaptığım gibi tüm bedeniyle ittiğini ve adamla birlikte yere düştüğünü gördüm. Adamın üstüne oturup ellerini boynuna doladığında ne kadar kuvvetli sıktığının farkında değildi. Bast güç bela çekti Marlo'yu adamın üzerinden.

Tamamen ayıktım şimdi; bu adama karşı değil, *Hazard*'a karşı koyduğumu anımsadım.

Kuutamo'yu yalnızca Datura'ya değil, daha önce Marlo'ya zarar vermek üzere olduğunu hissettiğim bir adama da sapladım. Şimdinin o zamandan hiçbir farkı yok. Bu adam senin düşmanın değil belki ama Hazard öyle.

Doğal Denge, nasıl bir saçmalık bu böyle?

Bast, Marlo ve ben kılıçlarımız ellerimizde sırt sırtaydık. Hiç var olmaması gereken bir üçgenin üç köşesiydik. Yolları kesişmesi olası olmayan üç kişi, birbirlerini anlaması mümkün olmayan üç zihindik. Önce birlikte insan dünyasına gitmiş, şimdi de Kovensay'da sırt sırta vermiştik. Bu durumun saçmalığına hayret edecek vakit yoktu.

Yumruk atarken omuzlarımız birbirine çarptı durdu ama ne Bast benden uzaklaştı ne Marlo. Ben de onlara mümkün olduğunca yakın durdum. Yalnızca bir ara oluşturduğumuz üçgeni genişleterek birbirimizden ayrı düştük, ancak o zaman Marlo'nun burnundan dudağına, Bast'ın kaşından çenesine uzanan kırmızı, yamuk çizgileri gördüm.

Sağımı solumu kontrol ettiğimde her yerde bitkin düşmüş feyleri gördüm de Maça'yı yakınlarda göremedim. Morluklar, kan, yırtık giysiler... Ama Maça hiçbir yerde yoktu. Sanki ya gece ya okyanus onu öylece yutmuştu.

Kimi kandırıyorum? Ne gece ne de okyanus yutabilir Maça'yı.

Ara sıra yükselen, bazı zamanlar da alçalan çığlıklar duydum ve bu çığlıklara sebep olan şeylerin kesilen bir dilden ya da oyulan gözlerden çok başka olmasını diledim. Meşalelerin aydınlatmadığı köşelerde tanıdık yüzler aradıysam da bulamadım.

Tehlikeli bir figür tarafından uzun ağaçların ay ışığının değmediği gölgelerine sürüklenen Doktor'u gördüm. Kolundan akan kan yere düştüğü gibi kumun içinde gözden kayboluyordu. Öyle ki kanının bile ağaçların gölgelerinde bir anlığına durmaktansa kendini diri diri gömmeyi yeğleyeceğini düşündüm.

Doktor geriliyor, kılıcını tutarken ne devasa cüssesine güveniyor ne de hissettiği acıya tutunuyordu. Aklında korkunun tadı çok baskın olacak ki adımlarının sağlamlığını bile kontrol edebiliyor gibi gözükmüyordu şimdi.

Kanım bir kez daha bacaklarıma ilerlediğinde Bast ve Marlo'dan koşarak uzaklaştım. Bacağımdaki sızı feciydi ama bundan daha feci ağrıları da biliyordum. Bundandır ki bacağıma bakmak yerine dişlerimi sıktım ve kılıcı öteki elime alıp *Kuutamo*'ya uzandım.

Sen geceye ait gölgeleri sevmezsin, Kuutamo. Doktor da tıpkı senin gibi ay ışığından uzaklaşmak istemiyor. Bu konuda ona yardım edebiliriz, ne dersin?

Kendimi Doktor'un önüne kelimenin tam anlamıyla attım. Öyle ki hızımı ayarlayamadığımdan ne ben ayaklarımın üzerinde durabildim ne de kum beni tuttu. Ama Doktor tıpkı benim bacağımdaki yarayı görmezden gelmeyi seçtiğim gibi elinden yere akan kanı yok sayarak oyuncak bir bebekmişim gibi beni kollarımın altından yakaladığından yere kapaklanmadım. Aksine, Doktor'un beni havaya kaldıracağını anladığımda kendimi hazırladım ve sağlam olan bacağımla adama hakiki bir tekme savurdum.

Yıkılan adam da aynı Doktor gibi devasaydı, dişli bir rakipten başkası -Doktor'dan başkası- onun kavgaya olan açlığını kesmezdi. Bu yüzden karşısında beni bulduğu o bir an hayal kırıklığına uğramış gözüktü gözlerime. Ve yine bu yüzden yalnızca o anlığına afalladığını yakalayabildim.

Adamın elindeki kılıç fazla uzun değildi ama bir kılıcı hançerle durduramazdım. O hançer *Kuutamo* olsa bile. Kılıcı tutuşumu sıkılaş-

tırmama da gerek kalmadı. O ufak hayret, hüsran, *yanılgı* bana ihtiyaç duyduğum şeyi vermişti.

Adam düştüğü yerden kalkmayınca ağırlığımı sağlam olan bacağıma verdim. Soluklarımı toparlamaya çalışırken ağzım açık, yüzüm de buruşuktu. Elimle saçlarımı yüzümden geriye itip Doktor'a döndüm. *Bir daha böyle bir şeye kalkışma* ya da *yardımına ihtiyacım yoktu,* demesini bekliyordum.

Doktor güldüğünde ben de gülmeye başladım.

"Nihayet kabuğunu kırdım sanırım?" dedim sakinleşince. "Hikâyeleri bilmeceler olmadan anlatacak mısın artık bana?"

Doktor burnunu çekti ve adamın kılıcını sağını solunu inceledikten sonra yanına alarak uzaklaştı. "Göreceğiz," dediğinde sesinde ciddiyet yoktu.

Hayır, demekti bu.

Burnumdan nefes vererek gülerken gülüşüm duyduğum bir sesle yarıda kesildi. Öyle beklenmedik bir feryattı ki bu, başım aniden sesin geldiği yöne döndüğünde ne görmek üzere olduğuma dair hiç tahminim yoktu.

Nihayet feryadın beklenmedik sahibi Maça'yı gördüm, canı yandığından bağırdığını düşündüm önce ve bu düşünce beni şaşırttı ama kaptanın teninde görebildiğim hiç yırtık yoktu. Sonra karşısındaki Razvan'ın da yalnızca saçlarının alnına yapışmış olduğunu gördüm ve ikisinin de sabrının tükenmiş olduğuna kanaat getirdim.

Razvan, Maça'nın kılıcını yere düşürdüğünde kesik bir nefes göğsümü doldurdu, gözümün köşesinde olduğundan yüzündeki ifadeyi göremedim fakat şimdi bile seçebildiğim kırmızı gömleğiyle kim olduğunu hemen anladığım Bast'ın öne atıldığını gördüm.

Razvan'ın çevresine onu hazırlıksız yakalayacak kadar ani, geceyi aydınlatacak kadar parlak bir çember örüldüğünde Maça, tökezleyerek kalçasının ve ellerinin üstünde yere düştü fakat güç bela da olsa kendini ateş çemberinin dışına atabildi. Bast da *Martes*'in kaptanına varamadan aniden, istem dışı durdu.

Başımı çevirdiğimde zıvanadan çıkmış Marlo'nun elleri yarıya kadar havadaydı.

Herkes gibi *Martes*'in kaptanı da gözlerinde Veylintonlular tarafından bile görülebilecek kadar bariz bir ateşin parıltısıyla Marlo'yu izliyordu şimdi.

"Bir adım öne atarsan..." diye hırladı Marlo. Burun delikleri kocaman, öne uzattığı çenesi yay gibi gergindi. "Doğal Denge'ye yemin olsun ki *Hazard*'ı küle çeviririm."

O an, zaman donmadıysa bunu Marlo'nun alevlerinin sıcağına borçluydu. Her şey ve herkes öylece kalakalmışken bir tek Razvan'ın görüntüsü ateşin bozduğu hava yüzünden kıpır kıpırdı. "Yapamazsın."

Bu tek kelimeyi duymasıyla birlikte Bast, süratle Maça'nın doğrulup geri çıkmasına yardım etti ve ardından ateşlerin boyları daha da uzadı. Öyle ki *Hazard*'ın kaptanı aralarında bir yerlerde kayboldu.

"Ne görüyorsun, Razvan?" diye sordu Marlo. Kanatları öyle açıktı ki sanki ortaya çıkan alevlerin sebebinin o olduğunu herkes şüpheye hiç yer bırakmadan anlasın istiyordu. Şimdi küçücük kalmış adam Marlo'nun sorusunu yanıtlamadı. Belki korkunun yarattığı kalabalık hiçlikten, belki zihnindeki meşguliyetten soruyu duymamış bile olabilirdi. "Her ne görüyorsan ona iyi bak çünkü peşimden gelmeye devam edersen göreceğin son şey bu olacak."

Razvan, Doğu Limanlar'ın Korsan Kral'ı olabilirdi. Bileği kılıç sallamada Maça'nınkinden daha başarılıydı belli ki. Belki *Hazard*'ın kaptanı, Maça'dan daha hızlıydı, belki daha zekiydi. Ama onun gemisinde gezinen eşi benzeri bulunmaz kimseler de hırsızlardan oluşan sahtekâr bir ekip de yoktu. "Sen bir katilsin," dedi. Şimdi kâğıttan oluşma sesi ateşlerden nasıl geçti, anlayamadım.

Alevler, aniden dökülen bir kova su gibi düştüler yere. Ancak sıçrayıp saçılmak yerine öylece söndüler. Yok oldular. Başka hiçbir şeyi yakmadan. "Reino'yu ben öldürmedim."

Doğrucu benim de bildiğim doğruları söylüyordu ama bu söylediği, Nos'a bir ihanetmiş gibi ulaştı kulağıma. Öyle olmadığını biliyor olsam dahi... *Reino'yu ben öldürmedim*, diyordu. *Nos öldürdü*, demek istiyordu.

"Onun adını anmaya nasıl cüret edersin?"

"Biz de yas tuttuk onun için. Biliyor muydun bunu?"

Adam az önceki ateş çemberinin dışında çıktığında belki başka bir yerde dikilirse o aydınlık halkanın kendisini bulmayacağını ve karanlıkta kalabileceğini umuyordu. "Ne diye yalan söylüyorsun şimdi? Eline ne geçecek böyle söyleyince? Acımı gülünç mü buluyorsun?"

Razvan'ın kendi kanından olmayan bir oğlan için yıllar sonra bile çabalamaktan vazgeçmemiş olması bana çok tuhaf geldi başta. Çünkü Nos, Reino'nun kendisine benzediğini söylediğinde sanıyorum ki istemeden Kumandan'la Razvan'ın da bir ya da iki yönden birbirlerine benzeyeceğini düşünmüştüm.

"Dinle beni! Ben bir Doğrucu'yum..."

"Sen Doğal Denge'nin hilkat garibelerinden bir diğerisin! Olduğun şey bu!"

Kısa, yaralayıcı bir duraksamanın ardından Marlo, "Reino'yu dağlara gömdük," dedi. Duygularının ona dokunmasına izin vermeyerek onları bir kenara öylece itivermişti. "Üç kişiydik. Zaman bizim için kıymetliydi, zorunda değildik ama biz yine de gömdük onu."

Razvan hırıltılı, derin bir nefes aldı.

"Avalon'dan o silahları *Hazard* çaldı, değil mi?"

Razvan, o koca adam, elindeki kılıca baktığında çok küçük, çok çaresiz gözüktü ve tek kelime etmesine gerek kalmadı.

"Reino konuşmadı," dedi Marlo. "Diğerleri onu hiçbir şeyi hak etmeyen bir suçlu olarak gördü ama biz üç kişi gömdük onu. Birimiz topladığı sarı dağ çiçeklerini bile bıraktı toprağının üzerine. Söyle bana, *Hazard*'ın kaptanı, bu genci öldürdüğüme inanıyor musun? Ellerimde hiç kan görüyor musun?"

Razvan, Marlo'nun önünde yukarı doğru açtığı avuçlarına baktı bir süre. Belki beş saniye. Belki daha az. "Ona ne oldu?" diye sordu sonra. Bulmacalar konusunda iyi olsa da çözemedikleri yok değildi. "Çiçek bırakana değil. Ötekine?"

Marlo ellerini geri çekti. Bir an yalnızca durdu. Neyi, nasıl söyleyeceğini merak ediyordum ve sanırım o da en az benim kadar bilmiyordu. "Onun bir mezarı yok."

Bakışlarımı yere düşürdüm, ayaklarımı birbirlerine yaklaştırdığımda pantolonumun da tenimin de bir parmak uzunluğunda yarılmış olduğunu gördüm. Yanımdaki Bast beni ön kolumdan tuttuğunda da önce şaşkınlıkla koluma, sonra teşekkür borcum varmış gibi ona baktım. Hakkında ileri geri şeyler düşündüğüm kırmızı gömleği sağ omzunun az altından ve karnının sol tarafından yırtılmıştı. Bast'ın yüzünde hatırlamaması beklenen bir konuşmanın açık izleri vardı.

Geride kalmak berbat bir şey ama alışıyorsun. Alışmak daha berbat geliyor.

"Beni geceleri uykumdan eden korkunç şeyler yaptım ama günahlarımın bedelini ödedim. Geçmişi geride bırakalım artık çünkü ben sana Reino'yu da..." Marlo yutkundu. "Onu da getiremem. Benim peşimden gelmek *Hazard*'a yalnızca zeval verir, Razvan. Şimdi vazgeç ki elinde büyük bir kayıp değil yalnızca aldığın yüce bir karar olsun."

"Ateş kanatlı Doğrucu..." Razvan elindeki kılıcı önündeki kuma fırlattığında kılıç tok bir sesle düştü. Nice fey irkildi, bir o kadarı da irkilmedi. "Bu gece söylediklerine inanmayı seçeceğim." Ya Kumandan ya da Doğal Denge sebep olmuştu Nos'un ölümüne ama Razvan üçünü de tanımıyor, olan biteni bilmiyordu. Onun için önemli olan kimin, neyi, nasıl yaptığı değildi. Nos ölmüştü ve Razvan'ın duymak istediği yalnızca buydu. "Arkada kalan suları rahat bırakacağıma şüphen olmasın. Bugünden sonra yalnızca önüme bakacağım. Önümde bulduğum, senin şimdi anlattığından başkaysa... İşte o zaman, ellerine sıçramış tek kan damlası olmasa bile başına geleceklere bizzat senin sebep olduğunu bilirsin. Ve Maça..."

Maça Marlo'nun hemen yanında, ondan daha uzun boyluymuş, omuzları onun omuzlarından daha genişmiş gibi dikiliyordu.

"Şimdi önümdekiler arasında en açık görebildiğim, *Martes*'le olan husumetimizin yakın bir vakitte sonlanmayacak olduğu."

"Gemilerin gövdeleri ne kadar büyük olursa olsun, kamaralarının tekinde bile yatabilecek bir yürekleri yoktur. Bu yüzden gemiler birbirlerini hiç sevmezler, Razvan," diye karşılık verdi Maça. "Fakat nefret, yürekten daha başka, daha eski ve daha derin bir yerden gelir. Bugün, yarından da dünden de farklı değil."

"Tekrar görüşene dek," dedi Razvan ve arkasını döndü. O arkasını dönünce mürettebatından serbest olanlar ayaklandı, olmayanlar serbest bırakıldı. Yaralı adamlar ve kadınlardı bunlar, onlara ait olmayan kavgalara *Hazard* adı altında gidiyorlardı. Tıpkı diğer korsanların kendilerine ev olan gemiler için yaptıkları ve yapacakları gibi. Tıpkı insanlar gibi çünkü korsanlarla hırsızlar, insanlara diğer feylerden daha fazla benziyordu.

"Suya düşmemeye dikkat et, Maça," diye devam etti arkasını dönmeden. "Çünkü düşersen sözünü geçirebildiğini sandığın okyanus tarafından boğulurken sana elini uzatacak kimseyi bulamazsın."

Söyleyecekleri biten Razvan uzaklaşırken Avalon'dan çalınan nice bıçaktan biri olan kılıcını da kılıcın yol açtığı anılarla birlikte Kovensay'da bıraktı.

Hem *Martes*'in kesiklerle bezeli mürettebatı hem de dört bir yanı çoktan morarmaya başlamış hırsızlar o gece kendilerini eğlenceye verdi. İstedikleri kavga yaşanmış, cam bir şişede biriktirdikleri kızgınlık hayli azaldığından boşalan şişeyi içkiyle doldurmaya karar vermişlerdi. Gemi yalnızdı.

Bast, Doktor ve ben diğerlerine katılmadık. Geminin yalnızlığına ihtiyaç duyuyorduk ve bunun için hepimizin farklı ama eşit ölçüde geçerli birer sebebi vardı. Öte yandan Maça ve Marlo, kaptan kamarasında yine kim bilir ne konuşuyorlardı.

Doktor derin bir nefes aldıktan sonra başını geri atarak gökyüzüne baktı. Kolu öyle kalındı ki aldığı yara benim kolumda bir uçtan öteki uca uzanırdı fakat Sera'nın İvaylo'nun yardımıyla ve hızlı bir dikkatle diktiği bu yara, onun için kısa bir kesikten ibaretti. "Sera senin bacağını dikmeyi nasıl oldu da bu kadar çabuk bitirdi?" diye sordu.

Umursamıyormuşum gibi omuzlarımı silktim fakat çok değil, yalnızca dakikalar önce iyileşiyormuşum gibi değil, işkence görüyormuşum gibi hissediyordum. Gemide bir Şifacı da hakiki bir hekim de yoktu. Yara dikilirken ağzıma tıkıştırdığım bez parçası boğuk inlemelerimi bastırdığından Sera'yla İvaylo dışında kimse canımın ne çok yandığını duymadı. "Eğlenceye geç kalmak istemiyordu."

"Ne gece ama."

"Bu adadaki gecelerimizin sıradan olmadığı kesin," dedi Bast ve o da gökyüzüne çevirdi bakışlarını. Ben de aynısını yaptım. Temiz gökyüzü görmüyormuş gibi, ketum yıldızlar da duymuyorlarmış gibi davranıyordu. Kayıtsızlıklarına bakılırsa belki sahiden görmüyor ve duymuyorlardı.

"Bu adadaki geceler hayli uzun olduğundan içlerine çok şey sığıyor." Doktor ağırkanlı hareketlerle ayağa kalktı. "Ben uyumaya gidiyorum. Yoksa gece, bitmek bilmeyecek."

"İyi geceler, Dragomir."

"İyi geceler, Doktor. Yaralı kolunun üstüne yatmamaya çalış."

Doktor kıkırdadı ve "Bu gece iyi iş çıkardın, çaylak. Elbette sen de öyle Bast," dedikten sonra gözden kayboldu. Şimdiden tüm yarınını ve belki göreceği rüyaları bile planlamıştı.

Doktor gittikten birkaç dakika sonra Marlo ve Maça hâlâ ortalıkta yokken Bast, "Bacağın nasıl?" diye sordu.

"Daha iyi olduğu olmuştu."

Başını salladı ve tahtaların üzerinde uzatmış olduğum bacağıma baktı. "Seninle konuşmam gereken bir konu var."

Hareketlerinden belli belirsiz bir huzursuzluk seziliyordu ve bu, hiç ama hiç hoşuma gitmedi.

"Maça'ya olan borcunuzu sildirebilirim," dedi sonra. "Elli bin altının tümünü."

Bu söylediğini ciddiye almadığımdan elimle geçiştirdim. Kim olsa böyle yapardı. Bast'ın söylediği üç şeyden ikisinin ciddiliği, ötekinin de doğruluğu şüpheli olurdu. "Zahmet etme, Bast."

Oturduğu yerde duruşunu düzelttiğinde bej renkli ince gömleğinin kırışıklıkları yer değiştirdi. "Ben ciddiyim."

Ancak o zaman sesindeki muzipliğin noksanlığını fark ettim, ciddiyet yüzünü ortadan yakalamış bir kesik gibiydi. Ben de sırtımı doğrulttum ve "Bunu neden yapacakmışsın?" diye sordum. Aslında her ne söyleyecekse kabul etmeyeceğimi biliyordum, yalnızca şimdi önüme ne sunacağını merak ediyordum.

"Senden istediğim bir şey var..."

"Her ne demek üzereysen..." diyerek sözünü kestim. "Sakın kendini küçük düşürme ya da beni aptal yerine koymaya çalışma, Bast."

İyice sıktığı çenesinin kıpırdadığını gördüm. "Bir anlaşmaya varmaya çalışıyorum, beni sessizce dinleyebilecek misin yoksa bunun için başka bir yol mu denemem gerek?" Sessiz kaldığımı görünce devam etti, sesindeki her neyse tehdit değildi ama o an Bast'la değil de beni yolumdan çekip almaya çalışan kötücül varlıklardan biriyle konuşuyormuşum gibi hissettim. "Ben borcunuzu tümden sildireceğim. Ancak sen de her ne için Ayvion'a gidiyorsan onu halledip geri döndüğünde üç yıl *Martes* için çalışacaksın."

Kaşlarımı çatarak acımasızca güldüm ama azıcık olsun keyifli hissetmiyordum. "Hayatta olmaz."

"Eira..."

Yapmacık samimiyetim çabuk söndü, ellerimden destek alarak ayağa kalktığımda ağırlığımı dikişleri yeni bacağıma vermedim. Sesim birden donarak katılaşmıştı. "Aklını mı kaçırdın? Maça'nın haberi var mı bu dediğinden?"

"Hayır, yok..."

"Benimle dans etmeye kalkma, Bast." Soluklarım keskin ve hızlıyken, omuzlarım arka arkaya inip kalkarken öfkeme hâkim olmakta zorlanıyordum.

"Aptal olmadığını biliyorum, Eira. Son derece ciddi olduğumu göremeyecek kadar kör olmadığının da farkındayım. Yaptığım teklif uzanıp durduğun o çam tılsımı kadar gerçek. Gemide kalarak Marlo'nun borcunu da kendininkini de ödeyebilirsin."

"Ne diye kalacağım? Ne olarak? Neden..." Derin bir nefes alarak zihnimi temizlemeye çalıştığımda burnum yandı. Öfkeliyken etraflıca düşünemiyordum ve anlaşmalar, düşünülmeden kabul edilemeyecekleri gibi reddedilemezlerdi de. "Beni neden bu gemide istiyorsun?"

"Yararlı olacağını adım gibi biliyorum."

"Buna nasıl karar verdin öyleyse?"

"Hançerinin sivri ucunu birinin boğazına uzatmaktan çekinmeyecek kadar farklısın diğerlerinden. Ve hançerini *benim* boğazıma dayayacak kadar da cesur." Ardından muzipçe gülümsedi. "Hem de iki kez."

Sessizliğimi onu dikkate almaya başladığım yönünde yorumlamış olacak ki devam etti.

"Veylintonlu değilsin ama gözlerin bu gece Veylintonlulara özgü bir karaydı. *Martes*'i senin gibilerle doldurmuş olsaydık *Hazard* şöyle dursun hiçbir ülkenin hiçbir koca gemisi dünyanın öteki ucuna gidiyor olsak bile bizi takip etmeye cüret edemezdi. Kabul et ve üç yılın sonunda özgür ol ya da ne zaman bulacağını bilmediğin elli bin altının başına açacağı belalara razı gel. Seçim senin, Eira."

Martes'in dakikalar önce ihtiyaç duyduğum yalnızlığı beni rahatsız etmeye başladı. Karnında uyuduğum, güvertesinde oturduğum bir gemiden çok bilmediğim, ıssız bir sokaktı şimdi. Köşeyi döndüğümde ne bulacağımı Doğal Denge bilirdi.

Kabul etmiyorum, demek istedim. *Böyle bir anlaşma yapamam.*

Gökyüzünden bin tane parlak yıldız inse ve gelip bana bunu yapmam için yalvarsalar dahi yapmam bunu. Bana neler yapacağını bilmediğim Veylinton'da sıkışıp kalamam. Gözlerimde Veylinton karası var belki ama ben bir korsan değilim. Marlo'yu, Zaina'yı bırakamam. Nos'u getirip sonra kendim öylece çekip gidemem.

Yapamam.

Düşünmeden anlaşmalar kabul edilemezdi. Fakat reddedilemezdi de.

Bakışlarımı kaldırarak Bast'a baktım ve o gülümsedi. Yüzümde gördüğü ne keyfini yerine getirdi, ancak sonra anladım.

Kaptan kamarasından tenha güverteye iki kişi çıktı. Biri, her zamanki gibi kabarık ve kıvırcık saçlarıyla Maça'ydı. Görünüşündeki tek fark saçlarının, arasındaki geceyle şimdi siyah gibi gözüküyor olmasıydı. Üstündeki kirli, yırtık gömlek gitmiş; yerine yeni gibi gözüken vişne çürüğü, yakası göğüslerine kadar açık bir elbise gelmişti. Belinde korsesi yoktu ama kalın kemeri yeterince sıkıydı.

Öteki, parlak ela gözleriyle Marlo'ydu. Duruşu dik ve saçları onu gördüğüm ilk an görünüşünü yadsıyacağım kadar kısaydı. Çok eskiden olduğundan biraz daha kısa. Kendisine uzun hâlinden çok daha fazla yakışan bir kısalıktı bu. Kesimi ince bıçakları ve makasları tutmaya alışkın birine ait olduğundan hiç de beceriksizce değildi.

Yanıma geldiklerinde karşılarında dikildim ve başımı eğerek selam verdim. "Maça."

Kaptan da beni aynı şekilde selamladı. "Eira."

Ona baktığımda *Martes*'in sahibi olmanın nasıl bir his olabileceğini düşündüm. Nereye gidersem gideyim döneceğim evimin de benimle gelmesini; bir gemiyi, okyanusun onu beşik gibi sallarken ara sıra altüst etmekle tehdit ettiği bir yerde uyumayı karada uyumaya tercih edecek kadar çok sevmeyi...

Maça, "Onurlu bir savaşçısın," diyerek düşüncelerimi böldü. "Sık görmeyiz senin gibilerini."

Başımı eğerek güldüğümde nefesimin ittiği serin hava açıktaki göğsüme çarptı. "Kendini hiçe sayıyorsun, Maça. Sen de onurlu bir kaptansın. Sanıyorum Veylinton'da böyleleri de sayıca az."

Sonra parmakları sıkıca birbirlerine yapışık elini bana uzattı. Eli ne için orada olduğunu anlayamadığımdan bir süre aramızda, Maça'nın kahverengi gözleri de benim gözlerimde asılı kaldı. "Söz verdiğim iyilik dileğin sen isteyene dek yerli yerinde duracak. Öte yandan ayaklarınız Batıburun'a değene dek mutfak işi yapmaktan azat ediyorum seni. Çünkü seni taşıdığı için gemiye borçlu olduğun hizmeti bu gece ödedin."

Maça'nın parmaklarına düşürdüm bakışlarımı. Sonra da eline uzandım. Gemiye olan borcumu ödemiştim ama ona olan borcum öylece duruyordu.

O gece ilerleyen vakitlerde Marlo ve ben *Martes*'in güvertesinde öyle yalnız kaldık ki geminin sahipleriymişiz gibi hissettim kendimi. Yanımda oturan Marlo'ya uzun uzun baktıktan sonra gülümsedim.

"Yakışmış mı?" diye sordu.

"Çok yakışmış. Kendi mi karar verdi?"

Marlo başını sallayarak onayladı söylediğimi. "*Gel*, dedi ve beni yapacağını düşündüğüm gibi masasına oturtup saçlarımı kesmeye koyuldu. Hafiflemiş hissediyorum."

"Konuşmadı mı hiç?"

"Başta konuşacak gibi gözükmüyordu. Saçımın önlerini keserken gözlerimi mum ışının vurduğu sıcak yüzünden alamadım ve sanırım o da bu yüzden baktı bana." Marlo başını geriye yatırarak tepesindeki yıldızlara baktı. "Güzelliği öyle acımasız ki... Ona duyduğum susuzluğu anlamasın diye soluklarımı kontrol altında tutmaya çalışıyordum ama tüm zalimliğiyle çok yakınımdaydı. Sonra tüm bağışlayıcılığıyla makası bir kenara koyup elini yanağıma götürdü ve beni çektiğim acıdan kurtararak öptü. Şimdi o kadar da insaflı davranmadığını fark ediyorum çünkü beni bir kez daha öptüğünü düşlemekten başka şey düşünemiyorum ama beni bir kez daha öperse aklımı yitireceğime de eminim." Marlo eliyle alnını ovdu, konudan sapmaya başladığını fark ettiğini ve az önce sorduğum soruyu hatırlamaya çalıştığını görüp gülümsedim. "Öpücüğün ardından da bir şey söylemesi kaçınılmaz oldu tabii."

Ona duyduğum sevecenlik ve merhametle gülümsemem genişledikçe genişledi. "Tersledi mi yoksa seni yine? Seni öptüğü için kızdı mı?"

Marlo'nun yüzü durgunlaşırken bakışları ileride bir yerlerde kayboldu. Ya da belki Maça'nın kamarasında. "Doğrusu ben de beni tersleyeceğinin ya da benden kaçmak için uzaklaşacağının korkusuyla geri çekildim." Devam etmeden önce dudaklarını büzüp iki saniye kadar bekledi. "Ama o teşekkür etti."

Kaşlarım hayretle buruştu. "Teşekkür mü etti? Ne için?"

Marlo derin bir nefes alırken dalgından çok yorgun görünüyordu. Yorgun ama her nasılsa memnun.

"Yapmak zorunda olmasan da onu korumak adına ateşine uzandığın için."

Yine başını salladı, yüzünü bana döndüğünde ela gözlerinde görmeye alışık olmadığım renkler vardı. "Alevler bugün ilk kez benim tarafımdalardı, Eira."

Başımı Marlo'nun omzuna koydum. "Yanına gelmek için ne zamandır izin vermeni bekliyorlardı." Marlo'nun, ateşin dondurucu soğuğa karşı koruyucumuz olduğunu, uzun günlerin sonunda bizi bir araya topladığını hatırladığını ve tıpkı bir zamanlar benim yok yere nefret ettiğim rüzgâr gibi onun da ateşi yanlış değerlendirdiğini nihayet fark ettiğini gördüğüme sevindim. "Alevler bunca zaman uzak durarak sana itaat ediyorlardı. Çünkü onların efendisi sensin, Marlo."

Marlo gülümsedi ve bir şey söylemeyi gerekli görmeden başını eğerek benimkinin üstüne koydu. Ancak aradan birkaç sessiz dakika geçtikten sonra, "Bast bana bir teklifte bulundu," dedim.

O da tıpkı benim varsaydığım gibi Bast'ın söylediği şey her neyse ciddi olmadığını düşünmüş olacak ki başını kaldırmadan, "Dinliyorum," diye mırıldadı. Gece iyice üstüne çökmüştü.

"Üç yıl *Martes*'te kalmayı kabul edersem borcumuzu sildireceğini söyledi."

Marlo üstündeki tüm geceyi aniden kenara atarak başını kaldırdı ve bana baktı. "Ne?"

"'*Tüm borcunuzu, yani elli bin altını ödemek yerine burada kal ve borcun ödenmiş sayılsın*,' dedi."

"Ne saçmalıyor bu herif? Bizim Ayvion'a tatile gittiğimizi mi sanıyor? Dolanıp durduğumuzu ve senin de bu teklifi bir fırsat olarak göreceğini mi umuyor?" Marlo aklındaki soruların cevaplarını benim yüzümde bulabilecekmiş gibi geriye yaslanarak baktı bana.

"*Ayvion'dan geri döndüğünde*, dedi. *İşiniz her neyse bittikten sonra.*"

"İşimiz her neyse..." Marlo kontrolsüz, zayıf bir nefes vererek güldü. "İşimiz Nos'u ölümün kaç tane olduğunu ya da ne kadar sıkı tuttuğunu bile bilmediğimiz kollarından çekip almak."

"Öyle."

"Eira..." Marlo'nun bakışı ürkek, titrek solukları derindi şimdi, gerisine saklanacak uzun saçları da yoktu artık. "Onu eski yaşamı gibi bir hayata döndürmekten çok, hak ettiği mutluluğa sahip olsun istiyorum. İçinde senin olmadığın bir yaşam onun için mutlu bir yaşam olmaz. Anlıyorsun, değil mi?"

Başımı belli belirsiz aşağı yukarı sallıyordum ama sonra çenemi hafifçe sağı ve solu işaret ederken buldum. "Nereden bilebilirsin bunu? Beni yalnızca kısa bir süreliğine tanıyordu ne de olsa."

Neler söylüyorum böyle? Neye ikna etmeye çalışıyorum kendimi?

"Neler söylediğinin farkında değilsin sen," dedi Marlo hiddetle. Öfkesini bastırmaya çalışmış ve bir noktaya kadar başarılı olmuştu da. Bir noktaya kadar çünkü haklıydı. "Onu korumak için Datura'ya bıçak çekip hayatını önüne koyduğunda ne kadar zamandır tanıyordun Nos'u? Bir hafta mı? O senin için öldü, Eira, senin için yaşamaz mıydı sanıyorsun?"

Her ne söyleyecektiysem tümü; kelimeler, heceler, hepsi aklımdan düşerken birbirine dolaştı ve boğazıma bir düğüm olarak oturdu. Yutkunamadım bile. Boğulacağımı sandım.

Marlo beni suçluyor değildi ama o an dünyayı tekmil ihanetleriyle, kabahatlerinin ve suçlarının hepsiyle omuzlarıma aldım. Öyle ağırdı ki altında yeni çizilmiş bir harita gibi dümdüz olacağımı sandım.

Ama ne boğuldum ne de ezildim. Her zamanki gibi bir parça gözüküyor ama ikiye bölünmüş benliğimi bir arada tutmaya çalışıyordum.

Marlo ayağa kalkarak başını iki yana salladı. "Bana Bast'ın teklifini gözden geçirdiğini söyleme, Eira." Şimdi yüzünü çekiştirip duran merak da korku da değildi. Kabul etmediğimi söylememin beklentisi ya da tam tersi, kabul ettiğimi söyleyeceğimin getirdiği tasaydı.

Bacağımın sızısına aldırmadan, kaşlarımı çatarak başımı iki yana aceleyle salladım. "Elbette gözden geçirmiyorum."

Marlo'nun omuzları da göğsü de alçaldı, bakışlarının arkası boştu. "Güzel," dedi. Sanısının yersiz olduğunu görmek onu rahatlatmışsa da böyle bir ihtimali aklına getirmiş olmak onda minik sıyrıklar bıraktı. "Bast hepten alçak birisi değil belki ama işinin ehli bir sahtekâr. Söylediklerinin doğruluğuna inanmak şöyle dursun, davranışlarına bakarak aklından geçenleri tahmin edebilmek bile mümkün değil."

Başımı sallayarak söylediğini onayladım. "Öyle."

Marlo beni kollarının arasına aldı. "Başımızın çaresine bakarız," dedi bana usulca. "Senle başaramayacağımız şey yok, Gümüş Yürek. Ama bunun için birlikte kalmalıyız."

Dalgınca başımı salladıktan sonra aklıma kollarımı ona dolayıp ellerimi sırtına koymak geldi. "Elbette."

"Sabaha çok kalmadı ama biraz olsun uyumalıyız. Yarının ne getireceği pek belli olmuyor bugünlerde."

Böylece uyumak üzere hamaklarımıza indik. Doğrucu'nun solukları çabuk yavaşladı ve kollarındaki gücün hemen hepsini tüketmiş olduğunu düşündüğüm bitkin Marlo hemencecik uyuyakaldı. Onun için hiç de kolay bir gün değildi o gün fakat uyumakta güçlük çekmedi. Çünkü gemide şarkı söyleyen sarhoş denizciler de Marlo'nun zihninde koşup duran haylaz düşünceler de yoktu. Doğrucu o gece belki de günlerdir sahip olmadığı bir huzurla uyudu. Uykusunda konuşmadan, uykusu bölünmeden ama en önemlisi; bana teklife dair başka soru sormadığından Bast'ın teklifini çoktan kabul etmiş olduğumu bilmeden.

AÇGÖZLÜ TOPRAKLAR

Adadan ayrılabileceğimiz ilk gün geride bıraktık Kovensay'ı. Şef, adanın bir ucunda yaşanan kavgayı duyduğunda bizi kalmalarına müsaade ettiği misafirler listesinden çoktan çıkarmıştı. Pazarlardan alışveriş yapmamız da yerli halkla iletişim kurmamız da yasaktı o geceden sonra. Yine de hırsızların çalarken yakalanmadıkları nice küçüklü büyüklü eşya bizimle birlikte *Martes*'e çıktı.

Martes yola çıkarken dönüp Kovensay'a baktığımda gözlerim kıyıdaki iki ince figürü seçti. Doktor'un gölgelerine dokunmaktansa ölmeyi yeğleyeceği uzun ağaçlardan çok uzakta, *Martes*'in önündeki heykele baktığını düşündüğüm iki kadın... Tüylü kanatlarını kocaman açmış bir sansardı bu heykel; ağzı açık, sivri dişleri ortadaydı. Öyle detaylı ve gerçekçiydi ki ona şöyle bir bakan herkes taşa dönüştürülmüş gerçek bir varlık olabileceğini düşünebilirdi. Bir zamanlar gerçekten yaşamış olabileceğini.

Şimdiyse sansar, alışık olmasa da geri çekiliyordu; Kovensay'dan da kıyıda kendisini izleyen Korvina ve Ragna'dan da uzaklaşıyor, dalgaların onu yeniden bilinmedik kıyılara ya da tehlikeli limanlara sürüklemesine izin veriyordu.

Ragna elmacık kemiğine bastırdığı iki açık parmağını yüzünden ayırıp öteki elinin iki parmağına dokundurarak bizi yolcu etti.

Korvina'nın elini başının yanına dek kaldırdığını ve yumruğunu sıktığını gördüm. Minnettar olduğunu gösteren bir vedaydı bu ve şüphesiz, *Martes*'e değildi. *Martes*, Dalgakıran'dan bir an önce uzaklaşmak ister gibi hızlandığında onu itenin Korvina olduğunu biliyordum.

İkisinin de doğrudan ya da dolaylı olarak başımıza açacağı belaları Doğal Denge bilirdi ama geride bıraktığım bu iki kadınla da husumetim olmadığından Kovensay'dan gönlüm hafif ayrıldım. Çok geçmeden Kovensay; kendini bize, bizi de kendine görünmez kıldı. Koca adaya bulutlar oturdu, dalgalar sarıldı ve ada, okyanusla gökyüzünün birbirini derinden sevdiği uzak ufuklardan bir diğeri gibi gözüktü.

"Eira." Bast'ın adımlarının sessizliğine hiç şaşırmadan arkamı döndüm. Üstünde, hissettiği yaz sıcağını mümkün olan en aza indirecek bol beyaz bir gömlek, siyah avuçlarında da *Marwolaeth* vardı.

"Sözünün eriymişsin."

Başını iki yana salladı. Bizzat kazandığım, kendi ellerimle bilediğim hançeri bana teslim ettikten sonra gözden kayboldu.

Marwolaeth'in elimdeki ağırlığı sanki yüreğime eklendi. *Bir başka söz*, diye düşündüm. *Bir başka söz, bir diğer yemin, bir öteki anlaşma... Hiç peşimi bırakacaklar mı acaba?*

Bakışlarımı berrak okyanusta ve aydınlık gökyüzünde gezdirdim. Gördüklerimin bunlardan ibaret olmasının o kadar da kötü olmadığına kendimi ikna etmeye çalıştım. Uçsuz bucaksız beyazı da başlarda garipsemiştim. Bitmek bilmeyen mavi ondan farklı mıydı sanki?

Verdiğim sözleri tutan biriysem sözler veriyor olmamın neyine şaşıyorum?

Belki de uzun zamandır yaptığım en büyük aptallık bu. Ama anlamak zorundasın, Nos. Yanında değilsem bunun mühim bir sebebi olduğunu anlamak zorundasın. Ben hiç değişmedim, hâlâ tanıdığın, sevdiğin, aynı Eira'yım. Marlo'yla ödeyebilmek adına daha nice tehlikenin göbeğine atlamamızı gerektirecek kadar çok olan borcumuzu tümden sildirmek için böyle bir anlaşmayı kabul etmek, tam benim yapacağım bir şey değil mi? Sen söyle, sen benden iyi tanıyorsun beni. Monterili Eira'nın yapmayacağı bir şey mi bu? Bana kızmaya hakkın yok çünkü yerleri değişmiş olsaydık sen de aynısını yapardın.

Birkaç gün sonra uzaktan gördüğümüz Batıburun, bu mesafeden sıradan bir liman kenti nasıl gözüküyorsa ona benziyordu. Veylinton

gibiydi ama Hırsızlar Şehri'nden çok daha yavaş, çok daha sakin ve kesinlikle çok daha durgundu. Yüksek tepeleri kalelerle, yokuşları irili ufaklı binalarla doluydu. Gözlerim bu kadar rengi bir arada görmeyeli hayli zaman oluyordu.

"Batıburun'un güneydeki limanlarına yanaşacağız," dedi Maça. O gün saçları bir ayrı dağınıktı. "Buralarda kontroller sağlamdır fakat Oyukrüzgâr İskeleleri'nde bizi hoş karşılayacak kimseler tanıyoruz. Siz ikiniz gemiden kimseye gözükmeden inmelisiniz. Liman boyunca kurulmuş bir pazar var, vakit kaybetmeden kalabalığa karışın. Bunu yapabilir misiniz?"

Başımı sallayarak onayladım. "Yaparız, kaptan. Sen bizim derdimize düşme."

"Marlo..." dedi kaptan sonra. Marlo'ya bakışında belki yavaş, belki başka renk ama her zamankinden farklı alevler vardı şimdi. "Biz bir ay boyunca kente dağılmış olacağız. Ama olur da beni bulmanız lazım gelirse..."

"Seni nerede arayacağımızı biliyoruz, kaptan," diye yanıtladı onu Marlo.

Marte'te, ya her zaman durduğu pruva tarafı küpeştelerinin önünde ya kamarasında.

Ama şimdi başını aşağı yukarı sallayan dalgın Maça'nın asıl söylemek istediğinin bu olmadığı hissine kapıldım. Bu yüzden, "Biz bataklığa gideceğiz," dedim ona. Söylemek istediği, onu nerede bulacağımız değil, bizi nerede bulacağını bilmek istediğiydi sanki.

Kaptan kaşlarını çattı, yanakları onu ilk gördüğüm zamankine kıyasla artık çok daha kırmızıydı. "Bataklık öylece gidebileceğiniz bir yer değildir."

Marlo omuzlarını silktiğinde konuştuğumuzu gören Bast da bize doğru yürümekteydi. Kalan herkes ya halatların, ya bilenecek bıçakların ya da içi suyla kaynayan derin bir tencerenin başındaydı. "Peşinde olduğumuz şey büyük."

"Hangimizin değil ki?" diyerek Bast da konuşmaya dâhil etti kendini.

"Bizim için endişelenme, Maça." Doğrucu kaptana doğru bir adım attı. "Başımızın çaresine bakarız." Marlo'nun sözleri hiç de Maça'nın sıkıntılarını süpürüp götürmüş gibi gelmedi bana. Belki bu yüzden Doğrucu, "Yakında döneceğiz," dedi. Kaptana olan borcumuzun yerli yerinde durduğunu sanıyordu.

Martes'i geride bıraktığımda ona olan borcumuzun silinmiş olduğuna inanmak istediğim hâlde yapamadım bunu. Çünkü borç, nereye gidersem gideyim beni izleyeceğini bildiğim tuhaf, biçimsiz bir yaratıktı. Şimdi olduğu yerde duruyor, geminin gövdesinde dikilmiş uzaklaşmamı izliyor ve el sallayarak yalnızca beni uğurluyordu. Doktor'la Sera'nın hemen yanında.

O gün Batıburun'a dair hafızama kazınan üç beş şey var yalnızca. Her yere asılmış bayraklar, üstü kapatılmış renkli tezgâhlar ve uzun yapılar... Tüm bunlar yüzünden Batıburun'da gölgeler sayıca epey çoktu ama bu gölgelerin hiçbiri kıpırtılı değildi. Feylerin yüzleri ne güneşten ne de diğerlerinin gözlerinden gizlenmek için örtülmüştü. Hoş bir yerdi Batıburun, incelemek için yeterli vaktim yoktu fakat bu kentle ilgili bunu düşündüğümü kentten çıkıp ağaçları tekrar görmeye başladığımızda bile hatırlıyordum. Hoş ve büyüktü.

Tuhaf sayılabilecek sık ağaçları uzaktan ilk gördüğümüzde kaç geceyi devirmiştik bilmiyordum. Buralarda geceler de gündüzler de sessiz olduğundan geçen süreyi yakalayabilmek, yakalayabildiklerimizi de birbirinden ayırabilmek hayli güçtü.

Öyle uğursuz gözüken bir ağaç topluluğuydu ki karşımızdaki, iç kısımlarında beladan başka bir şey olmadığı barizdi. Kimseciklerin bu koyu renkli ağaçların arasından geçmediği de.

"İşte," dedi yorgun Doğrucu. Sesi bana ulaşana dek inceldi de inceldi. Birazını güneş eritti, birazını da hava alıp götürdü. "Bu kadar ürkütücü gözükeceğini düşünmüş müydün?"

Başımı belli belirsiz aşağı yukarı salladım. Karşıya baktıkça dilim damağım daha fazla kuruduğundan mataramı çıkarıp kana kana su içtim. Küçük bir nehre denk geleli fazla olmamıştı. Mataramı yerine koyarken yutkundum ve "Daha korkunç bir görüntüye hazırlamıştım

kendimi," diye yanıtladım sorusunu. Bataklıklar hakkında öyle çok okumuştuk ki cadılarla kaynayan bu yerin zihnimdeki görüntüsünün bundan daha az ürpertici olması mümkün değildi.

"Bacağın hâlâ sızlıyor mu?"

"Hayır, sızlamıyor. Dinlenmeye ihtiyacın varsa şuradaki ağacın altında bir süre oturabiliriz. Uzaktaki ormana bir kez girdik mi dinlenmek için durabileceğimizi sanmıyorum."

Marlo birkaç saniye boyunca yan yana dizilmiş çeşitli ağaçlara bakarken sessiz kaldı. "Gidelim," dedi en nihayetinde. Hevesi dostunu geri getirmekle olduğu kadar dönmekle de ilgiliydi. Aldin'e ya da *Martes*'e, Zaina'ya ya da Maça'ya fark etmez, yalnızca dönmekle çünkü gezginler de diğer herkes gibi zaman zaman yol tarafından ihanete uğramış hissederdi.

Bataklık hakkında yazılmış ne varsa eski ya da yeni, hemen hepsi doğruydu.

Buradaki havanın elleri ve kolları vardı sanki; saçlarımı çekiştiriyor, omuzlarıma bastırıyor ve beni geri, geldiğim yere itiyordu. Sırtımdaki çanta daha dolu, saçlarım daha gür ve bluzum çelik bir zırh gibi ağır hissettiriyordu şimdi.

Yoğun hava yüzünden öyle nefes alamıyordum ki kokusunun nasıl olduğunu ayırt edemedim bile. Marlo ateşi çağırdığında parmak uçlarındaki minik alevler onları daha önce hiç görmediğimiz kadar cılızdı.

Aşılmaması gereken bir tür sınır oluşturmuş ormanı geride bırakınca her yerde gibi gözüken kimsesiz söğütleri gördüm önce. Yaprakları yere dek uzanıyor, rüzgâr esmediğinden dalları birazcık olsun kıpırdamıyordu. Neye benzediklerini söylemek zordu ama Vilovna'nın ağacından başka bir şeyler olduğu kesindi. Ağaçların ürkütücü gözükebileceğini de böylece öğrenmiş oldum.

Ağaçların aksine zemin kıpır kıpırdı ve çizmelerimize çoktan balçık oturmuştu. Öte yandan sessizlik hiç de fena ya da acayip değildi. Dinlendirici olduğunu bile söyleyebilirdim ama bunun da Bataklık Bölgesi'nin oyunlarından bir diğeri olduğunu düşündüm. Sessizliğe

kanıp söğütlerden birinin altında şöyle bir uzansak cıvık toprak bizi seve seve sarardı.

"Huzursuz hissediyor musun?" diye sordum Marlo'ya. Sesim kulağıma kendiminkinden çok başka geldi.

Marlo gözlerini söğütlerden çekmeden, "Evet," dedi. "Bu ağaçların arasından geçen herhangi biri nasıl huzurlu hissedebilir?"

Burada yaşayan kimseler var, diye hatırlattım kendime. *Evini bu yumuşak toprağın üstüne kurmuş cadılar var ve bizim aradığımız da onlardan biri. Onu ararken başka neleri bulacağımızı Doğal Denge bilir.*

"İçlere doğru yürümemiz gerekli," diye seslendim ona. "Adımlarını hafif tut, Marlo. Yavaş basarsan ayağını çekmen de o kadar kolay olur." Etrafa bakınırken Doğrucu beni izledi. Ben de ince sayılamayacak, neredeyse boyum kadar bir dalı alıp ona uzattım. "Al, her adımından önce zemini bununla yoklaman gerek."

Dediğimi yaptı ve kalın dalın sağını solunu kontrol etti.

Tüm o araştırmalarımızı ve işittiklerimizi düşündüm. Bataklık Bölgesi'ne dair bulabildiklerimiz ne yazık ki sayıca fazla değildi. Bu yüzden yalnızca Bataklık Bölgesi'ni değil, sıradan bataklıkları araştırmak için de okumalar yapmıştım.

"Olur da saplanırsak..."

Marlo başını hızla kaldırdı, bana baktığında gözlerinin şimdiden çamura bulanmış rengi hiç hoşuma gitmedi. "Eira..."

"Dinle beni. Olur da saplanıp kalırsak yapacağımız ilk şey eşyalarımızdan kurtulmak olacak. Ağırlık yapan her şeyi üstünden atacaksın, tamam mı?" Gözüm omzunun üstündeki kabzaya kaydı. "Kılıcını bile."

"Tamam," demeden önce birkaç saniye bekledi. O birkaç saniye Marlo'nun gözlerinden inatçı bir general baktı bana sanki. Ama sonra bakışlarında ne kadar yaklaşmış olduğumuzun kafasına dank ettiğini gördüm. "Tamam."

"Ağırlıklardan kurtulduktan sonra kendi ağırlığımızı daha geniş bir alana yaymak için kollarımızı iki yana açıp mümkün olduğunca

arkaya yaslanacağız ve öyle kurtulmaya çalışacağız. Çırpınarak değil, tamam mı?"

"Tamam."

Başımı salladım. "Güzel." Aklım da bataklığa düşüp kaybolursa onu nasıl çıkaracağıma dair hiç fikrim yoktu fakat ne iki yana açtığım kollarım ne de hafifleyen yüklerim onu geri getirebilirdi, o kadarını biliyordum.

Marlo adımı seslendiğinde ona baktım, kendimi ağır ve bitkin hissediyordum burada, gözlerimi ona çevirmem bile yıllar sürdü sanki.

"Korkuyor musun?"

Bir süre sessiz kaldım çünkü bu sorunun doğru cevabının ne olduğunu bilmiyordum. "Bilmiyorum."

Marlo bana bakmadan, gözlerinin arkası boşken başını salladı. "Gel, sana da değnek olacak bir dal bulalım."

Bataklık Bölgesi'nin ölü bir alan olmadığını orada en az birkaç adım yürümüş herkes anlardı.

Bata çıka ilerlediğimiz toprağın hemen üzerinde oturan alçak havasıyla, yalnızca mezarlıklarda görülebilecek yoğun sisiyle ya da kıpırtısızlığıyla canlı olduğuna inanmak güçtü. Ancak sonra üzerinizdeki gözleri hissettiğinizde gizli bir yaşamla dolmuş olduğunu fark ederdiniz.

Nereden geldiğini bilmediğimiz, tenimize batan dikenler gibi hissettiren bakışlar bizi bulmaya başladığında bataklığın yeterince derininde değildik. Marlo arada sırada uzun zaman önce çizmiş olduğu kâğıdı çıkarıyor; karşısındaki ağacın, elinde tuttuğu kâğıttaki çizgileri birbirine karışmış olana benzeyip benzemediğini düşünürken duruyordu. Ancak hiçbir zaman uzun süre değil çünkü bataklıkta durmak, dünya tarafından yutulmaya davetiye çıkarmaktı. Zaten gördüğümüz hiçbir ağaç da aradığımız ağaca pek benzemiyordu.

O ağacı ararken uzun zamandır ilk kez ötekinin değil de üzerinde bulunduğum dünyanın bir parçasının özlemini duydum yüreğimde. Rüzgârın özgür kıldığı Aldin çamlarını görmek istedim. Mavi renkli,

iki katlı evin girişinin solundaki şömineyi özledim. Mutfaktaki dumanı tüten ekmeği, her yere saçılmış çeşitli olmayan boyaları ve çatırdayan ateşi özledim. Öten kuşları, sert esen rüzgârı ve inanması zor ama saçlarıma konan karı özledim.

İçim özlemle dolarken Bataklık Bölgesi bir başka sisle kaplandı ve hepten bulanık oldu. Sonra boyalarını özlediğini tahmin ettiğim, çatırdayan ateş gözlerimi yaşartırken yanımda görmeye uzun yıllar önce alıştığım Nos'u ve kar tanelerinin üzerine düştüklerinde minik yıldızlar gibi gözükmesine sebep olan gece saçlarını daha çok özlediğimden gözyaşlarımı elimin tersiyle bir kenara ittim. Önce başımı geri atıp tepemizdeki kirli bulutlara sonra da yanımdaki Marlo'ya baktım. Tüm havasızlığa rağmen uçuşan kan emicilere tedbir olsun diye pelerini sırtında, başlığı da kısa saçlarının üstündeydi. Ben herhangi bir yerimin kaşındığını hissetmiyordum ama tüm önlemlerine rağmen Doğrucu'nun şakağındaki ufak bir şişliği buldu gözlerim. "Hızlanmamız gerek."

Korku bizi hayatta ya da geri tutardı belki ama özlem... Özlem bizi ileri iterdi.

Öyle de yaptı. Yürüdük ve yürüdük ve yürüdük. Hiçbir yere varamadan, kaybolduğumuzu anlayamadan yürüdük. Öyle çok yürüdük ki aynı ağacın yanından pek çok kez geçtik ve zihnimizde bulmak istediğimiz geniş ağacın dalları kökler gibi dört bir yana sarılmış olduğundan etrafımızı saran ağaçları görmeden yanlarından birkaç kez geçip gittik. Çoktan gerimizde kalmış bir yolun biz bakmazken önümüze devrilerek ilerisi gibi gözükebileceğini ve bizi yanıltabileceğini de kaybolduğumuzu fark ettiğimizde öğrendim.

Şimdi bu birbirlerine hiç benzemeyen ağaçlar beyazla kaplı olsaydı yerdeki karı rahatsız eden izlerimize bakarak nereden geçtiğimizi bilir, kaybettiğimiz zamanı hâlâ ellerimizde tutuyor olurduk ama ıslak bataklık haindi. Varlığımızı hiçe sayıyor, henüz yeni tanışmış olsak da bizi var olduğu süre boyunca hiç görmemiş gibi davranıyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Marlo. Benden gerçekten bir cevap bekleyip beklemediğini anlayamadım çünkü o ne biliyorsa ben de onu, ne azını ne de fazlasını biliyordum.

"Bilmiyorum ama duramayız." Çantamızdaki üç beş parça peksimeti bile yürürken yemek zorunda kalmıştık. Başta peksimetlerin her nasıl olduysa kumla kaplandığını sanarak elimdeki ekmeği bir sağa bir sola çevirerek incelemiştim. Sonra bataklığın yiyecekleri bile çirkinleştirdiğine kanaat getirmiştim çünkü ortada kum falan yoktu, öte yandan kum tadı *kesinlikle* vardı. Kendi çevremde dönüp ağaçlara baktım. Ağaçlar başka başka olsalar da... "Her yer birbirine öyle benziyor ki..." diye söylendim ama cümlem bitmeden kulağıma cıvık, mide bulandırıcı bir ses geldi.

"Eira!" Göğsüme kış getiren bir panikle Marlo'ya döndüğümde üst bacağının yarısına kadar bataklığa gömülmüş olduğunu gördüm. Benden uzakta ama kalın gövdesi yosunlu bir porsuk ağacının altında epey sert gözüken adacığa yakındı. Parmağıyla orayı işaret etti ve "Şuraya çıkmak istemiştim," dedi. Sesindeki korkuyu benden gizlemeye çalışıyor, bunda hayli başarısız oluyordu.

Marlo korkuyorsa bacaklarını yavaş yavaş yutan çamura yalnızca bataklık demek doğru değildi şimdi. Çünkü aynı zamanda tehlikeydi; yavrusu aç bir anne ayı, ölümü ellerine hapsetmiş acımasız bir adam ve her şeyi yok edebilecek alevler kadar canlıydı.

Marlo çantasını tüm gücüyle porsuk ağacının dibine attıysa da kılıcını sırtındaki yerinden çıkarmadı ve geriye yaslanmadı. Kılıcının kabzasına yerleştirilmiş kırmızı taşı çamura kendi bedeninden önce yedirmek gibi bir niyeti yoktu belli ki ancak böyle durmaya devam ederse ikisinin de olsa olsa birkaç dakikası vardı.

"Dur! Ağacın önünden bu dalı uzatıp seni de yanıma çekeceğim."

"Geriye yaslanmayı deniyorum ama birisi ayaklarımı sıkıca tutuyor sanki!"

Elimdeki uzun dalla zemini yoklaya yoklaya porsuk ağacına giden yolu bulmaya çalışırken düşünebildiğim hiçbir şey yoktu. Gümüş yüreğim ağzımda, düşen saniyelerim de bataklığın içinde bir yerlerde kaybolmaktaydı.

Buradan değil.

Burası da değil.

Hadi, hadi, hadi...

Kahrolasıca toprak, neden toprağa hiç benzemiyorsun? Her şeyi er ya da geç yutmayacak mısın zaten? Cimri olduğunu biliyordum da bu açgözlülük, bu heves sana kimden miras kaldı?

Ağaca üç ya da beş adımım kalmıştı ki elimdeki değnek onu çamura ittiğim gibi saplandı kaldı. Ben dalı yukarı çekmeye çalıştıkça daha da sıkı tutundu balçık ona.

"Eira!" Süratle ona döndüğümde Marlo neredeyse karnına kadar yere gömülmüştü, geriye yaslanmak istese de yapamazdı artık.

Ağaçla aramda genişinden en az beş adım vardı. Olur da birini yanlış yere atarsam; bataklığın derin olduğu, toprağın daha ıslak, zeminin daha yumuşak olduğu bir kısmına basarsam...

Cesaret, yüreklilik, gözü peklik...

Korku, panik, endişe...

"Eira!"

Tereddüt.

Tereddüt insana dünyanın en kıymetli şeyini kaybettirir.

"Geldim, Marlo!"

Gözümü yumup balçığın içine attığım ilk adımın hemen arkasından kör bir başka adım daha attım. Yıllar önce Datura'ya karşı koyarken ona dair ne biliyorsam şimdi basmam gereken noktalara dair de o kadarını biliyordum. Bataklıklarla ilgili kitapların hiçbirinde yumuşak toprak yüzeyinin altını görebilmenin mümkün olduğu yazmıyordu ve inceleme yapmak için beklemenin hiç sırası değildi.

Üçüncü adım.

Bataklık hızlı ama ben ondan daha hızlıyım.

Dördüncü adım.

Beşinci adım, ağaca hâlâ varabilmiş değilim.

Geri kalan adımlarımı saymadan, ayaklarımın zemine değdiğini hissedemeden ama pantolonum dizimin üstüne dek çamur içinde kalarak attım.

Ağacın dibine vardığımda tökezledim çünkü pantolonum tüm o çamur yüzünden hakikaten daha ağırdı, yine de çabuk toparladım kendimi. Başka şansım yoktu.

Dünyanın en kıymetli şeyi...

"Kılıcını çıkar ve kabzasını sımsıkı tut, Marlo. Bıçağını da bana doğrult! Çabuk!"

Pelerinimi alelacele çıkarıp Doğrucu'nun kılıcının ucunu onunla yakaladım ve Marlo kabzaya tutunurken kılıcı tüm gücümle kendime çektim.

Hiçbir şey olmadı. Marlo'nun ağırlığı ve bataklığın gücüne karşı şansım hiç yok değilse de çok azdı.

"Yılma, Eira! Bacaklarımı yavaşça oynatarak boşluk oluşturmaya çalışacağım."

Sonra tekrar tekrar, bir halatmış gibi çektim kılıcı. Zihnim bana oyun oynamıyorsa aramızdaki mesafe biraz azalmıştı ve sanıyorum ki bu bana asla anlayamayacağım bir güç verdi. O an kendim olmaktan çıktım, boyum kısa, kollarım da zayıf değildi hiç.

Kayan pelerine öfkelenip onu ayaklarımın dibine bir paçavraymış ve iş görmezmiş gibi atmayı istedim fakat öfkeme yenik düşmedim. Sonuçta, pelerin yırtılmaya başlamış olsa da hâlâ hiç yoktan iyiydi.

Marlo'nun pelerinimi yaran kılıcı tenime vardığında ilk kez benim kanıma bulandı. Kılıcı bırakmadığımdan avuçlarım kırmızıyla tamamen kaplandığında Bast'ın avuçlarına benzedi. *İşte, onunla ortak bir yönümüz daha.*

Marlo çamurdan yeteri kadar çıktığında kollarını öne uzattı ve sert zeminle kılıcından destek alarak tümden çıkardı bedenini yerin içinden. Hemen sonra dizlerinin üstüne düştü. Kocaman açılmış ela gözlerinde tek bir mavi nokta yoktu ama o, ellerime bakarken bir anlığına Zaina'nın bakışlarındaki buzlu gökyüzünü görür gibi oldum. Belki yaralarıma bir çözüm düşünüyor belki gönlünden beni geldiğim hâl yüzünden azarlamak geçiyordu.

"Ellerin," dedi. Ardından pelerinimi ellerime daha çok bastırdı. Ancak o zaman canım yandı. "Benden kılıcımı sana doğrultmamı istediğine inanamıyorum."

Ellerimin acısı dayanılır gibi değildi, yaşlı gözlerimi hemencecik kurutmak için bakışlarımı yukarı çevirdim. Kahkahaya benzer kısa bir ses eşliğinde, "Ben de bunu yaptığına inanamıyorum, Doğrucu," diye karşılık verdim.

ÖLÜMLÜ AMA SONSUZ OLAN

Marlo'yla nihayet ayağa kalktığımızda bir şifacıya her zamankinden fazla ihtiyaç duyduğumu o da ben de dile getirmedik. Sessizlik ve çaresizlik içinde dikildik, *şimdi ne olacak?* der gibi birbirimize bakmaktan başka türlüsü gelmedi elimizden. Ve belki, sazlıkların ötesindeki kıpırtıyı fark edişimizi bu sessizliğimize borçluyduk.

Onun aklı da benim aklım da bazen bize küçük oyunlar oynar, komik olduklarını sanırlardı. Onların yüzünden kulaklarımız var olmayan bir şarkının parçalarını işitir, gözlerimiz yanımıza varması mümkün olmayan kimselerin yanımızdan geçip gitmesini izlerdi.

Fakat kıpırtıdan yana ikimiz birden döndük. Zihinlerimiz birlik olmanın bir yolunu bulmadılarsa gördüklerimiz büsbütün hakikatti, sazlıkların arkasındaki çalıları oynatan rüzgâr değildi şimdi çünkü burada rüzgâr namına hiçbir şey yoktu. Yalnız değildik.

Marlo'nun çamura bulanmış kılıcı acınası gözüktüğünden Doğrucu, ellerim yaralı olmasa benim yapacağım gibi çıt çıkarmadan hançerini çekti ve yavaşça ağacın arkasına ilerledik. Büyük bir şey değildi bu bize yaklaşan, çevredeki hayvan yokluğundan bir yırtıcı değil de yalnızca bir kişi olduğuna ikna ettim kendimi. Hangisinin bizi daha talihsiz kılacağını düşünürken çalıları yararak ortaya çıkan hakikaten de zayıf, uzun boylu bir kadındı.

Doğrudan bize doğru ilerlediğinden Marlo ve ben porsuğun kadından tarafa bakan önüne geçtik. İkimiz yan yanayken bile hemen arkamızdaki kalın gövdeyi tamamen gizleyemiyorduk.

Kadın ortasında durduğu labirentin çıkış yolunu hayli zamandır ezbere biliyormuş gibi ilerliyordu bataklıkta, yürüyüşü de benim kardaki yürüyüşümü andırıyordu. Çamur, kadının işini zorlaştırıyor olsa da onu yıldıramıyordu. Çok geçmeden yakınımıza varıp durdu ve gözlerini üzerimize dikti. Tek kelime etmedi.

Çirkin sayılmazdı ama görüntüsünde beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Çene hizasındaki bariz şekilde biçimsiz kesilmiş düz siyah saçları değildi bana huzursuzluk veren. Kül gibi gri tenine rağmen neredeyse siyah gözüken dudaklarındaki çarpık gülümseme olabilirdi. Cam gibi gözüken, kocaman açılmış açık mavi gözleriydi belki de. Bakışları üzerimdeyken bedenimden çok daha ötesini görebiliyormuş gibi hissettim. Nedendir bilinmez, donup kaldık. Marlo da ben de. Ani bir hareketimizde üstümüze atlayacakmış gibi gözüküyor olsa da kadının bir sonraki davranışının ne olacağını kestiremiyorduk. O da gülümsemesini bozmadan üzerindeki yer yer dantelli elbise gibi siyah renkteki eldivenlerinden birini çıkarmaya başladı. Camdan gözlerini bir saniye olsun bizden ayırmadan.

O zaman ince boynu aniden seğirmeye başladı. Başını bile sarsan bu şiddetli seğirmelere karşı koymaya çalışıyor gibi gözükmüyordu kadın.

Eldivenini çıkardıktan sonra önceki gülümsemesi daha da genişledi. Dişleri saçlarının aksine o kadar da bakımsız değildi. Eldivensiz elini ikimize doğru uzattığında başı bir kez daha, bu sefer hafifçe, yana attı kendini. Görüntüsüne yakışmayacak kadar genç bir sesle, "Tiwaz," dedi. "Senin adın ne?"

Gözleri benim üzerimde olduğundan kendimi toparlayıp, "Asteria," diye yanıtladım sorusunu ama eline uzanmak için hareketlendiğimde Tiwaz elini aniden geri çekti. Hâliyle benim elim, aramızda asılı kaldı.

Ona dair sıradan sayılabilecek şeyler bir elin parmağını geçmezdi ama yaralı elimi sıkmak istememesi anlaşılabilirdi. Sonuçta bir cadı da tıpkı bir korsan ya da hırsız gibi kandan iğrenebilirdi. Şimdi onun yerindeki ben olsaydım ben de benimle tokalaşmazdım.

Kaşları çatıldığında şimdiki ifadesi az önceki gülümsemesinden daha ürkütücü değildi. "Tiwaz yalancılardan hiç hoşlanmaz," diye fısıldadı. Boynu yine seğirdi.

O an anladım ki elimi sıkmamasında kana bulanmış olmasının payı belki hiç yoktu.

Marlo'nun nefesini tuttuğunu hissettim. Sesinde tuhaf duran bir sakinlikle merakını gizlemeye çalışarak, "Tiwaz cızırtıyı duyabiliyor mu?" diye sordu. Bataklık Bölgesi'nin içinde bulunduğumuz kısmı öyle sessizdi ki sanki Marlo'nun usulca sorduğu sorusunu Asatkra'ya, Nazavya'ya kadar herkes duydu.

Tiwaz, "Cızırtı," dedi gülerek. Belli ki o hissi böyle tanımlamak yerindeydi ama onun aklına hiç gelmemişti bu. "Tiwaz cızırtıyı duyar."

Marlo başını oynatmadan yalnızca kocaman açılmış ela gözleriyle bana baktı.

Bir Doğrucu.

"Tiwaz?" diye seslendim yavaşça. Madem yalancıları sevmiyordu, benim sesimde yalnızca doğruları duyacaktı öyleyse. "Birini arıyoruz. Bize yardım edebilir misin?"

"Öyle mi? Bir oyun gibi mi? Tiwaz oyunları sever!"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, korkarım bir oyun gibi değil ama bize yardım etmeyi kabul edersen bunu bir oyuna çevirebiliriz."

Boynu tekrar seğirdi ama tek kelime etmeden beni izlemeye devam etti.

Elimi ona doğru uzatarak Marlo'nun çantasından çıkardığı kâğıdı bana vermesini bekledim. Biraz yayılmış olsa da ne olduğunun hâlâ belli olduğunu umduğum resmi Tiwaz'a gösterirken onu göğsüme neredeyse yüreğimin olduğu kadar yakın tuttum. "Bu ağacın ne olduğunu biliyor musun? Ya da ne anlama geldiğini?"

Tiwaz belli belirsiz öne eğilip ağaca bakarken gözleri öyle dikkatliydi ki aklı tamamen yerinde gözüktü bana bir an. Cildinin bazı kısımları kuruluktan dökülmüş, geride alçı gibi bembeyaz izler bırakmıştı.

"Karaçam," diye fısıldadı. Sonra mavi gözleri aniden yukarı çıktı. Bana. Yine delilikten iz yoktu içlerinde. "Neden arıyorsunuz onu?"

"Çünkü aradığımız kişinin bu ağaçla bir ilgisi olduğuna inanıyoruz. Gördün mü? Sana hiç yalan söylemiyorum. Sen de bizi ağaca götürmek kibarlığını gösterir misin?"

Sıcak kanım her zamankinden hızlı akıyor ve beni durgun havadan daha fazla bunaltıyordu şimdi. İçimde kaynayan kan, organlarımı buharlaştırarak bedenimi boşaltıyor, gümüş yüreğim her geçen an biraz daha hafifliyordu.

"Tiwaz size ağacı neden aradığınızı sormadı. *Onu* neden aradığınızı sordu."

Onu. Cadıyı. Bataklık Bölgesi'nin İlk Cadısı'nı.

Belli ki yanılmıyormuşum. Hakikaten ilgililer.

"Çünkü..." Cümlemi nasıl bitireceğimi düşünürken dudaklarımı yaladım, damağım bile kupkuruydu şimdi. "Çünkü..."

"Çünkü bize gerekli olanı ondan başkası veremez, Tiwaz." Marlo ona bir adım yaklaşmak istedi sanki ama bunu yapmadı. Belki arkasına gizlemiş olsa da hâlâ elinde duran bıçak yüzünden Tiwaz'ı ürkütmekten korkuyordu. "Onu ararken kaybolduk. Bize yolumuzu bulmamızda yardım eder misin?"

Tiwaz çenesini yukarı kaldırdı. "Hayır."

Acıdan yere yığılacaktım neredeyse. Alnımda biriken terlerin bataklığın üstündeki esintisizlikle ilgisi yoktu.

Neyin acısı bu? Ellerimin mi? Yoksa hissettiğim çaresizliğin mi?

Marlo güldüğünde kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Tiwaz yalan söyleyenlerden hoşlanmıyor ama yalan söylüyor, öyle mi?" diye sordu Altın Doğrucu.

Tiwaz güldükten sonra arkasını döndü, sesindeki kıkırtı omuzlarını hafifçe sarsmaya devam ediyordu. O an avuçlarımın ikisinde birden bir uyuşukluk hissettim. Parmaklarıma uzanan tanıdık bir karıncalanma, belli belirsiz bir kaşıntı... Kırmızı ellerimi yukarı açıp kesiklerin kapanışını izledim. Görünmez ipler ellerimi dikerken deri bir araya geldi

ve kanın altında, yaradan geriye bir zamanlar orada olduğunu gösteren soluk bir belirti bile kalmadı. Sisin dokunamadığı kesik damarlarımdaki acı da iç çeken sisle birlikte uzaklaşarak gözden kayboldu.

Marlo bakışlarını ellerimden gözlerime çıkardığında bariz olanı dile getirmedi. Tiwaz da tekrar bize döndüğünde ellerime bakmadı. Az önce yaptığı şeyin sağlamlığını kontrol etmeye gereksinim duyuyormuş gibi kuşkulu bir hâli yoktu. Boynu bir kez daha sertçe yana doğru kasıldıktan sonra Bataklık Bölgesi'nde kol gezen ürkütücü durgunluğun aynısıyla, "Tiwaz sizi Karaçam'a götürecek," dedi. "Tiwaz buraları iyi bilir. Eğer onu takip ederseniz ağaca çok geçmeden varırsınız."

Tiwaz bir Doğrucu, -tahminimce Feral- bir Şifacı ve bir Bataklık Cadısı'ydı. Yapabileceklerinin sınırı Doğal Denge'nin uzak ucuna dek uzanıyordu. Öyle ki biraz daha fazlasına sahip olması mümkün olsaydı eğer, dengeler arasındaki boşluğun bir kısmını da fethedebilirdi belki.

Delilik, nasıl ki büyük gönülleri arayıp dururken hiç yorulmaz, büyük güçlerin kokusunun izlerini de öyle azimle sürer. Onu korumak adına Tiwaz'ın ne kadar süre kaçtığını ya da saklandığını bilmiyorduk ama ister on gün, ister on yıl sürmüş olsun, en nihayetinde o da kaptırmıştı aklını.

Yine de, cam gözlerinin arkasında oturan bariz deliliği görebildiğimiz bu kadının peşine tıpkı onunki gibi hafif adımlarla düştük. Çünkü Tiwaz, bizi Karaçam'a götürecekti.

Zamansız bu bataklıkta aşağı yukarı yirmi beş koca gövdeli ağaç geçmiştik ki yanımızda buralı bir cadı olmadan yolumuzu bulamayacağımızı fark ettim. Kimse bulamazdı. Korsan kaptanların pusulaları şaşar, usta hırsızlar ağaçlara tırmanmaya çalışırken aşağı düşerdi. Öyle bir yerdi Bataklık Bölgesi. Kovensay nasıl bulunmamak için varsa Bataklık da öğrenilmemek için vardı.

Az sonra derin olduğunu düşündüğüm bir göle vardığımızda Tiwaz sert toprağa çakılmış kazığa bağlı bir sandalı işaret etti. Böyle bağlanmış olan bir at olsaydı eğer, zavallı hayvan yüzünü net olarak görebileceği kadar üstüne eğilmiş ölümün korkusuyla bile kazığı yerinden oynatamazdı. Öyle sıkıydı düğümleri.

"Karşıya," dedi Tiwaz, biz de sandaldaki yerlerimizi aldık.

Bazı öyküler, ölülerin öldükten sonra bir nehirden geçmek mecburiyetinde olduğunu yazar. Bu öykülerde sandalcı tuhaf bir adamdır genelde, tek kelime etmeden kürek çeker ve ölenleri öteki kıyıya taşır. Ama bunun her zaman bir bedeli olur, sandalcı hayrına yapmaz bu işi sonuçta. Marlo ve ben Tiwaz'ın sazlıkların arasında kürek çekişini izlerken aklımda koşup duran tek bir düşünce vardı.

Biz ne tür bir bedel ödeyerek bu kayığa binebildik?

Ya da daha kötüsü, henüz ödememiş olduğumuz hangi bedel sayesinde bu kayıktayız şimdi?

Bataklığın pusunun zihnime sızmaya başladığına ikna ettim kendimi. Tiwaz bir sandalcı değildi. Biz de ölüler değildik. En azından henüz. Ya da henüz bildiğim kadarıyla.

Bir süre sonra kürekleri devralmaya gönüllü oldum, ellerim onları tutabilecek kadar sağlamlardı. Elbette Tiwaz sayesinde.

Böylece ara vermeden gölün öteki kıyısına gittik. Tiwaz'a nerede yaşadığını, şimdi ayaklarımızın bastığı sandalın sahibinin kim olduğunu ya da cadıların nasıl kimseler olduğunu sormadık. Yalnızca bir kez İlk Cadı'nın adını merak ettiğimi dile getirdim ama Tiwaz beni duymazdan geldi. Öyle hissettim ki sanki bizzat İlk Cadı'ya adının ne olduğunu sorsak o bile söylemeyecekti bize diğerlerinin onu hangi isimle çağırdığını.

İsimlerin üstümüzde sahip olduğu güçler vardır.

Sandaldan indiğimizde bastığımız toprak yine adımımızla şekil alır diye korkmuştum ama öyle olmadı. Şimdiki zemin, Bataklık Bölgesi'nin kalanının aksine güvenilir gözüküyordu.

"Bu taraftan."

"Bize neden yardım ediyorsun, Tiwaz?"

Sorumu duyunca aniden durdu. Bu, hiç düşünmediği bir şeymiş de ilk kez ben sorunca aklına gelmiş gibi durdu hem de. Vazgeçecekmiş gibi durdu. "Tiwaz kimseye yardım etmiyor. Canı nasıl davranmak istiyorsa öyle davranıyor."

Tiwaz'ın ahlaki bir pusulası yok ve canı bizi bataklığa yuvarlamak isterse bunu hemencecik yapar yani. Bildiğim iyi oldu.

Örgümden kurtulan kahverengi tutamlar iyice yanaklarıma yapışmış olsa bile bataklığın bu kısmı gölün öteki tarafına kıyasla daha temiz bir havaya sahipti çünkü sanki dağdan gelen bir esinti kaybolmuştu içinde. Hayatımın herhangi bir noktasında rüzgârdan nasıl nefret edebildiğimi aklım almıyordu. O da tıpkı benim gibi gezmiş durmuş, yabancılık çekmiş ve kaybolmuşken, gözyaşlarımı silmiş ve ona emanet ettiğim sırların birini bile başkasına taşımamışken hem de.

Toprak sert, çevresindeki küçüklü büyüklü göletler sayıca çoktu. Sis burada da yüksekte değildi. Bataklık Bölgesi tepeden bakıldığında bir ağaç bulutu gibi gözüküyor olmalıydı. Güneş ya da ay, cadıların evleri şöyle dursun ağaçların dallarını bile seçemezdi belki.

Ağaçlardan oluşan bir koridordan sağa saptığımızda nihayet onu gördüm. Zaina'nın cadı Nevae'nin odasındaki yaşlı kitapta bize gösterdiği ve Marlo'nun fazla gelişmemiş olsa da benimkinden daha iyi çizim becerisiyle karaladığı karaçam; iyice açılmış geniş dalları, dibine döktüğü kozalakları ve taşıdığı tüm yıllarla karşımızda bir başına duruyordu. Gövdesi yere dik uzun çatlaklarla, yaprakları dikenlerle doluydu. Dalları budanmış olduğundan olsa gerek zeminden uzayan hiç kolu yoktu. Boyu benimkini en az yirmiye katlardı, Aldin'de bile bulamazdık böylesini.

Öyle yalnızdı ki bir zamanlar gördüğüm koyu renkli ve hayaletli koca bir yapıyı anımsattı bana. Aslında hiç benzemiyorlardı ama kaderlerinin ortak oluşuna bakılırsa benzer bir hikâyeleri vardı belki, kim bilir?

"Buradan dosdoğru yürüyün."

"Bizimle gelmeyecek misin?" diye sordum, önderliğine daha fazla ihtiyaç duyacağımıza inandığımdan değil de yanımızdaki tuhaf varlığına ve yoldaşlığına çoktan alışmış olduğumdan.

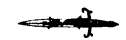
"Tiwaz sizinle gelmeyecek çünkü Tiwaz'ın canı bugün onu görmek istemiyor."

Marlo gülerken çamur içindeki çizmelerine baktı. "Öyle olsun. Buraya kadar bize yol gösterdiği için Tiwaz'a çok teşekkür ederiz."

Tiwaz eliyle geçiştirdiğinde -belki de camdan gözleri de dahil olmak üzere yüzüne çoktan alışmış olduğumdan- onu son kez görüyormuşum gibi bir his yoktu içimde. "Kendine dikkat et, Tiwaz."

"Dikkate ihtiyacı olan Tiwaz değil."

Başımı salladım. Sonuçta o bir Doğrucu'ydu ve doğruları söylüyordu.

Bazı zamanlar bataklığın zihnimi bulandırdığını az çok hissedebiliyordum. Karaçamın yanından geçtikten sonra kendimi insan dünyasındaymışım gibi hissettiğimde de delirmediğimi, yalnızca içinde bulunduğum bu büyülü toprakların ve göllerin algılarımla oynadığını biliyordum. Burayı bu hâle cadılar mı getirmişti yoksa tam tersi, burası olduğu şey yüzünden mi cadıları kendisine çekmişti, ondansa pek emin değildim.

Yürümeye ara verip Marlo'ya seslendim. "Belki de sen burada kalmalısın."

Doğrucu durup tüm bedeniyle benden yana döndüğünde kaşları öyle çatılmıştı ki gözleri onları durdurmasa burnuna dokunacaklardı. "Neden ben kalacakmışım?"

"Çünkü daha iyi hançer kullanabilen benim."

Marlo kollarını göğsünde kavuşturarak bana doğru bir adım yürüdü. "Yaşlı cadının tekinin hançer dövüşüne girişeceğini hiç sanmıyorum. Onunla konuşacak olan ben olmalıyım çünkü ben Doğrucu'yum."

Gözlerimi kıstım. "Ben daha soğukkanlı bir tartışmacıyım."

"Sevilesi ve ikna ediciyim."

Kollarımı açarak hararetle yarıya kadar kaldırdım. "Bir şeylerin yolunda olmadığını hissedersem kendimi apar topar dışarı atıp seni bulabilir ve kolundan tuttuğum gibi ikimizi de güvenli tarafa taşıyabilirim." Düşen kollarım patırtıyla bacaklarıma çarptığında Marlo sessiz kaldı, ben de devam ettim. "Ama uzakta kalan olursam ve bu yer

zihnimi kurcalamaya başlarsa sahip olduğumuz süre içinde aklıma ait parçaları gitmeye yetecek kadar toparlayamayabilirim. Ve bataklıktan koşarak kaçamayacağımızı sen de biliyorsun, Marlo. O yüzden böylesi hoşuna gitmeyecekse bile izin ver, cadıyla konuşmaya ben gideyim."

Bakışları iki gözüm arasında mekik dokurken onu izledim. Her nasıl olduysa yüzüne bile çamur bulaşmıştı fakat sevimli görüntüsü hiç ufalanmamıştı. Marlo'yu siyah bir gömlek, sade bir korsan bluzu ya da altın rengi düğmeleri olan bir tunik gibi onu içinde görmeye alışık olmadığım pek çok giysiyi giyerken gördüğüm kadar yüzüne uymayan pek çok duyguyu taşırken de görmüştüm. Yine de Doğrucu ilk kez gözüme kendinden bu kadar başka gözüktü. Yüzündeki çamur, gözlerindekinin yanında bir hiçti ama o hâlâ Marlo'ydu ve zihnindeki kararlılık da yüreğindeki iyilik de yerli yerinde, tertemiz oturuyordu.

"Ayrı düşmekten nefret ediyorum," dedi yenilmiş gibi, yalnızca benimle ayrı düşmekten bahsetmediğini anladım.

"Ben de öyle."

Marlo iki adımda hemen önümde bitti ve üst kollarımı tutarak bana doğru eğildi. "Fazla uzaklaşmayacağım. Hatta hemen şuradaki ağaçların arkasına gizleneceğim. Bana ihtiyacın olursa bağır, Eira. Sesini duyar duymaz koşarak geleceğime söz veriyorum."

Başımı salladım. "Bana ihtiyacın olursa..."

Marlo başını iki yana salladı. "Buradan sen yanımda olmadan çıkamam. O yüzden ne yapar ne eder sana ulaşmanın bir yolunu bulurum." Dudaklarını birbirine bastırıyor, omzundan göğsüne çapraz gelen kemeri iki eliyle sımsıkı tutuyordu şimdi. Ayakları oldukları yerde duruyor olsa da bacakları kıpırdayıp duruyordu. "Lütfen..." diye başladı ancak cümlesinin devamını getirmedi. Elini sırtıma uzattığı gibi beni kendine çekti ve göğsündeki sıcak kemer yüzüme biraz sert çarptı.

Bataklığın Marlo'nun üstündeki kokusu, bataklığın bir başına kokusundan daha kötüydü. Yine de kollarımı onu hiç bırakmayacakmışım gibi gövdesine doladım ve annesine Nos'un onun kardeşi olduğunu söylediği zamanı hatırladım. *Tıpkı Kai ve Sorin gibi.*

Marlo da benim kardeşimdi. *Tıpkı Kona gibi. Zaina gibi.*

Ben gözlerimi yumarken o burnunu çekti ve "Mor ve siyah renkli hiçbir şeyi," dedi.

Güç bela başımı salladım. Gitmek istiyordum. Gitmek istemiyordum.

"Olur da kaçman gerekirse ve önünde yeteri kadar zaman göremezsen... Arkana bile bakma."

Arkana bile bakma ve insan dünyasında saklan.

Başımı iki yana sallayarak kollarından uzaklaştım. Ne çantamda ne cebimde bir şey söylemek için yeteri kadar kelimem vardı o an.

"Eira, sen kaybedecek gibi gözüktüğümüz durumu bile lehine çevirmeyi benden iyi bilirsin. Her zamanki gibi ol. Kendin ol."

"Endişelenme ve yalnızca beni bekle, Marlo."

Bu sefer hemen döneceğimi söylemedim ona. Çünkü söylediğim son sefer hiç de hemen dönememiştim.

Marlo, Zaina ve benim, Nevae'nin Bataklık Cadısı olduğunu düşünüp gülüştüğümüz zamanlar aklıma geldi. Bize kendine dair adam akıllı hiçbir şey anlatmadığından ana karakterini o yaptığımız öyküler uydurmak kolay ve eğlenceliydi. O huysuz cadıyı gözümüzde ne kadar büyüttüğümüzü, bataklığın bir o kadar huysuz ancak gerçek cadılarından birini görene dek anlayamayacağını nerden bilebilirdim?

Kurbağa sesleri bana eşlik ediyor olsa da ben nerede yürüdüğümü unuttum. *Martes*'in küçük filikasından inip Kovensay'a vardığımda sert zemin bana nasıl yabancı geldiyse ve yürümekte nasıl zorlandıysam şimdi üstünde gezindiğim topraklar da o kadar yabancıydı benim için. Fakat adım atmakta zorlanmak şöyle dursun, ara sıra burada olmam en başından beri gerekliymiş gibi hissettiğimi bile söyleyebilirdim.

Elbette kendimi buraya da ait hissetmiyor ve içten içe kaçıp gidebileceğim bir fırsatın çıkmasını umuyordum. Ama cadının bana yardım etmeyi kabul edeceğini diğer her şeyden daha fazla umuyordum ve bu umut, her ne yapmak üzereysem onu yapmak için yürümeye devam

etmek konusunda bana yetiyordu. Durmayacaktım, o kadar. Ötesi berisi yoktu.

Nihayet fazla ufak olmayan bir kulübe tarafından görünür oldum. Uzaktaki kulübenin duvarları beklediğim üzere yerden göğe yosunla kaplı; çatısı, olacağını düşündüğüm gibi derme çatmaydı. Yine de bu kulübe hiç de gözükeceğini tahmin ettiğim gibi gözükmüyordu. Etrafında uçuşan uğursuz kuşlar, üzerlerindeki büyüyü kaldırması için gördükleri cadı ya da cadı olmayan herkese yalvaran kurbağalar yoktu. Bacası tüm bu sisi o üretiyormuş gibi tütüyor, çevresindeki birkaç kurumuş ağaç hayaletlere benziyordu fakat Nevae'nin evini saran sessizliğin benzerinin burada olmaması beni gerçekten şaşırttı. Belli belirsiz bir ezgi mırıldanan yeşil renkli göl de gölü çevreleyen ağaçlar da hâllerinden rahatsız gözükmüyorlardı.

Cadının kulübesi bir gölün üzerinde yüksekte, merdivenlerle sarılı tahta iskelesi yer yer çürüktü. Kendisinden antik kitaplarda bahsedilecek kadar yaşlı cadı, iskelenin hemen dibindeki kayığın fenerini yakmak için bile olsa bu yıkıldı yıkılacak merdivenleri kullanırken hiç zorlanmıyor muydu?

Gölün kıyısına inen yol beni sarmaşıklardan oluşan kısa ve loş bir tünele götürdüğünde yanımda hantal bir yılan ilerliyordu. Ne zaman ki tünelden çıktık, baykuşun teki henüz rengini bile ayırt edemediğim yılanı kaptığı gibi karşıdaki kurumuş ağaçlardan birinin dalına kondu. Ufak, tembel yılanı afiyetle yediğini gördüğüm hayvanın bir baykuş olduğunu sanmakta haklıydım çünkü sırtı, kanatları ve pençeleriyle bir baykuşun vücuduydu bu. Fakat yüzü, bir kedinin yüzüydü. Uzakta olduğu için gözlerimin net göremediğini düşündüm zira kulakları hâlâ sivri ve tüylüydü ama yanılmıyordum, bu ilginç yaratığın açılıp kapanan bir gagası yoktu ve çizgili alnındaki minik boynuzlarının yanı sıra bir kedinin yüzüne sahip olduğu konusunda şüpheye yer bırakmayacak kadar minicik pembe bir burnuyla uzun bıyıkları vardı.

Kediler bana nasıl bakıyorsa o da sarı-turuncu gözleriyle öyle izledi beni. Boz renkliydi ve biçimsiz benekleri siyahtı ama ağzının çevresindeki tüyleri kabarık göğsüne kadar bembeyazdı. Acayipliğine rağmen güzeldi.

Derin bir nefes verdikten sonra başımı iki yana sallayarak, "Bataklık..." diye söylendim ancak tekrar yola koyulduğumda şikâyet ettiğimin tam olarak ne olduğundan emin değildim.

Kıyının düzlüğüne inmek için otlar tarafından gizlenmiş, tümü keskin kenarlı üç taş basamaktan indim ve nihayet gölün kıyısına vardığımda kulübenin iskelesine uzanan aralıklı kayalar dikkatimi çekti. Hepi topu yirmi tanelerdi fakat yosunlar tarafından işgal edilmişlerdi ve üzerlerine bastığım an ayağımın kayacağından adım kadar emindim.

Az önceki tuhaf yaratık üzerimden uçup kulübenin önündeki korkuluklara konduğunda başımı hafifçe geri atıp ona baktım. İlgisiz gözlerle beni izliyordu ama benim bakışlarım hemen arkasındaki eski kulübeye düştü.

Uzaktan ilk gördüğümde bu kadar büyük olduğunu tahmin etmemiştim.

Aldığım soluk, göğsümü tamamen doldurduktan sonra boyunu bilmediğim ama gölün zeminine bastığını umduğum kayalardan ilkine doğru sıçradım. Ardından öteki ve bir sonraki. Hızımı alamayacak gibi olduğumda ellerimle kayalardan destek almak için çömelerek dengemi sağladım, birkaç kez kaydım ama düşmedim.

Eh, yaşlı cadının sandalı var tabii. Anlaşılan o ki ziyaretçilerinin ne güçlükler atlatması gerektiğini pek umursamıyor.

Ya da bir ihtimal misafirleri sevmediğinden bu güçlükleri bile isteye o yerleştirmiştir, kim bilir? Belki kapısının çalınmasındansa kapısını çalacak kimselerin gölde boğulup gitmesini yeğliyordur. Sonuçta kıyının öteki ucuna bir sandal daha bağlamak çok da zor olmamalı.

Düşüncelerimle kendimi eğlendirmeye çalışıyordum ama haklılık payımın olabileceği ihtimali yüksek olunca keyfim kaçtı. Bu yüzden cadıyı da gölü de gözlerini bana dikmiş tuhaf kediyi ya da baykuşu -artık her neydiyse- düşünmemeye çalışarak kayaları bir bir geride bıraktım.

Olur da kaçmam gerekirse duyduğum panikle göle düşmemeye çalışmak zor olacak. Belki sandalı alırım.

"Senin ruhunda gerçekten de hırsızlık var."

Hayır, Bast. Yanılıyorsun. Benim ruhumda başka pek çok şey var ve birini bile Bataklık Bölgesi'nin ıssız bir gölüne düşerek kaybetmeyeceğim. Bunun için o lanet kayığı çalmam gerekiyorsa varsın öyle olsun.

Taşların sonuna geldiğimde kulübenin tümden gölün üzerine değil de gölün üzerindeki küçük bir adacığa kurulmuş olduğunu gördüm. Son taştan sert zemine atladım ve böylece Bataklık Bölgesi'nin İlk Cadısı'nın kulübesinin hemen altındaydım.

Ölümlü ama sonsuz olan. Deli ve korkusuz. Yaşlı ama genç. Ferniyan Salvor benden daha fazla ya da daha az şeye sahipti belki fakat o, kulağa ürkütücü gelen bu yaşlı cadıyla bir anlaşmaya varabildiyse ben de varabilirdim.

Kayığa asılmış fener yandığından ilk basamaklar aydınlıktı. Bastığım, araları boşluk tahtalar gıcırdarken *cadı misafir sevmiyorsa bile artık çok geç*, diye düşündüm. *Çıkardığım sesten gelen birileri olduğunu çoktan anlamıştır. Beni bekliyordur. Artık arkamı dönüp gidemem.*

Verandayı böylesine dağınık gösteren şeylerin neler olduğuna dikkat etmeden kapının önünde dikildim. Tırmanmak zorunda olduğum basamaklar, çalmaya elimin varmadığı kapılar ve öteki tarafını görmek için sabırsızlanıp durduğum eşikler... Benim payıma düşenler ve bu yüzden nereye gidersem gideyim göreceğim de hep bunlardı.

Yanımda olsaydı Doğrucu'dan kapıyı benim yerime tıklatmasını isterdim ama o bile bunu yapmadan önce bir süre cesaretini bir araya getirmek için duraksardı. Ben de öyle yaptım. Bir süre öylece bekledikten sonra kapıyı üç kez çaldım. Soluklarım henüz yavaşlamamış, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atmayı bırakmamıştı.

Yalnızca heyecanlıyım, diye kandırmaya çalıştım kendimi. *Nos'a yıllardır hiç olmadığım kadar yakınım. Nasıl heyecanlı olmayayım?*

Kulübenin dış kapısının olduğu cephede hiç pencere yoktu fakat birinin, *onun*, geldiğini anlamak için düzenli adımlarını duymam yeterliydi. Anladığım kadarıyla kendini gizlemeye çalışmıyor ya da söylenmiyordu.

Adımlarımın beni kulübeden uzaklaştırmaya çalıştığını verandanın alçak korkuluklarına çarpınca anladım. Öyle sert çarptım ki neredeyse aşağı düşüyordum.

O sırada metal bir kilidin serbest kaldığını işittim. Hemen ardından tahta kapı gıcırdayarak açıldı. Gürültüyle, aniden ya da yavaşça değil. Öfkeyle ya da sakinlikle değil. Yalnızca açıldı. Ve karşımda Bataklık Bölgesi'nin İlk Cadısı, yüzünde göremediğim duygularla dikiliyordu.

BİR BAŞKA ZAMANIN KAYIP KIZI

Cadının yaşını doğru tahmin edebilmek olanaksızdı fakat ona dair ilk düşüncem *hiç de yaşlı değil*, oldu. Uzun saçları diplerinden uçlarına kadar Aldin'deki dağların tepeleri gibi bembeyazdı, evet ama cadı hiç de yaşlı değildi. Teni solgun, küçük burnunun altındaki dudakları renkliydi.

Gözlerini görebiliyor olsaydım belki yaşına dair isabetli bir tahminde bulunmam mümkün olurdu ama cadının gözleri ikisi de yaralıymış gibi sargılıydı. Saçlarının birazı kalın sargının altında kalmış, birazı üstüne çıkmıştı.

Kedi yüzlü baykuş -artık her neydiyse- yavaşça omzuna konduğunda pençeleri kadının yer yer yırtık uzun siyah elbisesini çekiştirdi. Cadı yüzünü ondan yana çevirdi ve tekrar bana döndüğünde belli belirsiz bir tebessümün son izleri de cadının yüzünden çekilip gitti.

"Görüyorum ki Pilosus'la tanışmışsınız," dedi. Sesini işittiğimde yaşının en fazla otuz beş olabileceğini düşündüm. Zaina'nın bize gösterdiği kitap bundan çok, çok daha uzun yıllar önce yazılmıştı. Yoksa yanlış yere mi gelmiştim? Tiwaz'ın canı, henüz yolu yarılamışken birden bizi başka bir cadıya götürmek mi istemişti? "Senin hayli ilginç olduğunu düşünmüş."

Cadının gözleri örtülüydü ama beni süzüyormuş hissine kapıldım. "Ben de onun ilginç olduğunu düşünmüştüm," dedim çünkü aklıma ne kendimi tanıtmak geldi ne de niçin geldiğimi anlatmak. Fakat az önceki korkumun çoğu sis gibi suyun yüzeyine dek alçalarak benden uzaklaşmıştı, o kadarının ayırdındaydım şimdi.

"Daha önce bir oklups görmedin, öyle mi?" Cadının alnı kırıştığında kaşlarını çattığını düşündüm. "Demek uzaktan geliyorsun." Kapıyı daha fazla açarak beni içeri davet etti ama tereddüt ettiğimi gördüğünü düşündüm çünkü hemen ardından, "Korkma, seni yemeyeceğime söz veriyorum," dedi. O güldü fakat ben pek de karanlık olmayan kulübeye girerken tüm ışığa rağmen ortada gülünecek ne varsa onu göremedim.

Oraya buraya yerleştirilmiş mumlarla fenerlerin hepsi yanıyordu. Bir kavanozda uçuşan ateş böcekleri bile hayli aydınlatıyordu ortalığı ve gölgede kalmış duvarlardaki eğri büğrü tahta rafları görünür kılıyordu.

Girişin sağındaki raflar; renk renk, küçüklü büyüklü şişelerle ve etiketsiz, kirli kavanozlarla doluydu. Tümünün ağzı kapalıydı. Uzun süredir dokunulmamış gibi gözüken tozlu, yıpranmış kitaplar ve yırtık sayfalar soldaki yuvarlak şekilli büyük pencerenin önünde duran masanın her yerindeydi. Fırına benzeyen derin şöminedeki odunların büyük çoğunluğu kömüre dönmüştü ama içerisi sıcaktı. Ateşin üstünde minik bir kapta pişmekte olan kokusuz sıvı da her neydiyse hâlâ fokurduyordu.

Zihnimdeki cadı kulübesi görüntüsü Nevae'nin evinden ibaret olduğundan elimde olmadan ikisini karşılaştırırken buldum kendimi. Öteki cadınınkinin aksine iskemleler sayıca çok olmasa da buradaydı ve bir arada duran tahta kaşıklar yıkanmıştı. Kap kacakların çoğu paslıydı gerçi, bir de belli belirsiz bir rutubet kokusu geliyordu burnuma ama bataklığın ortasında başka türlüsünün mümkün olması beklenebilir miydi?

Cadı arkamdan kapıyı kapatıp iskemlelerden birini işaret etti, birkaç tırnağı eksik, yerinde olanlarsa kısaydı. Ben oturduğumda şöminedeki kabı metal sapının tahta parçasından tutup tezgâh olduğunu düşündüğüm bir taşa koyduktan sonra tezgâhın arkasına geçti ve karıştırmaya devam etti. Kim olduğumu ya da onu neden aradığımı değil, burayı nasıl bulduğumu sordu. O sırada Pilosus da masanın yanındaki yalnızca onun için yapılmış gibi gözüken tahta değneğin tepesine tünemiş, kanatlarını yalıyordu.

"Öykülerden hoşlanır mısın?"

Karıştırmaya ara verdiğinde bakışlarını elindeki kaşıktan bana kaldırmış gibi hissettim. "Hayır, hiç hoşlanmam. Öyküler yalancıdır ve ben bir Doğrucu değilim."

"Öyleyse sorunu elimden geldiğince kısa cevaplayayım: Bir kitap, bir gemi ve bir cadı yardım etti bana. Ama kolay olmadı, eğer asıl merak ettiğin buysa."

Cadı burnundan nefes vererek yarım yamalak gülümsedi. Tiwaz'ın aksine, onun oklupsun pençelerinden de sivri bir aklı vardı.

"Yardımına ihtiyacım var. Uzun zaman önce vardığın bir anlaşma..."

Boştaki elini kaldırdı ve "Öykülerden hoşlanmadığımı söylemiştim," diyerek sözümü kesti.

Derin bir nefes alıp verdikten sonra, "Pekâlâ," dedim. Sonra söyleyeceklerime kendimi hazırlamam gerekliydi. Tam da hissettiğim kadar kendimden emin ve kararlı gözükmeliydim. İsmini bilmediğim cadı beni sessizce bekledi. "Birini... Birini geri getirmem gerek."

Hançerime *ölüm* adını koyarken azıcık zorlanmamıştım, öte yandan aynı kelime şimdi dudaklarıma kadar geldiyse de onun kulaklarına düşmedi. Ama cadı beni anladı.

Kaşığı kabın içinde bırakarak tezgâhın önüne, yanıma geldi. "Bunun için gerekli nice şey var. Ama bunları zaten biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım ancak sonra gözlerinin örtülü olduğunu hatırladım. "Öyle."

Kalın bir ışık huzmesi ağaçların izin verdiği kadar pencereden içeri girdi, çarptığı eşyaların ve oklupsun gölgesini yere saçtı. "Kokun..." dedi cadı usulca. Sonra bana doğru biraz daha eğildi. Aramızdaki mesafenin kapanışıyla nefesinin balık gibi koktuğunu fark edince nefesimi tuttum.

Hissettiğim mahcubiyetle, "Bağışla, kirliyim," dedim. "Fakat bataklık..."

"Yoo... Bildiğim bir koku bu, birini hatırlatıyor bana ama kimi?" Eğilip derin bir nefes aldı. "İkinci el bir fedakârlık... Satori... Ama aynı değil..."

Gözlerini örten sargının altında incecik, kırmızı, dikey bir çizgi oluşmaya başladı. Ardından bezin altından süzülen bir diğer damla öncekinden daha istekli ilerledi aşağı doğru. Fakat bu seferki yere değil, cadının bembeyaz saçına düştü ve onu kırmızıya boyadı.

Ancak üçüncü bir damla kendini gösterdiğinde fark etti cadı olanı. Üçüncü damlayı elinin tersiyle itti ve acele etmeden doğrularak bana sırtını döndükten sonra sargıyı açmaya koyuldu.

"Ölmüş birini geri getirebilecek kadar irade sahibi ve bilge gözükmüyorsun. Her şeyden önce, çok körpesin. O adamın gördüğü yıllar seninkinin iki katıydı. Belki daha fazla."

"Ve o adamın yaptığı büyüyü çevirirken ruhuna bile duyurmayan yine benim yaşımdaki bir gençti." Dişlerimi sıkarak hiddetle ayağa kalktım ve başımı iki yana salladım. "Yaşım dâhil hiçbir sebebin arkasına geçip beni hafife alma, cadı. Düşündüğünden çok daha fazlasını yapabilirim."

"O genç yeteri kadar bilge olsaydı..." diye başlamıştı ki ne söyleyeceğini anlayıp yarıda kestim cümlesini. Kulaklarımın bir de bunu işitmesine gerek yoktu.

"Öyleydi. Onu tanısaydın bilirdin."

Bizzat Doğal Denge söyledi bunu bana.

Gece saçlı o çocuk bunu bilecek kadar bilgeydi, dedi. Dün gibi hatırlıyorum.

Cadı *ama sen, biraz olsun onun gibi değilsin*, demek istediyse de demedi. Arkası dönükken önce yüzündeki kanı sildi ve ardından şöminedeki ateşin yerini bıraktığı belli belirsiz parlak kırmızı noktaları söndürdü. En son da masada katlı duran temiz sargılardan birini almak için pencerenin önüne yürüdü. Belki gözleri her zaman şimdi olduğu gibi kapatılmış değildi.

"Elbette daha fazlasını yapabilirsin," dediğinde yüzü hâlâ bana çevrilmiş değildi, sesindeki sıcaklık da çoktan yok olmuştu. Sargıyı tıpkı bir önceki gibi gözlerini örtecek şekilde sararken, "Kokun..." dedi tekrar. "Elbette aynı değil." Sargıyla işi bittiğinden nihayet bana döndü. Artık beni görebildiğinden emin sayılırdım. "Sana adımı ödünç verirsem... Onu kimselere kaptırmayacağına söz verir misin, Eira?"

İsmimi duyunca geriledim. Savaşın en hararetli noktasına dalmak üzereymişim gibi hissettim. "Nasıl..."

"Yalnızca soruma cevap ver, öğrenirsen adımı gizler misin?"

Yutkundum. "Gizlerim. Ancak sen de aynı şekilde nasıl öğrendiğini bilmediğim benimkini gizlersen."

Gülümseyip bana doğru bir adım attı. Kulübesine giren sarı ışık Aldin'de doğan güneş gibi kar beyazını buldu ve cadının uzun saçları beni kör etmek ister gibi parladı.

Nabzımın boynumda attığını, kanımın kulaklarımda yakınlardaki bir çağlayan gibi uğuldadığını duyabiliyordum.

"Şu söz meselesi... Bir Doğrucu olmadığımı söylemiştim. Bu yüzden beni hangi isimle çağıracağını söylediğimde sözünü bozmayacağından emin olmam gerekiyor." Bana yüzyıllar gibi süren bir yavaşlıkla tırnağı olmayan serçe parmağını dudağına bastırmasını izledim. Sonra aynı parmağını bana uzattığında da bakışlarımı elinden uzağa çekemedim. Gözlerimi kırpamadım bile. Sesli, titrek soluğum aramızı doldurdu. Birkaç yüzyıl da öyle kalakaldık. "İsmimi burada bırakacağından ve dudaklarınla başka hiçbir yere taşımayacağından emin olmam gerekiyor, anlıyorsun ya."

"Bunu kimden öğrendin?"

İnsan dünyasında olup burada olmayan bir şeyi kimden, nasıl öğrenmiş olabilir?

Cadı sorumu görmezden geldiğinde Doktor'un öğretilerinin aklımdan uçup gitmiş olduğu ve şimdi benim yerimde o olsaydı sorduğu soruyla istediği öyküye nasıl hemencecik ulaşabileceği aklıma düştü. Öykü dinlemeyi hiç sevmeyen bu cadı, öykü anlatmaktan o kadar da nefret etmiyordu belki ama ben bunu akıl etmek için geç kalmıştım işte.

"Geçit seni yutmuş," dedi. Sakin gözüküyordu fakat bataklığın yüzeyi de altında kopan kıyamete rağmen hep durgun olurdu. "Bir insanı. Yüzyıllar sonra. Akıl alır gibi değil."

Aceleyle, "Ben insan değilim," dediğimde sesim arkasında değerli ya da değersiz ne varsa onu zavallıca korumaya çalışan eğri büğrü, uyduruk bir kalkandan farksızdı. Cadının düşünceleriyse hızlı ve sivriydi.

"Kuşkusuz, değilsin. Ama bir vakitler öyleydin. Ve hâlâ yuvarlak kulaklı bir insanken ortadan öylece kayboldun." Sargısı bir damla kanı geride tutmaya çalışırken yiğitçe kızıla boyandı ve cadı benden yöne bir adım daha atınca aramızda bir kol mesafesi kaldı. "Tıpkı benim gibi."

Daha da geri gitmek için çırpınan bacağım az önce oturduğum iskemleye çarptı. "İmkânsız."

"Tıpkı benim gibi." Cadı işaret parmağını tehditkâr sayılamayacak bir tavırla bana doğrulttu. "Ancak sen benim aksime bile isteye geçide yürümedin. O yüzden dünyalar üzerinde *imkânsız* gibi sözcükleri kullanmadan önce çekinmesi gereken biri varsa sensin."

Bir araya getirebildiğim azıcık zihnimle Gümüştepe'de kaybolduğunu bildiğim kimseleri düşünmeye koyuldum. Sayıca çok değillerdi ve çoğu ya evine dönmüş ya da evine dönemeden komşuları tarafından ormanda kaskatı bulunmuştu. Ancak sonra bir ismi anımsadım. Yıllar önce ilk öğrendiğimde unutmayacağıma dair kendime söz verdiğim bir isim. Zihnimde acıyla kol kola girmiş, komşuları tarafından kaskatı bir hâlde bile bulunamadığı için çaresizliğini derinden hissettiğim genç bir kadının ismi. Âşık, kayıp, genç ve acılı bir kadının...

Çattığım kaşlarım serbest kalınca geride bıraktıkları baş ağrısını duyumsadım. "İmkânsız," dedim tekrar, bu sefer sesim yanımdaki minik cam şişeler kadar hafif, bir o kadar da kırılgandı. Bundandır ki Pilosus beni duymadı; saçlarını, burnunu, dudaklarını incelediğim cadı da tek kelimeyle olsun bana karşılık vermedi. "En az beş yüz yıl oldu."

"Yeterince şeyden vazgeçmek göze alınırsa yeterince başka şeye sahip olunabilir," dedi sonra. "Yılların yüzlercesine bile."

Ağzına kadar kumla dolu bir çuval gibi arkamdaki iskemleye düştüm. Ya da kendimi öylece bırakmıştım, emin değildim ama cadı da yüzü benimkiyle aynı hizada olacak şekilde önümde diz çöktü. Burnum sızlamaya, gözlerim karşımdaki kadının kim olduğunu anlamamla birlikte onun acısının dumanıyla yaşarmaya başlamıştı.

"Benden korkma," dedi. "Niceleri için leşçil bir canavardan da kötüsüyüm, orası doğru, onlara göre ödediğim bedeller istediklerimin yarısı kadar bile değil. Aklımı sımsıkı tuttum ve hiç bırakmadım, ona

rağmen bana deli dediler. Bir gün âşık olduğu kişi tarafından sevilen güzel ve mutlu bir kızken insanların gözünde yalnızca bir haindim, alçaktım. Ertesi gün ise artık ne seven ne de sevilen bitap bir kızken yalnızca üzgün ve öfkeli bir cadı olarak görüyorlardı beni. Ama sana ne diyeceğim... Onlar benim kim olduğumu hiç bilmedi. Ben kalbi kırık bir cadıdan da bir alçaktan da çok daha fazlasıyım." Yüzümü sert avuçlarının içine aldı ama elleri şefkatten yoksundu. Sargısında biriken soluk kan lekesi yüzük parmağımın ucu kadar büyümüştü. "Şimdi yüzünde oturduğunu düşündüğüm acıdan yalnızca adımı değil, bana dair başka şeyleri de zaten bildiğini çıkarırsam hata etmiş mi olurum?"

Ona baktım. Gözleri yerindeydi ya da değildi ama o da bana baktı, bu kadarını biliyordum. "Nesin sen?" diye sorduğum vakit aklıma Bast geldi. Ne olduğumu söylesem de anlayamayacağını bilirken onun bu sorusuna nasıl cevap vereceğimi düşünüp durmuştum. Bu soruyu benim soruşumla birlikte Bast'la ortak bir başka yönümüz daha doğdu.

"Tıpkı senin gibi ne bir insan ne bir feyim. Feylerin gözleri yaşla buğulanmış, zihinleri soğuktan donmuşken gizlediğim yüzüm ve örttüğüm saçlarımla aralarına karışıp o geçitten geçtikten sonra Doğal Denge bana istediğim hiçbir şeyi vermeye yanaşmadı. Hepsinden farklıydım ve aralarında kalamayacağımı biliyordum. Her şeye sebep olmuşken hem de..." Apar topar kalkıp benden uzaklaşarak bir kez daha sargısını değiştirmeye koyuldu çünkü şimdi yüzünü örten bez kana batırılıp çıkarılmış gibiydi artık. "Bir başıma bataklığa gelene kadar yıllar geçti çünkü doğma büyüme Gümüştepeli ben, dünyaya ve yaşama dair ne biliyordum ki? Sevmekten ya da gölgelerde bir çocuk gibi ağlayıp durmaktan başka?" Ellerini saçlarında gezdirdi. "Eskiden kömür karası saçlarım vardı. Bir gecede her teli kederden bembeyaz oldu."

"Gerçekten de ilk cadısın... Bunun bir tür..." Ne olduğunu sandığımı bilmiyordum.

Bana arkası dönüktü. Yüzünü yavaşça yana çevirdi ama gözlerini görebileceğim kadar çok değil. "Şimdi burada olduğuna göre Doğal Dengeleri az çok tanıyorsundur. Bu kadar çok yaşamla kıpırdanıp dursalar da esnek değillerdir. Doğal Denge beni bir feye dönüştürmek şöyle dursun, bir başıma avlanmamı kolaylaştıracak gücü bile bedelini

ödemeden vermezdi bana." Huzursuzca kıpırdandı. "Genç ve yorgundum. Ona sunabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Sen de ona karşı çıkmadan istediklerini elde etmenin yollarını buldun."

Anlamaya çalışırken kaybolduğumu hissettim. Bedenimin fiziken olması gereken yerde olmadığı hissinin çok uzun zamandır pençesindeydim ama şimdi sanki olmamam gereken bir zamandaydım. Konuşmamam gereken biriyle konuşuyor, ben doğmadan çok önce yaşanmış ve bilmemin mümkün olmadığı şeyleri öğreniyordum.

Ama açtım.

Bilgiye aç ve öğrenmeye muhtaçtım. Öğrenmenin beraberinde getireceği acıyı çekmeye değeceğine inanıyordum. Bu yüzden sordum ve sordum ve sordum.

"Cadılığı öğrendin ve diğerlerine öğrettin. Öyle mi?"

"Bir Şifacı olmadan şifa getirmeyi öğrendim," dedi o da. "Elinde iyileştirmek gücü olan feylerin aksine ben kimseyi hasta ya da yaralı terk etmedim. İksirlere çalıştım, avlanmayı öğrendim, Doğal Denge'nin bitkilere yüklediği gizleri anlamaya çalışırken sayısız kez yanıldım. Ulaşmak için çabaladığım şeyleri ararken kazara ölümlü olduğumu buldum. Bildiklerim yaşasın diye onları aktardım, kulaklarımı sakladım ve uyumadan önce mavi bir evi düşünerek her gece ağladım."

Cadının kulaklarına bakmak şimdiye dek hiç aklıma gelmemişti. Neden gelsindi ki? Bu dünya üzerinde yürümüş ilk ve tek insan olduğumu düşünecek kadar kör ve bencildim.

"O günden bugüne Doğal Denge'yle pek çok anlaşma yaptım. Yaşamaya devam etmek de bunlardan biriydi. Ona bunun için kendimden nice parça verdim."

Nefesimi tuttum ve böyle bir şeye karşılık ne verdiğini değil, şimdi ölümsüz mü olduğunu sordum. Dalıp gittiği derin geçmişten aniden şimdiye döndü, içeri girmeyi başarabilmiş ışık çizgisi birkaç dakika öncekine göre daha inceydi.

"Doğal Dengelerin kendileri bile ölümsüz değildir," dedi. Bir başka sargıyı sarmayı bitirdiğinde benden yana döndü ve bana acımasızca olduğunu bilerek ya da bilmeyerek bir soru sordu. "Neden geri getirmek istiyorsun onu?"

Ben bile bunu göze alamazken, diyordu aslında. *Ben bile Doğal Denge'ye bu kadar karşı çıkamazken sen bunu yapmayı hangi gerekçeyle kendine hak görüyorsun?*

"Ölüm güçlüdür," dediğimde sargıların neden sürekli kan olduğu kafama dank etti. Zihni ne zaman uzak geçmişine ait anılara baksa gözleri kanıyordu. *Belki ödediği bedellerden bir diğeri*, diye düşündüm. *Belki de anıları bakılamayacak kadar sivri ve keskin.* "Ama bazı sözleri o bile kıramaz."

Ona bir öykü anlatmadım çünkü benden istediği bir öykü değildi. Ama soracaklarım için kendimi toparladım. Sırtımı dikleştirip omuzlarımı taşıdıkları yüke rağmen geri attım çünkü sormak zorundaydım.

"O adam yıllar önce ne vadetti de seninle bir anlaşmaya vardı bilmiyorum. O yüzden belki ben sana o zaman almayı dilediğini veremem," dedim dürüstçe. Ardından ayaklanıp ona doğru yürüdüm. Tıpkı az önce yaptığı gibi aramızda bir kol mesafesi kalınca durdum. Yerdeki tahtalar hep çamur olmuştu. Eğik güneşin ışığı gözlerime yandan vuruyor, kayışı balçığa bulanmış *Kuutamo* yerinde huzurla, bir daha hiç uyanmayacakmış gibi uyuyordu. "Ama Velia..." diye seslendim fısıldayarak, günün birinde zamanın kendisi kadar eski bir başka kitaptan ona babası tarafından verildiğini okuduğum bu ismi sevip sevmediğini bilmiyordum. "Yine de bana yardım edecek misin?"

Velia durdu.

Bir başka zamanın kayıp kızıydı o. Bir başka zamanda sevdiğini kaybetmiş, bilmediği dünyanın tekinde dolaşıp dururken olan biteni anlamak için çırpınmıştı. Ağlamış, yalnız hissetmiş ve geçmişi düşünmek ona acı vermişti.

Velia tıpkı benim gibiydi.

Yapmaya niyetli olduğum şeyin korkunç olduğunu biliyor, sonuçlarına katlanabilecek kadar güçlü olup olmadığımı ise tıpkı benim gibi bilmiyordu.

Sessiz kaldığından kabul etmeyeceğine ikna oldum. Güneş ışığı, sıcak sarıdan soğuk bir beyaza bürünürken acele etti. Başımı eğerek bakışlarımı önce çizmelerime, sonra yuvarlak, büyük pencereye çevirdim. Gözlerim yorgundu ama dışarıda bu büyük pencereye bile sığa-

mayacak kocaman bir dünya vardı ve ben de tıpkı Velia gibiydim. İstediklerimi elde etmenin yollarını bulacaktım.

Sonra başımı sağıma çevirdim ve meraklı dikkatim, rafların üçra köşesindeki bir kavanozun üstünde toplandı. İçindeki, sağlam her göze önemsiz gözükecek bir kâğıt parçasıydı, rastgele rulo yapılmış ve uzun olduğunu düşündüğüm yıllar önce fazlaca büyük olmayan kavanoza tıkıştırılıp terk edilmişti. Ama kavanozun dışındaki kâğıt parçası, içindekinin ne denli önemli olduğu sırrını verdi bana çünkü bu ufak etiket, ancak benimkiler dışında sağlam her göze önemsiz gözükürdü.

YİLVA.

Bu ismi de biliyordum ben. O da Velia gibi unutulsun diye terk edilmiş bir isimdi ve kime ait olduğunu çok iyi biliyordum, duymuştum daha önce.

Yine de başta anlayamadım bu eski kavanozun ne olduğunu çünkü zaman, zihni paslatırdı. Zaina'ya ait olduğunu nereden bildiğimi bile anımsayamadığım bu soy isminin Tayga'dan buralara nasıl gelmiş olabileceğini de hemen hatırlayamadım. Fakat sonra bizzat tanışmadığım Asatkra çıktı zihnimdeki sisin içinden. Ardından ordu, cinayet, çaresizlik... Yalanlar ve yalan sanılan doğrular...

Kendini Bataklık Bölgesi'ne atmış, gencecik, soğuk sarı düz saçlı bir kız... Ayağının tekini isteyen cadıya geri gitse mi gitmese mi onu düşünüyor.

Zaina bana ruhunu kör bir cadıya satmak için kanıyla büyülü kâğıda parmak bastığını anlattığında bahsettiği cadının Velia olduğunu nereden bilebilirdim ki? Böyle bir şeyin ihtimali aklıma bile gelmezdi.

Cadı anlaşmaları nasıl bozuluyordu bilmiyordum ama o kavanozu almanın bir yolunu bulursam...

Ulu Doğal Denge! Nasıl da dalga geçiyorsun benimle!

Zaina'nın ruhunu bağlayacak anlaşmayı geride bırakamayacağımı bildiğinden gösterdin onu bana, değil mi? Acımı paylaşan bu kadından çalmayı deneyip başarısız olduğumu görmek mi istediğin? Eğlendirir mi bu seni?

Velia bana döndüğünde ona öyle ani çevirdim ki yüzümü, suçüstü yakalanmışım gibi. Bir nevi öyleydi gerçi. Şimdi gözümün kenarıyla

varlığını duyumsadığım kavanozu düşüncelerimde çalıp kaçırırken yakalanmıştım cadıya. Tüylerim diken diken oldu. Hummalı gibi sararıp solduğumu hissettim ve terim tüm vücudumu yakarken üşüdüğümden titremeye başladım.

Cadıdan korktuğum falan yoktu. Ama omzuma binen yükler her geçen gün artıyor, beni ağırlığı altında eziyordu. Yiğitçe silkindim, yükleri düzelttim ve bir elimi göğsüme yerleştirerek Zaina'nın iyi geleceğini söylediği gibi kendimi yavaşça geri ittim.

Tam kendimi toparlamıştım ki Velia bir başka şaşkınlık kuyusuna zalimce itti beni. "Sana yardım edeceğim," dediği için yüreğime soğuk bir esinti çarpınca gönlümün ferahladığını hissetmem gerekirdi belki ama içine düştüğüm kuyu öyle derindi ki karanlıktan başka herhangi bir şeyi ne gördüm ne de hissettim. "Fakat karşılığında istediklerim olacak."

Elbette olacak, diye düşünürken buldum kendimi. *Sonuçta sandalcı, hayrına kürek çekmez.*

BOZULAN BİR SÖZ

Bataklık Bölgesi, en başından beri uğramam gereken bir yerdi. En başından beri o söğütleri görmem, Karaçam'ı bulmam ve Velia'ya ulaşmam gerekliydi.

Velia'nın beni tanıması gerekliydi çünkü şimdi benim istediğimi ondan başkası bana, onun istediğini de benden başkası ona veremezdi.

Ben Zaina'nın adının yazılı olduğu kavanozu aklımda aşağı düşmeyeceğini bildiğim ancak cadının fark etmeyeceği kadar kenara ittikten sonra cadıyla karşı karşıya durduk. Bana aynı boydaymışız gibi gelmişti fakat Velia'nın benden uzun olduğunu o an fark ettim.

"Neden?" diye sordum ona. Velia huysuz olabiliyorsa bunun için onu suçlamazdım ama bir yanım sorularımı cevaplamak istediğine çoktan inandırmıştı beni. Ona bakmak aynaya bakmak gibiydi ve belki Velia da benimle konuşurken aynayla konuştuğu zamanki gibi hissediyordu.

"Nedenini biliyorsun."

Başımı hafifçe iki yana salladım durdum ama kuşkusuz, biliyordum.

"Ben de öleceğimi düşünmüştüm," dedi beni şaşırtarak. Acı bir gözyaşına benzeyen kan Velia'nın güzel yüzünde kendini tekrar göstermeye başladı.

"Ne?"

"O öldüğünde."

Oisin.

"Ben de hemen ardından ölecekmişim gibi gelmişti. Ama öyle olmadı. Biliyorsun, değil mi? Nasıl bir his olduğunu?"

Yalnızca bir saniye duraksadım. "Yakın olduğun biri gittiğinde senin geride kalmak için sebeplerinin tümü tükenmiş ve sıradaki de sen olacakmışsın gibi hissettiriyor. Biliyorum."

Cadı başını salladı. Yüksek sesle düşünüyordu sanki şimdi. "Ben de ölmek istemiştim. O gün ve sonraki gün ve yüz yıl sonra..."

"Velia..." diye ona aklımdaki soruyu yöneltmeye yeltendim. Meraklı sesim yüksek değildi ama kulübe öyle dingindi ki kelimelerimi bağırıyormuşum gibi hissettim. "Neden benim şimdi olduğum şey olmadın? Gerekli her şeye sahipsin..."

"Gerekli her şeye sahip değilim, Eira. Hem de uzun zamandır. Olduğum ya da sahip olduğum hiçbir şey bir başka dünyaya ait değil artık. Bir köprü olabilmek için diğer dünyadan parçalar lazım olduğunu çok geç öğrendim. Bir başka yırtık açmak için de o kadar Darka'yı toplamak fikrini ne zaman ciddiyetle düşünsem... O yüzden senden isteyeceğim şey bu. Beni de yanında götüreceksin."

Birkaç ay önce olsaydı bu dediğinin imkânsız olduğunu söylerdim ona. Ancak şimdi, "Neden?" diye sordum tıpkı az önce yaptığım gibi. "Neden insan dünyasına dönmek istiyorsun?"

Tanıdığın hiçbir şey, hiç kimse kalmadı orada. Tepelerin yeşili, gökyüzünün mavisi bile keskin anılarındaki gibi olmamalı artık.

Velia'nın alnı kırıştı. "İnsan dünyasının canı cehenneme," dedi sözcükleri tükürür gibi. "Benim ayak basmak istediğim yer orası değil."

"Ben..." İçimde göğsümü boşluğa boyayarak yayılan bir korku büyümeye başladı ama en yakın dostumun bir Doğrucu oluşundan olsa gerek, yalan konuşmak o an aklıma gelmedi. Tüm dürüstlüğümle, çarçabuk, "Ben yalnızca bu iki dünya arasında bir köprüyüm, Velia," dedim. "Diğer dünyalara götüremem seni."

Cadı endişeme gülümsedi ama cevap vermedi.

"Doğruyu söylüyorum, büyüyü insan dünyasından başka bir dünyada yapamayız."

"Yanılıyorsun, Eira," dedi sonra, artık bir insan değildi ama sesi insanlarınkine hâlâ çok benziyordu. Belki yüzyıllar bile bir insana, onlara özgü zalimliği, tamahı ya da pervasızlığı unutturmak için yeterli

değildi. "İnsan dünyasına gitmemiz şart değil. Büyüyü yapabileceğimiz bir yer daha var. Beni oraya götürmeni istiyorum senden. Çünkü sen zaten oraya gideceksin."

Omuzlarım kaskatı kesildi, nefes alıp vermeyi unuttum.

Boşluk.

"Düşeceğim," dedim nasıl bir his olduğunu tahmin etmeye çalışarak. Bakışlarım zihnimdeki boşlukta kayboldu, Velia'yı da kulübesini de görmez oldum.

Velia başını aşağı yukarı salladığında gözlerim onun üzerinde kaldı. "Onu ben uyandıracağım ama sen bulacaksın."

"Boşluğa gideceğim," diye sayıkladım, şimdi Velia'yı duymak için gayret etmemin gerekmesi beni ürküttü. Yalnızca düşmek düşüncesiyle bile aklımı boşluğun içinde bir yerlerde kaybetmek üzereydim.

Velia üst kollarımı tutarak bir sır verir gibi öne doğru hafifçe eğildi. "Beni iyi dinle. Hiçliğe gideceksin. Ben kadim dille onu uykusundan uyandıracağım ve sen hiçlikte onu arayacaksın. Sen arayışına devam ederken boşluğu meşgul tutması için iki Darka'ya ihtiyacımız olacak. Darkalardan en az biri Feral olmalı ya da ikisi arasında kan bağı bulunmalı ki büyü yeterince güçlü olsun ve sana ihtiyaç duyacağın zamanı sağlayabilsin. Günün sonunda onu boşluktan çekip dengeyi bozmaya cüret etmiş olan sen olacaksın, Eira. Ve peşine düşecekler."

Velia'nın sözcükleri öyle ağırdı ki dudaklarından çıktıkları gibi patırtıyla yere düşüyorlardı da anlayabilmek için her birini yerden topluyordum sanki. Kimini kaldıramadım, kimini yakalayamadım, dinlerken bitkin düştüm.

Onu uykusundan uyandıracağım.

"O adamdan beklediğim karşılık bu değildi," diye devam etti cadı. "Ama senden istediğim bu. Beni de bu iş için seçtiğin iki Darka'yla birlikte boşluğa sürükleyeceksin. Kabul edersen dördümüz tam on gece sonra bunun için Karaçam'ın önünde buluşacağız. Kabul ediyor musun?"

Kabul ediyor musun?

Doğal Dengelerin sana bir kez daha bakmalarını, seni bir kez daha lanetlemelerini, Velia'yı, neler yapabileceğini aklının ucuna bile getiremediğin güçlü bir cadıyı boşluğa götürmeyi kabul ediyor musun?

Onu uykusundan uyandıracağım.

Kabul ediyor musun?

"Ediyorum."

Başka şansım mı var sanki?

"Kabul ediyorum, İlk Cadı."

Onca şeyi göze alıp, onca badire atlatıp buraya kadar gelmişken başka şansım var mı?

"On gece sonra Karaçam'ın önünde hazır olacağım. Seni bekleyeceğim."

Velia başını yavaşça öne eğdi. O an aldığım nefes ciğerlerimin yarısını bile doldurmadı. "Karaçam'ın hemen altında olacağım," dedi ve ben arkamı dönmek üzereyken Velia'nın gözlerinden akan bir damla kan daha ince sargıyı renklendirdi. Bataklık Bölgesi'nin İlk Cadısı'nın boşlukta ne yapacağını ona sormadan, Zaina'nın ruhunu sattığını gösteren o kâğıdı tekrar göreceğimi bilerek terk ettim cadının kulübesini.

Velia da tek kelime etmedi.

Pilosus açtığım kapıdan benimle dışarı çıktıktan sonra gökyüzüne yükseldi ve dalların izin verdiği kadar yüksekten uçarak gözden kayboldu.

Aynı yoldan, tıpkı geldiğim gibi gölün kıyısına vardım. Hava değişmiş değildi ama kuru ağaçlar beni kınıyormuş gibi hissettim. Mahvoluşu da yıkımı da iyi biliyorlardı ve benim de o yönde yürüdüğümü gördüklerinden ayıplıyorlardı yaptıklarımı belki.

On gecem vardı.

Nos'u bulmak için on geceyi daha onsuz geçirmek zorundaydım.

Sarmaşıklardan oluşan loş tünelden geçen seferkine hiç benzemeyen bir hevesle, aceleyle geçtim. Tünelden sonra elimle boynumdaki çam tılsımını tutum ve koştum. Arkama bakmak için hiç dönmedim ama Pilosus'un beni takip etmediğini biliyordum.

Daha önce hiç koşmamışım gibi koştum çünkü cadının kulübesinden hemen uzaklaşmak ve Marlo'yu bir an önce bulmak istiyordum. Pislik içindeki giysilerime daha fazla çamur sıçradı. Ciğerlerim göğ-

süme, ayaklarım renkleri artık tümden değişmiş çizmelerime sığmaz oldu.

Bataklığa hafif bir esinti vurduğunda saçlarım dalgalandı fakat hemen ardından dağdan geldiğine inandığım esintiler bile beni bulamamaya başladı. Ağaçlara baktım, hareketli toprağa ve yaşama baktım. Boşlukta bunların hiçbirinin olmayacağını ve aradığımı bulmanın nasıl çok daha kolay olacağını düşündüm. Ben yolumu pek şaşırmaz, bir kez geçtiğim yolu bir daha kolay kolay unutmazdım.

Fakat sonra, Tiwaz bizi bulmadan hemen önce bataklıkta yolumuzu çoktan kaybettiğimiz aklıma düştü.

Birbirine benzeyen yollar, göremediğim gökyüzü ve ölü ağaçlar yüzünden yönümü şaşırdıysam o devasa hiçlikte Nos'u nasıl bulacağım?

Koşmaya devam ettim ve gürültülü adımlarımı, kulağa hıçkırık gibi gelen soluklarımı duymuş olan Marlo birden önümü kestiğinde ona sertçe çarptım ama beni yakaladığında Doğrucu'nun dengesi sarsılmadı.

"Eira!" Kocaman açılmış gözleriyle arkamda kalan yola hızlı bir bakış attı. Sonra beni bileğimden yakaladığı gibi koşmaya yeltendi çünkü paniğime bakarak peşimizdeki büyük bir tehlikenin, izimizi belki bataklığın sonuna dek süreceğini düşünmüştü.

"Dur!" Marlo'nun kollarındayken soluklarımı düzene sokmaya çalıştım. Gözlerimin göreceklerini biliyormuşum gibi onu burada bırakmış olmam ne iyiydi!

"Neler oldu, Eira? Biri mi var peşinde? Çok uzun süredir yoksun, sandım ki..."

Ona dönüp başımı iki yana salladıktan sonra ellerimi kollarına koydum. "Marlo, diğer her şeyden önce sana söylemem gereken çok önemli bir şey var," dedim bir çırpıda. Aceleci tavrım onu endişelendiriyordu fakat ne kadar erken ve ne kadar hızlı söylersem cayma isteğim de söylerken hissettiğim ihanet duygusu da o kadar azalırdı. Ağlamaklı sesim boğuktu. Burnum yanıyor, buruşuk kaşlarım alnımı çekiştirdiğinden başım ağrıyordu. "Senden istemek üzere olduğum şey yüzünden de omuzlarına bindireceğim yük yüzünden de beni hiç affetmeyeceksin, biliyorum. Ama şimdi anlatacaklarımı anlatmak zorundayım.

Sana bunu anlatarak verdiğim bir sözü bozacağım. Bunun için de Zaina beni hiç affetmeyecek."

KULLANILMAMIŞ İYİLİK BORCU

Belki pek de olduğumu sandığım gibi biri değildim. Çünkü bazen hiç de merhametli hissetmiyor, bazı zamanlar tıpkı şimdi olduğu gibi verdiğim sözleri tutamıyordum.

Marlo'ya Zaina'nın Veylinton'a giden sağlam bir gemi karşılığında ruhunu sattığını ve bana yıllar önce bahsetmiş olduğu bu cadının İlk Cadı olduğunu anlattım. Duyduklarını anlamak istemedi, onun yerinde olsaydım ben de istemezdim.

"Nasıl olur da bize söylemez?" dediğinde kendimi öyle kötü hissettim ki bu korkunç hissi vücudumdan kusarak atabilirmişim gibi midem bulandı.

"Sen olsaydın sen de söylemezdin, Marlo."

Birbirimizden sakladığımız sırların haddi hesabı yoktu ve bu can yakıcıydı. Gerçekten, yüreğimizin dibinden güvendiğimiz insanlardan da sırlar saklardık; öğrenilmesi tehlikeli olduğundan değil de, çoğu zaman yalnızca çok ağır oldukları için. Öyle ki yükü paylaşarak onların omuzlarını ağrıtmak istemezdik. Gizleri bir başımıza taşıyabilecek kadar güçlü olduğumuza inanmayı tercih ederdik. Ama benim bacaklarım, sırrını taşımak için Zaina'nınkilerin yarısı kadar bile kuvvetli değildi.

Ona cadının Velia olduğunu söylediğimde bile Zaina'nın yaptığı anlaşmayı duyduğu zamankinden çok şaşırmadı Marlo. Bu dünyadan her şeyi bekliyordu da Şifacı'nın bir tür anlaşmayla, kısmen onlar için ruhunu satmış olduğunu duymayı beklemiyordu. Haksız da sayıl-

mazdı, Zaina'yı dünyanın kendisinden çok seviyor, dünyayı tanıdığından daha iyi tanıyordu.

Aklımı duygularımdan oluşan akıntıya kaptırmadan, "On gün sonra bizimle Karaçam'ın önünde duracak, büyüde bize yardım edecek iki Darka'ya ihtiyacımız var," diyerek ayrıntıları açıklamaya koyuldum. "En az biri Feral olmalı ya da ikisi aynı kanı paylaşmalılar." Marlo ona bakışımın arkasındaki düşünceleri gördüğünde bu bakışı hiç sevmedi, o kadarını okuyabildim yüzünden. "Kullanılmamış bir iyilik borcumuzun olması ne iyi, değil mi?" diye sordum nihayet.

Dikkatle yürüdüğümüzden Bataklık Bölgesi'nin sınırına neredeyse bir tam günde yürüdük. Gece olduğunda uyumadık, karnımız guruldadığında yemek yemek için durmadık. Maça ve Bast'ı bulmalı, onları bizimle Karaçam'a gelmeye ikna etmeliydik. Ağaçların arasında yürüdüğümüzden ne biz gökyüzünü gördük ne de ürkütücü yaratıklar bizi gördü.

Maça'ya pek seçenek bırakabilecek gibi değildim ama Bast, dilediği şekilde davranmakta özgürdü. Onu bağlayan ne bir anlaşması vardı ne de bir iyilik borcu.

"Buralarda Daturalar olmaz mı?" diye sordum bir ara Marlo'ya.

Doğrucu başını iki yana salladı. Çizmeleri ağırlaşmış da onları zor kaldırıyormuş gibi yürüyordu artık ama hiç de bıkkın sayılmazdı. "Fazla uzak burası."

"Kovensay da uzaktı."

Marlo dişlerini sıkarak bakışlarını bana taşıdı. O kadar da sarsılmaz gözükmüyordu şimdi. "Öyleydi."

Üç günün ardından öğle vaktinden hemen sonra Oyukrüzgâr İskeleleri'ndeki çan seslerini duyabiliyorduk. Burayı en son gördüğümüz zamankinden farklıydı şimdi çevre. Pazarlara ait renklerinin pek çoğu geri çekilmişti fakat siyah beyaz ya da salt kahverengi de sayılmazdı Batıburun. Turuncuydu, kırmızıydı, mavi ve sarıydı. Üstünde neşeli insanların gezindiği tasasız bir kente, yaşanılacak bir yere benziyordu.

Okyanusun kokusu boğucu değil de iç açıcı, hava yumuşak, feyler de güler yüzlüydü.

İskeleyi görmeden önce İvaylo'nun *Martes*'teki sepetini gördük. Bu gemiye ilk baktığımda bir bayrağı olmayışına şaşırışım ne komikti. Hele şimdi onu ana direğinin tepesindeki T şeklinden tanımışken.

Biz yürüdükçe ortaya çıkan iskele fazlasıyla sakindi. *Martes*'in gövdesindeyse ince iki beden yürüyordu. Birini kısacık sarı saçlarından; ötekini de ipli, solgun mor renkli çirkin gömleğinden tanıdım. Veylinton'un en iyi iki hırsızıydılar, bakması zor noktaları görebilen gözlere ve işitmemeleri gereken konuşmaları duyabilen kulaklara sahiptiler ama ne Bast ne de Sera, Marlo ve benim iskeleye yaklaştığımızı fark etti.

Adımlarımız çivileri sağlam uzun iskelenin tahtalarını hiç gıcırdatmadı, bu yüzdendir ki *Martes*'e yürüyormuşum gibi değil, süzülüyormuşum gibi hissettim. *Çekiliyormuşum gibi.* Kim bilir, belki ona yüzdüğüm ilk sefer de itilmiştim.

Ancak geminin hemen dibinde durduğumuzda gördü Bast bizi. Çatılmış kaşları gevşedi, yüzünde görmeye alışmış olduğum ama artık gözüme o kadar da sahici gelmeyen kendini beğenmiş gülümsemesi her zamanki yerini buldu.

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu Bast. Çizmelerime ve pantolonuma attığı kaba bakış hiç de kaçamak değildi ama ne yapmış olabileceğimizi tahmin edemediğinden olsa gerek, mor gözleri temkinliydi. İğrenmiş gözüktüğünü düşünmeme sebep olacak şekilde yüzünü buruşturmadı fakat yalnızca üstüme sıçramış kuru çamurun değil, aklıma bulaşmış bataklığın kokusunu da ta oradan alıyordu belki. "Uğruna onca yolu teptiğiniz iş bitti mi yani?"

O öğleden sonra hiç de Bast'ın zırvalıklarını çekebilecek gibi hissetmiyordum kendimi, okyanustayken belki okyanusun mide bulandırıcı kokusu zihnime girmişti de onun saçmalıklarına ayak uydurabilmiştim. Fakat şimdi ya zihnimi berraklaştıran temiz hava ya da "on gün" düşüncesi yüzünden, "Maça'yı çağır, Bast," dedim kısaca. Yorgundum ve yeniden *Martes*'e ayak basmayı değil, çılgınca olsa da hemen boşluğa gitmeyi arzuluyordum. Bir kez olsun omzumdaki yük-

lerin tümünü benim adıma, o başkası boşluk olacaksa dahi, bir başkası taşısın istiyordum.

Bast zahmetsizce iskeleye atladı -gömleği hakikaten çok biçimsizdi- ve dibime gelene dek de durmadı. "Bana emir verebileceğini mi sanıyorsun?"

Ona karşılık vererek tam da istediği gibi bir atışmayı başlatabilirdim. Ona hakaret edebilir, daha önce iki kez yaptığım gibi *Kuutamo*'yu boynuna savurabilirdim. Ama biri omzumdan şöyle bir itiverse kendimi yerde bulmam bir tam saniyemi almazdı. Öyle yorgundum.

Bast benden karşılık beklerken ona verebileceğim, tepkisizlikten başka hiçbir şey değildi. Hakiki bir tepkisizlik, evet, elimden gelenin tümü bundan ibaretti. Başımı geriye bile atmadığımdan bakışlarım yukarıda, onun mor gözlerinin üzerindeydi. Yüzümdeki ağırlıktan dolayı dudaklarım sarkacak, yanaklarım eriyip her an yere damlamaya başlayacakmış gibi hissediyordum.

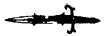
"Doğal Denge..." dedi Bast gerilerken, şimdi kaşları çatıktı ama iğrendiğinden falan değildi. "Sana ne oldu böyle?"

"Yol," diye cevapladım sorusunu ancak yorgunluğuma sebebiyet veren nice şeyden biri bile Bataklık Bölgesi'nden bu yana yürüdüğümüz yol değildi. Buna rağmen Bast bir Doğrucu olsaydı sesimde cızırtı falan duymazdı.

Hırsız Kral parmağıyla iskeleden aşağı yukarı elli adım uzaktaki bir dükkânı işaret etti çünkü sert zeminden başkasına basmak istemediğim gerçeği gün gibi açıktı. Dükkânın önünde gölgedeki sandalyeleri boş masalar sayıca çoktu. "İçeri geçin," dedi Bast, "Kimseyle konuşmayın. Maça'yı yollayacağım."

"Sen de gelmelisin," dedi Marlo. Bast'a verilen emirlerin işe yaramaz olduğunu biliyordu. "Çünkü bu mesele onun kadar seni de ilgilendiriyor."

Hırsız Kral Marlo'ya baktı ve başını bir kez sertçe salladı. Ardından da gözden kayboldu. Geride yalnızca huzursuz bakışlarında endişe gördüğüm Sera kaldı. Küpelerinden biri öğleden sonra güneşiyle ışıldıyordu.

Çörekçi dükkânının içine çok fazla masa yerleştirmişlerdi. Kare masalar birbirine yakın, sandalyeler sırt sırta olduğundan tavanı alçak bu küçük dükkân pek de havadar değildi.

Marlo karnının gurultusunu da camekândaki değişik renkli çörekleri de görmezden gelmekte ondan olması beklenmeyeceği kadar başarılıydı. Ama Doğrucu tek kelime etmeden gözlerini kapıya dikti ve *Martes*'in kaptanının ikiz kardeşiyle birlikte içeri girmesini sabırla bekledi.

Ben de yapacağım konuşmayı aklımda bir o yana bir bu yana çevirdim durdum. Maça'nın ya da Bast'ın verebileceği cevaplara karşılık üretmeye koyuldum ama içten içe, öyle olmamasını umuyor olsam bile hazırlıksız yakalanacağım bir görüşme olacağını tahmin ediyordum. Neticede biri Korsan Kraliçe, öteki de Hırsız Kral'dı. Onlarla ilgili beklendik olan şeylerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

Ne kendi anlaşmam ne de Zaina'nınki aklımdaydı o an. *Yalnızca birkaç gün. Kalan günler acımasız ve çok gibi gözüküyor şimdi gözüme fakat bu günler içinde ona hiç şimdi olduğumdan daha uzak olmayacağım.*

Nihayet açılan dükkân kapısından sırayla Maça ve Bast geçti. Bast başının üstünde bir duvar varken daha uzun boylu fakat sıkıntılı gözüküyordu, neredeyse içeri sığmak onu zorluyormuş gibi. Ama Maça kendi kamarasında nasıl gözüküyorsa şimdi de öyle gözüküyor, *Martes*'te nasıl yürüyorsa öyle yürüyordu. Bu yerin sahibiymiş gibi. Her zamanki gibi.

Birbirlerine pek benzemeyen ikizler kare masadaki yerlerini aldıklarında solumda Marlo, sağımda Bast vardı. Minicik bir masaydı bu, büyük kararlar almak için uygunsa da belli olmuyordu.

Karşımdaki Maça bana bakmadı, tek kelime etmedi ya da dik duruşunu otururken bile azıcık olsun değiştirmedi. Öyle ki koyu kırmızı, uzun karpuz kollu elbisesindeki kırışıklıklar donmuşlar gibi kaldı. Kaptan kızgın ya da kırgın gözükmüyor, bana duygularını anlamlandıramadığını düşündürtecek çatık kaşlarla Marlo'yu izliyordu. Dik-

katini çekmek adına, lafı hiç uzatmadan, "Söz verdiğin iyilik dileğimi istiyorum," dedim.

Maça ancak o zaman bana baktı, çenesi yukarıdaydı, merakı kabarmış olacak ki *öyle mi*, der gibi bir kaşını kaldırdı.

"Bir büyü için yardımına ihtiyacım var."

Kaptan sağını solunu hızla kontrol ettikten sonra ellerini masaya koyarak öne, bana doğru eğildi. "Ne konuştuğuna dikkat et, yaratık avcısı," diye fısıldadı, bana biraz daha böyle baksaydı saçlarımı tutuşturacaktı.

"Bu yardımı bana borçlusun, Maça. Tehlikeli olsa da."

Burnundan nefes vererek güldü. "'Tehlikeli olsa da'ymış."

Maça'ya terslenmem öyle gereksizdi ki bu sebepsiz saldırgan havayı onu neye borçlu olduğumuzu düşünmeden bir kenara ittim. Öylece. Buraya kimseyle kavga etmeye gelmemiştim.

Yalnızca birkaç gece.

"Maça," dedikten sonra eline uzandım, yüzüklerinden ikisinin sivri uçları parmaklarıma battı. On günden de az günüm varken ne kadar umutsuz gözüktüğüm o an hiç umurumda değildi. Kaptan ifadesizliğini koruyarak ellerimize baktığında bakışları biraz daha soğuktu artık. "Çaresiz kimseyi öylece okyanusun ortasında bırakmayacağını söylemiştin," diye hatırlattım ona. "Apayrı bir okyanusta olsak da yardımını isteyebileceğimiz başka kimse yok."

Maça bakışlarını ellerimizden ayırmadı. Saniyeler sonra ise Marlo'ya attığı aceleci bir bakışın hemen ardından, "Neye ihtiyacın var?" diye sordu bana.

"Büyüye. Hem de büyük bir tanesine. Kan bağı olan iki kişinin yapabileceği bir Darka büyüsüne."

Bast bakışlarını benden *çekerek yüzünü kardeşine dön*erken boynundaki kaslar oynadı.

"Hırsız Kral'ın kararları hemen her zaman benimkilerden bağımsızdır," dedi Maça. "Sana olan iyilik borcumu yerine getirirken hiçbir parçasını ona atfedemem."

Ona baktığımda Bast'ın yüzünde hiç merhamet, benim yüreğimde de hiç umut yoktu.

Ancak sonra Marlo'nun, "Bunu biliyoruz," dediğini duydum. Hepimiz ona döndüğümüzde Altın Doğrucu, "Bu yüzden Bast'a bir teklif getirdim," dedi.

"Marlo?"

Marlo beni duymazdan geldi. "Tüm bunlar bittikten sonra üç yıl *Martes*'te kalacak, ona ve Maça'ya hizmet edeceğim," dediğinde duyduklarımın gerçekliğinden emin olamadım. "Tıpkı Eira'nın yapacağı gibi."

Bast'ın ciddiyeti aynı benim derin şaşkınlığım gibi hiç de kırılgan ya da ince değildi. "Bunu neden isteyeyim?" diye sorduğunda bile bu tür bir anlaşmanın işine yarayacağına olan inancı yok sayılamayacak kadar fazla olmalıydı.

"Korsan Kraliçe'yle Hırsız Kral her neyi elde etmek için birlik oldularsa ona henüz ulaşamadılar. Alevden kanatları olan Doğrucu bir Ateşyutan da en az bir hançer ustası kadar işlerine yarayacaktır."

Maça başını eğerek Bast'ın kararını vermesini bekledi çünkü Marlo'yu gemisinde istemediğini söylese kendi bile inanmazdı artık bu dediğine. Öte yandan Bast'ın kararlarının kendilerininkilerden bağımsız olduğunu söylediğinde doğruları söylüyordu. Aldıkları her karar birbirlerini etkilese ve birbirlerine olan bağlılıkları içlerinde kuşkulu parçalar taşımasa da bu kararlar birbirlerinin düşünceleriyle pek ilgili değildi.

Bast zekiydi, bunu şimdi bu kare masanın her bir kenarında oturan kimselerin hepsi biliyordu. Ve aklı başında herkesin yapacağı gibi, "Ne tür bir büyü?" diye sordu bana.

Bakışlarım parmaklarımda, birbirlerini tutan ellerim ve ön kollarım masada uzanmaktaydı. Tırnaklarımın içi öyle kirliydi ki görüntüleri midemi bulandırdı. "Bana zaman kazandıracak bir büyü. Bana bakmak isteyen koca hiçliğin dikkatini dağıtacak, beni ona görünmez kılacak bir büyü."

Mor, ela ve kahverengi bakışlar daha önce sayısız kez olduğu gibi benim üstümdeydi ama şimdi rahatsız ediyorlardı beni. "Bu zaman ne için kazanılacak, Eira?"

Başımı kaldırıp Bast'a baktım. Kaçmanın anlamı yoktu. "Uzun zamandır *ölü olan* birini geri getirmek için."

Bast bir sağ gözüme bir sol gözüme baktığında arkalarında ne bulmaya çalışıyordu emin değildim. "Yapamazsın," dedi sonunda. Yapamayacağımdan değil, yapmamamı umduğundan söyledi bunu, ben mor gözlerinin arkasından o kadarını bulup çıkarabildim. "Bedeli taşıyamayacağın kadar ağır olur. Buna izin veremem."

Gülümsedim ama keyifli olduğumdan falan değil, incinmiş hissettiğimden. Bir kimse kırgınken de gülümseyebilirdi sonuçta. "Lanetleneceğim, evet ama yine de yapacağım bunu. Ve bana engel olmayacaksın." Hırsız Kral'a doğru iyice eğildim. Tuhaf bir dinginlik sarmıştı beni. İçimdeki kırılmış parçalar bile bir yerlere batmak yerine öylece asılı duruyorlardı şimdi. Ruhuma dokunan ne yalnızlık ne korku ne de tereddüt vardı. Benim aksime Bast'ın *kıpırtılı gözlerinde*ki tereddütse tamamen uyanıktı. "Hatırlayabildiğim yüzün ona benzeyip benzemediğini öğrenmem gerek, Bast. Kabul et. İkinize de kötülük gelmesine izin vermeyeceğim."

Bu konuşma bana o gün Kumandan'la yaptığım konuşmayı hatırlattığı için aniden sessizliğin kollarına attım kendimi. *Göğsümde bir nefes takıldı kaldı.*

"Doğal Denge onunla alay ettiğinizi düşünecek. Lanetleneceksiniz."

Gözlerimde aynı bulutu, aynı kararlılığı taşıyor, beni caydırmaya çalışan herkesi Kumandan'ınkiyle aynı kulak asmazlıkla dinliyordum.

Ama ben onun gibi değilim.

Değilim, değil mi?

"Eira..." Bast'ın sesi sert değildi ama her nasıl olduysa bana altında yürüdüğüm dağın zirvesinden yuvarlanan bir taşmış gibi çarptı. Yine de kendime getiremedi beni. "Korkunç bir fedakârlık yapıyorsun."

Marlo başını öne eğdi. Eskiden çok daha sık konuştuğumuz bir konuydu bu. Marlo beni vazgeçirmeye çalışır gibi gözükmezdi ama

gönlü ferah da uyuyamazdı geceleri. Uykularının kederli oluşunun sebeplerinden bir diğeriydi çünkü bu. Ama ne istediğimi bildiğimi bilir, bana da kararlarıma da saygı duyardı. Bu yüzden kötü bir dost olduğunu düşündüğü bile olurdu bazen; gerçekten iyi bir arkadaşın ötekini korumak için fena olduğu bariz kararlarını hiçe sayıp fikrini değiştirmeye çalışacağını söylerdi. Ben de ona bunun doğru olmadığını anlatırdım ve birimiz uyuyakalana dek ikimiz de öbürünün söyledikleriyle ikna edilemezdik.

"Biliyorum," diye mırıldadım.

"O, kendisi için böyle bir fedakârlık yapmanı ister miydi?"

Derin bir nefes alırken başımı iki yana salladım. "Hayır. Ama bu kararı vermek bana ait, ona değil. O yüzden daha fazla uzatmadan söyle, Bast. Ben hiçlikte onu ararken hiçliği benden uzak tutacak mısın? Boşluk beni görmesin diye onu oyalayacak, beni ona görünmez kılmak için büyünü kullanacak mısın?"

Bast parmaklarını saçının arasından geçirirken dalgın ve sıkıntılı gözüküyordu ama nasıl gözüktüğünü hemen fark etmiş olacak ki sıkıntının yerini sahte, tam oluşmadığından çarpık bir gülümseme aldı. Hırsız Kral yüzündeki gülümsemeyi bozmadan, "Bir fikir beni böylesine heyecanlandıralı uzun zaman oluyor," dedi. Bir şeyleri saklamak konusunda bir şeyleri bulmakta olduğu kadar iyiydi ama şimdiki tavrının uydurma olduğunu anlamak için bilgelikle kutsanmış olmaya ihtiyaç yoktu. Bast karşısındaki Marlo'ya döndü. "Üç yıl, öyle mi? *Martes*'te."

Ben dişlerimi sıktığım belli olmasın diye uğraşırken Marlo başını salladı. "Öyle."

"Büyü için Bataklık'a mı gideceğiz?"

"Evet," diye onayladım. "Altı gece sonraki sabah Bataklık Bölgesi'nde olacağız çünkü bir cadının yardımı gerekli. Şimdiden söyleyeyim, yersiz şakaların cadıyı yalnızca öfkelendirir ve haberin olsun, Bast, onu öfkelendirmeyi hiç istemezsin."

Bast bu sefer hakikaten güldü. "Öyle olsun," dedi ve başka bir şey söylemesine gerek kalmadı. Ama şakalarını Batıburun'da bırakmaya-

cağı ya da alaycılığını bir kenara kaldırmayacağı da dikkatimden kaçmadı.

Marlo ve ben o günü izleyen altı gecenin birkaçında *Martes*'te uyuyacaktık. Sonra Maça, Marlo, Bast ve ben; kuzeydoğuya, Bataklık Bölgesi'ne, tuhaf bir başka bilinmezliğe ve bizzat ellerimizle hazırladığımız bir talihe doğru yol alacaktık. Neyi bulacağımızı bildiğimizi umuyorduk, yolumuzu oluşturan taşların renklerini, ayrımları ve kıvrımları çok iyi tahmin ettiğimize inanıyorduk.

O çörekçi dükkânından çıkarken Maça ve Bast önümüzdelerdi, ikisinin yürüyüşü de hızlıydı fakat biraz olsun aceleci değildi. Onlarla aramızdaki mesafe iki kulaç kadar açılmışken Marlo'nun iyiden iyiye esmerleşmiş kolunu yakaladım.

"Nasıl?" diye sormaya yeltendim ama baş edemediğim kadar mahcup hissettiğimden kelimeleri sıralamakta zorlandım. *Nasıl, ne zamandır?*

"Dişten bıçağını iyi saklıyorsun ama benim Veylintonlu olduğumu unutuyorsun, Gümüş Yürek. Bıçağın ait olduğu yere geri geldiği günden beri biliyorum Bast'ın teklifini kabul ettiğini."

Yalnızca onun duyacağı kadar bir kuvvetle, "*Marwolaeth*," diye mırıldandım. Ölümü o gün yeteri kadar dile getirmiştim. "Adı bu."

"Saksağan. Veylinton'da bana verdikleri lakap buydu. Aileme düşkünüm diye. Bir de ederi daha fazla diye parlak şeylerin peşine düştüğüm gerçeği var tabii." Marlo gülümserken yüzünde bir güneş doğdu ama her nedense ben, o an bile yüzünde bulamayacağımı içten içe bildiğim karanlık bir öfkeyi arıyordum.

"Kızmadın mı?"

Marlo kaşlarını çatarak güldü bu sefer. Güneş yüzüne vurduğundan kalın kaşları da gözleri de daha farklı renklerde gözüküyordu. "Elbette kızdım, Eira. Tahmin edemeyeceğin kadar hem de."

"Neden bir şey söylemedin?"

Marlo önce öylece baktı bana. Sonra başını geriye yatırarak temiz havayı Aldin'deki çamlara aitmiş gibi doya doya içine çekti. Ardından

da Maça ve Bast'tan yana çevirdi yüzünü. Bana baktığı an anlamıştım gerekçesini ve belki o da fark etmişti bunu. Yine de, "Çünkü ben olsaydım ben de aynısını yapardım," dedi.

KARANLIĞIN İÇİNDEKİ KARANLIK

Tıpkı Velia'ya olacağımı söylediğim gibi, onuncu geceden sonraki gündüz, Karaçam'ın hemen önündeydim. Açık havayı örten ağaç dalları birbirlerine sarılmıştı, yaprakların tuzaklarında hapsolmamış güneş ışıklarıysa biçimsiz şekillerle yere düşüyordu.

Marlo bizle değildi çünkü onun şimdi yerine getirmesi gereken görev başkaydı. Şu an olduğu kimseye, özüne ne kadar karşı olursa olsun cadı bizleyken Zaina'nın anlaşmasını o küçük kulübesinden çalmalıydı ki anlaşmayı bozmanın bir yolunu sonra arayabilelim.

Sisli bir yol daha. Marlo bir daha asla yapmayacağını söylediği bu şeyi yapmak zorunda ve bu da taşıması güç bir yük daha onun omuzlarında. Ama belki Zaina için oluşu ağırlığını biraz olsun azaltıyordur. Çünkü Marlo'nun Şifacı için yapmayacağı şey yok.

Bast başını geriye yatırarak ağacı izlerken Maça, "Ne yüce bir ağaç," diye mırıldandı. "İlk kez görüyorum böylesini."

Maça bana ne boşlukla ne de köprü oluşumla ilgili herhangi bir soru sordu çünkü bana kalırsa ikizi, ona uzun zaman önce zaten her şeyi anlatmıştı.

Hemen ardından da Bast bana nasıl hissettiğimi sordu, bir yandan sağı solu kolaçan ediyor, gelen giden var mı anlamaya çalışıyordu.

Gümüş yüreğime uzandım ve çekip çıkarabildiğim duyguya baktığımda ne olduğunu şeklinden çıkaramadım. "Hazır hissediyorum," diye yanıtladım ben de sorusunu. Bu cevap onu memnun etmiş olacak ki Bast duyduğuna karşılık başını salladı ve sessiz kaldı.

Orada ne kadar süre öylece bekledik bilmiyordum. Ne ışık ne de esinti değiştiği için kavrayamadım geçen zamanı. Ama bekledik. Çok bekledik. Gerçekten bekledik. Bu kadarını biliyordum.

Nihayet bataklık rengindeki uzun bir elbisenin üstünde uçuşan beyaz saçlar gösterdi kendini. Velia devrilmiş bir ağacın üstünde cesurca, yalın ayak ilerlemekteydi. Adımlarının neşeli olduğunu bile söyleyebilirdim. Öyle ki telaş da kaygı da onu tümden terk etmişti sanki. Hem de çok uzun yıllar önce.

Ayakları derinlerinde hain çamurların uyuduğu toprağa bastı ve bize yaklaşırken bile acele etmedi İlk Cadı. Bu dünyanın özünden öyle çok şeyi koparıp almıştı ki belki ya bu yüzden ya da belki yalnızca üstündeki koyu yeşil elbiseden ötürü, şimdi arkasında uzanan dünyayla bir gözüküyordu.

Karaçam'a vardığında ellerinden birini ağacın gövdesine koydu, başını da aynı şekilde koca gövdeye yaslayarak bizden önce o kadim ağaca selam verdi.

Biz üçümüz sessiz ve tamamen gönüllü bir saygıyla izledik Velia'yı. Cadı bizle konuşmaya karar verene dek tek kelime etmeden bekledik.

Yüzünü nihayet bize döndüğünde Bataklık Bölgesi'nin İlk Cadısı'nın gözlerini örten sargıları kaşlarının aldığı şekli ele vermedi. "Karaçam'ın huzuruna kimleri getirdin, Eira?" diye sorarken sesi de ne düşündüğünü biraz olsun açık etmedi.

Belimi doğrultup sırtımı düzelttim. "Bunlar Darka ikizlerdir. Biri tehlikeli suların derinliklerini iyi bilir, öteki de tehlikeli kimselerin üstünü örtüp omuzlarına çöken göğün ağırlığını. Boşluğu benden uzak tutmak konusunda kolları güçlü kimseler varsa onlardır."

Velia yüzünü Maça'ya çevirdiğinde Maça gözlerini görebiliyormuş gibi baktı cadıya. Bakışlarını çekmeden, geri adım atmadan, neye baktığını anlamadan ve ne gördüğünden emin olamadan ama şimdi aklını meşgul eden şeyin ne ya da kişinin kim olmaması gerektiğini çok iyi bilerek.

Velia sonra Bast'a döndü. Bast cadının yüzünü inceledi, küçük burnuna ve renkli dudaklarına baktığında belki çehresinde tanıdığı

birininkilere benzeyen kıvrımlar gördü, belki cadının nasıl da tanıdığı kimseye benzemediğini düşündü.

Velia derin bir nefes aldıktan sonra onlara isimlerini sordu ama zaten biliyor olabileceği hissine kapıldım çünkü Maça ve Bast diğerlerinin kendilerini nasıl çağırdığını söyledikten hemen sonra cadı sakince, "Biriniz kan yutmamış topraklara savaş taşıyacak," dedi. "Ya sen ya da o ama böyle devam ederse ikinizden biri büyük yıkım getirecek. İntikam ateşinin geniz yakan dumanı ikinizin de üstüne sinmiş, neredeyse insan gibi kokuyorsunuz."

"Yalnızca bir kişiyle savaş başlamaz." diye atıldı Maça. Tek bir kimsenin ne denli büyük etkiler bırakabileceğinden emin değildi çünkü kalabalık bir grubun parçası olmaya alışkındı o. Ama sessiz kalan Bast biliyordu, Hırsız Kral bir başına nelerin farklılaştırılabileceğini gözleriyle bizzat görmüştü.

Kaptandaki savunma içgüdülerini işe koşmayı başarmış cadının soğuk ve kısa kahkahası hepimiz tarafından duyulacak kadar yüksek sesliydi. "Sen, yeniyetme fey, savaşlar hakkında ne bilirsin ki?" diye sordu ona. "Oysa ben, bir kişinin başlattığı savaşlar gördüm. Tek kişilik savaşlar ve tek bir kişinin bitirdiği savaşlar gördüm."

Bunu duyan Maça sessiz kaldı çünkü şimdi hissettiği, yenilgi olmalıydı. Zamanın kendisi kadar yaşlı bu cadıyla çarpışıp galip çıkmak mümkün değildi ve kaptan bunu tek seferde öğrenebilecek kadar keskin akıllıydı.

Velia Karaçam'a döndü. "Hazır hissediyor musun, Eira?" diye sordu. "Bugünden sonraki yaşamın bugünden öncekine benzemeyecek."

Yepyeni bir lanet, hâlâ işlerine yarar olursam okyanusta geçen günler, sonsuz kar yerine engin sular, kış yerine yaz ve daha aklıma bile gelmeyen nice iyilik ve kötülük...

Nos'un camları açık bir pencere önünde boyamakta olduğu tuval, duvarlarda asılı iki tablo... Biri, çevredeki soğuğu eriten sıcak şehir ışıklarının hemen önünde gülümseyen üç figür ve öteki, şanslı bir kızın portresi.

Bakışlarımı Velia'nın elbisesindeki bataklıktan kaldırarak doğrudan kar beyazı saçlarına baktım. "Hazırım, Bataklık Bölgesi'nin Kadim Dil'i bilen İlk Cadısı. Sözünü dinleyecek ve anlaşmamıza uyacağım."

Velia Karaçam'ın gövdesinden yarı yarıya kopmuş koyu renkli bir parçayı söktü. Bir eliyle aşağı yukarı bir kalem uzunluğundaki bu parçayı tutarken eğilerek dökülmüş kozalaklardan kuru kalmayı başarmış olanların tekini de diğer eline aldı. Kozalağın altta kalan odunsu kısımlarından birini kopardıktan sonra elindeki ufak parçayı Maça'ya, "Ucunu sivrilt," diyerek verdi. Maça cadının sözünü ikiletmedi, küçük parçanın ince kısmını ufacık büyü darbeleriyle keserek iyice sivriltti.

Cadı bu minik parçayı, ağacın gövdesinden söktüğü çubuğa göremediğim bir iple bağladı. Ardından aynı bir kaleme benzeyen çubuğun kozalaktan yapılma sivri ucunu bataklığın çamurlu kısmına batırdı. "Gel, çocuğum," diyerek elini bana doğru uzattı. Ben de Karaçam'a, Velia'ya doğru yürüdüm.

Velia kozalağın ucundaki ince çamurla alnıma, kaşlarımın ortasının hemen üstüne hoyratça bir "R" harfi çizdi. Cildime yaptığı acı baskıdan anladım şekli.

"Amaç, içsel pusula, yol..." dedi. "Çabanı doğru yöne yönlendirebilmen, doğru seçimler yapabilmen ve karanlıkta onu bulabilmen için." Sonra elleriyle çizdiği harfi yokladı, ıslak toprak bana dokunduğu gibi kuruyup kalmış olacak ki cadı hemen ardından geri çekildiğinde çamurun birazı bile parmaklarına bulaşmamıştı. "Raido... Senin sembolün hep buydu, öyle değil mi, Eira?" Başını belli belirsiz geriye yatırdı, dudakları ifadesizdi. "Yolbulucu," diye fısıldadı. "Onu arayan sen olduğun için çok şanslı."

"Nos," diye fısıldadım. "Adı Nos."

Velia gülümsedi. Gözleri üzerimde gezinebiliyor olsaydı bana bakardı, bakardı ve ötesini görürdü. Ama gözleri benim üzerimde değildi. Velia öteyi görürken gözlere ihtiyaç duymazdı.

"Git," diye emretti, sesi soğuktu, keskindi, sabırlıydı. "Ve bizi de götür. Sen köprüsün. Diyarların kapısı, dünyaların muhafızısın. İstediğinin geçmesine izin ver. Büyülü bir yolculuk rünü taşıyorsun. O sana yol gösterecek. Yüreğinin aradığına ulaşmak için onu iyi dinle."

Bir elimden Velia tuttu, parmakları uzun zaman önce ölmüş gibi soğuktu. Öteki elimden Bast tuttu, avuçlarının siyahı biraz olsun benim avuçlarımın görünmeyen karasına karışmadı. Maça da aynı elimin bileğinden yakaladı beni.

Gözlerimi sıkıca yumdum.

Gümüş yüreğimin aradığı şey.

Nos. Nos. Nos.

Onun gece renkli saçları, ferah kokusu, yıldızlı gözleri, ince ve solgun elleri, koyu sesi.

Hatırlayamadığım yüzü.

Gözlerimi kapattıktan çok sonra alnımda ve ensemde biriken terlere rağmen vücudumun saydamlaştığını hissettim. Sanki daha hafiftim, daha... Daha az vardım. Çevremde de her ne varsa daha az vardı. Her şey yok oluyor sandım.

İnsan dünyasına varmak için yanıp tutuşuyordum. Bu kadar yakınındayken ona ulaşamamak canımı yakıyor, karşıya geçmeyecek olmak saydam olan benliğimdeki gümüş yüreğimi kurşunmuş gibi ağırlaştırıyordu.

Ama ona gidemezdim.

Buraya gel. Aradığın benim.

Gümüş Yürek, yolundan şaşma. Dosdoğru yürü, seni ona götüreceğim.

Düşmekten korkma, düşecek ama hiçbir yere çarpmayacaksın.

Ne zamandır merak ediyorsun neye benzediğimi, gel ve gör.

Karşıya geçmek için atmam gereken adımın yarısı kadar bir adım attığımda hiçliğin dört bir yanımı sardığını ve hiçbir şeyin öneminin olmadığı bir zamana ayak bastığımı hissettim. Dünyaların var olmadan çok öncesine ya da dünyaların yok olduktan çok sonrasına ait bir vakitti bu. Anılar, insanlar, feyler, dağlar, nehirler, çamlar ve renkli çiçekli ağaçlar... Korkunç yaratıklar ve bana güvende olduğumu hissettiren minik kulübeler... Tümünden öyle uzaklaştım ki saydıklarım hepten yok olsalar ancak bu kadar uzağıma düşerlerdi.

Düştüğümü hissettim, daha önce hatırı sayılır bir yükseklikten düştüğüm hiç olmadı ama rüyalarımda bunu neden yaptığımı anla-

madan dağ zirvelerinin birinden daha alçak olan bir diğerine atladığımı görürdüm bazen. Bazen de yerde açılan derin bir delik yutardı beni. Bazı zamanlarsa dibi yıldızlarla dolu bir kuyunun orta yerine düşerdim. O düşüş anlarında kalbim bedenime ihanet ederek yukarıda kalmak için çırpındığından tekliyormuş gibi hissederdim. Yine öyle hissettim. Düşüş bir an önce son bulsa da ne olacaksa olsun istedim, gözlerimi açmadım.

Nasıl ki rüyalarımda yere çakıldığım anı göremeden uyanır ve düştüğüm yerin nasıl bir yer olduğunu hiç bilmezsem irkilerek gözlerimi birden açtığımda da nerede olduğumu aynı şekilde görmedim ve bilmedim.

Hiçbir şey yoktu çevremde. Öyle ki sanki içime çektiğim hava bile yoktu. Ölmüş olabileceğim dahi aklıma gelmedi. "Neredeyiz?" diye sordum. "Neresi burası?" Çünkü aklım, gözlerimin göremediği yokluğu işlemeyi ya reddetti ya da anlamaya çalışırken başarısız oldu. Bir rüyaya düşmüşüm de neyin ne olduğunu, buranın neresi olduğunu ve ne zaman geldiğimi unutuvermiştim sanki; zaten bilmekte olduğum tek şey kimin kim olduğuydu.

Bilge cadı yüzünü bana dönmedi. Hiçliğin ortasında öylece dururken karanlığın içinde gözlerimin görebildiği tek beyaz nokta olarak çok küçük gözüküyordu. "Zaten biliyorsun."

Boşluk.

Velia güldü. "Sonunda düştün, köprü."

Bast ve Maça da en az benim hissettiğim kadar şaşkın gözüküyorlardı. Maça kendi etrafında dönerken Bast öylece bana baktı. Şimdiye dek bana bakışında gördüğüm tüm o tuhaf ışıltıların, karanlıkların, yıldırımların ya da bıçakların hepsi gitmiş de yerine tanımlayamadığım, hiçbir şeye benzetemediğim yabancı başka bir şey gelmişti. Boşluktu belki bu gördüğüm. Belki içinde dikildiğimiz hiçlik çoktan zihnimize, yüreklerimize ve bakışlarımıza sızmıştı.

Aklım bu yeri çevreleyebilecek kadar büyük değildi. Bildiğim her varlıkta bulunan ama oluşumu bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir yerdi burası. Soğuk olduğunu düşünürsem üşümüş, sessiz olduğunu düşünürsem sağır hissediyordum kendimi.

"Vakit kaybetmeden yola koyul," dedi Velia. "Yolculuğunun ne kadar süreceğini de bu sürenin sana ya da bize ne kadar uzun geleceğini de kimse bilemez. Nos'u bulmak için ihtiyaç duyacağın dakikalar ya da saatler, buraya geri dönmek için harcayacağın zamandan daha kısa ya da daha uzun olabilir. Sen elini çabuk tutmaya bak. Burada saatler yıllar gibidir, çocuğum, kucağında çok fazlasına sahip olduğunu sanırsın ama gerçek bu değildir. Git ve hiçliği köşe bucak ara."

Başımı sallarken neyi onayladığımdan emin değildim. Önce Bast'a, ardından Maça'ya baktım. İkisinin yüzü de boşluğa özgü karanlık ışıkla aydınlanmıştı. Gözlerinde korkuya dair ufacık bir iz yoktu.

İkinize de kötülük gelmesine izin vermeyeceğim.

Ona dönüp, "Sen ne yapacaksın?" diye sorduğumda Velia gülümsedi. Yavaşça gözlerini örten sargıyı açmaya koyuldu. Ne görüntüsü ne de sesi yüzyıllardır yaşamakta olduğunu ele veriyordu. Öte yandan hareketleri genç olmayan birinin yavaşlığına, sözcükleri de yaşlı bir bilgenin becerikli sıralama yeteneğine sahipti.

Sargı, Velia'nın yumruğuna gömülüp parmakları tarafından gizlendiğinde biçimli ince kaşlar ve bembeyaz kirpikler çıktı ortaya. Cadının gözleri de tıpkı kirpikleri gibi, tıpkı saçları gibi kar beyazıydı. İçlerinde hiç ışık yoktu. Aklıma Nos'un parıldayan karanlık gözleri düştü çünkü bu gözlerin tam zıttı onunkilerden başkası değildi.

Velia'nın zihninde ona kendini gösteren eski bir anı, cadının gözlerinden birine bir kez daha kan doldurdu. Gözyaşı kılığındaki kan birikti ve birikti, ardından da tek bir damla olarak cadının yüzünden aşağı ilerledi.

"Zaten biliyorsun," dedi yine Velia. Haklıydı.

Oisin'i arayacağını biliyordum. Onunla aramızdaki farklar gülünç denecek kadar sayılıydı.

Sonra cadı bana, "Git, Eira," dedi.

Ben de diğerlerine, yaşama dair görebildiğim tek parçaya arkamı döndüm. Ve gittim.

Nasıl ki sayısız kez yanılan insan sayısız kez haklı çıkar, ben de yolunu bulmasını iyi bilen, yönünü doğru tayin edebilen biri olarak

öyle hatırı sayılır kez kaybolmuştum. Fakat ömrümde ilk kez şimdi ne kayıp ne de kaybolabilirmişim gibi hissediyordum kendimi.

Yürüdüm, siyahın içindeki bir diğer siyahı aradım, geçen dakikaları saymadım ya da yorulduğumu hissetmedim. Aksine, bacaklarımı şimdi Nos'u aramak için yürümeye bu kadar alıştırmış olduğumu düşündüm.

Hâlâ yaşamakta olduğumu bilmeme sebep olan tek şey susamış olmamdı. Ne zaman susadığım aklıma geldi, o vakit bir göl gördüm uzaktan. Herhangi bir göle benziyordu ama ben *Aster Gölü'ne ne de çok benziyor*, diye düşündüm. Yolumun üstünde olmasa da gölün kıyısına yürüdüm.

Işıksız bu yerde hemen kenarında diz çöküp göle baktığımda kendi yansımamı gördüm. Dudaklarım kurumuş, saçlarım keçeleşmiş, pelerinim de incelmişti. Alnımdaki baş aşağı duran R harfine uzun uzun baktım, gözlerim hiç de dolunaylar gibi gözükmüyordu.

Gölden içmek istedim fakat içimden bir ses bana suya o kadar da ihtiyacım olmadığını söyledi. Boşluktan almak istediğim tek şey vardı, geri kalanın tek parçasıyla bile ilgilenmiyordum. Bundandır ki uzaklaşırken gölün aynı yerde kalıp kalmadığını görmek için arkamı bir kez olsun dönmedim.

Ne kadar vakit geçtiğini bilmem mümkün değildi ama rahatsız edilmeden, bir başıma, hakiki bir amaç uğruna doğru yolda ilerlediğimi bilmek bana öyle iyi geldi ki yıllarımı böyle geçirebileceğim yanılgısına kapıldım. Marlo'nun çoktan Zaina'nın anlaşmasını yutan kavanozu almış olduğunu düşündüm. Ben yüreğimdeki hafiflikle Nos'u ararken yıllarımı sarf etsem de Marlo o anlaşmayı yok etmenin bir yolunu bulurdu. Ben de er ya da geç Nos'u bulurdum.

Boşlukta zihnimi dolduran düşünceler öyle çeşitliydi ki kaçının bana ait olduğundan hiç emin olamadım. Uzun zamandır yalnız kaldığım böylesi bir yolculuğa çıkmamıştım, bir an önce teklik hissinin getirdiği hafiflik bir an sonra yok oldu gitti. Öyle ki yanımda acıktığından söylenip duran Marlo'yu, adımları sağlam Zaina'yı özledim.

Yürümeye devam ettim ve ancak çok sonra bir tuhaflık hissettim. Midemin burkulduğunu, yaşamdan çok ama çok uzaklaşmış olduğumu idrak ettim.

Yaklaştım.

Çok yaklaştım.

Kalbime sakinleşmesini, soluklarıma da yavaşlamalarını emredebilsem keşke. Gümüş renkli çam böyle yükselip alçalmaya devam ederse şuracıkta ölüp gideceğim ve ben Nos'a öyle de kavuşabileceğim belki ama ne Maça ne Bast ne de Velia geri dönebilecek.

Hiçliğin içindeki ufacık bir varlık insanın gözüne çok büyük gözükür. Bu, sonsuz gibi gözüken karanlığın içindeki bir başka karanlık olsa dahi sonlu, elle tutulur ve ışığı kendi istediği için değil, onu başkalarına yansıtmak, başkalarına hediye etmek için yutan bir karanlık, hiçliğin korkunç karanlığından daha aydınlıktır.

Hareket eden, düşünebilen ve hissedebilen, sarılabileceğim, öpebileceğim ve kendimi kollarına attığımda tehlikede değil, güvende olduğumu bileceğim bir karanlık gözüktü karşımda. Çok uzaktaydı ve bana sırtı dönüktü, yine de gerçekliğinden emin bile olmadığım varlığının görüntüsü kalbimi tekletmeye yetti.

Nos.

O. Şimdi gözlerimin gördüğü gerçekten o.

Adımlarımın ses çıkarabilecekleri bir zemine basmadığımdan beni işitmiş olması mümkün değildi ama geldiğimi hissetmiş gibi yüzünü benden tarafa döndü.

"Eira."

Benim adım bu. Onun koyu sesiyle. Şimdi uzaktan olsa da tıpkı ilk kez söylediği gibi.

Karanlık titriyor, karanlık çok soğuk şu an.

Ya da omuzlarım titretiyor karanlığı ve ben soğuğum. Burada güneş yok. Yalnızca Nos var. Şikâyetçi değilim.

Özlem göğsümü yakarken ellerim karıncalanıyor, bedenim onun kolları arasında olmak için yanıp tutuşuyordu. Koştum, tökezledim, koştum, düşecek gibi oldum, yine de durmadım. Ayaklarım yere basmıyordu ancak bassaydı bile hiçbir zorlu zemin beni yavaşlatamazdı.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken ait olduğum yere gittiğimi hissettim. Ve ona vardığımda bile bu his yüreğimden uçup gitmedi. Nos

hızlı, ufak bir kurşun gibi olmama rağmen yakaladı beni. Bedenimi kollarıyla sarıp dünyanın dağları tuttuğu gibi tuttuğunda aradığım ve uzun zamandır ilk kez, ait olduğum yerdeydim.

"Eira, sensin. Gerçekten sensin." Sesi hayrete iyice bulandığından normalde olduğundan daha yüksek ve daha inceydi şimdi.

O da gerçekten oydu ve olmasından korktuğum gibi yalnızca zihnimin oluşturduğu bir görüntüden ibaret değildi.

"Sensin," dedi tekrar ve ben bunu güç bela duyabildim. Öyle yüksek sesle ağlıyordum ki kendime öfkelendim sonra. Kulaklarımın işittiği sesler ne diye bana aitti? Karşımda o dururken hem de?

Konuşamadım. O beni kollarımdan tutarken ben geriledim ve ellerim yüzünü buldu. Boynum hıçkırıklarla sarsıldı, gözlerimde biriken yaşlar yüzünden Nos'un görüntüsü karanlığa karıştı ama gece saçları ellerimin arasında, güzel yüzü de hemen benim yüzümün önündeydi.

Beni göğsüne bastırdıktan hemen sonra, "Benimle birlikte nefes al," dedi. Kulaklarım sözcüklerini işitmedi de bedenimdeki titreşiminden anladım sanki ne dediğini. "Nefeslerini benimkilere uydurmaya çalış, tamam mı?"

Denedim. Başarısız oldum. Tek düşünebildiğim nefes aldığıydı, karşımda olduğu, bana dokunduğuydu. Ellerim, vücudunun ötesine geçecek gibi gömülüydü ona. Tırnaklarım biraz daha uzun olsa üstündeki siyah gömleği delip geçerdi. Belki tenini de.

Hâlâ ayaktaysam onun sayesindeydi. O tutuyordu beni şimdi, içleri tamamen boşmuş gibi hissettiren bacaklarım değil.

Bu yorgun bacaklar nasıl oldu da beni taşıyabildi buraya kadar?

Benden uzaklaşıp başımı iki elinin arasında tuttu. Onun da içinde yaşlar birikmiş gözleri hızlı, nefesleri düzensizdi şimdi. Öne eğildi ve beni öptüğünde ikimiz de yok olduk.

Boşluktuk.

Onunla varlıklarımız en başından beri birbirlerine bağlıydı, ister ormanın zalim soğuğunda olsun ister arkadaş canlısı ateşin yanı başında. Fey dünyasında ya da boşlukta. Neresi olursa.

Öpücüğü, durgun kalbimi nasıl deli gibi çarptırabiliyorsa şimdi soluklarımı ve göğsümü delip karanlıkta kaybolacakmış gibi atan kal-

bimi de aynı öyle sakinleştirdi. Bedenimin her bir parçası her zamanki uyumlarıyla işlemeye başladı. Nos bir eliyle dağılmış saçlarımı kulağımın arkasına attığında bakışları kısa bir süre ucu yassı ya da uzun olmayan kulağımda kalakaldı. Neler olduğunu ya da benim ne olduğumu az çok anladığını tahmin ettim. Kaygıya kapılmadı, korkmuş ya da incinmiş gözükmüyordu. Yanakları da dudakları da pembeydi.

"Lütfen dans et benimle, Eira," dedi.

Burada müzik yok, demek istedim.

Demedim. Müzik varsa bile onu duyabilecek kişi ben değildim.

Nos'un elini tuttum ve biz dans ederken yaşamın beni unuttuğu gibi ben de yaşamı unuttum. Karşımdaki yüzün zihnimde bir kez bulanıklaşmış olmasında yaşamı suçladım çünkü şimdi baktığım çehre unutulacak gibi değildi. Ama işte, anımsayamamıştım çünkü ateşin ışığı onun yüzüne vurmuş, güneş ışığı saçlarının arasına girmiş ve ay ışığı tenine konmuştu. Onlar yüzünden unutmuştum çünkü onlar Nos'un görüntüsünü kendi diledikleri gibi değiştirip durmuşlardı. Oysa şimdi boşlukta görebildiğim yalnızca oydu. Işık olmadan, sıcak ya da soğuk olmadan. Yalnızca oydu. Gözlerinde yıldızlarla, sesinde kibarlıkla ve ruhundaki kırık ama eşsiz parçalarla.

Şimdi belimdeki solgun, ince el beni karanlığın dibine sürükleyecekse bile buna razıydım.

"Değişmiş gibi gözükmüyorsun hiç," dedim. Onu en son rüyamda görmüştüm. Ve yüzünün hatları, rüyamda nasılsa şimdi de aynıydı; onu hiç unutmamışım gibiydi. Onu sarıp sarmalayan kendi yaşamı değilken bile varlığından eski bir sakinlikle doluydu.

Nos gülümsedi. "Çünkü hiç değişmedim, Eira. Öte yandan sen..." Bakışları aceleyle yüzümde gezindi. "Seni son gördüğümden daha mı farklısın, yoksa benim zihnimdeki sen, çoktan sen olmaktan çıkmaya koyuldu da haberim mi yok?"

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu belki.

"Alnında belli belirsiz kırışıklıklar var. Kaşlarını da çok çatıyor olacaksın ki kaşlarının ortasında bir iz kendini göstermeye başlamış. Çok mu düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Çok düşünüyorum."

Nos, şefkatle bir kez daha gülümsedi. "Neyi düşünüyorsun bu kadar?"

"Seni."

Alnını benim alnıma yaslamak için biraz eğilmesi gerektiğinden dansımız yavaşça sonlandı. "Zaman diye bir şey yokken bile..." dedi. "Ben de seni düşünüyorum."

Bir an, karanlık sonsuzluğun içinde öylece dururken sonsuza kadar öyle kalacakmışız gibi geldi bana; zaman sadece bizim için değil, diğer herkes için de bir hiçliğe dönüşene, Doğal Dengeler ölüp dünyaları da onlarla birlikte yok olana dek. Ya da sonsuzluk her ne zamana kadar sürüyorsa.

Nos yutkundu. "Seni burada gördüğüm an dehşete kapıldım. Sana... Sana bir şey oldu sandım. Ancak kollarımı belinin etrafına doladığımda anladım. Aynı gözükmüyorsun belki, bundan geçen zamanı sorumlu tutmak çok zor değil ama kollarımdaki hissin... Aynı değil, Eira. Ve bunun zamanla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Ne demeye çalışıyorsun?" Ne demeye çalıştığını gayet iyi biliyordum.

"Bana bak. Ben seni seviyorum. Ama karanlık da beni seviyor."

Güç bela gülümsedim, karanlığın içinde olsa da sevildiğini hissediyordu demek. "Siyah her zaman senin rengindi."

O da gülümsedi ama başını yana eğdiğinde gülümsemesi yerini durgunluğa bıraktı. Saçlarımın yüzüme düşen öteki bir tutamını geriye iterken dokunuşu nazik, başını iki yana sallayışı ağırdı. Öyle ki saçlarının tek bir teli bile oynamadı. "Hayır, siyah bana ait değil."

"Sen ona aitsin," diye tamamladım onu. Fısıltım, hiçlikte bir haykırıştan farksız geldi kulaklarıma. Ama bir haykırış olsa bile hiçlikteydi. Bizimkiler dışında hiçbir kulağı bulmayacak bir çağrıydı, kimse beni duymayacak ve kimse yardıma gelmeyecekti.

Nos'un Marlo'nun küçük kulübesinin hemen dışında belirdiğinde arkasında duran beyazlıkta nasıl farklı gözüktüğünü hatırladım. Beyaz onu hiç gizlememişti. Gizlenmeye ihtiyaç duyduğunda bile.

Gecenin ona nasıl sahip çıktığını hatırladım, onu almak için köprünün altında nasıl da çabaladığını. Karanlık ona kucak açmış ve Nos,

büyük binaların ışık olmayan köşelerinde ya da ağaçların gölgelerinde yaşamıştı.

Bir elini göğsüne götürdü. "Kalbim tümüyle sana ait," dedi usulca. "Karanlık, beni almış olsa da onu almak için uzanmaya cesaret edemedi. Belki de çıkıp geleceğini biliyordu ve öfkenle karşılaşmaktan korktu, kim bilir?"

Ona söylemek istediğim onlarca şey, sormak istediğim yüzlerce soru vardı. Canı yanmış mıydı? Şimdi hiç acı duyumsuyor muydu? Neler görmüş, neler işitmişti?

Hangisinden başlayacaktım bilmiyordum ki üç kelime döküldü dudaklarımdan. "Seni çok özledim."

Sonra karanlık beni yutmuş gibi hissettim. Karanlık beni yutmuş, boğmuş, vücudumdaki gözeneklerden, kulaklarımdan, burnumdan ve ağzımdan içeri girmiş gibi hissettim. Çünkü çok ağırdım şimdi. Boşluğun bu kadar ağır olabileceğini kim bilebilirdi ki?

Başım Nos'un göğsüne yaslıyken hıçkırıklarım onu da sarstı ama beni tutan kolları hiç gevşemedi. Bana beni özlediğini söylemedi, her şeyin yoluna gireceğini, mutlu olacağımı söylemedi.

Karanlığın onu bırakmayacağına inanıyordu.

"Buraya seni götürmeye geldim," dedim elimin tersiyle burnumu iterek. "Sen olmadan gitmeyeceğim."

"Olur da bir sorun çıkarsa," diye söze girmişti ki dudaklarım onunkilere uzandı.

Belki de boşluk falan değildi burası. Belki de cennetti. Benim cennetime benziyordu.

Biri, bir ötekinin cenneti olabilir mi?

Elleri boynumda gezdi, kulağımın hemen altında ve saçlarımda.

Kesik bir nefesle ondan ayrılmak zorunda kaldığımda, "Böyle söyleme," diye fısıldadım.

"Gölge Sarayı'nda, köprünün orada ölebileceğini söylediğimde bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Gözyaşlarım yüzünden yüzüm hâlâ ıslaktı ama güldüm. "Ne yaptığımı bildiğimi söylemiştim, değil mi? Bil diye söylüyorum, bir yalandı. Sadece ne istediğimi biliyordum, ne yapmam gerektiğini değil."

O da gülümsedi ama ciddiyet fazla uzaklaşmadan yüzüne geri döndü. "Şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle lütfen. Ben madalyonunu kazana attığımda ne istediğimi de ne yapmam gerektiğini de çok iyi biliyordum, Eira," dediğinde yüzümdeki gülümseme buharlaştı gitti. "O yüzden olur da bir sorun çıkarsa... Kendini suçlama. Çünkü tam da böyle yapıyorsun, değil mi? Benim göze aldığım risklerin sonuçlarına senin sebep olduğunu düşünüyorsun." Başını iki yana salladı. "Yapma."

Söylediklerini düşünmeye yeltenmeden, "Karanlık seni tutmaya çalışırsa ona karşı savaşacağına dair söz verir misin?" diye sordum. "Benim için?"

Nos'un gözleri bana bakarken öyle ışıldıyordu ki onu bu karanlığın içinde görebiliyor olmamın nedeninin gözlerindeki parıltı olabileceğini düşündüm. Ama şimdi gözlerinde bir başka parıltı vardı. Gözyaşları. "Söz, sevgili Eira. Senin için savaşacağım."

Benim için, ait olduğu siyaha karşı.

"Bunu söylediğim için beni affetmelisin. Ama olur da..." O cümlenin devamını getiremedi. Ancak yutkunup çenesini sıktıktan sonra, "Marlo ve Zaina'yı çok özlediğimi onlara söyler misin?" diye sordu. "Burada senden sonra en çok onları düşündüm. Zihnimde o kadar çok tekrar ettim ki Marlo'nun... Marlo'nun sesini unutmaya başlıyorum." Acıyla güldüğünde karanlık, göğsüme daha çok bastırdı. "İkisinin birlikte söylediği şarkıları unutmak pek mümkün değil ama."

Nefeslerim göğsüme sığmazken öne eğilip, "Onlara kendin söylersin," diye fısıldadım. "Artık gitmemiz gerek, Darka. Bizi bekliyorlar."

Maça ve Bast'ı bulacak, Velia da dâhil olmak üzere hepsini geri sürükleyecektim. Herkesi boşluğun dışına taşımak için kollarımın, sırtımın ve bacaklarımın yeterince güçlü olduğuna inanacak, ancak Doğal Dengelerden biri beni fark ettiğinde onlara durumu izah etmeye çalışırken bocalayıp lanetlenecektim.

Nos dâhil hepsini buraya ben getirdim. Şimdi hepsini bu delikten çıkarmak da benim görevim.

Nos'un elini tuttuğum gibi koşmaya yeltendim. Ancak sonra Nos'un bir kaya gibi durduğunu, güçlü olduğuna inandığım kollarımın bile onu çivilenmiş gibi durduğu yerden kıpırdatmaya yetmediğini fark ettim.

"Bu da ne?" diye sordum. "Yürüyemiyor musun?"

Kafası karışmış gözükerek tokasız çizmelerine baktı. Ayaklarını sırasıyla yerden ayırıp, "Bir tuhaflık hissetmiyorum," dedi.

İçimden gelmeyerek Nos'un elini bıraktım ve "Bu tarafa benimle birlikte yürümeyi dene," diye seslendim.

Nos ilk adımı ürkekçe attı, ikinci adımı daha sağlamdı ve çok geçmeden cüret edip koşmaya başladık. El ele değil ama birlikte. Aynı yöne doğru. Tehlikeden kaçar gibi. Tıpkı çok eskiden bir gece yaptığımız gibi.

İçinde bulunduğumuz öyle bir karanlıktı ki Bast, Velia ve Maça'nın dibine varana dek onları göremeyeceğimizi biliyordum. Yine de gözlerim karanlıkta minik noktalar aradı; beyaz bir darbe, mor yıldırımlar ve kehribar rengi alevler bulmaya çalıştım.

Bu yüzden olsa gerek, minik noktaları bulmak için yanımda benimle koşan olağanüstü karanlığın solmaya başladığını ve daha büyük, daha korkunç olan öteki karanlığa karışmaya başladığını hemen fark etmedim.

Aceleyle durdum. "Nos!" diye çığlık attım, bana bunu yaptıran zihnim değildi.

Nos ellerine baktı, gittikçe solarken bile korkmuş gözükmüyordu. "Eira..."

Ona atılıp kollarını yakalamaya çalıştım ama dosdoğru içinden geçerek kalçamın yan tarafının üstünde yere kapaklandım. Boşluğun gözümle göremediğim pürüzleri gömleğimi yırttı ve kolumdaki deriyi sıyırdı. Hayır, düşmeden hemen önce Nos'un içinden öylece geçmişim gibi hissetmedim. Hissettiğim daha çok hatırlamam gereken bir rüyayı unutmak ya da bırakmamam gereken narin bir hayali düşürüp kırmak gibiydi. Elimde olmayan nedenler yüzünden geride kalmaktı.

Üstünde olmamam gereken bir dünyadan zorla itilmek ya da Nos'un benden zorla alınması gibiydi. Perişan ediciydi, ruhum göğsümden çıkıp boşlukta kaybolsa böyle mahvetmezdi beni.

Düştüğüm yerde doğrulmaya çalışırken dehşetle Nos'a baktım. Belki şaşkınlıktan, belki korkudan ya da belki bakışlarım gözyaşlarıyla yarıya kadar dolmuş olduğundan daha iyi görebilmek adına, gözlerim onları örten birer göz kapağı yokmuş gibi açıktı şimdi. Nos, görüntüsü incelirken bakışlarını ellerinden ayırıp bana baktı. Gülümsemedi, korkunç bir şeylerin bizden tarafa gelmekte olduğunu benim gibi o da biliyordu.

BİR LANETİN KEDERİ

Şimdi tüm ağırlığıyla hissediyorum havayı. Daha önce bir kez hissettiğim gibi.

Hayır.

Bu sefer ses seda yok, aynı yerde olup olmadığıma dair kafamı karıştıracak uzun kolonlar da yok. Hiçlikteyim. Az öncekiyle aynı hiçlik bu, o kadarını biliyorum da öteki hiçbir şeyi anlayamıyorum.

Bir sesin bana ikinci ismimle seslendiğini duydum. Ses boşluğu çevreleyen görünmez duvarları varmış gibi sekerek ulaştı kulağıma. Sanki içinde genç, yaşlı, kadın, erkek, ölü ve diri pek çok kimseye ait sesleri taşıyordu. Huzurun var olmadığı bir kalabalığın gürültüsü gibi ürpertici olduğu kadar hoş bir koro gibi huzur vericiydi. Daha önce işittiğim seslerin birine bile benzemiyordu fakat *Morwen* deyişini duyduğumda sesin kime, *neye* ait olduğunu çok iyi biliyordum.

"Hayır," diye mırıldadığımı fark ettim. Nos ona ulaşabileceğim mesafedeyse dahi görünürde değildi.

Kalabalık ses bu sefer, "Lanetine karar verildi, Morwen," dedi. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Yüreğime salınan korku kalbimi tekletti, ritmini bozdu, onu bir anlığına durdurdu.

Hayır.

Hayır henüz değil.

Şimdi olmaz.

Bir çıkış yolu bulabilirmişim gibi ama baştan ayağa biçare hissederek kendi etrafımda döndüm. Mavi okyanusun ortasında olmanın kötü olduğunu düşünürdüm ama siyah okyanus bin kat daha beterdi.

"Sen her iki dünyaya aitsin. Hâliyle bir o kadar ikisine de ait değilsin. Bu yüzden senin lanetin her ikimizin etki alanında olan bir şey olmalıydı. Ancak koşullar olağandı ve buna imkân vermedi. Ta ki sen buraya gelene dek. Çünkü yalnızca bir sen, bir de hiçbir yere ait olmayan bu yer ikimizin ortak hükmü altında. Seni buranın bakışlarından uzak tutabilirler, Morwen. Ama bizim gözlerimizi kimseden ve hiçbir şeyden ayıramazlar."

Hayır, hayır.

"Sana onu vermeyeceğiz. Böylece lanetin seni bulmuş olacak. Bir köprü olmanın bedelini nihayet ödeyecek ve yüreğinde ağırlık eden o yaralayıcı duygudan kurtulacaksın."

"Hayır!" diye bağırdım birden. "O olmaz." Güçlerini yitiren bacaklarım yüzünden dizlerimin üstünde yere düştüm. Bir Doğal Denge'ye ötesini berisini düşünmeden, alenen karşı çıkıyordum. Dişlerimi sıkarken işaret parmağımı yanan göğsüme dayadım. "Bu benim lanetim! Onunla hiçbir ilgisi yok!"

Doğal Dengelerin kendilerine özgü olduğunu bildiğim kadim sabırları beni ilk kez öfkelendirdi. "Diğer hiçbir şey sana bir lanetin kederini vermezdi," dediğinde sesi bunu her gün yapıyormuş gibiydi. "Ama bu verecek. Çünkü bedeller acıdır, Morwen. Elem doludur. Anlayacaksın."

"Anlamıyorsunuz! Her yerde aradım onu! Her yerde!" İşaret parmağımı aşağı indirdim. "Her iki dünyanın yerinde..." İşaret parmağımı yukarı kaldırdım. "Ve göğünde, gözlerimin gördüğü yüzlerin tümünde ve gördüğüm rüyaların saçma bile olsa minik parçalarında da!" Yüreğim öyle harlı yanıyordu ki iyice ısınmış yaşlar yanaklarımdan hiçliğe düşüp kaybolmaya başladı. Kollarımı yerlerinden çıkarmak istiyormuşum gibi savurup duruyor, söylediklerimin anlaşılır olduğunu umuyordum. "Bana inanmak zorundasınız. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Gerekirse onun olması gerektiğine inandığınız yerde ben kalırım ya da bir başka anlaşmaya varabiliriz ama o dönmeli! Anlamak zorundasınız!"

Ben hıçkırıklara boğulduğumda bile insan dünyası Doğal Dengesi sabretti. Feylere güçlerini veren oydu. Bu güçleri eşit dağıtan, zamanı gelince gitmelerine izin veren oydu. Diğerleri gibi değildi belki de.

"Morwen," dedi yine sakince, sesinde öfkenin minik izleri dahi yoktu. "Sen henüz buraya ait değilsin. Ama gece saçlı fey uzun zamandır öyle. Bu yüzden o kalacak ve sen geri döneceksin. Ancak karanlık seni de alıp kendinin yapınca burada, onunla kalabilirsin. O zamana dek, yaşamalısın. O da yaşamanı istiyor."

Yanılıyordum.

Diğerleri gibi olmadığını düşünürken, merhametli olabileceğine ihtimal verirken yanılıyordum.

O bir Doğal Denge'ydi.

Ama bundan da önemlisi, insanların Doğal Dengesi'ydi o. Tıpkı insanlar gibi zalimdi. Ve bir anlaşmaya varamayacaktık.

"Ona veda etmek istersen," dedi. "Yalnızca birkaç dakika verebilirim sana."

Elbette ona veda etmek istiyordum. Yalnızca birkaç dakikalığına bile olsa yüzünü görebilmeye devam etmek istiyordum.

Hıçkırıklarımı durduramazken gözlerimi avuçlarıma gömüp dizlerimin üstünde öylece oturdum. Omuzlarım sarsılıyor, boynum acıyor, boğazım yanıyordu. Veymut'un Nos'u benden almaya çalıştığını ama başarısız olduğunu düşünmüştüm. Onu benden uzaklaştırmayı başarmış olsa bile Nos'un bana ait olmaya devam ettiğini düşünmüştüm. Ve haklıydım da.

Ama artık bana ait değildi o.

Vücudum soğudu, öyle ki titremelerime neyin sebep olduğunu kestiremez oldum. Saatler geçiyormuş gibi hissettim, günler ve aylar. Güneş tepemden öylece ve süratle geçip gidiyormuş da gözlerim onu yakalayamıyormuş gibi geldi bana.

Kendimi konuşabilecek kadar toparlamam gerekliydi. Derin bir nefes almaya çalıştım. İlk nefes öyle zayıf, öyle titrek ve kırgındı ki...

İkinci de ilkinden daha iyi sayılmazdı ama biri ardından öteki, yavaşça sesimin kontrolünü ele almaya başladığımı hissettim. Yutkunduktan sonra gözlerimin ağrısını biraz olsun geçersiz kılmak için

gözlerimi yumup, "Ya kalmak istersem?" diye sordum. "Ya dönmeyi reddedersem?"

Sorum boşlukta asılı kaldı. Öyle ki Doğal Denge'nin çoktan beni terk etmiş olabileceğini düşündüm. Belki kadim sabrının da bir sınırı vardı ve ben o süreyi, her bir saniyesi boyunca ağlayarak çoktan tüketmiştim.

Ama sonra tekrar onun sesini duydum. "Bunu yapabilirsin. Ama karanlık, kendinin olmayana insaflı davranmaz. Ona ait olanı sana göstermez ve ona ait olan yerlere seni götürmez. Kaybolursun."

"Kayıp mı olurum?" Tüm o gözyaşlarının ardından bu sefer omuzlarımı sarsmaya başlayan çok derinlerden gelen bir kahkahaydı. Uzun, dur durak bilmeyen, beni ağlamaktan daha fazla yoran bir kahkaha. Kahkahaların bazıları, insanı iki gözü iki çeşme ağlamaktan daha fazla yıpratabilirdi kuşkusuz. "Kaybolurum, öyle mi?"

Doğal Denge sorumu görmezden geldi. "Morwen, buradaki zamanın tükeniyor. Gitmeden önce onu bir kez daha görmeyi diliyor musun?"

Koca kanatlı, sivri dişli bir Datura'yı öldürdüm, Doğal Dengelerle tanışıp içlerinden biriyle bir anlaşma yaptım, Veylinton'un korsanlarıyla ve hırsızlarıyla aynı tarafta çarpıştım, dünyalar arasında sıçradım durdum, Bataklık Bölgesi'nin İlk Cadısı'yla anlaştım, sevdiklerimi ölümün dondurucu ve bilinmezliğin yakıcı kollarına bıraktım ama bunların hiçbiri... Hiçbiri yaptığım en zor şey değildi.

Kahkaham tekrar hüzünlü bir gözyaşına dönüşürken aldığım karar, yaptığım en zor şeydi.

Başımı iki yana salladım. Tamamen hür irademle. Bütünüyle kendi kararım olarak.

Çünkü Nos'tu o. Rüyamda onu görürüm belki diye erkenden yatağıma girerdim bazı zamanlar. Bazı zamanlarsa gece gökyüzüne bakar, gerçek yıldızların nasıl onun gözlerindeki yıldızlardan daha az parlak olabileceğini düşünürdüm.

Bu yüzden başımı iki yana sallayarak reddettim Doğal Denge'nin teklifini. Onca çabadan sonra bu yanıtıma şaşırdıysa da bunu hiç

bilmedim. Teklifini reddedişimin arkasındaki sebebi merak etti mi, etmedi mi, hiç öğrenemedim.

Nos'la burada kalabileceğimi ya da onun eve döneceğini biliyor olsaydım bir değil, iki dünyayı arkamda bırakmaya hazırdım.

Birlikteyken kaybolmaktan hiç korkmaz, haritalara ihtiyaç duymazdık.

Ama onu son bir kez göremem. Çünkü görürsem ona veda etmek zorunda kalırım.

Ve Nos vedalardan hiç hoşlanmaz.

Doğal Denge'nin anlayışla çekildiğini hissettim.

Aynı anda nasıl hem anlayışlı hem de zalim olunabilir? Aklımı yitireceğim, eminim bundan. Boşluk öyle geniş ki aklım terk ediyor beni, boşluğa yer açıyor. Çünkü boşluk önce zihnime bakmak istiyor ve almaya değer olup olmadığımı bilmek istiyor olmalı ama beni göremiyor ki. Beni bulamıyor.

Bast, Maça ve Velia.

Gitmek zorundayım.

Nos olmadan gitmek zorundayım. Yapmak zorunda olduğum en zor şeylerin bir diğeri de bu. Onu nihayet bulmuşken şimdi bırakıp gitmek zorundayım. Hangisi canımı daha çok yakıyor, hangisinin kederi beni daha derinlere gömmeye çalışıyor, emin değilim; Nos'un burada kalması mı yoksa yanımda olmaması mı? Kulağa aynılarmış gibi gelse de nasıl hiç benzemiyorlar aslında!

Tanrım, Doğal Dengeleri neden bu kadar acımasız yarattın? Sen de onlar gibi misin? Yoksa şimdi geri götürmekle yükümlü olduklarım burada olmasaydı şuracıkta kıvrılıp hiçlik egemenliğini ilan edene dek ağlayarak kendimi harap edeceğimi bildiğinden mi benimle getirttin onları?

Şimdi biliyorum artık. Öğrenmenin, acısını çekmeye değmediğini biliyorum. Lanetimin ne olduğunu biliyorum ve bu daha önce hiç duyumsamadığım kadar çok acı getiriyor bana. Sırtım da kollarım da tüm bunları taşımak için yeterince güçlü değil. Doktor yanılmıyordu. O uzun ağaçların gölgelerinde hiç yürümemem gerekirdi.

Nos'un adını sayıklayarak hüngür hüngür ağlamaya koyuldum. Ellerimi boşluğun görünmez tabanına vurdum, saçlarımı yoldum. O

an bile, hayatta görmek istediğim hiçbir şey kalmamışken bile kalkmam gerektiğini biliyordum ve bu öyle canımı yakıyordu ki... Köprü olmak istemiyordum, lanet falan istemiyordum. *Bilmek* istemiyordum.

Bir lanetin kederi, diye düşündüm. *Marlo'yu anladığımı sanırken yanılıyormuşum. Fakat artık hakikaten anlıyorum.*

Marlo...

Marlo için kıpırdamak zorundayım ama olanları ona nasıl anlatacağım?

Olduğu gibi anlatacaksın. Marlo seni anlar. Hep anladı.

Beni suçlayacak. Suçlamak zorunda.

Marlo bir şeyler yolunda gitmediğinde ne zaman seni suçladı?

"Kendini suçlayacak," dedim ağlayarak. Artık düşüncelerin hangileri aklımda mahsur kalıyor, hangileri kaçmayı başarıyor kontrol edemiyordum.

Ağladım, ne kadar yorulduğumu dile getirdim, ağladım, Nos'u nasıl çok özlediğimi söyledim, ağladım ve belki aidiyet duygusu sonunda beni bulduğundan hiçbir yere gitmek istemediğimi sayıkladım durdum.

İçten içe birinin beni orada, o rezil hâlde karanlığın zeminini yumruklarken bulmasını diledim. Birinin gelip beni dirseklerimden tutarak ayağa kaldırmasını, kolumun altına girip yürümeme yardım etmesini ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak sorun olmadığını, yardıma geldiğini söylemesini diledim.

Fakat kimse yok, diye düşündüm ve dakikalarımı -belki saatlerimibu düşünceye yedirdim. Gerçek ancak çok sonra kafama dank etti.

Şiddetle burnumu çektim ve başımı hafifçe geriye yatırmaya çalıştım. Bakışlarım karanlığın yüksek kesimlerine tırmanırken gözyaşlarım boynuma aktı. Kollarımı kendime sardım ve ellerim dirseklerimde ayağa kalkmaya çalıştım.

Kimse yok değil, diye fark ettim. *Ben varım.*

Ayağa kalktığımda bana yürümeyi yeni öğreniyormuşum gibi geldi. Bacaklarım çalışmıyor değildi ama yürümeye isteksizdim. Bir

başka arayışa daha mecalim yoktu ama Velia'nın söylediklerini anımsadığımda bir adım attım.

Raido... dedi yine cadının aklımdaki sesi. Elim alnıma dokunmak için yavaşça yükseldi ve parmaklarım R harfinin üstünde durduğunda gözlerimi yumdum. *Senin sembolün hep buydu, öyle değil mi, Eira?*

Yolbulucu.

Ben yol bulucuydum. Ve yol bulucular yürürdü.

Ben de yürüdüm. Mecburdum.

İhtiyaç duyduğum yardımın bizzat kendisi oldum çünkü merhametimi gri gözleri ve gümüşten yüreği olan bir kızdan esirgeyecek değildim. Onu dirseklerinden tutarak ayağa kaldırmış ve her ne kadar ileri yürümek istemiyor olsa da yolunu aramaya ikna etmiştim. Elbette bana karşı koydu, yürümemek için direndi ama nihayet gözlerini yumdu, yaşlı bir cadıdan aradığını bulmak için gözlerin görmesine ihtiyaç duymadığını öğrendiğinden gözleri kapalı yürümeye koyuldu. Gözyaşları, gözleri sımsıkı kapalıyken bile yere düşmenin bir yolunu bulmayı başardı.

Ancak çok sonra açtım gözlerimi ve gördüğüm ışık kafamı karıştırdı. Başta ışığın kaynağının ben olduğumu sandım çünkü ışık benimle ilerliyor, önümde görecek hiçbir şey olmasa da yolumu aydınlatıyordu. Başımı eğip bacağıma baktığımda anladım ışığın neye ait olduğunu.

Kuutamo.

Hançerimi yerinden çıkararak yüzüme yaklaştırdım, ay burada beni gözetemiyordu fakat *Kuutamo* yolculuklarımda bana eşlik etmek için gözlerini üzerimden ayırmayan aydan farksız parlıyordu şimdi.

Aradığım beyaz darbeyi, mor yıldırımları ve kehribar rengi alevleri yolbulucu olarak ben bulacaktım ama onları bana *Kuutamo* gösterecekti.

O günden sonra pek çok nedenden ötürü bir daha eski ben olmayacağımı bilerek yürüdüm. Yeni Eira'ya neler hissedeceğimi bilmeden ama onu tanımaya gönüllü olarak yürüdüm çünkü o Eira'nın sonu nihayet geldiği vakit varacağı, sevdiği Nos'tu. Benim yolum Nos'a kavuşmak için yeteri kadar uzun değildi ama onunki kuşkusuz öyleydi.

Bunun için onu tanımam gerekliydi, burada öylece uzanmam ve kendisi de dışlanmış boşluğun beni dışlamasına izin vermem değil.

Hiçliğin içinde yürürken *Kuutamo*'yu alevleri gümüşten bir meşaleymiş gibi yukarıda tuttum. O, boşluğun göğünde ay olurken ben yolumu ona emanet ettim. Ve sayısız kısa adımdan sonra bana dönük iki küçük yüzü bizzat hançerimin ışığı sayesinde seçebildim.

Elleri iki yana açılmış kimselerdi bunlar. Karanlığı titreten kolları en az benim bacaklarımın olduğu kadar yorgun gözüküyordu.

Mor gözlü olan beni ötekinden önce gördü çünkü diğerinin gözleri sımsıkı kapalıydı. Belki zihnini, kayıp gitmemesi gereken altın rengi saçlardan uzak tutmaya çalışıyordu hâlâ.

Hırsız Kral ikisine doğru yürümemi izledi, yüzündeki düşünceleri *Kuutamo*'nun ışığı bile aydınlatamıyordu.

Yanlarına varmama on adım ya vardı ya yoktu, yere kapaklandığımda hançerim de benimle birlikte düştü ama parlaklığını yitirmedi. Kendi avuçlarım zemindeyken siyah, zımpara gibi avuçlar tuttu kollarımı. Adımı duydum. Morwen olanı değil, Eira'yı.

Eira.

"Neler oldu?"

Yüzü aşağıdan aydınlatıldığından korkunç gözüküyordu ama gözlerinde görmeye alışık olduğum koyu mor yorgunluğun hemen yanında görmeye alışık olmadığım açık mor bir merhamet vardı.

"Velia," dedim, amacım *Velia nerede*, diye sormaktı aslında.

"Cadı döneceğini söyledi..."

"Oisin..."

Bast kaşlarını çattı.

"Beni omuzlarına al," dedim güç bela, o sırada Maça da yanımıza geldi. Onları tekrar gördüğüm vakit yanımda Nos'un olacağına o kadar inandırmıştım ki kendimi, şimdi içimdeki eksiklik hissinin boyutları benim bedenimden de büyüktü.

Bast söylediğimi tekrar etmemi istemediği gibi isteğimin sebeplerini de sorgulamadı ve bunun için minnettardım. Hırsız Kral eğilip beni omuzlarına aldığında parlak hançerimi eve bir zaferle dönecek-

mişiz gibi kaldırdım. *Kuutamo*, Veylinton'un en uzun kulelerine tırmanabilmiş, dünyalar arası köprü olabilmiş kimselerin tepesindeydi şimdi; dağların zirvelerinden ve bulutlardan daha yüksekteydi.

Maça cevabını bildiği, "Ne yapıyorsun?" sorusunu sordu da Nos'un nerede olduğunu sormadı. Nos onun için ya benimle ya da değildi, bu yüzden şimdi nerede olduğunun önemi yoktu. "Cadının örtülü gözleri ışığı görebilecek mi?"

Ciğerlerimde biriktirebildiğim havanın tümüyle Velia'nın adını bağırdıktan hemen sonra bocalayarak hıçkırdım. Omuzlarındaki dengemi kaybettiysem de Bast düşmeme izin vermedi. İki hızlı nefesin ardından, "Görecek," dedim.

Belki gözleriyle değil ama cadı Velia ışığı görecek.

Tıpkı boşluğun da göreceği gibi.

Ama boşluğun yapacağı gibi ışığa gelecek mi? Asıl sorulması gereken bu.

Maça kendi etrafında döndükten sonra, "Hiçbir şey gözükmüyor. Nasıl uğursuz bir yer burası?" diye söylendi. Henüz buraya ait olmadığımızdan çevremizin bize boş gözüktüğünü bilmiyordu. Ben de ona söylemedim.

"Cadıyı nasıl bulacağız?" diye sordu Bast, o sırada ben omzundan inmeye çalışıyordum. Vaktimiz bol değildi. "Çünkü belli ki o bize gelmiyor."

"Cadı..." Elim istemsizce alnıma gitti. Sonra da öteki elimdeki *Kuutamo*'ya baktım.

Yolbulucu.

Köprü.

Gümüş Yürek.

Gümüş Yürek, artık aradığın da ihtiyaç duyduğun da ben değilim. Git. Burada istenmiyorsun.

"Cadıyı bulacağım," dedim. Belki elimdeki *Kuutamo*'nun, belki alnımdaki sembolün ya da belki içimdeki bir şeylerin yardımıyla fakat onu bulacaktım.

Boşluğun titreştiğini hissettim.

"Pekâlâ, işte *bunu* biz yapmadık," dedi Bast.

"Boşluk bizi burada yakalarsa ne olur?" diye sordu Maça, sağını soluna dönüyor ama bakabileceği hiçbir şey bulamıyordu.

"Bilmiyorum," diye başımı iki yana salladım. Bizi burada istemediğinden dışarıda bir yerlere atardı belki. "Öğrenmek istiyor musun?"

Ben istemiyorum. Bilmek, acısını çekmeye değmezmiş, yeni öğrendim bunu.

Maça bana yanıt vermeden öylece baktığında gözlerinde belki de ilk kez korkuyu gördüm. "Yolu göster," dedi sonra.

Yarım yamalak da olsa gülümsedim. Çünkü şimdi kaybolmak falan yoktu.

Cadıyı aradığımız dakikalar ya da saatler hiç de azımsanacak gibi değildi çünkü ayaklarım beni doğrudan ona götürmedi. Sanki cadı bulunmak istemiyordu ve Velia bulunmak istemiyorsa onu kimsecikler bulamazdı. İster insan dünyasında, ister fey dünyasında olsun; ister ikisinde de olmasın.

Velia'yı buluşum cadıya değil, Karaçam'a odaklanışımla oldu. Nos'u ararken önce Aster Gölü olduğuna inandığım bir göle rastlamıştım çünkü onu bulmayı umduğum yer Aldin'den, evinden başka bir yer değildi. Ve cadıyı ararken boynumdaki çam tılsımını tuttuğumu fark ettiğimde aramam gerekenin Karaçam olduğu kafama dank etti.

Velia'yı Karaçam'a birebir benzeyen bir ağacın dibinde, yanaklarının rengi salt kırmızıyken bulduk. Tüm bedenini sarsan hıçkırıklarının çatallı oluşuna bakılırsa hayli zamandır ağlıyordu.

Cadıya ismiyle seslendiğimde beni duymadı ya da duymazdan geldi.

Yakınında başka kimse olmadığından neye ağlıyor olabileceğini kestirmeye çalıştım. Konunun Oisin'le ilgili olduğunu tahmin ediyordum. Buraya onu uyandırmaya gelmediyse niye gelmiş olsundu ki?

"Velia," diye yaklaştım usulca. Sonra bacaklarım beni daha fazla taşımayı reddettiğinden cadının hemen yanına çöktüm. "Velia, seni kaldırmama izin ver," dedim ellerine uzanarak. Yumruk olmuş elleri kucağında, koyu yeşil elbisesinin eteğini sımsıkı tutuyordu.

Önüne eğik başını iki yana salladı. "Gidin," dediğini duydum ama kelimelerini doğru seçebilmek çok da mümkün değildi.

"Gideceğiz. Haydi, kalk." Ama Velia'nın kıpırdamadığını gördüğümde hayal kırıklığımın, kederimin ve yorgunluğumun kızgın bir kâsede yoğrularak öfkeye dönüştüğünü hissettim. "Kalk!" diye bağırdım yaşlı cadıya. "Gidiyoruz. Şimdi."

Başını kaldırdı, boynunda bile dikey, koyu kırmızı çizgiler vardı. "Hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

Boşluğu bir deprem daha vurdu. "Seni burada bırakamam, inatçı cadı. Sen de biliyorsun bırakamayacağımı. Öyleyse işimi böylesine zorlaştırman niye?"

Velia'nın yanaklarından süzülen damlaların hepsi kızıl değildi. "O burada," diye fısıldadı. Omuzları onu görmeyeli daralmış, kolları incelmişti sanki. "Onu bırakıp gidemem."

"Nerede?"

Cadı acıyla homurdanarak başını iki yana salladı. "Karaçam'ın altında olacağını yazmıştı ama değil. Ve onu bulabileceğim kadar anımsayamıyorum artık. Zaman... Zamana ihtiyacım var."

"Velia... Korkarım zamana sahip değiliz."

"Git..." diye fısıldadı. "Ben yeterince uzun yaşadım."

"Burada kalırsan ölmeyeceksin. Boşluk seni alacak ama kendinin yapmayacak. Oisin'i bulamazsan ona hiç ulaşamayacaksın. Bu kumarı oynamana izin vermeyeceğim. Göğsümdeki merhamet izin vermediğinden kendimi nasıl burada bırakmadıysam seni de burada bırakıp gitmeyeceğim!"

Velia'yı kolundan yakaladığım gibi oturduğum yerde arkamı dönerek Hırsız Kral'a ve Korsan Kraliçe'ye doğru elimi uzattım. Karanlık sarsıldı, Velia öteki eliyle kolumda çizikler açtı, benim tırnaklarım da onun koluna gömüldü. İkizler Karaçam'ın önünde hemen yanımızda var olmayan yere oturdu. Gitme vaktiydi, cadı istesin ya da istemesin.

Boşluktan çıkıp gitmek kolay değildi. Bizi ne kadar istemiyor olursa olsun, hiçliğin yoğunluğu bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Havasız, tenha bu yerin kapladığı alanın dünyalardan fazla olduğu his-

sine kapıldım. Bu yüzden olacak ki bizi geride tutabileceği daha çok kolu vardı.

Bir karar ver, diye düşündüm. *Bizi istiyor musun, istemiyor musun?*

Beni yargılamaya kalkma, Gümüş Yürek. Hem öylesini hem böylesini istemek pekâlâ mümkündür. Bunu en iyi sen bilirsin.

Hiçlik yine sarsıldığında fey dünyasına sesleniyordum. Tıpkı onun daha önce *Kuutamo*'ya seslendiğini duyduğum gibi şimdi ona sesleniyor, onun beni görmesini bekliyordum.

Ben senin olmak istediğimde tamamen seninim. Gel ve beni al.

İçimde yukarı, boşluğa düştüğüm yere kendimle birlikte üç kişiyi çıkarabilecek bir güç taşımıyordum şimdi, o kadarını biliyordum. *Komik*, diye düşündüm. *Sahiden çok komik. Nos burada, bizimle olsaydı kendim dışında dört kişiyi taşıyacak gücüm olurdu. Bu kadarını da biliyorum.*

Fakat çiziklerle, tırnak izleriyle dolu ve sıkı parmakların morarttığı kollarımda bu tür bir kuvvet olmadığından acımasız fey dünyası Doğal Dengesi'nin beni bulmasını beklemek mecburiyetindeydim. Bekledim; kollarım daha çok çizikle, kulaklarım daha fazla acı çığlıkla doldu. Ve nihayet ilk kez, bir dünyanın beni almaya gönüllü olduğunu hissettim. Gözlerim dolduğundan yaşamla dolu, kıpır kıpır bir dünyanın kıyısının bize doğru yanaştığını göremedim ancak o kıyıya uzanma kudretinin yalnızca benim içimde bulunduğunu her bir kemiğimde hissettim. Yaşam ve ölümün birbirlerine pek benzemediği düşünülürdü fakat karanlığın orta yerinde bıraktığım Nos, şimdi yaşama uzanmayı benden çok hak ediyordu. Gözlerinde canlı yıldızları ağırlayan oydu, sanata âşık olan, doğanın daha çok sevdiği oydu.

Öte yandan gözleri, ölü adamın tekinin kanının doldurulduğu bir çanaktan; saçları, ölü bir hayvanın tüylerinden farksız gözüken bendim. Adım attığı her yere yıkımın acısını taşıyan bendim ve tam da bu yüzden ölümün kucağına Nos'tan çok ben yakışırdım. Ama ölüm ve yaşam, birbirlerine çok benziyor olacak ki ikimiz de yolumuzu şaşırdık, o karanlıkta kaldı ve ben aydınlığa doğru yürüdüm. O siyahın içinde kayboldu, benim ellerim yeşili, kahverengiyi buldu. Zaina, Nos siyahın kendi rengi olduğunu sandığını söylediğinde, "Görünüşe bakılırsa değilmiş," diye cevap vermişti ona. Aklıma o sohbet geldi

çünkü bundan böyle hangisinin doğru olduğundan emin değildim. Yaşamlarla ölümler öncesinde kalmış bir sohbetti o. Ve sanki bambaşka kişilere aitti.

GÜMÜŞ MERHAMETİN BİR PARÇASI

Biri beyaz saçlı, diğeri mor gözlü ve sonuncu öfkeyle dolu üç fey kendini dibine attığında yaşlı Karaçam'ın etrafı derin bir kederle hareketlendi. Öte yandan ben, kendimi yere atacak gücü bile bulamadım içinde.

Bast ayaklanıp beni kollarımdan tutmaya geliyormuş gibi ilerlerken ondan önce Velia buldu zaten yeterince acıyan kollarımı. "Sen!" diye bağırdı bana. Öfkesi kadimdi, bir başka dünyaya ve bambaşka insanlara uzanan kökleri vardı. "Nasıl olur da..."

Velia beni sarsarken uzun saçlarım sırtıma çarptı durdu. Ben öylece ona diktim gözlerimi, sesini işitebiliyordum ama farklı bir dil konuşuyordu sanki. Bir anlığına aynaya bakıyormuşum gibi hissettim yine. Öteki bir yaşamda Velia bendim.

Ama bunda değilim.

Kendimi yeniden bedenimde hissettiğimde, "Kes şunu," dedim ve Velia'yı iterek kendimden uzaklaştırdım. "Geldiğin hâle bir bak. Oisin böyle olsun ister miydi?"

Velia elini şöyle bir savurduğunda geri kaçtıysam da hamlesini bütünüyle atlatabilecek kadar hızlı değildim. Derin olmayan fakat acı bir kesikti tırnağının geride bıraktığı. "Sakın..." diyerek işaret parmağını yukarı doğrulttu. Beni tehdit eden sesi bile hüzün tarafından sarsılıyor gibiydi. "Sakın onun adını anayım deme."

Donakalarak öylece durdum. Ağlayabilecek ya da en azından kıpırdayabilecek gibi hissetmiyordum kendimi. Yarıya dek açabildiğim

gözlerimle ona baktım. "Sen ve ben, Velia," dedim. Üstüme yanlış hissettiren bir sakinlik çullanmıştı şimdi. *Hayır, sakinlik değil, hissizlik.* "Aynı kaderi paylaşan fakat aynı hamurdan yoğrulmamış iki kimseyiz. Ne sen benim verdiğim kararı anlayabilirsin ne de ben senin vardığın sonucu kavrayabilirim. Ama bildiğim bir şey varsa o da nihayet öldüğün zaman... Bana teşekkür edeceğin."

"Aptal," dedi Velia tükürür gibi. Bana duyduğu öfkenin yerini acıma ve tiksinti almış gibi yüzünü buruşturdu. "Öldüğüm zamanın bir türlü gelmediğini fark etmedin mi?"

"Ölümsüz değilsin, cadı. O kadarını biliyorum."

"Ben İlk Cadı'yım," derken sırtını dikleştirdi ama boyu öncekinden daha kısaydı sanki. Gurur duyduğu benliğinin hatalarla dolu bir geçmişi olduğunu düşündürttü bana şimdiki duruşu. "Fey dünyasına ait kimse öldüremez beni. Bu dünyanın zamanı bile alamadı canımı."

Solukları her zamanki düzenlerine döndüğünde bizi çevreleyen hava kısacık bir anlığına sessiz kaldı. O sessizlikten, cadının nice karanlığa çalışan aklının şimdi üstünde durduğu düşüncesinin çirkin olduğu kanısına vardım. Sonra gözleri görüyormuş gibi az önce beni tehdit ederken kaldırdığı parmağıyla *Kuutamo*'nun yerini işaret etti. Titreyen eliyle çatışan sakinliği en az sonsuz karanlık fikri kadar dehşet verici ve mide bulandırıcıydı.

"Kendin yap," dedim neyi ima ettiğini hemen anlayarak çünkü söylediğinin aksine bir aptal değildim. Kalbim hâlâ attığını göstermek için olsa gerek ritimsiz ve hızlı çarpmaya başladı. Hemen ardından panikle, "Sen de buraya ait değilsin," diye ekledim.

Velia başını yana eğdi. Fey dünyası Doğal Dengesi onu hiç mi hiç sevmiyordu, bunun farkındaydım ama cadı, "Bunu yapmama izin vermiyor," dediğinde yine de afalladım. Onun adına duyduğum keder, bir anlığına kendi kederimden daha fazla yer kapladı içimde. Bunu nasıl öğrendiğini bilmek istemedim.

"Ben de buraya aitim artık."

Cadı başını iki yana sallarken yaşlı yanaklarını çekiştiren gülümsemesi acımasızdı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Velia..."

"Madem o kadar merhametlisin," diye söze girdi. "Bana merhamet et."

Başımı hızla iki yana salladım. "Bu merhamet etmek değil."

"Oisin'i yeniden görebilmek için yaşıyordum. Olduğum her şey bunun içindi. Şimdi yalnızca öldüğümde onu yeniden görebileceğimi kesinkes biliyorum."

"Seni insan dünyasına götüreyim. Orada olduğunda..."

"Eira."

"Birileri..."

"Eira."

"Bir yolunu buluruz..."

"Eira."

Ancak o zaman çaresizlikle yere yığıldım. Kırıldım. Binlerce parçaya bölünerek Bataklık Bölgesi'nin dört bir yanına dağıldım. Onun derinliklerini gördüm, üstüne kurulmuş olduğu acıyı hissettim.

Bast da Maça da yakınlarda ama fersahlar kadar uzağımdalardı.

Cadı, az önceki öfkesini eski bir pelerinmiş de onu bir daha üzerine almayacakmış gibi bir kenara atarak dizlerimin dibine oturdu. Öyle ki kollarımı morartan ya da boğazımdaki çiziğe sebep olan o değildi sanki.

"Merhamet," diye fısıldadı Velia.

"Yapamam," diyerek ağladım. Yanağımdan hızla düşen damla tenimi yaktı. Velia beni tutarken, "Merhametli olmak istemiyorum," diye sayıkladım. "Çok yoruldum artık. Lütfen..."

Cadı yanağımı avucuna aldı. "Olduğun kişiyi kendi özüne yabancı sayma ve merhametinin bir parçasını bana ayıracak kadar cömert ol. Diğerlerine bildiklerimi öğretebileceğim kadar, yeteri kadar uzun yaşadım, Eira. Geriyi nasıl göremiyorsam daha ileriyi de öyle görmek istemiyorum. Vakit önümdeki her şeyi tıpkı arkamdakiler gibi bırakma vaktidir." Velia *Kuutamo*'ya uzandı. Onu ellerime tutuştururken Bast ve Maça bizi izledi mi bilmedim. "Ben korkmuyorum. Oisin beni bekliyor."

Burnumu çektim. "Ya Oisin yaşamanı istiyorsa?"

"Yaşadım zaten. Onsuz bir değil, iki değil; onlarca, yüzlerce ömür yaşadım. Bence geldiğimi gördüğünde bana kızmayacaktır." Velia düşündüklerimi duymuş gibi, "Diğer yandan sen, henüz yeteri kadar yaşamadın," diye ekledi hemen ardından. "Sen onun için bu yaşamı sürdürmelisin ki nihayet öldüğünde ona anlatabileceğin ilginç hikâyelerin olsun. Anlıyorsun ya, Oisin'imin duymak için can atacağı bu tür hikâyelerden bende bolca var. O yüzden Eira... Lütfen... Ben her yaşlı kadın gibi biraz deliyim ama ettiğim yeminleri Karaçam'ın üzerine ederim. Ve yemin olsun ki Doğal Denge sana benim yüzümden bir zarar getirmeyecek. İyi olacaksın. Şimdi ya da sonra. Er ya da geç."

Başımı yine iki yana salladım ama *Kuutamo*'nun kabzası benim avucumda, ucu da Velia'ya dönüktü.

Merhamet.

Merhamet.

Merhamet.

Merhamet böyle gözükebilir mi?

Benim en güçlü yönümse neden tanıyamıyorum onu şimdi?

"Beni burada öylece bırakmak gibi bir zalimlik yaparsan seni hiç affetmem, Eira," dedi cadı. "Şimdi kulübemden cebi dolu çıkmakta olan dostunla senin peşine düşerim." Söyledikleri, beni dehşete düşürebilecek türden şeylerdi fakat kendimi korkmuş bulmadım. Aksine, cadının kudretinin beni bir kez daha şaşırtmasına izin verdim.

"Nasıl?.." diye sormaya yeltendiysem de devam edemedim. Zaten sorum lazım falan değildi.

Cadı gülümsedi ve "Şimdi burada aklını, yüreği genç bir adamdan uzaklaştırmakta başarısız olanlar yalnızca ikimiz değiliz," diye cevapladı. Biraz duraksadıktan sonra, "Haydi, Eira," diye yüreklendirmeye çalıştı beni. "Yerimi belli ederek öfkenin beni yeniden bulmasına izin verme."

Elimdeki *Kuutamo* sızlandı, bunu fark edecek kadar iyi tanıyordum onu. *Kuutamo*'yu yere bıraktığımda hançerim rahatladıysa da Velia'nın görmediğine inandığımız gözleri onun üzerinde donarak aşağıda, çaresizce kaldı.

Ama sonra *Marwolaeth*'i bulduğumda Velia bir kez daha gülümsedi. Benim hissettiğimden daha güçlüydü gülümsemesi.

Marwolaeth cadıya acımadı fakat ben ölümün bizzat kendisini Velia'nın göğsüne yerleştirdiğimde alnımı başıyla omzu arasına bırakarak hüngür hüngür ağladım. Ellerim hâlâ hançerin küt kısmını tutmaktaydı. Vücudum acıyla çarpıldı, merhametin tadının acılığı damağımı ve boğazımı yakarken parmaklarımdaki his, içimde bir şeyleri yerle bir etti. Velia'dan duyduğumsa yalnızca kısa, kesik bir nefesti. Hemen ardından, "Teşekkür ederim," dedi ve ben haklı olmaktan daha fazla nefret ettiğim bir başka anı aklıma getiremedim.

Haklı, merhametli, anlayışlı biri olarak, kendim olarak, Velia'yı tuttum ve o, Oisin'i bulmak üzere yola çıkmışken ben olduğum kişiden nefret ettiysem de kanı, bataklığı andıran elbisesini boyarken Velia'yı bırakamadım. En nihayetinde kollarımın arasındaki yüzyıllar önce ölmüş olması gereken bir bedendi ama Nos'un bedenini tutup da doya doya hiç ağlayamadığımdan Velia'nın bedenine sarılıp ikisi için ağladım. Öyle büyük bir acı, öyle büyük bir utançtı ki hissettiğim, yok olup gideceğimi sandım. Acı da utanç da hiç kuşkusuz, tek eliyle bile birinin sonunu önüne serebilirdi.

Ama beni Velia'dan ayıran nokta bu değil miydi?

Acı onu çaresizliğe sürükledi, cadı uzun süre dayandıysa da en sonunda vazgeçti. Öte yandan ben... *Ben vazgeçmem.*

Hayatta kalacağım çünkü Nos sabırlı biri ve ben de tıpkı onun olduğu gibi, tıpkı onun olmamı istediği gibi sabırlı olabilirim.

Yine de ağlayacağım. Aynaya baktığımda gördüğüm gümüş çanakların içindeki kanın kime ait olduğunu çok iyi bilecek ve kendimi yalnızca bana ait bir karanlıkla saracağım. Fakat yaşamın içinde kalacağım ve tıpkı Zaina'nın yaptığı gibi omuzlarımı geriye atarak sağlam adımlarla yürüyecek, aynı Marlo'nun yaptığı gibi iyilikten şaşmamaya çalışacağım. Sınırlar belirsizleşecek, doğru ve yanlışlar iç içe geçecek, yol yokuşa dönecek ya da beni çıkmaz sokağa götürecek. Ama en nihayetinde benden yana olacak.

Karaçam'ın hemen önündeki dört kişiden yalnızca ben, çamın kendisinden bile sessiz olmakta başarısız oluyordum. Burnumu çekip

duruyor, sızlanıyor, alçak sesli hıçkırıklarımı bastırmak için uğraşırken boğuluyormuşum gibi sesler çıkarıyordum.

Soluklarımı yeteri kadar toparlayabildiğimde, "Yol senden yana olsun, Velia," diye fısıldadım. Burnum öyle yanıyordu ki... "Tekrar görüşünceye dek... Nos'u benim için koruyup kolla. Döndüğümde o portreyi görmeyi beklediğimi söyle. Bir de oraların detaylı bir haritasını çıkarmasını tembihle. Çünkü benim kaybolmak gibi bir huyum vardır."

Cadının alnına minik bir öpücük kondurduktan sonra Bast ve Maça'nın beni ayağa kaldırmalarına izin verdim. Bataklıkta kalmış işimiz yoktu artık. Bast'ın Velia'yı kucaklayıp Karaçam'ın hemen dibine bıraktığını gördüğümde arkamı döndüm. Biz Maça'yla ağaçlardan yan yana, yavaşça uzaklaşırken Karaçam'ın köklerinin günün birinde Velia'nın bedenini sıkıca saracağını ve tıpkı cadının onu gözettiği gibi çamın da cadıyı gözeteceğini biliyordum.

ALDİN'E BİR MEKTUP

O yolu nasıl oldu da yürüyebildim, yürürken neler düşündüm ya da neler gördüysem hepsi bir sır olarak kaldı. Yolun o günlerine dair tek hatırlayabildiğim bir ara hakikaten çok üşümüş, öyle ki titremekten yürüyememiş olduğumdu. Bast ve Maça'nın bir amaç uğruna yıllarını verebilen sabırlarının nasıl bir şey olduğunu da o günlerde öğrendim. Onları daha iyi ne kadar tanıdıysam ikisinin de bana o kadar yabancı olduğunu hissettim. Bundan olacak ki günlerce tek kelime konuşmadım. Yalnızca bir ara ikisi birden bitkin düştü, birinin gözlerindeki alevlerin üstü örtüldüğünde ötekinin gözlerindeki şimşekler de söndü. Bunu fırsat bilerek içimde ne var ne yoksa tümünü yıldızlara kustum. Gözyaşlarım kurak toprakları ve yeşil çimleri ıslattı. Bu bana kendimi daha iyi hissettirmedi.

Ölümden beter kaderler sahiden varmış.

Bir an önce Marlo'ya ulaşmayı diliyordum ve bu dilek bana kendimi bencil hissettiriyordu. Bilmenin ateşi beni bir başıma yakıyordu şimdi, ona ulaştığımda alevlerin hemen hemen yarısının Marlo'ya sıçraması kaçınılmazdı.

Ama Marlo alevlere de lanetlerin kederlerine de alışkındır. Alevleri büyüsüyle söndürür, bana yol gösterir. En azından umduğum bu. Öteki türlü ona yalnızca acı götüreceğim ve bunu yapmaktansa ölürüm daha iyi.

Batıburun geceleri karanlık olmuyordu belki fakat benim gözlerim ışığı göremiyordu. Yine de ayın bakamadığı gölgelerin birinde kolla-

rını kavuşturmuş bekleyen Marlo'nun altın saçlarını görmek için ışığa ihtiyacım yoktu.

Boğazımdan minik bir hıçkırık çıktı. Etrafta kimseciklerin olması ne iyiydi!

Çoktan tamamen tükettiğimi sandığım güçle dostuma koştuğumda Marlo da bana doğru ilerlemeden önce durup düşünmedi, ortalarda bir yerde düşmeden yakaladı beni. "Yakaladım seni," dedi. Yavaşça yere oturduk. Sert taş yollar serindi.

Ben boğuk hıçkırıklarla ağladığımda Marlo'nun kalın kaşları çatık ya da ela gözleri sorularla dolu değildi. Fakat saçlarını yüzünden geriye itip ona baktığımda burun deliklerinin bir genişleyip bir küçüldüğünü ve dudaklarının titrediğini gördüm. Ardından beni omzuna bastırdı, elini başımın arkasından çekmedi. "Şş," dediğini ve bunu derken sesinin derinden sarsıldığını duydum. İkizlerin yarasız, Nos'un da yakınlarda olmadığını görmüştü ve Doğrucu'nun kalbi biraz daha kuvvetli atsa alnıma değecekti sanki.

Yüzümü güçlükle Marlo'nun göğsünden ayırdım ve ona baktım. Gözyaşlarım hem benim yüzümü hem de Marlo'nun gömleğini kirletmiş gibi hissediyordum. "Seni..." diye başladım ama konuşmakta başarısız olduğum için bir kez daha denemem gerektiğini fark ederek derin bir nefes aldım. Bir çırpıda, "Seni çok özlediğini söyledi," dedikten sonra da hüngür hüngür ağlamaya devam ettim. Marlo da benimle ağladı. Alevler ikimizi bir kez daha sardı ve Marlo dostları adına bir kez daha yandı.

Öyle saatlerce kalmış olmalıyız ki gözlerimdeki yaşlar diner gibi olduğunda yıldızların konumları farklı, rüzgârın yönü başkaydı.

Maça'nın yakınımıza geldiğini işittim. "Ayağa kalkın," dedi bize. *Emirlerine şimdiden başladı demek*, diye düşünerek bir hışımla ayağa kalktım. Niyetim onun lafını dinlemek değil, kavga etmekti.

Dişlerimi sıktığımı görünce uysalca koluma dokundu. Kaşlarımı çatarak bakışlarımı kolumdaki eline çevirdiğimde gözlerimin nasıl şişmiş olduklarını fark ettim.

"Eira," dedi kaptan az sonra, sesi kendi sesine pek benzemiyordu. "Gel, sizin için Doktor'a çay hazırlatayım."

"İstemiyorum," dediğimde benim sesim de kendi sesime pek benzemiyordu.

Maça bakışlarıyla beni tartarken Bast, Marlo'yu yerden kaldırdı. Marlo da yerden kalkmak istemiyormuş gibi gözüktü gözüme.

Korsan Kraliçe, "Yaptığın şeyler..." diye söze girdi. Yaptıklarımdan nasıl bahsetmesi gerektiğinden emin değildi. "Yaptığın şeyler pişmanlık duyulmasını gerektirecek şeyler değil."

"Maça," diye başımı salladım. "Maça... Maça... Bir masumu öldürdüğümü görmedin mi?"

Marlo bildiklerinin acısının yanında bilmediklerinin dehşetine kapıldı. Bu akıntı güçlüydü fakat Bast gözlerini yumup başını hafifçe iki yana sallayarak sakinleşmesini öğütlediğinde Marlo'nun kapıldığı dehşet verici sular duruldu.

"Kendi seçimiydi," dedi Maça.

"Benim seçimimdi."

"İstediğine inan, köprü. Ama haberin olsun, cadının söylediğinin aksine ben yeniyetme bir fey değilim. Davranışlarımızın kendi kararlarımızdan doğduğu yanılgısına hepimiz düşeriz, ancak ben bunun daima doğru olmadığını bilecek kadar bilgeyim. Şimdilik bu söylediğine istediğin kadar inan. Nasıl olsa senin aklın da benimki kadar sivri. Gözyaşlarının buharı zihninden uçup gittiğinde ne demek istediğimi anlayacaksın." Maça kolumu bırakarak ondan beklenmedik bir sendelemeyle Marlo'ya yürüdü ve kollarını boynuna doladığında Doğrucu'nun duruşu bozuldu. Bedeni Maça'nınkine ayak uydurarak küçüldü ve kalın kolları kaptanın belini sıkıca sardı. Yüzü kabarık saçlar arasında tümden kaybolmadan hemen önce Marlo'nun büzüşen kaşlarını ve gözyaşlarını serbest bırakarak kapanan gözlerini gördüm. Marlo sevinçliyken coşkusunu nasıl gizlemezse üzüntüsünü de öyle gizlemeye çalışmazdı fakat sevinci ne kadar gürültülüyse hüznü o kadar sessiz olurdu. Benim gibi hıçkırmadı, sızlanmadı ya da homurdanmadı. Sessizce Maça'ya sarıldı ve öyle kaldı.

Ancak Bast yanıma geldiğinde gözlerimi ondan ayırabildim. Her ne söyleyecekse onu beklemek yanlıştı, bu yüzden önce kendini söyleyeceklerine hazırlamasını bekledim.

"Eira Morwen," dedi nihayet. Gözüme onu ilk gördüğüm zamanki kadar tehlikeli ya da yürekli gözükmüyordu artık. "Üç yıl için anlaşma yaptık. Üç yıl, bugün başlayacak ve çıkacağımız görevi daha erken tamamlarsak anlaşmanızın size düşen kısmı yerine getirilmiş sayılacak. Geçici de olsa artık *Martes*'in bir denizcisisin." Bast bir adım daha bana yaklaştı. "Öte yandan senin ruhunda hâlâ korsanlıktan çok hırsızlık var. Dilersen aynı göreve hizmet eden fakat *Martes*'in değil, benim ekibimin bir üyesi olabilirsin. Düşünmek için ihtiyaç duyduğun sü..."

"Kabul."

Bast afalladı. "Aklın bulutlu, bunu sana şimdi anlatarak bu kararı şu an vermeni istemiyorum. Ancak..."

"Kabul dedim, Bast. Uzatmaya gerek yok. Onurlu davrandınız. Sen de Maça da. Ben de karşılık olarak hırsızların yanında uyuyacak ve bir dediğini iki etmeyeceğim. Sahip olduğum kaynakları ve kudreti size yardım etmek için kullanacağım. Ama bil diye söylüyorum, diğer herhangi bir şeyle merhamet etmek arasında kaldığımda hangisini seçtiğimi kendi gözlerinle gördün. Ne kadar güç olursa olsun, seçeceğim yine odur."

Bast çenesini sıkarken başını hafifçe geriye yasladı. "Onu zamanı geldiğinde göreceğiz. Ama şimdi..." Koluma girdi ve Oyukrüzgâr İskeleleri'nden tarafa yürümeye başladığında ağırlığımın en azından yarısını taşıyan ben değildim. "Şimdi temizlendikten sonra çay içeceğiz."

Velia sana söylemedi mi o günden sonraki hayatının öncekine benzemeyeceğini?

Şimdi ne diye tanıyamıyorsun bizzat kendi yaşamını?

O sabah da mutfaktaki çelik birkaç parça eşyanın yüzeyindeki bozuk görüntümde kaybolmuşken beni içinde bulunduğum ana, sahibinden çok önce içeri giren adım sesleri taşıdı.

Doktor'un adımı seslendiğini duydum. Ardından ne yaptığımı sordu.

Gözlerimi kaynamak üzere olan sudan ayırmadan, "Düzenin," dedim.

"Boş ver şimdi düzenimi." Bileklerimi tutarak beni pencerenin önüne yönlendirdi. "Benim düzenim senin endişelerin arasında değil artık. Gel, oturalım şöyle. Kaygılandırıyorsun beni."

"Her zamanki gibi davranıyorum, Doktor."

Doktor masada karşıma geçti ve bana baktığında yüzünde gördüğüm merhamet, yüreğimi taşıyamayacakmışım gibi ağırlaştırdı. "Her şeyi, her zamanki şekliyle yapıyormuşsun gibi gözüküyorsun, orası doğru. Ama tavrın da bakışların da her zamanki gibi değil. Bakışlarının farklılığı derken gözlerinin şiş oluşunu kastetmediğimi az çok anlamışsındır. Neler olup bittiğini söylemezsen kaptanı değil, Bast'ı çağırırım, ona göre."

Okyanusun serin esintisi bir anlığına beni bulmayı başarabilmiş gibi minik bir rüzgâr yüzümü yaladı geçti. Başta uydurduğumu sandım ama saçlarım da kıpırdayınca rüzgârın bana yardım etmek için ta Martes'in gövdesine kadar geldiğini anladım. Anlatmak üzere derin bir nefes aldım fakat hangi birini anlatacaktım ki?

Nos'u bir kez daha görebildiğim için sevinçli olduğumu mu? Ona doya doya sarılabildiğimi, onu öpebildiğimi ve bana bakarken gözlerindeki yıldızların yerli yerinde durduğunu gördüğümü mü söyleyecektim?

Yoksa Nos'un ellerimden bir kez daha kayıp gittiğini, ona bir kez daha -bu sefer tamamen kendi tercihimle- veda edemediğimi, Bataklık Bölgesi'nin İlk Cadısı'nın Oisin'in insan sevgilisi Velia olduğunu ve şimdi bile parmaklarımın altındaki deride Velia'nın kanını hissedebildiğimi mi anlatacaktım?

Doktor'a baktım, sabah güneşi yüzünün soluna vuruyordu. Biraz fazla sıktığı lacivert bandanası her zamanki gibi başını ve alnını örtüyordu.

Doktor'a baktığımda sorular sormayı bildiği kadar dinlemeyi de bilen bir adam gördüm. Merhametli ve sevdiklerini kaybetmiş; ölümü isterken, ölümü beklerken bir sonraki güne uyanmış bir adamdı Dok-

tor. Bir başka yaşamda da Doktor'dum belki ama söz konusu bu yaşam olduğunda Velia'dan çok ona benzediğimi fark ettim.

Gülümsedim. Doktor da bana gülümsedi. Sonra büzüşen kaşlarımla başımı öne eğip ağlamaya başladığımda Doktor yalnızca iki adımda oturduğum sandalyenin yanında bitti ve beni sert göğsüne çekti. Güvenmekte hata etmediğimi en başından beri bildiğim biriydi o. Tıpkı Zaina ve Marlo gibi.

Zaina'yı öyle özledim ki. Marlo da benim gibi yürüyor bu günlerde ama benden daha opak bir hayalet sanki. Öfkesine yenildiğinde bir şeyleri devirecek gücü olduğunu görüyorum en azından. Öte yandan Zaina öyle uzaklarda ki nasıl olduğunu bilmem mümkün değil.

"Bast'ı çağıracağını söyledin." Başımı geri çekerek Doktor'dan uzaklaştım. "Bast'ı çağırır mısın, Doktor?"

Doktor'un kaşları kafa karışıklığı olduğunu düşündüğüm bir şey tarafından çatıldı. "Blöf yapıyordum, ben çağırdım diye Bast gelmez."

Hiçbir şey demeden ayağa kalkmaya yeltendim. Bast'la konuşmam gereken bir mevzu vardı. Ama Doktor beni tek bir hareketiyle durdurdu.

"Bekle, Eira. Sen otur ve dinlen. Hırsızların en elzem gördükleri şey dik duruşları, hızlı tepkileri ve sağlam bacaklarıdır. Sen üçüne de sahipmişsin gibi gözükmüyorsun bu günlerde. Dinlen. Vaktimiz var."

Başımı öne eğdim. "Teşekkür ederim, Dragomir. Bir gün bana olan iyiliklerinin karşılığını vereceğime emin olabilirsin."

Ne de olsa bilmek isteyeceğin önemli bir bilgiyi taşıyorum cebimde. Çıtçıkarmaz Çarna. Yine de bu bilgi, tamamlanmış olmadığından biraz daha beklemeli.

Doktor bir şey söylemeyi gerekli görmeden mutfaktan çıktığında bandanası hâlâ sıkı düğümüyle başındaydı.

"Eira? Her şey yolunda mı?" Dakikalar sonra mutfak kapısının eşiğinde beliren Hırsız Kral'ın o kapıdan geçmek için başını eğmesine ya da sırtını bükmesine gerek yoktu. Yine de öyle yaptı. "Sera benimle konuşacakların olduğunu söyledi."

"Gel, Bast. Karşıma otur."

Bast'ın bana güvendiği kanısına kapılacak kadar ileri gidiyordum artık. Çünkü boşlukta omzuna çıkmam gerektiğini söylediğimde beni omuzlarına nasıl aldıysa söylediğim gibi gelip karşımdaki sandalyeye de tıpkı öyle oturdu. Sorgusuz, sualsiz. Sırada olacakları merak ederek.

"Şu görev..." diye söze girdim. Darka'nın bakışları derinleşmiş, gördüklerini ve içinde bulunduğu durumu anlamlandırabilmek için onlara bolca yer ayırmıştı. "Bana bu görev hakkında neler söyleyebilirsin? Artık bilmemin vakti değil mi?"

Bast kollarını masaya dayayarak hafifçe öne eğildi. "Sesin şimdi yüksek değil ama ben yine de sonraki seferler için uyaracağım seni. Kimselerin bilmemesi gereken bir sır bu. Sana söyleyebileceklerim de sınırlı."

"Ama hiç yok değil."

Hiç akıllanmamış olacağım ki yine bir şeyleri öğrenmek için uğraşıyorum. Gerçekten bilmek zorunda mıyım sanki?

"Bilmemen daha iyi, Eira."

Bast ciddiyetinden sıyrılmadı çünkü acı bir neşeyle karışık kahkaham hiç de bulaşıcı değildi.

"Ciddiyim ben."

"Eninde sonunda öğreneceğim, Hırsız Kral. Bilmiyor musun bunu?"

Sırıttı, gülüşü çarpık ama içtendi. "Hem de çok iyi biliyorum. Tıpkı beni buraya çağırtmanın sebebinin yalnızca bu olmadığını bildiğim gibi. Görevin ne olduğunu şimdi merak etmenin asıl sebebi nedir? Dürüst ol, Eira. Ben sana hayli zamandır hiç yalan söylemedim."

"Gözlerin sana kimden miras kaldı?" diye sormuş buldum kendimi. Doğrusu bunu sormak aklımın kıyısında bile yoktu. "Maça'nın gözleri böyle değil."

Bast gözlerini kaçırdı ve kollarını bağlayıp iyice arkasına yaslandığında sandalye acıyla gıcırdadı. "Babamdan."

Denediğim dürüstlüğü beni bir kez daha şaşırttı. Dalgınca başımı salladım bir süre çünkü bu bilgiyi zihnimde nereye yerleştirmem gerektiğinden emin olamadım.

Ancak çok sonra, "O sabah," diye söze girdim. "Alabileceğin onca şey arasından... Neden kolyemi aldın?"

Gülüşünden Bast'ın cüretkârlığımdan şikâyetçi olmadığını çıkardım. "Aradığım bir şey vardı ve kolyenin ucundaki tılsıma yakından bakmak istedim."

"Ve bana geri getirdin çünkü?"

"Çünkü aradığım o değildi."

"Biliyor musun, Bast, düşündüğün kadar fena biri değilsin."

Ciddiyeti hızla döndüğünde, "Aynısını ben de senin için söyleyebilirim," dedi. "Şimdi, bana söylemek istediğin nedir?"

Derin bir nefes verdim. "Aradığın her neyse sana onu bulman konusunda büyük yardımı dokunacak birini tanıyorum. Ama bize katılabilmesi için önce huysuz bir cadının ikna edilmesi gerek."

Bast tek kaşını kaldırdı, yüzündeki buruşuk ifade memnuniyetsizliğe benziyordu. "Bir tane daha mı?"

"Dinle beni. Sana lazım olan; Veylintonlu olmayan, aklı da dili de sivri, uğruna çabalayacak bir şey buldu mu peşini asla bırakmayan kimseler değil mi? Bu gemiye lazım olan da her şeyden önce bir Şifacı değil mi?"

"Bu sözlerinle ve şimdiki çabanla beni oyuna getirmeye çalıştığını seziyorum. Yanılıyor muyum?"

"Senin aksine ben hatırı sayılır ölçüde güvenilir biriyim. Güvenilir insanların sonraki hamlelerinin tahmin edilebilir olduğunu da kendin söyledin. Sonraki hamleme bak bakalım, Hırsız Kral. Bir oyun, bir tuzak görüyor musun?"

"Evet, sıkıcılığının çoğunu buna borçlu olduğunu sık sık unutuyorum," dedi. Kısa bir sessizliğin ardından da, "Şu Şifacı'nın... Gelmeye gönüllü olacağını nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Hayatın günlerimizi değer verdiğimiz insanlardan uzakta geçirmek için çok kısa olduğunu uzun zamandır biliyor."

Artık ben de biliyorum.

"Öyle olsun. Ama bu işin bir cadıyı ikna etmekle bitmeyeceğini hissediyorum nedense. Yine yanılıyor muyum?"

Başımı öne eğdim. "Kendisi Taygalı. Bir kez göründü mü yeri bulunması kolay biri, adımları sağlam ama gürültülü ve ağır. Sonbahar havasına tahammül edebiliyor ancak güneşin altında kalması mümkün değil."

"Ve sen onun bir gemi için uygun olduğunu düşündün, öyle mi?"

Bakışlarımı tekrar Bast'a taşıdım. "Kış geliyor, Bast."

Bast ne demeye çalıştığımı anlayarak bir hışımla ayağa kalktı. "Ne dediğinin farkında değilsin sen."

"Pekâlâ farkındayım. *Martes* kıştan sağlam çıkabilecek kadar güçlü. Yoksa aksini mi iddia ediyorsun?"

"Eira, şansını zorluyorsun."

"Öyleyse o şansı bana ver ve neler yapabileceğimi gör, Hırsız Kral. Ne de olsa yalnızca vaktini harcamak için söylemiyorum bunları. Kaybedecek hiçbir şeyim yok."

Bast dişlerini sıkarak kapıya döndüğünde umutsuzlukla masaya kapaklanmamaya çalışıyordum ki yüzünü tekrar bana döndü. Titreşen gözlerinde gezinenin ne olduğunu anlamak mümkün değildi. "Maça dâhil olmak üzere kimseye söyleme, olur da yazacağımız mektuba cevap verir ve hakikaten gelirse onunla önce ben konuşmak istiyorum."

Bast'ın söyledikleri kalbimin ritmiyle oynadıysa da bunu ona belli etmeyecek kadar akıllıydım artık. "Elbette."

"Nereye ve kimin adına yazacağız mektubu?"

Ama heyecanımı gören soğukkanlılığım çabucak terk etti beni. Yüzümde koca bir gülümsemeyle, "Aldin," dedim. "Aldin'e. Zaina Nafel'e."

Mektup Zaina'ya, Zaina geldikten sonra biz de Beyaz Deniz'e gideceğiz.

Marlo, Zaina ve ben. Üçümüz. Bu sefer hakikaten birlikte.

Zaina'nın anlaşmasının devam etmekte olup olmadığını öğrenecek, eğer hâlâ sürüyorsa o anlaşmayı yok etmenin bir yolunu bulacağız. Elbette Zaina önce beni bir güzel azarlayacak.

Hırsız Kral ve Korsan Kraliçe'yle olan anlaşmalarımızın bize düşen payını yerine getirecek, iyisinden birer hırsız ve korsan olacağız. O ikisinin yıllardır aradıkları şey her neyse onu bulacağız.

Kavgalar görecek, bıçaklarımızı temizleyecek ve nicesi sahte hikâyeler dinleyeceğiz. Üşüyecek, bitmek bilmeyen maviye ve beyaza sövecek, aptalca şakalara ya da yerdeki halatın tekine takılıp düşen sarhoş korsanlara güleceğiz. Uykusuz geceler geçirecek, çarpışacak ve Aldin'deki ateşin nasıl başka hiçbir yerde yanan ateşe benzemediğini konuşacağız.

Tüm bunlar için üç yılın yeterli gelip gelmeyeceğini henüz bilmiyorum. Bildiğim bir şey varsa o da henüz bitmediği.

Eskiden ait olduğum yerin burası olmadığını düşünürdüm. Sonra ait olduğum yerin neresi olduğundan bir türlü emin olamazken buldum kendimi. Ama nihayet meselenin bir yere ait olup olmamak olduğunu biliyorum. Üzerinde yürüdüğüm dünyadaki günlerimin hakkını vereceğim.

Tonlarca hikâye biriktirecek ve vakti geldiğinde tümünü Nos'a, anneme, babama ve Kona'ya anlatacağım.

Hırsız Kral mutfaktan çıkmadan son bir kez bana baktı. "Kaybedecek hiçbir şeyin olmadığını düşünüyorsan yanılıyorsun, Eira. Yalnızca hırsızların bile senden almak isteyeceği tonla şeye sahipsin," dedi ve koca *Martes*'te bir yerlerde kayboldu.

Bast ortalıkta yokken Marlo'nun üzerinde yürüdüğünü bildiğim güverteye gitmek için hareketlendim ve hızlandım. "Marlo!" diye bağırdım. Güverte her zamanki gibi sıcak, tahtalar her zamanki gibi sağlamdı.

Marlo bana endişeyle baktı. "Ne oldu?" diye sordu. Son zamanlarda kaşlarını çatmaktan aralarında incecik, düz bir iz kalmıştı. Onun gözleri de tıpkı benimkiler gibi şiş, sesi de tıpkı benimki gibi normalden daha kalındı.

"Beyaz Deniz'e gideceğiz," dedim sakinleştiğimi sandığımda. Doğrucu Ateşyutan'ın sorularla dolu gözlerinde Beyaz Deniz'in ne olduğunu hatırlayamadığını görmek beni şaşırttı. "Zaina'ya mektup göndereceğiz," diye fısıldadım. "Zaina da geldiğinde, kışın yola çıkacağız. Üçümüz. Soğukta."

Marlo yansıtmamaya çalıştığı bir dehşetle başını iki yana salladı. "Ne diyorsun, Eira?" Elleriyle yüzümü tutarken eğildi. Ela gözlerinde

bir heyelan vardı şimdi. "Başına güneş mi geçti yoksa? Ne Zaina'sı, ne Beyaz Deniz'i? Doğal Denge aşkına otur şöyle. En son ne zaman su içtin?"

Ama ben de başımı iki yana sallarken gülümsedim. Aklımı kaçırmış gibi gözüküyor olmalıydım. "Göreceksin, Zaina, cadı Nevae'ye rağmen buraya gelmenin bir yolunu bulacak. Ve artık ayrı düşmeyeceğiz."

"Eira..."

Sesimi iyice alçalttım. "Gemide bir Şifacı yok, Marlo. Bast'la konuştum. Zaina'yla görüşmek istiyor."

"*Martes*'in kaptanı Bast değil."

"Değil. Ama Şifacı'nın kalması konusunda Maça'yı ikna edecek olanlar sen ve ben değiliz." Sırıttım.

Aklımı yitiriyor olsam bunu bilir miyim acaba?

"Nos'a anlatacağımız hikâyeleri bir düşünsene," dedim.

Marlo'nun yüzündeki ciddiyet belli belirsiz, yorgun bir tebessüme dönüştü.

Acaba bir daha ne zaman Doğrucu'yu hakikaten gülerken görebileceğim? Çünkü göreceğim. Görmek zorundayım.

"Öğreneceğimiz şarkılarla başını nasıl şişireceğimizi bir düşün."

Kahkahalarımızla boşluğa taşıyacağımız ışığı düşün.

"Kendini iyi hazırla, Ateşyutan. Bu sefer yol bize gelecek. Hazırlıklı olmamız gerek."

DEVAM EDECEK...

UZAK SULARIN HALKI

Okyanusun şarkısı çoğu kimseler tarafından duyulmaz. İnsanlar, okyanusların söylediklerinin tek kelimesini anlamaz, yassı uçlu kulaklarıyla yalnızca bulanık, karışık, yoğun sesler işitebilirler. Soğuk, lacivert suların onların ciğerlerini doldurmak için çok hevesli olduğunu sanırlar, boğulmuyor olsalar bile boğuluyormuş gibi hissettiklerini anlatırlar, çünkü insanlar, anlamadıkları her şeye karşı büyük bir dehşet duyarlar. Doğalarında vardır bu.

Ama herkes gibi okyanus da bazen diğerleri tarafından anlaşılmak ister. İşte tam da bu yüzden... Biz varız.

Tıpkı insanlar gibi gözüken ama içlerinde uçsuz bucaksız suların şarkısını uyutan bir halk... Ya da uyandıran, bunu nasıl adlandırmak isterseniz...

Okyanusun insan kulaklarına duyulmaz olan şarkısını işitilebilir kılan, bir parçası insan, bir parçası okyanus olduğundan her ikisini de duyan, anlayan ve her ikisiyle de konuşabilen bir türüz. Uzak ve derin suların halkı... Okyanusların ve denizlerin özel tercümanları... Merza... Pek çok adımız var.

Benim canlı bir insanla tanıştığım hiç olmadı. Yukarı dünyayı da hiç görmedim ama bazen, suların buranın civarına dek sürüklediği bedenler olur. Yalnızca görmemizi istediklerini böyle bir başlarına getirir bize okyanus. Bunun ondan bir tür hediye olduğuna inanırız. Çirkin ve şiş bedeni parçalar, hâlâ sağlam olan kemiklerinden çeşitli gereçler yaparız çünkü insan etinin tadı en kötü yosununkinden bile

beterdir. Özellikle de bir süredir çürükse... Kendimizin avlamadığı balıkları bile yemeyiz çünkü bizler yemeklerimizi taze severiz.

Henüz bir yıldır yetişkinim. Bu da demek oluyor ki tüm yaşamım boyunca yalnızca geçtiğimiz yıl tek başıma avlanmama izin verildi. Fakat geçtiğimiz yıl, yüzeyden ne büyük bir gemi ne de minik bir sandal geçti. Geçseydi bilirdik. Derinlerde yaşıyor olabiliriz ama okyanus bize haber göndermenin bir yolunu bulurdu. Her zaman bulur.

Bu sene ise ümidim yeniden yeşermenin bir yolunu buluyor, toparlıyor kendini. Nihayet av vakti geldiğinde tüm halkın içinde yüzeye doğru yüzmeye en hevesli kişi ben olacağım. Ama şimdilik, sular soğuk. Ve biz bekliyoruz.

"Sen de hissettin mi?"

Hissettim.

Okyanus, yavaşça yüzümü okşuyor. *Zamanı geldi*, deme yolu bu onun. Hareketli şimdi çünkü yüzeyi kıpırdatan, suları huzursuz eden bir şeyler var. Büyük bir şeyler olacak ki ta derinlere kadar sürmüş etkisi.

"Vakit geldi, Ren. Git ve diğerlerine haber ver, ben okyanusu dinlemeye devam edeceğim."

Renros... Halkımız arasında avlanmaya en aç kişi bensem benden sonraki de o. Bu yıl, onun yetişkin ilk yılı. Başını bir kez sertçe eğerken kahverengi saçları dalgalanıyor. Ardından evlerimiz olan oyukların olduğu yöne doğru atılırken yüzündeki gülümsemeden heyecanı kendini belli ediyor.

"Bana söylemek istediğin başka neler var, okyanus?"

Kulaklarım dikkat kesilirken gözlerimi kapatmıyorum. Bu kadar derinlerde yaşayan hiçbir canlı açıktayken uzun süre gözlerini kapatmaz.

Boğuk sesler bir şarkıya dönüşüyor, belli belirsiz, çirkin bir sesten gelen doğru notalar. Suyun sesi değil bu, daha kalın, daha uyumsuz bir ses, şarkı da neşeli değil ama şarkının sahibi öyle olması için uğraşıyor sanki.

Denizciler.

Renros'u bulana dek peşinden yüzüyorum. "Neşelen, Ren!" diyorum kollarımı ona dolayarak. Sahip olduğum, bir kardeşe en yakın kişi o. "Haklıydım. Av zamanı geldi!"

Yukarı ve yukarı yüzüyoruz birlikte, Renros, Ella ve ben. Uzun saçlarımıza tutunan ya da onları bir arada tutan hiçbir şey yok şimdi başımızın üstünde.

Yalnız avlanacağız ama yukarıdaki denizciler ve eşyaları hangimizin hakkı olacak henüz bilmiyoruz. Onlar için birbirimizle savaşacak değiliz, yalnızca yüzeye yaklaşacak ve anlayacağız. Öylece. Bazı şeyleri öylece anlarız.

Çok geçmeden yüzeyde salınan koyu renkli bir taban gözüküyor. Büyükçe bir gövde bu. Kayıp bir sandal değil, kayık ya da tekne değil, bir gemi. Mürettebatı gürültülü bir gemi... Adamların küfürleri suyun derinliklerini bile zehirliyor.

Ella tereddüt ederek duruyor ve okyanusun onu taşımasına izin vererek öylece asılı kalıyor bir süre. Üçümüzün de ilk seferi ama Ren de ben de onu bu duraksaması yüzünden biraz olsun suçlamıyoruz. İkimizin aksine Ella, hiçbir zaman avı dört gözle bekleyen biri olmadı.

Okyanus titriyor ama bunun sebebini bana söylemiyor.

"Mererid?" diye sesleniyor Ella. Ona baktığımda başı yukarıda; siyah ve dalgalı bakışları büyük, siyah silüetin üzerinde, hareketsiz. "Ölüme doğru yüzüyor olsak, okyanus bizi uyarır, değil mi?"

Onların büyüğüyüm. Doğruyu söylemem ve bu yolculukta onlara her konuda örnek olmam gerekiyor. Ama yine de... "Elbette," diye cevaplıyorum sorusunu.

Ella'nın yüzü hâlâ yukarı dönükken Ren'le göz göze geliyoruz. Bir kez başını sallıyor. Anlıyor.

Onun çocukları olsak da şefkatli olmak okyanusun yüreğinde yok. Tıpkı bizimkinde de olmadığı gibi.

Bir süre öylece süzülüyoruz. Adamların kahkahaları yükseliyor. Bir şişenin suya düştüğünü görüyoruz. Ardından yepyeni bir küfür işitiyor kulaklarımız. Okyanus kalpsizse insanlar da bir o kadar terbiyesiz.

Yukarı doğru yüzmeye devam ediyorum şimdi. Biraz daha...

Ella geriden geliyor ama hemen yanımdaki Ren bana dönünce Ella'nın bakışlarının da benim üzerimde olduğunu biliyorum. Çevremizi saran ama görünmez ve hissedilmez fırtınanın merkezinde benim olduğumu onlar da hissediyor.

"Senindir," diyor Ren. Heyecanı sönmüş, yerini dostu için mutlu olan birinin diğer tüm olumlu hisleri almış. Ama sonra, yüzüne endişenin tanımadığım bir türü yerleşiyor. "Hepsi."

Ella omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi, hafiflemiş gibi yüzüyor şimdi. Korkak değil, hem de hiç. Yeterince tanıyorum onu. Yalnızca kendini hazır hissetmiyor, hepsi bu.

Geminin çevresinde geniş bir halka çizmeye başlıyorum. Ardından ikincisi. Denizcilerin, suyun altında çevrelerinde sinsice turlayan yırtıcı yaratığın varlığından haberleri yok. Onları haberdar edebilirdim elbette, biraz merhametli olsaydım eğer. Ama hiç de atan bir yüreğim varmış gibi hissetmiyorum bugün.

Ama sonra... Nelerin olup bittiğini tam kavrayamıyorum. Neyi yanlış yaptığımı da... Tek bildiğim Ren'in adımı seslenip yukarı doğru yüzmüş olduğu. Belki de benim görmemiş olduğum bir şeyi görmüş ya da hissetmediğim bir şeyi hissetmiş.

Ren'in ardından Ella da atılıyor yukarı doğru. Hatalar... Yüzeye bu denli yakınken birbirimize sokulmamamız gerekiyor. Denizcilerin ağları bazen neredeyse dibe kadar batar.

Şu an var gücümle zaten epey yakın olduğum yüzeye çıkmam ve ağzımı açıp uzun süredir ciğerlerimde topladığım şarkıyı mırıldanmaya başlamam gerekiyor ama yalnızca düşünmeye bile zamanım olmuyor.

Bir zıpkın, Ren'in göğsünü yararak ve suyu kırmızıya boyayarak durabiliyor. Onu fırlatan kollar insan kolları değil belki de. Öyle ki sivri uçlu ilkel silah, suyun içinde ilerlerken bile hızından hiçbir şey kaybetmemiş.

Normalde kollarıma dokunan, bacaklarımı saran ve saçlarımı uçuşturan okyanus sanki bu bir an yok ve ben hiçlikte süzülüyorum. Ren'in hevesi kursağında, gözleri ise benim gözlerimin üzerinde takılı kalmış.

O, zıpkınla birlikte dibe çökerken ben bağıramıyorum, kımıldayamıyorum ya da düşünemiyorum bile.

Yalnızca bakıyorum.

Yalnızca bakabiliyorum ve hayatım boyunca daha güçsüz, daha küçük hissettiğim bir başka an daha hatırlamıyorum.

Kim bilir Ren ne hissediyor?

Acı, elbette. Yalnızca acı ama gittikçe çoğalan türden değil, o benim hissedeceğim türden bir acı. Ren'inki anbean azalan, onunla birlikte dibe batan ve yok olan bir başka acı.

Atan bir yüreğim olduğunu hissediyorum artık, Ren'le birlikte karanlığa doğru düştüğünü de.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Aşağı yüzmek, hayır, yukarı... Adamları durdurmak... Hayır, Ren'i tutmak ve yardım bulmak için yüzmek ve kaçmak ve kaçmak... Savaşmam gerekli, evet, avlanmam ve şarkı söylemem ve Ren'i kurtarmam...

İnsanların acımasız olabileceği söylenmişti daha önce. Bunu aklımda tutmayı bile gerekli görmemişim çünkü bizim kalpsizliğimizin yanında onların küçük, kötü, siyah kalplerinin hiçbir önemi yok. Canavar olanlar biziz çünkü doğasında insanları avlamak olan ve bunu yaparken görünürde hiçbir silaha ihtiyaç duymayanlar biziz.

Canavar olması gereken benim ama zıpkının gövdesini deldiği kişi Ren.

Zıpkının geldiğini görmek şöyle dursun, lanet şeyin suya değdiğini bile hissetmedim. Ren her ne gördüyse onu da görmedim.

Ella kolumdan tutup beni kuvvetle dibe doğru çekiyor. Yüzeye ne çok yakın ne de çok uzağız. Ella'nın adımı haykırdığını duyuyorum ama sesi tıpkı yüzeydeki insanların bağrışmaları gibi uzaktan geliyor.

Suyun soğukluğunu tekrar hissedebilmeye başladığımda okyanusa bir şey daha çoktan girmiş. Ella ile ileri atılıyoruz, gemiden uzağa doğru, aşağı doğru, ne yöne olduğunu bilmiyorum.

İnce ama sağlam yapılmış sivri bir çubuk Ella'nın kuyruğundaki pembe ve yeşil pulları bulduğunda Ella çığlık atıyor. Öyle bir çığlık ki

denizciler suyun altındayken sesimizi duyabiliyor olsalar bu çığlık en az şarkısı kadar etkiler onları.

Ama onu yalnızca ben duyuyorum. Ve insan olsaydım şarkısının bana kendimi unutturacağı kadar kendimi kaybediyorum.

Ella'yı daha sıkı tutuyorum, oluk oluk kan akan yarası yüzünden bükemediği ve bükemediği için yüzemediği kuyruğu ölü bir balığın kuyruğuna benziyor. Daha büyük bir yırtıcı tarafından parçalanarak ölmüş bir balığın kuyruğuna.

Vahşi olanlar biziz ama biz hiç o canavarların kanını akıtmaz, iğrenç kanlarının okyanusa karışmasına izin vermeyiz. Şimdi, her nasılsa, bu gözüme bir zayıflık olarak gözüküyor ve canım daha önce hiç olmadığı kadar çok, okyanusu o adamların zehirli kanıyla ve çürümüş kemikleriyle beslemek istiyorum.

Benim sorunum ne bilmiyorum. Ama şu ikisinden biri olduğuna eminim: Kalbimin olması gereken yerdeki karanlık bir boşluk ya da hızla atan, türümden birinin sahip olmasının imkânsız olduğu kadar büyük, ağır bir kalp. Hangisi daha kötü bilmiyorum artık.

Ella'nın kolunu bırakıyorum. Öylece.

Ya kalpsizlik ve kana susamışlık... Ya da hissettiklerim yüzünden intikam alma ve can yakma isteği...

Yukarı yüzüyorum. Dönüp Ella'ya bir kez olsun bakmadan çünkü ona baktığımda neler olacağını ya da gözlerinde bana dair neler bulacağımı bilmiyorum.

Ella da Ren gibi dibe çöküyor olabilir. Düşünmemeye çalışıyorum.

Mürettebat benim. O koca gövdeli geminin her tahtası; açık renkli, pis yelkenlerinin her bir dikişi ve sahip olduğu, şeytanca niyetlerle sivriltilmiş aletlerin her biri bana ait. Bana ait ve o gemi, geriye ona dair hiçbir şey kalmayana dek okyanusa vereceğim devasa bir hediye olacak.

Yukarı ve yukarı yüzüyorum. Boğazım kaşınıyor.

Başımı çıkarmam yeterli. Denizcilerin yaşadığı havayı içime çekmek ve okyanusun sesini o havaya karıştırmak için yalnızca başımı sudan çıkarmam yeterli gelecek.

Sonra hepsini teker teker suya atacak ve birer birer boğulmalarını izlerken elinde silah olanları kendi silahlarıyla deşeceğim. Daha sonra Ella'yı bulacak ve onunla ilgilendikten sona gemiyi yerle bir edeceğim. Ve yaşamımın sonuna dek, adamların başlarına getirdiğim her bir bela aklıma düştükçe keyifleneceğim.

Yukarı ve yukarı yüzüyorum. Bana ait olanı almak için mi yüzüyorum, her zaman sahip olduğum yok etme arzusunu nihayet doyurabilecek fırsatı ellerimin arasından kaçırmamak için mi yoksa okyanusun çocuğu olduğumdan aslında orada olmaması gereken ama göğsümde cayır cayır yandığını hissettiğim başka şeyler için mi yüzüyorum? Ne için yüzdüğümü hatırlamıyorum. Bildiğim tek şey yüzmeye devam edeceğim.

Yüzeye öyle yakınım ki şimdi alçak denizcilerin pis kokuları midemi bulandırıyor.

Kaç kişiler bilmiyorum ama bunun bir önemi yok. Hızlı olacağım, işim başlayacak ve aynı dakika içinde bitecek. Yanına yüzmem gereken Ella var.

Kafamı, az önce bize ihanet etmiş olan okyanustan kaçmak ister gibi çıkarıyorum sudan, çabucak, kurtulmak istercesine. Ama okyanus sanki omuzlarımdan yakalıyor beni ve kollarım hala suyun içindeyken yana çekilmeme bile izin vermiyor. Ağır bir nesne, yüzüme bir tokat vuran rüzgârla aynı anda başımın üstüne çarpıyor. Ve ben daha gemiye tek bir bakış dahi atamadan gözlerimin gördüğü her şey kararıyor, öyle ki neredeyse okyanusun dibi kadar karanlık ve sessiz bir yere çekiliveriyorum.

Gözlerimi açmakta zorlanıyorum. Göğsüm yanıyor, gözlerim acıyor ve kaşlarımı çatıyorum, daha az önce doğmuşum gibi hissediyorum. Kirpiklerim nihayet birbirlerini bıraktığında gözlerim yepyeniymiş ve dünyayı ilk kez görüyorlarmış gibi geliyor.

Ağır hissediyorum, çok ağır. Etrafımı saran su beni yukarı kaldırmıyor diye düşünüp bunu garipsiyorum ama normal olan bu, çünkü suda değilim. Saçlarım süzülmek yerine alnıma, omuzlarıma, göğüslerime ve sırtıma yapışmış. Islak bile değiller artık.

Görüşüm net değil ama nerede olduğumu çok iyi biliyorum. Kahverengi zeminin çevresini kuşatmış, okyanustan bambaşka ama aynı sonsuzlukta bir mavi... Yerle bir etmeye yemin ettiğim gemide tutsağım.

Gözlerimi yumup tekrar açıyorum. Güzel, beyaz pullarla kaplı kuyruğum yakıcı güneşin altında çok soluk, çok... Ölü gözüküyor. Suda değilken kuyruğumun ölü olup olmamasının hiçbir önemi yok.

Karşımdaki direğin dibine bağlanmış Ella'yı görüyorum sonunda, matlaşmış ve birbirine dolanmış koyu sarı saçları yüzünü kapatmış. Bakışlarım hemen kuyruğuna iniyor. Yalnızca çok daha şeytanca bir şeyin habercisi olacak şekilde yarası temizlenip sarılmış. Ağzını sıkıca bağladıkları paçavra nedense en son dikkatimi çekiyor. O zaman fark ediyorum benim de ağzımın kapanmış olduğunu. Ellerim direğin arkasında bir arada bağlandığından çok geçmeden omuzlarım acımaya başlayacak ama tek düşünebildiğim o rezil denizcilerin ellerinin üzerimizde gezinmiş olduğu. Midemin okyanustan çok daha hırçınlaşarak çalkalandığını hissediyorum. Ağzımda bu lanet kumaş parçası varken kusarsam ne olacak?

Daha fazla zaman kaybetmeden mırıldanmaya başlıyorum, okyanusun bildiğim bir şarkısının her notasını doğru çıkarabildiğime eminim ama sesim dudaklarımın arasından çıktığı zamankinden farklı oluğundan denizciler üzerinde hiçbir etkiye sahip değil. Başka bir yol bulmam gerekecek.

Ella hâlâ uyuyor ama kısık sesimin ulaştığı bir denizcinin ayak sesleri bizim olduğumuz tarafa doğru geliyor. Tüm mürettebatın işini başında oluşuna bakılırsa bizden çok çabuk sıkılmışlar ya da eğlenme için uyanmamızı bekliyorlar. Nabzım hâlâ boynumda atıyor, hepsini öldürmeyi daha çok arzuluyorum.

Gelen denizci aptal değil. Özgür olmasam da mesafesini koruyor. İlk kez bir insan gördüğümü fark ediyorum. Canlı, kalbi hâlâ atarak damarlarındaki kanı hâlâ dolaşan bir insan. Gözleri çok küçük, belki de tüm bu ışık yüzünden küçük gözlere sahip olmaları onlar için daha iyi. Ayrıca gözlerinin rengi mavi. Öyle ki okyanusun kendisinden bir parçaya sahipmiş gibi gözüküyor. Ama okyanusun çocuklarının gözü

leri mavi değil, yalnızca siyah olur. Çünkü okyanus, derinliklerindeki çocuklarına maviyi değil, yalnızca karanlığı bahşeder.

"Uyanmışsın," diyor denizci kuyruğuma bakarak. Belki kırmızı bir yarayı da benim kuyruğumda açmış olduklarını sanıyor, ilk zıpkının bulduğu kişinin ben olmadığımı bilmiyor. "Vay canına, gözlerin ne iri," dediğinde bakışlarını yüzüme kaldırabilme cesaretini gösterebilmiş sonunda.

Öyle zayıf gözüküyor ki gözüme... Bu mürettebatın hepsi onun gibi denizcilerden oluşuyor olamaz ama küçük gözleri benimkilerin üzerindeyken kendine güveni tam, tayfanın en kudretli adamı gibi bakıyor, tahta zemine devrilmesi en zor olanı gibi basıyor. Belli ki nesafesini korumasının sebebi korkuyor olması değil, hayır, hiç korku yok o mavi gözlerde. Ağzımı kapatan kumaşın altından gülümsüyorum.

Beni hafife alıyor. Aptal olmadığını düşünmekle hata etmişim.

"Size zarar vermek niyetinde değilim," dediğinde bile yalnızca ona bakıyor, küçücük bir harekette bile bulunmuyorum. Öyle ki ardından onun konuştuğu dili anlayıp anlayamadığımı soruyor. Bir anlaşmaya varmaya çalışmıyorsa ne demeye çenesini kapalı tutmuyor ki?

Onu anladığımı belirtmek için başımı yavaşça öne eğiyorum. Kendimden nefret etmeme sebep oluyor bu, vatozlarla konuşmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Yararsız, anlamsız...

"Adını öğrenmeyi dilerdim ama sanıyorum ki bu mümkün olmayacak. Bu yüzden sana Thalya diyeceğim. Benim adım Kozmo Kozmo Clark."

Tüm bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum ama benim için seçtiği ismin kendi ismime bir nebze olsun benzemiyor oluşuna da gülesim geliyor.

Derken denizci yavaşça Ella'ya doğru yürüyor ve ben homurdanmaya çalışırken hemen yanında diz çöküyor. Beyaz gömleğinin üzerindeki kalın kemerde parıldayan bir bıçak taşımıyor ya da en azından bıçaklarını görünürde tutmaması gerektiğini çoktan öğrenmiş. Gözlerini Ella'nın kuyruğundaki yarayı örten beze doğru uzatıyor ama ağzımdan çıkan hırıltıyı duyunca bana dönüyor. "Ona dokunmamı

istemiyorsun," diye gözlemini dile getiriyor. "İyileştiğinden emin olmak için yarasına bakmam gerekiyor, Thalya."

Bu isim beni eğlendirmiyor şimdi. Adımın bu olmadığını haykırmak geliyor içimden.

"Sizi esir almamızın sebebini biliyor musun?" diye sorarken sargıyı kaldırmış yaraya bakıyor ve benle konuşmak yerine sanki yüksek sesle düşünüyor. Sonra ayağa kalkıp birkaç adımda gözden kayboluyor. Sorusu sanki okyanustaymışız gibi havada öylece asılı kalıyor.

Geri döndüğünde elinde yeni bantlar ve bezler var. Birkaç da koyu kahverengi şişe.

Doğrudan Ella'ya yürümek yerine durup bir süre bana bakıyor. Sonra elindeki her şeyi Ella'nın yanına koyup benim yanımda çömeliyor. "Ağlaman gerek, Thalya. Ya da onun ağlaması gerek." Başını Ella'dan tarafa sallıyor. "İyileştirici iksirler yapmak ya da kristallere dönüştürmek için gözyaşlarınıza tonla altın ödeyecek adamlar var." Bakışlarımda değişiklik olmadığını fark edince "Ağlamak nedir, biliyor musun?" diye soruyor.

Ahmak adam... Elbette biliyorum. İnsanların ağladığını duydum daha önce ama okyanusun çocuklarının siyah gözleri kurudur. Denizci bilmiyor mu bunu? Yalnızca saçma efsaneler yüzünden mi şimdi burada, güneşin altında derim soyuluyor? Ella'nın yarası insanların uydurma hikâyeleri yüzünden mi açıldı ya da Ren, gözlerinden hiç çıkmamış ve hiç çıkmayacak minik bir su damlası için mi okyanusun dibinde yatıyor şimdi?

Omuzlarım titremeye başlıyor ve bunun ellerimin konumu yüzünden olup olmadığını anlayamıyorum. Titreme birden öyle şiddetleniyor ki sanki dibinde bağlı olduğum direği de ileri geri sallıyorum. Denizcinin yüzünden hızla bir endişenin koyu gölgesi geçiyor, etrafı kolaçan ederken ne yapması gerektiğinden emin değil. Belki o da benim türüme ait birini ilk kez canlı görüyor. "Sana gölge sağlayacağım," deyip ayağa fırlıyor.

Dediğini yapıyor da. Güneşin geldiği taraftaki direklerin arasına bulduğu kirli bir çarşafı geriveriyor. Öyle hızlı ki becerikli ellere sahip olduğunu ele veriyor.

Titreme azaldıkça azalıyor, derim yeniden nefes alıyor.

Denizci diğer adamların seslerinin geldiği yöne dönüyor ve bana son kez neden tutsak olduğumuzu anlatıyor. "Sen onlara istediklerini vermezsen gözlerinin arkasından o yaşları almak için onlar gelecek," diyor ve gözden kayboluyor. Ardında bıraktığı sessizlik ne iyileştirici ne yaralayıcı.

Ella nihayet uyanınca gözleri, büyük gözleri, daha da büyüyor. Belki hatırlamıyor ne olduğunu ama debelenirken canı yanmış olacak ki bakışları hemen kuyruğuna ve hemen yanında duran, dikkati kolay dağılan denizcinin unuttuğunu fark etmediği malzemelere iniyor. Daha sonra bana bakınca kaşlarımı kaldırıp indirerek üzgün olduğumu anlatmak istiyorum ama onun kaşları benimkinin aksine yukarı değil, aşağı yöneliyor. Çatık kaşlarının altında görmekten çekindiğim şey orada duruyor şimdi ve o şey her neyse adını koymak istemiyorum, iyi bir şey değil. Elbette değil, Ella onu bırakıp gittiğimi sanıyor. Çünkü onu bırakıp gittim, en başından beri onun için geri dönmek istediğimi bilmiyor.

Ona anlatmak istediğim zaman fark ediyorum beni tutsak eden şeyin bu geminin direklerinden birine bağlı olmam olmadığını. Beni tutsak eden şey ağzımı örten paçavradan başka bir şey değil. Yalnızca bir kumaş parçası, hepsi bu.

Yüzümü oynatıyorum, çenemi serbest bırakıp ağzımı açıyor ve kumaşı düşürmeye çalışıyorum ama öyle sıkı bağlanmış ki... Onu bağlayanın az önceki denizci olup olmadığını merak ediyorum.

Kozmo. Adı bu. Bana anlattıklarını Ella'ya anlatmak için dönecek mi?

O var olmayan gözyaşlarını kendi haklarıymış gibi almak için geleceklerini söylediğini hatırlıyorum. Adamların sesimi kısan bez parçasının düğümünü gevşetmeden bunu başarabilmeleri imkânsız. Ama denediklerini görmek istiyorum.

Bir süre sonra Kozmo dönüyor, canı bir şeylere sıkılmış ve konuşmak istemiyormuş gibi bir havası var. Başlarda tek kelime etmeden Ella'nın sargısını değiştiriyor. Yarası düşündüğümden daha kötü, Ella'nın saçları kuru cildine rağmen tel tel olup alnına yapışıyor.

Sonra bana anlattığını ona da anlatıyor ama fazla detay vermiyor. Bize yiyecekler getireceğini, yiyebilmemiz için ağzımızdaki bezi indirdiğinde tüm mürettebatın kulaklarının tıkanmış olacağını ve bizi duyamayacaklarını söylüyor. Aptallar. Bu geminin üstünde yürüyen her adam birer aptal, fazlası değil.

Suya hasret cildim çok geçmeden pul pul dökülmeye başlıyor. Ella'nınki de öyle. Canımızı yakan bir dökülme değil ancak kaşındırıyor ve ellerimiz bağlı. Ne kadar süre tutacaklar bizi böyle, onu merak ediyorum. Hangi günden sonra artık sıkılmış olacaklar? Görünüşe bakılırsa yakın zamanda değil çünkü işlerinden fırsat bulan denizciler neredeyse sırayla gelip ne durumda olduğumuza bakıyor. Gözlerini kuyruğumuza dikiyor, kollarımızın ne kadar ince olduğunu söylüyor ya da saçlarımızın bir tutamını "iyi şans" için kesmeye niyetleniyorlar. Elbette hiçbiri bunu yapabilecek kadar yakınımıza gelmeyi göze alamıyor. Bu açıdan sanırım Kozmo diğerlerinden epey farklı biri.

Kozmo yiyecek vakitlerinde ağzımızı örten kumaşı indireceklerini söylediğinden beri aklımda bu var. Diğerleri beni duymayacak belki ama nihayet Ella'ya anlatmak istediklerimi anlatabilir, birlikte bir plan yapmak niyetinde olduğumu söyleyebilirim. Beni anlayacağını ve bana böylesine büyük bir nefretle bakmayı keseceğini ümit etmekten başka çarem yok.

Çok geçmeden Kozmo görünüyor yine. Tek kelime etmeden Ella'nın yarasını kontrol ediyor, bir şeyler mırıldanıyor ve gözden kaybolup metal bir kova içindeki suda yüzen birkaç balıkla dönüyor. Balık olduklarını metal kovaya çarpan seslerinden anlıyorum.

Önce benim yanımda diz çöküyor, bez parçasını çıkarmak için başımı öne doğru eğmemi istediğini gösteren bir hareket yapıyor ve ben başımı eğdiğimde nihayet kumaşı alıp neredeyse ani denecek bir şekilde, hızla benden uzaklaşıyor. Dudağımın bir kenarı istemsizce kıvrılıyor.

Kozmo balıklardan birini kaptığında hayvan çırpınıyor, onun doğasında da tıpkı benimkinde olduğu gibi suya dönmek ihtiyacı var.

Denizci balığı yiyebilmem için yaklaştırıyor ama benden beklediğini yapmak yerine boğazımda uzun süredir sıkışmış olan şarkıyı söylemeye başladığımda hayal kırıklığını gösterircesine başını iki yana

sallayıp kulaklarını işaret ediyor. Kulaklarının tıkalı olduğunu göremediğimi mi sanıyor?

Gözlerimi Kozmo'dan ayırmadan balıktan bir ısırık aldığımda balığın başının alt kısımlarından fışkıran kan denizcinin ellerine bulaşıyor ve kollarına doğru akıyor ama o bundan hiç de iğrenmiş gibi gözükmüyor. Ellerine ve kollarına bulaşmış kırmızıya alışkın biri belki de.

Yemek faslı uzun sürmüyor, denizci saldırmama fırsat bırakmayacak şekilde beni yeniden, yalnızca bir bez parçasıyla hapsediyor. Ella'yla konuşma fırsatını yakalayamadan sıra ona geçiyor.

Kozmo, kumaş parçasını Ella'nın burnunun hemen altına dek çekmeden önce bizim için her şeyin tahmin ettiğim yönde ilerlemeyeceği ve korkunç şekilde yanılıyor olabileceğim düşüncesi doğuyor zihnimde. Bunu bana düşündürten ise Kozmo arkasındayken Ella'nın dudaklarında gördüğüm içten gülümseme.

Geceleri uyumamız zor. Yıldızlar ve ay çok parlak ama dert ettiğim asıl mesele bu değil. Mürettebat her nasılsa gece çöktüğünde sabahkinden daha fazla gürültü çıkarıyor. Adamlar daha fazla küfrediyor, daha fazla şarkı söylüyor ve daha fazla bir yerlere çarpıyorlar. Öyle ki bir gece kuyruğum birden yok olsa ve yerine iki uzun bacak gelse, ayağa kalktığım andan itibaren yürümek konusunda bu adamlardan daha iyi bir iş çıkarırım gibi geliyor bana.

Öte yandan Kozmo'nun yürüyüşü hiç değişmiyor. Adımlarından anlayabiliyorum artık yaklaşanın o olduğunu. Yemek saatlerinde geldiğinde bu görevin onun olmasının nasıl bir talihsizlik sonucu olduğunu merak ediyorum hep. Kısa çöpü çekti belki de. Adamların aralarında bir şeye karar vermek için bunu yaptığını gördüm birkaç kez.

Kozmo fazla zamanımızın kalmadığını söylüyor. Dediğine göre adamların sabırsızlığı artmış, pullarımızı soyup saçlarımızı kestikten sonra bizden arta kalanları bir an önce güverteden aşağı yuvarlamak istiyorlarmış. Bunu nasıl yapacaklarını merak ediyorum. Kozmo dışındaki denizciler ne Ella'ya ne de bana bir kesik açacak kadar yaklaşabiliyor.

Kozmo'ysa bıçağını bize doğrultmak şöyle dursun, zaman bulduğunda getirdiği balıkların kılçıklarını ayıklıyor. Ella ve benim için. Onu anlamak zor. Davranışları zihnimde mantıklı bir temele oturmu-

yor. Zaman zaman insan olamayabileceğini düşünüyorum. Belki de insan suretine bürünmüş bambaşka bir türe ait çünkü diğer adamlar gibi yürümüyor, küfretmiyor ve diğer adamlarınkinin aksine şarkı söylerken onun sesi kulaklarımızı tırmalamıyor.

O şarkı söylediğinde ona eşlik etmek, ikimizin sesi birbirine karışsa ortaya çıkacak tınıyı duymak istiyorum.

Ama derimi kaşındıran ağır havadan kurtulmayı, şimdi geminin üzerinde sesli adımlarla yürüyen adamların birer birer boğulduğunu ve okyanusa yem olduğunu görmeyi daha çok istiyorum. Beyaz kuyruğuma baktığımda bakışlarımı dolduran mavi ve siyah arka planı özlüyorum. Kahverengi, renkler arasında en kötüsü. Dibe düşerken Ren'in kanı da kırmızıdan çok kahverengiye benziyordu.

Ella görünüşümden sıkılmış olacak ki bana o kadar da çok bakmıyor artık. Daha çok Kozmo'nun yolunu gözlüyor. Denizci geldiğinde yukarı büzülen yanakları büyük gözlerinin bir insana aitmiş gibi küçülmesine sebep oluyor. Bir yemek vakti onun için geri dönmek istediğimi anlattığımda bile bana hiç inanmadı. Hâlâ onu terk ettiğimi düşünüyor. Şu an uyuyor ve ben rüyasında da bu koyu kahverengi tahtaların üzerinde elinde dolu bir kovayla gezinen Kozmo'yu görüp görmediğini merak ediyorum.

Ama sonra o tanıdık adımlar doluyor kulaklarıma. Kozmo hemen yanımda dizlerini büküyor. Yüzü benim yüzüme çok yakın, küçük bir okyanusa benzeyen gözlerinde yalnızca endişe var.

"Bir gemi göründü," diyor. "Bir gemi göründü, Thalya."

Ella'yı yüzüne düşmüş saçlarını geriye atarak uyandırdıktan sonra bizi nasıl gizleyeceğini anlatıyor. Bizi öteki geminin mürettebatına kaptırmayı elbette istemiyor. İlginç olan şu ki ben de bir başka geminin koyu kahverengi tahtaları üzerinde bulmak istemiyorum kendimi. Ella da hevesle başını sallıyor.

Kozmo, başım kalın, kahverengi ve küf kokan örtüyle örtülüp beni özlemiş olduğum türden bir karanlığa bürümeden önce –çünkü yıldızlar varken hiçbir zaman tam anlamıyla karanlık olmuyor- "Thalya," diyor. "Bu sabah sizi burada tutmayı başarsak bile daha ne kadar oyalayabilirim onları, bilmiyorum."

Neden bana söylüyor bunu? Neden Ella'ya değil? Hissetme konusunda türünden daha farklı, daha kusurlu olanın o olduğunu göremiyor mu?

"Canın yandığında," diyor sonra, gözlerinde titreşen tereddütle. Sanki bunu sormak istemiyor. Ya da alacağı cevabı duymayı. "Canın yandığında ağlar mısın?"

Canımın gerçekten yandığı seferleri düşünüyorum. Bir keresinde bir köpek balığı saldırısına uğramıştım. Kozmo dikkatli baksa sivri dişlerin neden olduğu kesik izlerini karnımın yan tarafında görebilir. Öte yandan okyanusa ne denli dikkatli bakarsa baksın izlerini taşıdığım dişlerin sahibini göremez.

O zaman ağlamamıştım.

Canımın gerçekten yandığı seferler...

Ren'in göğsünde o uğursuz zıpkının açtığı karanlıkla ve benim üzerimdeki gözleriyle dibe çöküşünü gördüğüm zaman.

O zaman da ağlamadım.

Kozmo bu gibi zamanlarda üzerindeki bakışlarımın onu görmediğini anlıyor mu bilmiyorum. Ama ona bakıp başımı hayır anlamında iki yana sallıyorum.

Çenesinde bir kas seğiriyor, ardından, "Güzel," deyip beni özlemini çektiğim ama şimdi kavuştuğuma hiç de memnun olmadığım karanlığa bırakıyor.

Dışarıdan yalnızca örtülmüş fıçılar gibi gözüküyoruz belki. Ya da belki bir battaniye yığını... Belki de kahverengi tahtaların üzerinde kahverengi bir örtüyle örtüldüğümüzden görünmüyoruzdur bile.

Okyanus kıpırtısız duramadığından bizim de hareketsiz durmamıza izin vermez. Ama suyun dışındayken tek bir kası bile oynatmamak çocuk oyuncağından da kolay. Hiçbir şey yapmam gerekmiyor.

Kalın örtünün içi fazla sıcak ama getirdiği karanlık ve buğuladığı sesler huzur verici.

Çok geçmeden geminin gövdesi sağlam adımlarla sarsılıyor. Artık öğrenmiş olduğum üzere tayfaların sağlam adımları nadirdir, çünkü

düzgün yürümekten çok düşüncelerini yok edip onlara kendilerini unutturacak romla dolu şişelerin diplerini görmeyi seviyorlar.

Ama Kozmo'nun göründüğünü söylediği gemiden gelenler beni haksız çıkaracak şekilde yürüyorlar. Okyanusun ortasındaki bir tahta yığınının üzerinde adım atıyorlarmış gibi değil, ayaklarının altında dünya ilk var olduğu zamanlarda şekillenmiş bir kaya varmış gibi yürüyorlar.

Örtü, gizleme işini o kadar iyi yapıyor ki öteki tarafa ait konuşma seslerini duyamıyorum. Duyabildiklerimse ayırt edilebilecek gibi değil.

Bir noktadan sonra sıkılmaya başlıyorum ama hareket etmek riskini de alamam. Buğulu seslerin şiddeti artmışken olmaz. Adamlar belli ki olmaları gerektiği kadar benden uzakta değiller. Ella'nın ne durumda olduğunu merak ediyorum.

Sesler gittikçe yükseliyor. Kozmo'nun sesini duymak için kulak kabartıyorum ama şimdi gerçekten onu duymak istiyor muyum bilmiyorum. Uğultulardan hiçbirinin tınısı onun sesinin renginde değil.

Geminin gövdesi büyük bir gümbürtüyle titreşiyor. Tahtalar en son o ayyaşlardan birisi hemen önündeki halat yığınını görmeyip düştüğünde böyle isyan etmişti.

Kavga ediyorlar.

Örtü yüzünden yalnızca birer uğultu olan sesler gerçek uğultulardan oluştuğunda çok net işitiyor şimdi kulaklarım.

Ne için dövüştüklerini kim bilebilir? Bu adamların isteklerinin bir sonu yok ki. Büyük kafalarında gülünç gözüken küçücük, renkli gözleri hep daha fazlasına aç. Bunun için güneşten yanmış kollarını başkalarına savurmaları beni şaşırtmaz.

Ama kaybederlerse ne olacak? Belki de beni hapseden iplerden kurtulmanın bir yolunu bulmaya uzun zaman önce başlamalıydım. Çünkü şimdi kıpırdamaya başlamak için berbat bir zaman.

Birkaç dakika sonra gürültüye katılan metalik sesler artıyor. Telaşlı adımlar yaklaştıkça yaklaşıyor ve sonra serin yaz esintisi kuyruğumu yaladığı gibi geçip gidiyor. Çünkü adamın biri kuyruğuma takılıp ken-

dini yerde bulduğunda örtüyü gördüğünün ne olduğunu anlayabilecek kadar sıyırıyor.

Tanımadığım bir ses, "Bakın burada ne varmış!" diye haberdar ediyor ekibini ve Kozmo'nun beni saklasın diye örttüğü karanlığı üzerimden çekip alıyor. "Tanrım, hem de iki taneler!"

Güneş hiç olmadığı kadar parlak ve tahtalar eskiden oldukları kadar kahverengi değil, yer yer kızıllar artık. Öyle bir kızıl ki şimdi biraz ileride, küpeşteye çok yakın bir yerde yüz üstü hareketsiz yatan seyrüsefercinin dağılmış kızıl saçlarından daha kızıl. Sterling. Adamın adı bu. Kozmo bir keresinde ondan bahsederken, "Olur da kendimi ıssız bir adada bulursam yanımda Sterling'in olmasını tercih ederdim," demişti. "Okuması olduğundan pek çok hikâye biliyor."

Tepemde dikilen adam Ella'yla birbirimizi tanıyıp tanımadığımızı anlamak ister gibi bir ona bir bana bakıyor. Aptal adam. Sanki bu bir şeyleri değiştirir.

Ama bu adam farklı, gözlerinde görüyorum bunu. Diğerleri gibi benden korkmuyor. Yanımda diz çöküp yanaklarımın her bir noktasına yapışmış saçlarımı geriye atıyor. Koyu kahverengi gözleri türümden birini ilk kez görmüyor, eminim buna çünkü gözlerini kuyruğum yerine yüzümden ayıramıyor. Yukarı kıvrılmış bıyıkları oynarken, "Ne kadar güzelsin," diyor usulca. "Sizden birini hiç bu kadar yakından görmemiştim." Sonra yüzü acımasız, sabırsız ya da aç bir ifadeyle çarpılıyor. "Beni affet, o paraya gerçekten ihtiyacım var. Ve sizi gemime götürmek gibi bir risk alamam."

Bana hissettirmeden çekmiş olduğu bıçağını karnımda bir yerlere saplıyor. Tıpkı köpek balığının dişleri gibi acıtıyor. Hatta daha az. Ama daha derin ve daha soğuk.

Adamların dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anlamış olan Kozmo aceleyle güvertenin bizim olduğumuz tarafına koşuyor, öyle ki yürüyüşünün ilk kez normalden farklı bir hâl aldığını görebiliyorum; tökezliyor, birden duramayıp kayıyor ama düşmeden toparlıyor kendini.

"Hayır, dur!" diye bağırdığı anla dövmeli kolları iri iki adamın onu yakalaması bir oluyor. Kozmo'yu böyle görmek tuhaf. Okyanusun suyla dolu olmaması gibi bir şey bu. Gökyüzünün mavi ya da yosunların kaygan olmaması gibi, bütünüyle tuhaf. Yanlış.

"Onlara böyle ulaşamazsın! Ötekinin kuyruğuna bak!" Kozmo her iki omzunu birden yerinden çıkaracak kadar sert debeleniyor ve kurtulmaya çalışırken susmayı reddediyor. "Henüz iyileşmemiş bir yarası var ama gözyaşını alabilmiş olsaydık böyle kalır mıydı sence?"

Adamın söylediklerine inanması için kaşlarını kaldırmış ona bakıyor. Neredeyse yalvarır gibi. Herhangi bir canlının bunu yaptığını daha önce hiç görmedim.

"Öyleyse söyle," diyor adam sakince. Gözyaşlarımıza bu şekilde ulaşamayacağı için rahatladı mı yoksa öfkelendi mi bilmiyorum. Bu korsanlar düşüncelerini de duygularını da anlayabileceğim ölçüde yansıtmıyorlar yüzlerine. "Onlara nasıl ulaşacağımızı söyle."

Korsanların aksine Kozmo'nun ne düşündüğünü neredeyse duyabiliyorum. İşinin bittiğini, her şeyin buraya kadar olduğunu düşünüyor. Çünkü bunu başarmanın bir yolunu henüz o da bulamadı.

Elbette yalan söyleyebilir. Bu, yaşamını belki bir dakika kadar uzatır. Ya da belki iki.

Ama Kozmo zeki biri. Ortaya alelacele bir yalan atmak yerine önce riskli olsa da düşünüyor. Ve bu birkaç saniyelik düşünce molası, ortaya yepyeni bir durum çıkıp onların dikkatini dağıtana dek korsanları oyalamakta başarılı oluyor.

"Bekleyin!" diye feryat ediyor geminin kaptanı, bize doğru güçlü bir adam tarafından sürüklenirken. Korkak bir adam kaptan. Bu gemide olduğum süre boyunca yüzünü hafızamda tutabileceğim kadar süre bile görmedim onu. Mide bulandırıcı bir yeşil olan gözlerini ilk kez görüyor bile olabilirim şimdi. "Bana zarar vermeyin." Gözleri beni bulunca yüzü aklına gelen düşünceyle aydınlanıyor, belli ki kafası hızlı çalışıyor. Havadaki şişkin ellerinden biri Ella ve benden tarafa işaret ediyor. "Ve size onların gözyaşlarına ulaşabileceğiniz bir yol anlatayım!"

İşte bu ilginç. Anlaşılan o ki kaptanın kafası hızlı olduğu kadar düzgün çalışmıyor. Bu baş belası korsanların adamı sağ bırakmasını ve bahsettiği yolu öğrenebilmeyi diliyorum.

Kaptan bizi tanıdığını iddia edecek kadar ileri gidiyor. Sesi bir yakarıştan farksız, hiçbir koşul altında, hiçbir kulak için ikna edici

değil. Ahmak adam... Kendi ölümünün heyecanını artırmaktan başka yaptığı bir şey yok.

Korsanlar kaptanı yaka paça geminin bir başka noktasında götürüyorlar.

Kaptan zavallı hâliyle bir süreliğine beni oyalamış olsa da şimdi farkındayım gökyüzünün gittikçe okyanusun dibine benzemeye başladığının. Bir şeyler yapmazsam okyanusun dibine hiç benzemeyen bir karanlık beni bekliyor.

"İzin verir misin?" diyor Kozmo, başımda bekleyen korsana beni işaret ederek. Korsan kararsız ama yakaladığı devasa fırsatı kendi aptallığı yüzünden elinden kaçırırsa neler olacak bilmiyorum. Benim aksime o biliyor olacak ki başını bir kez sallayıp kenara çekiliyor.

"Tek bir hareketinde..." diyor Kozmo'ya. "Yanlış tek bir hareketinde, denizci..."

"Biliyorum. Yalnızca yarasına tampon yapacağım."

Kozmo yanıma oturup soğuk ellerini karnıma bastırınca acı göğsüme ve hatta boğazıma kadar yükseliyor. Geriye yatan başımı ve aldığım derin nefesi gören Kozmo, "Üzgünüm," diyor. "Derin nefesler al, yavaşça. İşte böyle."

Kozmo benim tarafımı tutsa ve sesimi kısan o kalın kumaş parçasının düğümünü biraz gevşetse ya da kumaşı tek bir hamlede olduğu gibi boynuma indirse yaşanabilecekleri düşünüyorum birden.

Ama Kozmo bunu yapmaz.

Midemi bulandıran ne bilmiyorum. Yaranın görünüşü ya da hissettirdikleri mi yoksa beni hapseden kumaş ortadan kalksa şimdi bu gemide yürüyen herkesi öldüreceğim düşüncesinin hemen yanında beliren, Kozmo'yu hayatta bırakabileceğim düşüncesi mi, hiç bilmiyorum. Kozmo'yu öldürmek istemiyorum. Belki de insanların tümünden farklı olduğu için ama Kozmo'nun öldüğünü görmek istemiyorum artık. Çünkü o, bizi gördüğü ilk andan beri bana hiç kötülük getirmedi. Ren'i vuran zıpkını da o atmadı, eminim buna. Kozmo'nun bu gemi üzerindeki işi ne bilmiyorum ama Kozmo'yu öldürmek istemiyorum.

Kozmo bunu biliyor olsa belki kavuşturur beni sesime. Ama bilmiyor ve bunu ona anlatmamın bir yolu yok. O yüzden yapmayacak. Dudaklarımı örten kumaşa uzanmayacak.

Denizcinin karnıma bastıran ellerinin artık soğuk olmadığını fark ediyorum. "Sorun yok, Thalya."

Ella kupkuru siyah gözlerle bizi izliyor. Onun kuyruğunda açılan yaranın da böyle acıtıp acıtmadığını merak ediyorum ama sonra çok daha kötü acıtmış olduğunda karar kılıyorum.

Bir patırtı. İki çift ayak tez adımlarla yürürken sesleri gittikçe yaklaşıyor ve uzun boylu iki korsan, onları görebildiğim an Kozmo'yu hızla çekip alıyorlar.

"Ne yapıyorsunuz?"

Kozmo sıska ya da küçük bir yapıya sahip değil ama bu iki adamın kollarından uzaklaşmaya çalışırken minicik gözüküyor. Adamlardan biri koyu tenli, ötekiyse öyle beyaz ki yüzü Sterling'in saçları gibi kıpkırmızı kesilmiş şimdi. İkisi de daha önce gördüğüm kimseye benzemiyor.

"Sorun değil," diye sesleniyor bıyıkları yukarı kıvrılmış olan adam. Kaptanmış gibi gözükmüyor ama yetkisi her neyse mürettebatının diğer üyelerine sözü geçen biri. "Ben söyledim yaklaşabileceğini. Bırakın gitsin."

Koyu tenli olan başını iki yana sallıyor. Yalnızca sol omzunun yakınlarında ne olduğu belirsiz büyükçe bir dövme var. "Kaptanları bunu kastetti sanırım," diyor. Sesi yüzüne ve cüssesine uygun biçimde derin.

"Evet, cam gözlü olanı, dediydi," diyor öteki. Onun sesi ise yüzünün aksine hiç öfkeli değil. "Kızların yakınlarında bir yerlerde bulursunuz, dediydi."

"Ne zırvalıyorsunuz?"

Böylece üç adam konuşmalarına daha uygun ve gözlerden uzak bir yerde devam etmek için uzaklaşıyorlar. Kozmo'yu bir başka direğe sıkıca bağladıktan hemen sonra. Bu korsanlar hiçbir şey bilmiyor değiller, attıkları sağlam düğümler de bunun bir diğer kanıtı.

Midemin bulantısı arttıkça artıyor. Kozmo'ya baksam da onu göremiyorum şimdi. Gözlerime uzun süre bastırmışım da görüşüm kararmış gibi.

"Thalya!" diye sesleniyor denizci ve ancak o zaman zihnim hissettiğim öfkeyle biraz olsun berraklaşıyor. Benim adım Thalya değil. "Benimle kal."

Ella da hüzünlü gözüküyor. Ren'den sonra beni de kaybedebileceği düşüncesi belki ilk kez ona böyle sert vuruyor. Benim artık var olmamam düşüncesi mi üzüyor onu? Yoksa yalnız kalacağı için duyduğu dehşet mi bu gördüğüm? Artık her neyse, Ella onu bekleyeni aynı heyecanla geri beklemiyor.

"Thalya, uyan!" diye sesleniyor Kozmo. Sesinin bu kadar yüksek çıktığını duyduğum bir başka zamanı hatırlamaya çalışıyorum.

Önceki adamlar ve yanlarında getirdikleri birkaç kişi döndüğünde aradan kaç dakika geçti bilmiyorum ama alnımda küçük inciler gibi çok fazla ter damlası olduğunu hissedebiliyorum. Soğuk hissediyorum. Herkesi ısıtan güneş bana bakmayı unutuyormuş gibi geliyor.

Adamlardan koyu tenli olanı Kozmo'nun arkasındaki direğe yaklaştıktan sonra kendi bağladığı düğümleri açmak için bir süre uğraşıyor.

"Neler oluyor?" diye kıpırdanıyor Kozmo, endişeli şimdi ama bana kaçamak bakışlar atıp duruyor.

"Bir şey olduğu falan yok," diye tersliyor adam onu.

"Yarasını sarmalısınız," diye başıyla beni işaret ediyor. "Çok fazla kan kaybetti ve yarası açık kalmaya devam ederse buracıkta..."

Ama cümlesini tamamlayamadan kendini yüz üstü yerde buluyor. Adam devasa ayağıyla sırtına bastırıp ona çenesini kapalı tutmasını söylüyor.

Ella'nın adamları yutabilecek bir boşlukmuş gibi kocaman açılan siyah gözlerini görünce umurumda değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum. Ama bıyıklı olan da tıpkı benim gibi Ella'nın ani tepkisini görmüş olacak ki, "Sanırım kaptan gerçekten de bir yolunu biliyormuş," diyor.

Kaptanın gerçekten de bir yol bulmuş olması fikri beni hiç eğlendirmiyor şimdi. Çünkü bu sefer doğruyu söylüyor olabileceğini biliyorum ve bu yolu öğrenmeyi istemiyorum.

"Ayağa kalk," diye bağırıyorlar Kozmo'ya, hangisinin sesi bu bilmiyorum. Görüşüm gibi duyuşum da hızla yitiyor.

Kozmo ayağa kalkınca karnına bir yumruk yiyor. Benim sıktığım çenemi ya da çenemde seğiren kası kimse görmüyor elbette. Ama Ella'nın titreyen gözleri her şeyi yeterince açık ediyor.

Yine de böyle davranarak bizi ağlatabileceklerine mi inanıyorlar? Bu adamların beni kızdırmaktan başka yaptığı bir şey yok. Eminim Ella'nın zihni de yalnızca öfkeyle dolup taşıyordur. Ama keşke bunu gözlerine bu kadar yansıtmayı bıraksa. Adamlara istediklerini verdiğinin farkında değil mi?

Kozmo tekrar doğrulunca bir yumruk daha yiyor ama o henüz toparlanmaya vakit bulamadan gümüş, ince bir yüzeyin ışıltısı vuruyor beni. Bir bıçak. Ama bu seferki benim için değil.

Kozmo güçlü bir nefes bırakıyor ve gömleğini hızla kırmızıya boyayan bir yarayla yere düşüyor. Bu bıçak yarası bana ait değil ama onu boynumun hemen altında hissedebiliyorum. Köpek balığının dişleri gibi hissettirmiyor, daha kötü. Çok daha da derin. Çok daha sıcak.

Kozmo'nun nefesleri duyması zor bir hâl alırken benim zihnim de onun gömleği gibi kırmızıyla dolmuş olduğundan zihnimde hiçbir düşünce yüzmüyor, Ella'dan tarafa bakmak aklıma bile gelmiyor.

Ancak adamlar hızlandığında çeviriyorum başımı. Gördüklerimse bir mit, bir efsane, bir halk öyküsü... Denizcileri eğlendirmek ya da çocukları uyutmak için anlatılan, hiç gerçekten görülmemiş, okyanustan gelen ama ona ait olmayan minik su taneleri. Uzak suların kuyruklu halkının gözyaşları... Ella'nın yanaklarından aşağı doğru akıyorlar. Tıpkı gözleri gibi, tıpkı evinin karanlığı gibi simsiyah sular.

"Doğruymuş," diye fısıldıyor adamlardan biri, büyülenmiş sanki. "Gerçekten doğruymuş!"

Ella onları duyuyor mu, emin değilim ama adamların hiçbirini görmüyor. Beni de görmüyor. Sadece şimdi yerde nefeslerini bir arada, göğsünde tutmaya çalışan denizciye bakıyor. Benim bakmamak için

kendimi zorladığım Kozmo'nun karnına, göğsüne ve saçlarına bakıyor. Baktıkça daha çok siyah yaş süzülüyor gözlerinden. Ağzının üzerindeki sıkı örtü daha çok ıslanıyor. Adamlar getirdikleri ve çatlak olmadığını umdukları minik bir şişeyi onun yüzüne bastırıyorlar.

Ah, Ella... Bugünün ikimizin de sonu olmasını dilerdim çünkü bizim için bir kurtuluş söz konusu değil artık. Her şeyin bittiğini sanıyorsun, her şey bitti de ama sadece ben ve Kozmo için. Senin için her şey asıl şimdi başlıyor.

Kozmo'ya bakmak zorundayım. Ona bu kadarını borçluyum, başım ortadan ikiye yarılacak gibi hissettirse ve gözlerimin arkası cayır cayır yansa da ölümde ona sırtımı dönmeyeceğim.

İkimizin de nefesleri sayılıyken Kozmo da bana bakıyor. O an aklıma düşüyor bu düşünce. Belki de kısa çöpü falan çekmemişti Kozmo. Tıpkı Ella ve ben gibi, o da hiçbir zaman bu gemiye ait olmamıştı ve belki de bunun uzun zamandır farkındaydı. Belki tam da bu yüzden diğerlerinin aksine bizimle ilgilenmek için gönüllü olmuştu. Kim bilir, belki kendini bu gemiye ait hissettiğinden çok, bizim yanımıza ait hissetmişti.

Ama aklım almıyor. Onun gibi gözüken biri nasıl ölebilir? Onun gözleri, içinde binlerce, on binlerce yaşamı barındıran bir okyanusken hem de? Benim kara gözlerim kapandığında her zamanki karanlığına bürünecek, alışık olmadıkları bir renk değil bu. Ama Kozmo'nun gözleri karanlığı bilmiyor ki. Belki de öğrenmek için can attığından, Kozmo bakışlarını benden ayırmadan gözlerini yumuyor. Bakmak istediği son şey benmişim gibi.

Bana yine Thalya diye seslenmesini dilediğimi fark ettiğimde boğazıma bir yumru oturuyor. Çığlık atmak, avazım çıktığı kadar bağırmak ve martılar ya da sarhoş denizciler kadar gürültülü olmak istiyorum ama bunu yapamam. Yapamam çünkü... Yapamam işte.

Adamlardan biri Ella'yı omzuna kolayca atıp ilerlemeye başlıyor. Saçları yüzünü örterken bile ben Ella'nın Kozmo'ya baktığını biliyorum. Uzun bir süre Kozmo'ya bakacak. Zihnindeki görüntüsü bozulup artık Kozmo'ya hiç benzemeyene dek izleyecek onu ve Ella anımsayabildiği bu yüzün Kozmo'dan ayrı olduğunu fark etmeyecek bile. İkimiz de bu güvertede öleceğiz ve Ella ilk beni unutacak.

Bunun için onu bir nebze suçlamıyorum.

Gözlerim acıyor, boğazım yanıyor ve pullarım dökülüyor. Adamlar da bunların tümünü görüyor olacak ki benim için dönmüyorlar. Neden dönsünler ki? Onlara istediklerini veren ben değilim. İşlerine yarayacak olanın yalnızca Ella olduğunu biliyorlar artık.

Kozmo için de dönmeyecekler. Sterling için de. Belki de onu terk ettikten sonra geminin dibi boylamasını izleyecekler. Ella gemiye bakıyor gibi gözükse de gemiyi görmeyecek.

Kozmo... Denizci keşke tekrar bana baksa ve keşke tek bir kelime olsa dahi benimle konuşsa. Ölmek ya da yaşamak umurumda değil, tek dileğim Kozmo'nun başını kaldırması.

Kozmo'nun öldüğünü görmek istemiyorum.

Kozmo'nun ölmesini istemiyorum.

Ren'i kaybettikten sonra Kozmo'yu da kaybedemem.

Kaybedecek biri varsa o da denizci olacak, beni kaybedecek ama ben onu kaybetmeyeceğim.

Homurtudan farksız sesler çıkarıyorum, kollarımı oynatıyor, her seferinde yeniden bıçaklanıyormuşum gibi hissettirse de ağır kuyruğumu kaldırmaya çalışıyorum.

Boğazıma oturmuş çığlığı dışarı atıyorum ama yeterli gelmiyor.

"Kozmo!" diyorum belli belirsiz ama eminim, hiçbir kulak beni duyamaz şimdi çünkü Kozmo bana bakmıyor.

Omuzlarım çöküp gözlerim kapandığında yüzümde bir ıslaklık ilerliyor. Önce bir fırtınanın ilk yağmur damlasının beni bulduğunu sanıyorum. Ama yanılıyorum. Bana ait bu damla. Bütünüyle bana ait gibi gözükse de birazının Kozmo'ya ait olduğu hissine kapılıyorum. Ama birazcık olsun okyanusun değil.

Canım yandığında ağlamayacağımı söylerken yanılıyormuşum.

Demek böyle hissettiriyor. Hiç de büyülü değil.

Buğulu görüşüm içinde bir kıpırtı oluyor.

Kozmo.

Ayağa kalkamayacak kadar bitkin ama bana doğru sürünüyor. Tıpkı bir kuyruğu olsa yapacağı gibi, tıpkı bağlı olmasam ona doğru gideceğim gibi ilerliyor güvertede ve elini yüzüme kadar kaldırmayı başardığında gülümsüyor. Dudaklarının rengi çekilmiş, saçları daha önce hiç olmadığı kadar mat ve gözleri... Gözleri yorgun.

Siyah damlayı eliyle itip, "Özgür öleceğiz," diyor. Sesi hırıltılı. Bunun ikimizin de sonu olduğunu benim kadar o da biliyor. "Sen ve ben."

Elini indirirken uzun süredir bunu yapmak istiyormuş gibi ağzımı örten bezi de boynuma doğru indiriyor ve son kez, yığılıyor.

Rüzgâr çeneme çarpıp dudaklarımı öpüyor. Ama hissedebildiğim hâlâ yalnızca bıçağın açtığı yara. Ve Kozmo'nun az önce yanaklarımdaki parmak uçları. Bir de göğsümdeki bir başka acı.

Hemen önümde hareketsiz yatıyor ama ona dokunamıyorum. Şimdi bile.

Özgür müyüm bilmiyorum ama eğer özgürsem, özgürlüğün tadının acı olabileceğini artık biliyorum.

Yapabildiğim kadar öne eğilip, "Mererid," diye fısıldıyorum bir sır verir gibi. "Adım Mererid."

Bu geminin bana ait olduğunu onu daha görmeden biliyordum. Ve yapacağım son şey olsa dahi bu gemiyi *benim* yapacağımı. Okyanusun dibini boylayacaksam bu gemiyi de içindeki adamlardan tek bir işi kalmış olsa bile onu da benimle birlikte dibe götüreceğim. Çünkü alan kişinin önemsediğim o tek denizci olmayacağını biliyorum.

Ciğerlerim tekrar havayla dolarken omuzlarımı geriye atıyorum ve okyanusun özlediğim şarkısının bana gelişinin tadını çıkarıyorum.

Adamlar beni duyacak, beni duyduklarından emin olacağım kadar yüksek sesle söyleyeceğim. Bağıracak ve martılar kadar gürültü çıkarıp arhoş denizcilerin yaptığı gibi güverteyi zehirli bir sese bulayacağım. arkımı okyanus anlaşılsın diye söylemeyeceğim çünkü bu sefer anlamak isteyen okyanus değil.

Ben de değilim. Ama anlatmam, bu adamların tümünü boğmam bunu yaparken de hızlı davranmam gerek

Daha buluşacağım sabah gözlü bir denizci var.

DENİZAŞIRI YALANLAR

Ayvion'un tepesine çöken karanlığın koyu, hakiki bir karanlık olduğu o gece, minik bir oğlan çocuğu uykusunda huzursuzca kıpırdanıyordu. Elmord'un kuzeyindeki bu topraklarda geceler hep böylesine karanlık olmazdı fakat o gecenin uğursuz olacağı önceden, ta güneş uzak suların ardına düşer düşmez anlaşılabilirdi. Öte yandan henüz küçük bir çocuk olduğundan oğlanın boyu ne yazık ki gökyüzündeki uğursuzluğu görebileceği kadar uzun değildi. Değerli olmasa da pek kıymetli örgü sansarını tuttuğu gibi yerde sürükleyerek odasına gitti. Bu sansarın öyküsü oğlanınkinin aksine hayli komikti, örgü becerisi fazla gelişmiş olmadığından uzun gövdeli, küçük kafalı bu tuhaf yaratığın neye benzediğini bulamayan annesi oğlana bu hayvanın hangi hayvan olduğunu bilip bilemeyeceğini sorduğunda küçük oğlan tam dört gün düşündü bu soruya vereceği cevabı. Kendi gibi minik arkadaşlarına da sordu fakat hiçbiri örgü hayvanın hangi hayvan olduğunu çıkaramadı.

Dördüncü günün sonunda babasıyla çevre köylerden birindeki orman ziyaretlerinden döndüklerinde -çünkü kuzeyinde olsalar da gelişmiş başkent Elmord'da yaşıyorlardı ve orada gezilecek ormanlara, görülecek güzel ağaçlara pek rastlanmazdı- nihayet annesinin kucağına atladı ve "Bir sansar!" diye bağırdı. Zavallı kadıncağız sorduğu soruyu unuttuğundan gayriihtiyari oğlanın ateşini kontrol etti. Ancak sonra çocuk, "Bu bir sansar," diyerek elinden ayırmadığı oyuncağı gösterdi.

Tuhaf örgü hayvan çoktan kirlenmeye başlamıştı ama kadın nazik gülümsemesiyle oğluna baktı, "Evet," diye onayladı onu. "O bir sansar hakikaten de. Sen çok akıllı bir çocuksun."

İşte o fena gece de oğlan, bu sansarı her zaman olduğu gibi yanına güzelce yatırarak uyumaya gitti.

Bir o yana bir bu yana döndüğü dakikalardan sonra nihayet uyandığında küçük oğlanın dili damağı kurumuş, alnında terler birikmişti. Sansarını aldı, tıpkı getirdiği gibi sürükleyerek mutfağa doğru yürüdü çünkü az önce gördüğü kâbusu uyandığı gibi unutuvermişti. Hatırlasaydı eğer, gizlendiği kalın yorganın altında kısa bacaklarını kendine çekerek top olur ve taze korkusunun geçmesini beklerken tekrar uyuyakalırdı belki. Ya da belki hiç korkmaz ve yine mutfağa ilerlerdi. Şimdi bunu bilmemize imkân yok çünkü oğlan, gelecekte sahip olacağı muazzam belleğine rağmen gördüğü o rüyayı ömrü boyunca hiç hatırlamadı ve o gece mutfak kapısının önündeyken bile duraksamadı.

Mutfakta bir terslik yoktu elbette. Terslik, oğlanın uyanık olmasında ve mutfağa gidene dek uykusunun da algılarının da iyice açılmış olmasındaydı. Çünkü evdeki tuhaf sessizliğin farkına öyle hızlı vardı ki ondan önce ya da sonra gelmiş hiçbir çocuğun böylesi bir farkındalığı gelişmiş olmamalıydı. Ancak bu küçük oğlan o gece on beş yaş kadar büyümek zorunda kalmadan biraz önce de yetişkin bir adam gibi duyuyor ve anlıyordu.

Bardağı içindeki suyun hepsini bitirmeden tezgâha bıraktı ve annesiyle babasının odasına ilerledi. Daha önce de belirttiğim gibi, o gece hakiki bir karanlıkla örtülüydü; bu yüzden annesiyle babasının yerini iyi bildiği yataklarına ilerlerken hiçbir şey görmedi. Sansarı ayaklarının dibine bırakıp iki minik eliyle annesini dürttüğünde bunu neden yaptığını bilmiyordu. Annesi uyanmadığında annesinin neden uyanmadığını da anlayamadı. Yeteri kadar sarsmadığını düşünmüş olacak ki bu sefer biraz daha gömdü ellerini annesinin giysilerine. O zaman avuçlarının ikisinde birden bir ıslaklık hissetti, minik ellerini yavaşça geri çekti ve bu sefer parlak gözleri karanlığın içinde görebilmeye başlamış olduğundan yukarı açtığı avuçlarının boyanmış olduğunu gördü. Gözleri şimdi görebiliyor olsa dahi gece öyle karanlıktı ki oğlan avuçlarındaki parlak sıvının rengini ayırt edemedi, ona kalırsa avuçları simsiyahtı şimdi. Henüz çok küçüktü ve dizleriyle dirseklerindeki birkaç yaradan akanlar dışında kanın rengiyle tanışmış değildi.

Ama oğlanın aklı ona kendinden önce çok uzun süre yaşamış bir bilgeden miras kalmıştı sanki. Bu yaşamda aralarından geçtiği ağaç-

lardan ve dağlardan, yaşadığı birkaç yıldan daha fazlasını görmüş gibi işliyordu aklı.

Bundandır ki ellerine baktı kaldı bir süre. Çığlık atmadı ya da ağlamadı. Annesinin yanında yatan babasının yüz üstü yattığını gördü ve onun da omuzlarının kıpırdamadığını fark ettiği gibi eğilerek oyuncak sansarını az önce koymuş olduğu yerden aldı. Sansarın uzun, kirli gövdesi bir de minicik, kızıl parmak izlerine bulandı.

Kendi odasını geçerek ikizinin odasına girdi. İkizinin uykusu pek derin olmazdı, oğlan odaya girdiği an küçük kız kıpırdanmaya başladı, gür saçları yastığının her yerine dağılmıştı.

"Uyan," dedi oğlan ve kız uyandı. "Gitmemiz gerek."

Kız gözlerini ovuşturdu, uykulu hâli pek bir huysuz olurdu fakat ne zaman ki ikizi ağabeyi gibi davranırsa o zaman durumun ciddi olduğunu bilir, tüm huysuzluğunu bir kenara bırakırdı. "Nereye?" diye sordu. "Annemle babam nerede?"

Ancak o zaman oğlan bu soruyu yanıtlamak yerine annesiyle babasının odasında bulduğu tuhaf mühürlü mektubu gösterdi kardeşine. İkisinin de okuması yazması olmadığından acıyla yazılmış bu mektubun yıllarca kimse tarafından okunmadan beklemesi gerekecekti. Oğlan da kız da küçüktü fakat bu mektubun, uzun yıllar boyunca sahip olacakları en kıymetli şey olacağını bildiklerinden herkesten gizli gözettiler onu. Gözlerindeki alevin ya da şimşeklerin kâğıdı tutuşturmasına hiç izin vermediler. Öyle ki oyuncak sansar bile annesiyle babasının kanına bulanınca oğlan için kıymetini yitirivermişti fakat bu mektup yıllar içinde nice kimselerin kanına bulanıp durduysa da ikizler için önemini hiç yitirmedi.

Darka olsalar da iki kimsesiz küçük çocuk sokaklara düştüğünde onları yolların güzel olanları ağırlamaz. İkizler kirli sokakların gölgelerinde huzursuzca dolanıp durdular. Oğlan kızdan daha büyük gözüküyordu, öyleymiş gibi de davrandı. Aslında kız aşağı yukarı iki dakikayla daha büyüktü ve oğlan bu gerçeği hatırlamaktan hiç hoşlanmazdı. Ne zaman ki kardeşi sözünü dinlesin diye ona, "Ben senin ablanım," derdi, o zaman küplere biner, kollarını birbirine dolayıp uzun süre konuşmazdı.

Kaçtıkları Nazavya'da saklanacak nice gölge, evsizlerin tümüne ev olmaya yetecek kadar çıkmaz sokak vardı. Yine de bu iki küçük çocuk

Nazavya'ya sığamadı. Oğlan iki parça bayat ekmek bulduğunda neden dövüldüğünü anlamadı başlarda. Sonra hayatta bir şeylere sahip olmak için acı çekmenin gerekli olduğu kanısına vardığında hâlâ çok ufaktı. Bu yüzden sahtekârlıklarla dolu yaşamı boyunca elde etmek için çabaladığı hiçbir şeyin zahmeti gözüne büyük gelmedi.

Kız da ondan çok ayrı değildi. Uğradıkları haksızlıklarla gördükleri kötü muamelenin kucaklarına bıraktığı öfke, oğlanın daha güçlü olmayı istemesine yol açmak uğruna harcanırken kız bu öfkeyi hiç harcamadı; aksine, onu yuttu durdu. Olan biten her şeyi anlayabilecekleri yaşlara vardıklarında kız öfkesini göstermeyi öğrendi belki fakat kızgın kökler çoktan kızın göğsündeki yerlerini bulmuşlardı ve gitmeyi reddettiler.

Konuşulanlara dikkat etmenin ne denli önemli olduğunu ikisi de okyanusu geçmeden öğrendi. Karınlarını doyuracakları kadar paraları olduğunda akşam yemeği yemeden uyumaya gittikleri ve o parayı öyküler anlatan kimselere vermek için bir kenara sakladıkları olurdu bazen. Yılların köşelerini yırttığı o mektupla zarfın hemen yanına koyarlardı paraları.

Böyle böyle başka yerleri öğrendi ikizler. Küçük kız gemilerden birini yakından görmek için nelerden vazgeçebileceğini sıralarken oğlanın uyuyakaldığı olurdu. Yaşları hâlâ çok ufaktı.

Kız bir başına yapabileceği şeylerin sınırlarını zorlamaktan hoşlanmazdı çünkü yalnızlık ona göre değildi. Öte yandan kardeşinin aklı; çıkılmaması gereken çatılarda gezinir, görmemesi gereken suları görürdü.

"Maça," dedi oğlan bir gün, kız kardeşinin elini sımsıkı tutuyordu. "Bana bak. İki kişinin bir taneden daha iyi olduğunu biliyorum fakat tek başıma olmak beni korkutmaz. Buradaki günlerimiz sıradan ama tehlikeli. Aklımda bir plan var, şimdi gitmek ve yaşayabileceğimiz daha iyi bir hayat bulmak zorundayım. Söz veriyorum, sana yazacağım ve nihayet yanıma geldiğinde sana o kocaman gövdeli gemileri göstereceğim."

"Ben seninle gelemez miyim?"

"Korkarım ki hayır. Aynı anda gidersek sonradan çok dikkat çekeriz. Bilmediğimiz o yerde birbirimizden uzak yaşamamız gerektiğin-

den aklım da sende kalır durur. Ama ben yalnız olmalıyım. Hırsızlar yalnız olur."

"Korsanlar olmaz ama."

"Ah, Maça... Doğal Denge üzerine yemin ederim bir daha hiç yalnız olmayacaksın. Yalnızca şimdilik..."

Böylece ikizlerin yolları yaşamları boyunca ilk kez ayrıldı. Kız Nazavya'da kalırken oğlan batıya ilerledi, ta ki toprak namına bir şey kalmayıncaya dek. Maça geride kalmış kişi olsa da günlerini yatarak geçirmedi, bir demirci ustasının çırağı olmak istediğinde ve demirci adam ondan kendisini kanıtlamasını istediğinde Nazavya'daki nice nalbandın yapabileceğinden daha iyi bir nal dövdü. Öfkesi ilk kez işine yaramıştı çünkü kollarında bir nal dövecek güç kesinlikle yoktu fakat çekici kaldırıp indirebilmesinde öfkesinin payı büyüktü. Tüm işi yapanın öfke olduğunu söylemek de doğru olmazdı gerçi, Maça çabucak işi kavramış, çekici indirmesi gerekenin nereler olduğunun muhakemesini iyi yapmıştı. Kolunun çekici savuruşu büyüyü savuruşundan sağlamdı.

Onun bedeni güçlenip kesesi dolmaya başlamışken kardeşinin durumu daha önce hiç olmadığı kadar kötüydü. Yine de oğlan bir kez olsun yolundan şaşmadığı gibi seçtiği yoldan da bir kez bile pişmanlık duymadı.

Ötelendi başlarda ama bu alıştığının dışında bir şey olmadığından onu pek zorlamadı. Öte yandan çatılarda yürümeyi öğrenirken kırılan kemiklerine, yarılan alnına, kanayan dirseklerine alışması zaman aldı. Birkaç kez zehirlendi, pek çok kez öleceğini düşündü ama ikizine verdiği sözü tutmadan ölmek planları arasında yoktu. Ölümle cebelleşti durdu ve nihayet onun dostu oldu. Çünkü Bast ne gerekliyse onu yaptı, üzerine düşünmeden, vicdan azabı çekmeden. Ölüm en çok böylelerini sever.

Genç Bast etrafa kendiyle ilgili öyle çeşitli yalanlar serpiştirdi ki kimse onun hakkında bir şeycikler bilemez hâle geldi. Doğruları gizlemekten daha etkiliydi böylesi. Gizlenen doğruların boşlukları dikkat çektiğinden gizli her şey er ya da geç ortaya çıkardı ama gerçeklerin yalanlarla değiştirildiği vakit kim bilecekti ki işittiklerinin hakikat olmadığını?

Çürük olmayan herkesten nefret ettiklerini bildiği Veylintonlulardan gerçek anlamda gizlediği tek şey bir Darka olduğuydu. Doğu taraftakilere Batılı, batı taraftakilere Doğulu olduğunu söyledi, kendini tanıtırken daha önce hiç duymadığı isimler uydurdu.

Veylintonlular zihinlerinde ortak bir adı olmayan bu gence kendileri bir isim vererek, "Beyaz Kuzgun" dediler. *Dışlanan, başka olan. Ama değişimin habercisi.* Ve Beyaz Kuzgun herkesten önce çırpı gibi kolları olan bir kızla dost oldu.

Bu kız; arkadaşa ihtiyacı olmayan gerçek bir Veylintonlu, güvenilmez bir hayduttu. Bast başlarda onun yanındayken zihninin kendinden üç adım öteye uzaklaşmasına bile izin vermezdi.

"Avuçların siyah," dedi kız önce ve çatıda bir başına oturmakta olduğunu sanan Bast'ın aklı başından gitti. "Hasta falan mısın yoksa?"

"Evet, ölümcül bir hastalık bu," diye yanıtladı Bast lokmasını yutunca. On yaşında ya vardı ya yoktu ama diğerlerini kendinden uzak tutmada hayli zamandır bir ustaydı. "Yerinde olsam yaklaşmam. Bulaşıcı."

"Palavra." Kızın gözleri küçük yüzünde kocaman gözüküyordu, Bast onunla ilgili ilk bunu düşündü. Veylintonluların taşıdıkları siyah ruhların tonunun ne derece koyu olduğunu gözlerinin renginde bulabilmek gibi bir beceri geliştirmeye çalışıyordu o sıralar. Ama kızın kahverengi gözleri yalnızca kahverengiydi. "Öte kaysana."

"Üzerimde alabileceğin hiçbir şey yok, haberin olsun. O yüzden huzurumu kaçırma. Elimde de yalnızca bu çörek var. İstersen eğer, alıp gitmek yerine söyle. Paylaşırım."

Kız gelip Bast'ın yanına oturdu. Rüzgârın burnuna taşıdığı kadarından Bast'ın çıkarabildiği bir kokusu yoktu. "Avuçların neden siyah?"

"Söyledim ya. Hastalıktan."

"Beni kandırmaya çalışıyorsun, hastalık falan değil bu."

"Tamam, hastalık değil. Yalnızca kir."

"Hadi oradan. Kir öyle değil," Kız kendi avuçlarını gösterdi. "Böyle gözükür."

"Öyleyse yalnızca boya."

"Bak buna inanırım işte. Şu çöreğin yarısını versene."

Bast parmaklarının siyah dövmeyle kaplı içiyle sıkıca tuttuğu çöreği bu hiç tanımadığı kızla paylaşmak istemiyordu elbette. Onun yerinde bu kız olsaydı küçük olan yarıyı uzatmak şöyle dursun, çörekle beraber ortadan kayboluverirdi. Ama Bast Veylintonlu değildi. Çöreği böldü ve daha büyük olan yarıyı kıza uzattı.

O gün yeni bir arkadaş edindiğini falan düşünmedi Bast çünkü kız aniden ortadan kaybolduğunda oğlanın cebinde kalan son iki bozukluk yerinde değildi.

Ancak sonra yolları yeniden kesiştiğinde bu, kaderin bir diğer oyunu ya da yalnızca bir tesadüf değildi. Bast kızı bulmak için izlerini takip ettiğini kimseciklere belli etmedi. Bir diğer çatıda, şehrin öteki ucunda buldu kızı. Pazar kulesi uzaklarda değildi fakat o gün sisli bir gün olduğundan kulenin yalnızca sivri çatısı gözüküyordu.

Kız kötü kesilmiş saçlarını kıstığı gözlerinin önünden çekti. O gün çatılarda gezinmek için katiyen uygun bir gün değildi.

"Seni yeniden görmeyi beklemiyordum doğrusu," dedi kız. Hiç üşümüyormuş gibi dimdik duruyordu. Onun yaşı da on bir ya vardı ya yoktu. "Adın bu kadar gezerken üstelik."

"Hangi adım geldi kulağına?"

Kız başını iki yana salladı. "Diğerlerinin senin hakkında bildikleri gerçekten çok az ama sana verdikleri ismi pek sık işitiyorum. Yine de çocuklardan biri 'mor gözlü' diyene dek bahsettiklerinin sen olduğunu anlamadım. Konuşulup duran yetenekli genç hırsızın cebinden iki bozukluğu öylece alıp gittiğim çocuk olduğunu nereden bilebilirdim?"

"Kierbast."

Kız gözlerini bir kez daha kıstı. "Ne?"

"Adım. Kierbast."

"İsimlerinden herhangi biri umurumda mı sanıyorsun?"

"Hayır." Bast kıza doğru bir adım attı. "Bak, Sera. Yetenekli Veylintonlulardan bir ekip kuracağım. Ekibime katılmanı istiyorum."

"İki bozukluk için benden intikam almak istiyorsan bu kadar karmaşık bir şeyler düşünmen gerekmezdi, Kierbast."

"İntikam peşindeyim, orası doğru. Ama meselenin seninle bir ilgisi yok. Teklifimi düşün, Sera. Üç gün sonra burada olacağım."

Bast arkasını dönüp gitmek üzereyken Sera, "Neden?" diye sordu. Veylintonlu çocuklara özgü çokbilmişlik onda da vardı. "Neden ucube isimli bir veledin teklifini düşüneyim?"

Bast gülümsedi. İsmini oldu olası sevmezdi, bu yüzden annesi, babası ve Maça ona Kier diye seslenirdi. "Çünkü ucube isimli o velet bir gün kral olacak. O ya da bu şekilde. Yanında çevik ve akıllı olan seninle ya da çevik ve akıllı olan bir başkasıyla. Teklifimi düşün, Sera. Ve bunları söyleyerek sana iltifat ettiğimi sanma." Bast arkasını döndüğü gibi çatıdan atladı ve sis tarafından yutularak kışın içinde gözden kayboldu.

Sera, kulaklarını pazar kulesinin silik sesleri, zihnini oğlanın az önceki sözleri doldururken orada bir süre öylece kentin sisi yarıp yükselen çatılarını izledi. Kierbast'ta kral hamuru şu kadarcık bile yoktu ama oğlanın gözlerinde gerçek bir hırsızın tamahkârlığı vardı. "Kierbast..." diye sesli düşündü. "Hakikaten de ucube bir isim."

İsmi ucube olsun ya da olmasın, üç gün sonra Sera yeniden o çatıya çıktığında oğlan çoktan oradaydı. Üstündeki giysiler bu sefer biraz daha kalındı.

"Geleceğimi biliyor muydun?" diye sordu kız.

Bast başını iki yana salladı. "Umuyordum ama."

"Senden kral falan olmaz. Bir kral böyle dürüst olur mu hiç?" dediyse de Sera bir adım bile uzaklaşmadı Bast'tan.

"Dürüst olması gerektiği yerde dürüst olmasını bilenden kral olur, Sera. Veylinton'da öyküler hem çok ucuz hem de çok fazla. Ona rağmen hiç dinlemedin mi?"

"Şu ekipten bahset," dedi kız. Pek sabırlı biri değildi ama hangi Veylintonlu öyleydi ki?

Bast kıza bilmesi gerekenden bir azını ya da iki fazlasını anlatmadı. Bazı yerlerde yalanlar da söyledi çünkü şimdi dürüst olmanın sırası değildi.

"Ee," dedi bitirdiğinde. Kız ne zamandır öyle sessizdi ki Bast kendini dinlemediği hissine kapıldı. "Bana ne düşündüğünü söyle."

"Kafayı yemişsin, düşündüğüm bu. Hatta öyle kafayı yemişsin ki bu söylediğini hakikaten başarabilecek biri varsa o da sensin." Elini Bast'a uzatarak bekledi.

Bast kızın elini sıktığında ciddiyetini bozmadı çünkü gülseydi eğer, hissettiği kadar hevesli gözükürdü. Böylece Hırsız Kral, henüz kimsecikler bilmezken korkunç bir ekibin temelini diğerleri tarafından en az kendi kadar dışlanan, sıska ve kısa bir kızla attı. Sera'nın bugün o çatıya çıkacağını da teklifini kabul edeceğini de biliyordu.

Ekipleri genişleyene dek birbirlerini pazar kulesine yakın o çatı dışında hiçbir yerde görmediler. Ancak sonra, bir mürettebat toplanması gerektiğinde bu işi de güvenilmez hırsızlar aracılığıyla yaptılar. İsmi gizli, korkunç bir kaptanın *Martes* isimli dehşet verici gemisinde çalışmak istemeyecek denizci yoktu. Denizcilerin bilmediği ise ne kaptanın ne de geminin ortalarda olduğuydu. Ancak Bast, havada hiç yoktan hayalet doğrular bükmeyi de insanları bu hayalet doğruları gördüklerine ikna etmeyi de çok iyi biliyordu.

Bast ve Sera artık uzamış olsalar da hâlâ çocuklardı ama yıllarca gri sisin kucağına nice şeyi sinsice bıraktılar. Çünkü Veylinton'un, gizlerin açığa çıkmak isteseler de gün yüzü göremediği bir kent olduğunun pekâlâ farkındaydılar.

Birbirlerine güvendikleri söylenemezdi o vakitler ancak arkadaşlıkları, aynı bulutların arasındaki diğer hırsızlarınkinden farklıydı çünkü geçmişlerini bilmiyor olsalar da birbirlerini tanıyorlardı. Öyle ki Sera sağ kolu ondan vahşice alındığında bile omzunda kolundan geriye kalanları sarması için Bast'a gitmedi. Bast'ın elleri her daim kirli gözükür ve çok çirkin işlere kalkışırdı ancak koyu renkli avuçları da parmakları da hiç gerçek anlamda pisliğe bulanmazdı. Çocukken ellerini gömdüğü kanın fikri aklına geldikçe midesi bulanır, kulaklarının arkasına dek kasıldığını hisseder ve ellerini henüz yıkamış olsa da kalkıp bir kez daha yıkardı. Çamura düşen her şeyi -ederi ne kadar fazla olursa olsun- orada bırakırdı.

Sera'nın kolu konusunu ilk öğrendiğinde yapabileceği hiçbir şey bulunmayan yaşantıların var olduğu gerçeği bir kez daha çarptı Bast'a. Kızı önemsediği yoktu, yine de demirciden onun için omzundaki yarayı dışarıdan koruyabilecek, iyi dövülmüş ince bir omuz parçası çaldı. Zırh gibi değildi pek, sağlamlığı da tartışılırdı ama kayışlı omuz parçasını Sera'nın bulması için bıraktığı yere bir de not yerleştirdi Bast.

Yakında çok daha iyisi senin olacak.

O vakte dek, bununla idare etmeye çalış.

Küçük Bast'ın kendine verdiği sözlerden bir diğeri oldu bu.

Hırsızların kralı olacağım.

Maça'ya bir gemi bulacak ve kardeşimin Veylinton'un korsan kraliçesi olması için elimden gelenin tümünü yapacağım.

Annemle babamın intikamını alacağım.

Sera'ya bunu yapanları bulacak, onları doğdukları güne pişman edecek ve Sera'nın omzu için kaliteli bir zırh yaptıracağım.

İşitilmeyeni işitecek, görülmeyeni göreceğim.

Ve küçük Bast yıllarını alacak olsa bile bu sözleri tutacağını biliyordu. Bilmediği şeyse o, içinden bu yeminleri tekrarlamaktayken ikizinin gizlice girdiği bir korsan gemisinin güvertesinde uyumakta olduğuydu. Kardeşinin durduğu topraklarda Maça'yı büyük bir sefalet bekliyordu ancak Nazavya'da kazandığı paranın tümünü yanına alarak yola çıkmıştı işte. Çünkü onun gönlünde yanan ateşin de gözlerinin karalığının da fenalıkta Bast'ınkinden aşağı kalır yanı yoktu.

Gizlenmek zorunda kaldığı bir gemide uyuyan Maça'nın uykusu huzurlu değildi. Çok geçmeden yakalanıp gemide çalışmaya zorlandığında da rüyaları bölüktü ancak en azından ebedi bir uyku değildi onunkisi. Ölüm, Maça'yı teğet geçmişti ve küçük Maça kaptanların acımasız olduğunu o günlerde öğrendi. Tıpkı denizcilerin kötü kokan içkilerini içmekten akıllarını yitirdiklerini ve gemileri taşıyan dalgaların umursamaz olduğunu öğrendiği gibi. Umursamaz dalgaların bazen midesini bulandırdığını ve kayıp gitmemek için adımlarını atarken dikkat etmesi gerektiğini öğrendiği gibi. Maça o günlerde nice şey öğrendi ve birini bile ömrü boyunca hiç unutmadı.

Gemi eski bir tüccar gemisiydi, mürettebatı genç değildi fakat yeniydi. Adamlar ve kadınlar sık sık birbirlerinin isimlerini karıştırıyor ve destanlar kadar uzun bu isimleri karıştıran Maça olduğunda yediği dayak kıza anlamsız geliyordu.

Maça bir demircinin çırağı olarak bu kadar yorulduğu bir vakti aklına getiremedi o günlerde. Ama sabretti. Tıpkı Bast gibi sabretti çünkü ikisinin hayattan alacakları, onlardan eski; bedenlerinden büyüktü. Maça'nın yaşamdan alacağı borcunun hepsini taşıyabilmek için güçlenmesi gerekiyordu ve tam da bu yüzden yorgunluktan da bölük uykulardan da hiç şikâyet etmedi.

Geminin genç miçosuna yediği dayaklardan yakındığı olurdu gerçi. Miçoya güvenmez ama onun eşliğini gemileri öğrenmek için kullanırdı çünkü Maça'ya bir şeyleri anlatmaya gönüllü olan bir o çocuk vardı. Onun da sohbet edecek kimsesi yoktu. Mürettebatın gözleri çocuğun üzerinde öyle durmazdı ki miçonun Maça'ya anlattıklarını kimse duymadı da görmedi de. Maça kendisine anlatılanlar karşılığında ödemesi gereken tek bozukluk olmayışına şaşırdıysa da bunu miço çocuğa hiç belli etmedi.

Yol uzun ve çetindi. Maça erken uyanır, yelkenleri izler ve güvertede uyanık kimse yokken koca gövdeli gemileri taşıyabilen okyanusun ettiği ağır yeminleri taşıyıp taşıyamayacağını görmek için yeminleri birer birer ona verirdi.

Kier'i ve sahip olabileceği en iyi yaşamı ona sunmanın bir yolunu bulacağım.

Yüreği olmayan bir geminin yürekli kaptanı olacağım.

Annemle babamın intikamını alacağım.

İşitilmeyeni işitecek, görülmeyeni göreceğim.

Ve küçük Maça yıllarını alacak olsa bile bu sözleri tutacağını biliyordu.

Küçük bir kızın önce kaptan, sonra Korsan Kraliçe'nin kendisi oluşu... Nice düzenbazlıkla el konulan bir tüccar gemisinin hepten değiştirilerek özüne aykırı, korkutucu ve hayalet bir geminin kötü namına yakışacak kadar sivri dişlerini gösteren kanatlı bir sansar heykeliyle korsan gemisi yapılışı... Bir de kimsesiz oğlanın tekinin sahtekârlıklar üzerine kurulu koca bir kentin düzeniyle oynayarak Hırsız Kral oluşu... Bunların hepsi anlatması güç şeyler. Elbette anlaması da öyle. Öyle ki Maça da Bast da tüm bu zorlu anıları kendilerine ait olsalar da geniş akıllarına sığdırmanın bir yolunu bulamadı.

Ne zaman ki ikisinin arkasında da düzenbazlardan oluşan minik birer ordu vardı, o vakit Maça Bast'a baktı ve "Ee," dedi. Hava serindi. Uykusu gelmiş güneş, Doğu Limanlar'dan çok uzakta bir yerlerde yatağına çekilmekteydi ve görünürde değildi. Tıpkı yamuk binanın tekinin ıssız gölgesinde dikilen ikizler gibi. "Sırada ne var?"

"Sırada ne olduğunu biliyorsun," diye yanıtladı kardeşi. Siyah ceketinin gizli ceplerinin birinden iyiden iyiye eskimiş, yer yer yırtılmış ve

lekelenmiş bir kâğıt parçası çıkardı. Avuçları öyle karaydı ki ceketinin cebinde birden görünmez oluvermişlerdi.

"Epey zamandır görmedim onu."

Bast sessiz kaldı çünkü yıllardır her gece bu mektubu tekrar tekrar okuduğunu itiraf etmek istemiyordu. Mektubun ne annesine ne de babasına yazılmış olduğunu çünkü ölülerin okuma yazma bilmediğini çok küçükken öğrenmişti. Mektup kalanlar içindi. Kierbast ve Maça'dan başkası için değildi.

Bast farkında bile olmadan mektubu yeniden cebinin karanlığına iterken, "Senden *Korsan Kraliçe* diye bahsediyorlar, duydun mu hiç?" diye sordu.

Maça başını iki yana salladığında bukleleri krem rengi bluzunun üzerinde kımıldadı.

"Senden korkuyorlar. Diğerlerinden daha Veylintonlu olduğunu, seni doğuranın bizzat uğursuz limanlar olduğunu ve kaptan olmanın en başından beri alnında yazılı olduğunu söylüyorlar."

Maça güldü, bu söylentilere inanan kimselerin yollarının bir noktada Kierbast'la ya da onun yalanlarıyla kesişmiş olduğunu biliyordu. "Benim yapabileceklerimi bildiklerini sandıklarından korkuyorlar benden, Kier," dedikten hemen sonra kollarını birbirine doladı. "Öte yandan senin yapabileceklerin herkes için bir sır. Görünmeyen gölgelerde her şey yatıyor olabilir. Bu yüzden Hırsız Kral'dan daha çok korkuyorlar."

Bast gülmedi. Maça kardeşinin mor gözlerinin yerde olduğunu görebiliyordu da zihnindeki bakışlarının hangi düşüncenin üzerinde durduğunu anlayamıyordu.

Bast sırtını dikleştirip, "Yarın öğle vakti yanına geleceğim," dediğinde gözleri artık Veylinton'un kırık kaldırım taşlarında değil, Maça'nın üzerindeydi. "Benimle birlikte bir kız olacak yanımda. Tayfalarından ketum olanları onun yüzünü de adını da biliyor ama sorun olmayacaktır."

Maça bir süre sessiz kaldı. "Risk almışsın," dedi sonra ama gözlerindeki alevlerin boyları uzun değildi. "Belki zekice bir hamle, belki korkunç bir hata..."

Bast dişlerini sıktıktan sonra ikizine baktı. Onun gözlerindeki yıldırımların yalnızca bir ya da iki tanesi yerlerinden hiç ayrılmazdı.

Maça iki kez Bast'ın koluna vurduğunda Bast bundan hiç hoşlanmadı çünkü Maça ne zaman böyle yapsa ona ablalık taslıyormuş gibi gelirdi. "İyi yapmışsın."

"Bana Bast diye hitap etmelisin. Ben de sana Maça diyeceğim. İkimiz de dengeyi sağladığımızdan emin gözükmeliyiz. Birimiz ötekinden üstün olursa kafalar karışır. Veylintonluların çoğu bıçaklarının yarısı kadar sivri zekalı değil. Düşünmeyi sevmiyorlar fakat bir kez gördüklerini bir daha unutmuyorlar."

Maça iç çekti, Veylintonluları oyuna getirmenin zor olduğunu Hırsızlar Şehri'ne gelir gelmez onların yüzüne şöyle bir bakınca anlamıştı. Bast'ın bunca zaman bunu nasıl zahmetsizce başarmış olduğuna bir kez daha şaşırmadan edemedi. "Öyle," dedikten sonra kollarını kardeşinin beline sardığında yüzü de göğsüne gömüldü. "*Martes* seni ağırlamaktan onur duyar, Bast."

Bast da kollarını ikizinin omuzlarına doladığında tuttuğu sözleri değil, yerli yerinde durmakta olan yeminlerini düşünüyordu. "Hırsızlar da Korsan Kraliçe'ye hizmet etmekten onur duyar, kaptan. İyi geceler."

Korkunç bir yol Bast'ı nasıl bekliyorsa dairesine cepleri dolu döndüğünde mektup da tekrar okunmak için onu öyle bekliyordu. Bast dağınık yatağının ucuna oturup mektuba bir kez daha göz attı. Eğri büğrü harflere rağmen mektubu okuması eskisi kadar zor değildi.

Yazıları tekrar tekrar okurken ve gözlerini mühründeki sembolde gezdirirken uyuyakaldı. Bu yüzden olsa gerek, rüyasında annesini ve babasını gördü. Sonra Maça'yı ve Sera'yı. Ekibini ve *Martes*'i. Tümü katledilmiş olarak. Geminin tahtaları, ihtişamlı omuz zırhları, pusulalar, haritalar ve bozukluklar; yerde uzanan gümüş bir bıçak, altın sarı saçlar, bembeyaz pelerinler ve nicesi kızıla boyanmış olarak. Geriye yalnızca elinde tuhaf görünüşlü örgü bir sansar tutan çocuğun teki kalmış olarak.

Çocuk kocaman açılmış mor gözlerini dolduran korkuyla gelip Bast'ın elinden tuttuğunda Hırsız Kral, elinin içi bir kez daha kana bulandığından ter içinde uyanır uyanmaz okyanusa koştu. Çünkü kal-

dığı boş dairenin suyu ellerini yeteri kadar temizlemeyecekmiş gibi geldi ona.

Veylinton'un tepesindeki karanlık koyu, hakiki bir karanlıktı o gece. Veylinton'un geceleri hep böyle karanlık olurdu gerçi ve genç adamın boyu gökyüzündeki uğursuz karanlıkları görebileceği kadar uzundu artık. Hatta öyle uzundu ki bazı zamanlar uğursuzlukları kendi kara elleriyle bizzat kendi yerleştirirdi gökyüzüne. Tıpkı sonraki gecelerde olacağı gibi. Tıpkı ailesini katleden kimseleri bulmak için kardeşiyle yeri ve göğü, karayı ve okyanusu didik didik ararken sebep olacağı kargaşanın haberci izlerini yıldızlara kazıyacağı gibi.

Değersiz giysilerini çıkarıp kendini suyun soğuğuna bıraktı ve sabaha dek uyumayıp gözlerini geleceğe diken Bast, o gecenin erken saatlerinde gördüğü rüyayı ömrü boyunca hiç unutmadı.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın yazımı benim için çok zor ve psikolojik olarak yıpratıcı bir süreçti. Bu süreç boyunca dostlarım, gece ikide "korkunç bir öykü anlatıcısı" olduğuma dair ağlamaklı ses kayıtlarımın her birini dinledi ve beni hiç yalnız bırakmadı. İlk teşekkürüm onlara: Diğer herkesten önce okuyor olmasına rağmen yeni bölümleri beklerken heyecandan yerinde duramayan ruh dostum ZŞ, kaçırmak üzere olduğumuz sayısız trene ve otobüse benimle birlikte son sürat koşarken bile prenses kalabilen kız kardeşim Ekin, dostum olduğu için gerçekten şanslı olduğumu bildiğim ŞBT ve iki harika ucube birbirimizi bulabildiğimize her daim minnettar olacağım Yücel.

Bana öyle geliyor ki Eira'nın, Marlo'nun, Zaina'nın ve Nos'un aralarındaki hakiki dostluğu yazabildim çünkü dostluğu en iyilerinden öğrendim. Sizi seviyorum. Teşekkür ederim.

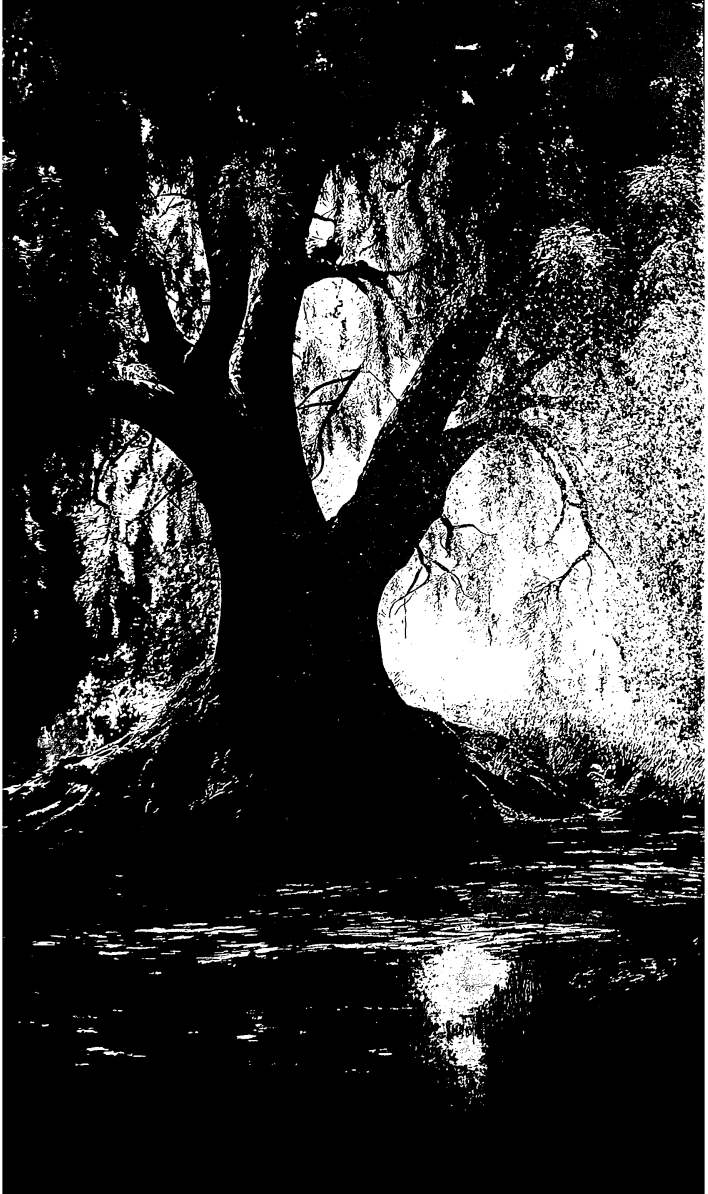
Kitap ejderhalarım, aramızda mesafeler olduğunda bile varlığınız benimkine her zaman çok yakın. Filiz, Hazal, Begümay, Yağmur, Simten ve Yasemin. Her biriniz parıldayan kalpler taşıyorsunuz. Destekleriniz için size minnettarım.

Bu kitabı yayına hazırlayan Oğulcan Bulut, sen benim çok sevdiğim bir meleksin. Pasif agresif ataklarımla baş etmede bir numarasın. Hatice, sana da her şey için teşekkür ederim. Ve Eda, her şeyden önce bana bir arkadaş olduğun için teşekkürler.

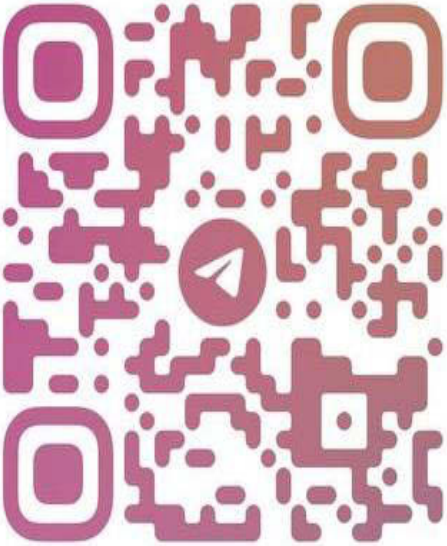
Bana kendim olup yazma imkanını, yerini ve zamanını sağlayan, tanıdığım en havalı yetişkinler olan annem ve babam. Olduğunuz kişilere hayranım. Sizi çok seviyorum, her şey için teşekkür ederim.

Ve baş belası erkek kardeşim Fatih, çocukken uyumadan önce bana uydurduğum öyküleri anlattırdığın ve ben anlatırken canı gönülden dinlediğin için teşekkür ederim.

Son olarak, okurlarım fellowship... Bir kez daha benimle bu zorlu yolda yan yana yürüdüğünüz için size minnettarım. Yol zorluklarla doluydu ama siz kolay pes etmezsiniz, biliyorum. Lütfen kitaplara sırt çevirmeyin ve su içmeyi aksatmayın. Sizi çok seviyorum, yol sizden yana olsun.

Ayisigi Kitaplig

@AYISIGIKITAP